

SONSUZ YAĞMURLARIN ŞARKISI

E. J. MELLOW

MARTI

SONSUZ YAĞMURLARIN ŞARKISI
Özgün Adı: Song of the Forever Rains
E. J. Mellow

Çeviren	: İdil Berfin Akın
Editör	: Derya Sevim
Düzelti	: Merve Mumcu
Son Okuma	: Aslı Özge Önemli, Öznur İlter
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım	: Micaela Alcaino
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş

Türü: Genç Yetişkin - Fantastik
Kitap No: 2562

1. Baskı: Haziran 2023
ISBN: 978-625-366-044-4
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by E. J. Mellow
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

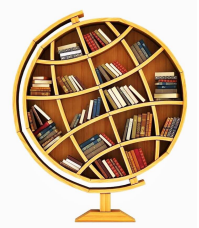
Baskı ve Cilt
MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 47939
Tel: 0212 674 85 28

E. J. MELLOW

SONSUZ YAĞMURLARIN ŞARKISI

Çeviren: İdil Berfin Akın

MARTI

Kuş gibi şakıyan kardeşim Kelsey için...
Kahkahan ve tebessümün dünyayı kurtarabilir.

Buz, rüzgâr ve yağmuru aşan üçlünün sonuncusu,
Sirenin şarkısıyla bu dünyaya doğdu,
Bazıları lütuf der, bazıları lanet,
Ama kimse hatırlamaz uzun süre onu.

Duyarsan şakıyan kuşu,
Duyarsan şakıyan kuşu.

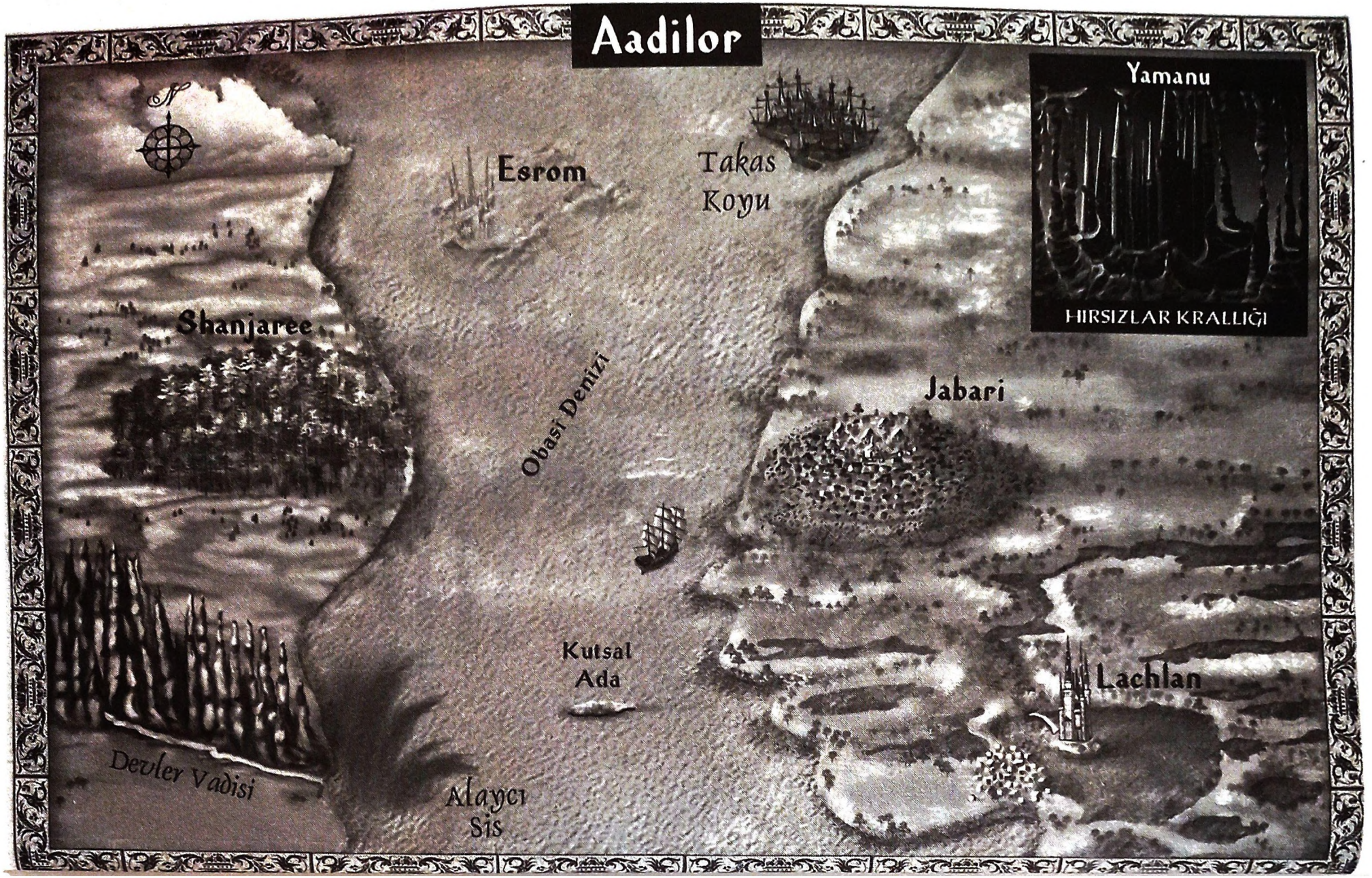
Oturur bekler, tatlı dilli, gümüş saçlı,
Karanlıkta huzurlu bir ay gibi,
Ancak sessiz, sakin yansıması,
Ninnidir zehirleyen onun avını.

Duyarsan şakıyan kuşu,
Duyarsan şakıyan kuşu.

Sesi gelir kulağa şirin, nazik ve tatlı,
Fakat sonsuza dek sürer çınlayan acı,
Fazla yaklaşırsa sana, canım kapa kulaklarını,
Zira ölümlüleri yere indirir onun notaları.

Duyarsan şakıyan kuşu,
Duyarsan şakıyan kuşu.

-Achak'ın Mousai şarkısından

Aadilor
Yamanu
HIRSIZLAR KRALLIĞI
Esrom
Takas
Koyu
Shanjaree
Obasi Denizi
Jabari
Kutsal
Ada
Lachlan
Devler Vadisi
Alayci
Sis

GİRİŞ

Küçük kızlar kan birikintisinin içinde oynuyorlardı. O sıvının kan olduğunun farkında değillerdi tabii. Dadıları da kızların odalarından sıvışıp sarayın altındaki gizli zindanlara gittiğini fark etmemişti. Nasıl fark edebilirlerdi ki? Hırsızlar Krallığı'nın bu kısmı sayısız kapı, büyü ve taş muhafızlar tarafından zincirlenmişti ve gözleniyordu. Öyle ki bizzat Hırsız Kral'ın bile çağrılmadan gelmesi çok zor olurdu. Ama söz konusu meraklı çocuklar olduğunda öylesi engellerden kaçınmak, bir örümcek ağından geçmek kadar kolaydı. Tek gereken, doğruca ağın içinden uçacak kadar küçük olmaktı.

Böylece üç kız, kâbusların merkezine adımlarını attılar; duvarlarda gezinen, çatlaklardan onları izleyen ve salyalar akıtarak sırıtan tehlikelerden bihaberdiler. Farkındaysalar bile geri dönecek kadar tehdit altında hissetmiyorlardı.

"İşte." Niya, kanlı parmağını kardeşinin solgun yüzünde gezdirdi ve bebeğin tombul yanaklarına bir spiral çizdi. "Şimdi konuşabilirsin."

Üç yaşına yeni basmış olan Larkyra kıkırdadı.

"*Konuuuuuş*," diye cesaretlendirdi onu Niya. "Bunu söyleyebilir misin? *Konuuuuş*."

"Konuşabilse konuşurdu," dedi Arabessa, al al olmuş avuçlarını fildişi geceliğine bastırdı. Eteğinin alt kısmını çevrele-

yen bu yeni desene bakıp gülümsedi. Yedi yaşındaki Arabessa bu üçlü arasındaki en büyük kızdı. Sırtından aşağı dökülen ve siyah mürekkebi andıran saçlarına zıt olarak teni bembeyazdı.

"Çok güzel!" Niya, Larkyra'nın küçük, tombul elini tuttu ve Arabessa'ya yanaştılar. "Sonra da bana yap."

Kilitli metal kapının altından sızan başka bir yakut birikintisi bulan Arabessa, ellerini durgun sıvıya soktu. Her parmağını sıvıya bularken yansımasının gölgesi de titreşerek kayboldu.

Arabessa, Niya'nın elbisesine kırmızı çiçekler çizdiği sırada, "Bu renk senin saçına uyuyor," dedi.

"Lark'ı da boyayalım, o da bana uysun."

Oynadıkları oyuna kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki kızlardan hiçbiri, koridorun gölgelerinde onları izleyen zincirsiz bir yaratık olduğunu fark etmedi. Bu yaratık, etraflarındaki lanetli hücrelere kilitlenmiş canavarlardan çok daha tehlikeliydi. Parmaklarının bir hareketi ölümcül sonuçlar doğurabilirdi; fakat Hırsız Kral, onların özgürce dolaşmasına izin veriyordu. Belki de böyle anlar içindi. Henüz kendilerini koruyamayanları korumaları için. Zira karanlıkta yaratılmış olmalarına rağmen bu varlıkların yaşamları her zaman ışığa yönelmişti.

Ufaklık epey tombul, dedi erkek olan kız kardeşine, sözcükleri kullanmamıştı. Bunu yapmak kolaydı çünkü tek bir bedeni paylaşan ikizlerdi onlar. Tek bir zihinde bir ileri bir geri itişip kakışıyorlardı.

O bir bebek. Tüm bebekler öyledir, dedi kız kardeşi.

Biz değildik.

Çünkü biz hiçbir zaman bebek olmadık.

Bebek olma şansı verilseydi bu kadar tombul olmazdık.

İkizlerin farklı yerlerde birçok değişik ismi vardı. Fakat Aadilor'da basitçe Achak olarak bilinirlerdi: Kadim olanlar,

Buğu'nun bu tarafındaki en yaşlı varlıklar. Burada tek bir insan biçimini almışlardı, dalgaların kıyıya çarpmasından bile hızlı bir şekilde erkek kardeşten kız kardeşe dönüşürlerdi. Achak sıradan bir ölümlüden uzundu, denizin en derin kısımları kadar siyah bir teni ve galaksileri andıran açık mor gözleri vardı. Bedenleri çok güzeldi fakat Aadilor'daki birçok güzel şey gibi bu güzellik, ardında ölümcül bir dokunuşu saklardı.

Keyifli bir çığlık, Achak'ın dikkatini tekrar kız kardeşlere çekti.

Kızlar, zindandaki bir koridorun merkezinde duruyorlardı. Yol dörde ayrılıyor ve her biri, sayısız karmaşık koridora çıkıyordu. Karanlık, nemli bir yerdi ve geçitleri aydınlatan çok az meşale vardı. Bu nedenle böylesi bir yerdeki genç ve neşeli bir kahkaha, ıstırap dolu çığlıklardan daha fazla telaş uyandırabilirdi.

"Çok zekisin, Ara." Niya ayağa zıpladı. "Lark beneklerle kaplıyken çok güzel görünüyor. Ne düşünüyorsun?" Ayakucunda oturmuş, kül beyazı bir çubukla oynayan kız kardeşiyle konuşuyordu. "Çita gibi vahşi görünmek hoşuna gitti mi?"

Bam. Bam. Larkyra elindekini taş zemine vurdu. Çıkan sesten memnun kalarak mırıldanırken sarı beyaz bukleleri de meşale ışığının altında parlıyordu.

Arabessa, Larkyra'nın kulağının yanına son bir daire çizerken, "Hoş," dedi. "Devam et, Lark. Boyama törenimizin şarkısını yapabilirsin."

Larkyra, ablasının isteğine yanıt verir gibi çubuğu yere vurmaya devam etti. Ritim kıvrılarak ilerleyen koridorlarda yankılandı. Larkyra'nın elindeki şeyin aslında bir kaburga kemiği olduğunu tek fark eden Achak gibiydi.

Bu kızlar çok tuhaf, diye düşündü erkek kardeş, kız kardeşine dönerek.

Onlar Johanna'nın kızları. Tuhaf, onları anlatmaya bile yetmez.

Kızların annesini, en yakın dostlarını düşünürken Achak'ın göğsüne bir keder dalgası yayıldı. Ama onlar kadar yaşlanan varlıklarda böylesi duygular gitgide daha az yer ve zaman kaplardı, hissettikleri melankoli kum saatinden akan taneler misali hızla kaybolmuştu.

Onları sevdim, diye düşündü erkek kardeş.

Ben de, diye katıldı kız kardeş.

Onlar zindanın kalanını uyandırmadan ve bir muhafız gelmeden yaptıkları gürültüye engel mi olsak?

Sanırım bunun için çok geç.

İğrenç bir koku koridora yayılırken hapishanenin zaten çürümüşlük kokan aromasına bir katman daha eklendi.

"İğrenç." Arabessa burnunun hemen önünde elini salladı. "Akşam yemeğinden sonra gizli gizli ne tatlısı yedin, Niya?"

"Ben yapmadım." Niya alınmış bir şekilde çenesini geri çekti. "Bence Larkyra bezini mahvetti."

Önce gülümseyerek kaburga kemiğini yere çarpmaya devam eden kız kardeşlerine, sonra da birbirlerine baktılar.

"Son öten kanarya, kırık kanada kalır!" diye bağırdılar aynı anda.

"Önce ben söyledim," dedi Niya çabucak. "Altını sen değiştir."

"Aynı anda söyledik."

"'Aynı anda' derken senden biraz daha hızlı söylediğimi kastediyorsan..."

Mağaranın derinliklerinden bir kükreme sesi yükseldi ve iki kardeşin de dengesini sarstı.

"O da neydi?" Niya karanlık koridorlara bakarak bir daire çizdi.

"Her neyse kulağa pek de mutlu gelmiyordu." Arabessa, Larkyra'nın yanına çömeldi ve kardeşinin elini tutup durdurdu. "Sessiz ol, Lark. Sanırım oyun vakti sona erdi."

Larkyra kocaman, mavi renk gözlerini ablalarına çevirdi.

Onun yaşındaki çoğu çocuk çoktan konuşmaya başlamıştı ama o doğumda attığı çığlıktan beri -o çığlık hepsinin hayatını değiştirmişti- nadiren birkaç ses çıkarmak dışında hiç konuşmamıştı. Kızlar, kardeşlerinin sessizliğine alışmışlardı; henüz konuşamasa bile birçok şeyi anladığını biliyorlardı.

Başka bir kükreme sesi daha duyuldu, ardından onlara doğru yaklaşan bir düzine sert ayak sesi yankılandı. Sollarındaki geçidin gölgelerinden aniden bir canavar fırlayıverdi.

Kız kardeşlerin aynı anda nefesi kesildi.

Canavar o kadar büyüktü ki, onlara mecburen başını eğerek yaklaşırken keçeleşmiş kürkü de kayalık duvarlara sürtünüyordu. Karşılaştırabilecekleri tek şey devasa, kirden keçeleşmiş bir köpek olurdu fakat bu yaratığın örümcek kadar çok gözü ve bir köpekten çok daha fazla bacağı vardı.

Söz konusu kalın, kıllı bacaklar ileri doğru atıldı. Uçlarında da ahtapotu andıran dokunaçlar bulunuyordu. Bu birleşim yüzünden hareketleri çılgınca görünüyordu, açlık çeken uzuvlar oradan oraya savruluyordu. Dokunaçlar her adımda koridorun yüzeyine yapışıyor ve yoluna çıkan şeylerin kokularıyla tatlarını bir kenara yazıyordu. Canavarın yoluna çıkan bir şey *varsa* bir sıkışma sesiyle ortadan kaldırılıyor, ardından jilet gibi keskin dişlerin arasına atılıp yutuveriliyordu.

Skylos lak, hapishanenin birçok kötücül muhafızından sadece biriydi ve yalnızca tek bir efendiye boyun eğerdi. O efendi de şimdi sarayın farklı ve uzak bir kısmındaki tahtta oturuyordu.

Müdahale edelim mi? diye sordu erkek kardeş.

Achak şimdi kızlardan birkaç adım ötedeydi, bedenleriyle taş duvar ve koridor arasında süzülen bir duman bulutundan ibaretti.

Daha sonra, diye yanıtladı kız kardeş.

Erkek kardeş huzursuzca kıpırdandı, bir anlığına biçimlerine hükmetti. *Bundan sonrası olmayabilir*, dedi.

Her zaman daha sonrası vardır.

Bizim için belki fakat onlar gibiler için...

Tam o anda yaratık, üç küçük davetsiz misafirin varlığını sezmiş gibiydi. Çünkü hızlandığı sırada hırlamaya başlamış ve keyifli bir mırıldanmaya benzeyen bir ses çıkarmıştı. Ardından dokunaçları hızla ileri atıldı.

"Çok çirkin," dedi Niya, ablası Larkyra'yı ayağa kaldırıyordu.

"Evet, ayrıca kızgın görünüyor. Çabuk, portal nişanını çıkar."

"Burada işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Niya, gözlerini yaklaşmakta olan yaratıktan ayıramıyordu.

"Karesin."* Arabessa bir yarım daire çizdi. "Bu taraftan!"

Kardeşler koridordan aşağı doğru koştular, Achak da gölgeden gölgeye sıçrayarak onları takip etti. Hücre sakinleri inliyor ve çığlık atıyor, çabucak ölmek için yakarıyorlardı.

Çocuklar can havliyle koşsalar dahi *skylos lak* onlardan daha büyüktü ve çok geçmeden nefesini enselerinde hissetmişlerdi.

Yaklaşan ölümün verdiği his, kızlara dokunmuş olmalıydı. Çünkü Niya'nın aceleyle koşan bedeninden turuncu bir iz sızmaya başlamıştı; havaya metalik, yakıcı bir his veriyordu.

Büyü, diye düşündü Achak.

Canavarın dokunaçlarından damlayan ıslak bir şey bacaklarına çarparken Niya geriye doğru bir bakış atarak, "Ara!" diye bağırdı.

"Biliyorum! Biliyorum!" Arabessa, Larkyra'yı öne çekti. Küçük çocuk arkaya baktığı anda, peşlerinde olan yaratığı bütünüyle gördü ama ağlamadı ya da çığlık atmadı. Onları takip eden canavarı sadece meraklı gözlerle izlemeye başladı. "Karesin!" Arabessa tekrar küfretti, hemen sonrasında büyük oniks bir duvarın önünde kayarak durdu. Çıkmaz sokağa gelmişlerdi. "Bu taraftan geldik sanıyordum."

* Arabessa "kahretsin" dememek için "karesin" diyor. (ç.n.)

"Değişmiş olmalı." Niya hızla arkasını döndü. "Peki ya güçlerimiz?"

"Evet, evet! Hadi, çabuk!" diye bağırdı Arabessa. Duvarları yumruklamaya başlamıştı. Ses, yumruklarından dalga dalga yayılan mor büyünün bir yansımasıydı.

"Alevlerim çalışmıyor!" diye homurdandı Niya, canavar onlara yaklaşırken elleriyle deliler gibi daireler çiziyordu.

Öğrenmeleri gereken hâlâ çok şey var, diye düşündü kız kardeş.

Öyle, diye yanıtladı erkek kardeş. *Ama bir şeyler öğrenmek için hayatta olmaları lazım. "Daha sonrası" geldi mi, ne dersin?*

Geldi, dedi kız kardeş.

Fakat Achak, tek bir adım bile atamadan tiz bir çığlık tüneli delip geçti.

Larkyra çırpınarak ablalarının arkasından çıkmıştı ve onlarla yaratığın arasında duruyordu. Ağzından çıkarak dünyayı darmadağın eden tek bir notayı, dosdoğru onlara yaklaşan yaratığa doğru gönderdi.

Niya ve Arabessa beraber çömelip kulaklarını örttüler. Bu esnada Larkyra'nın minik dudaklarından yükselen bal sarısı uzantılar, muhafıza çarpıyordu.

Skylos lak gerilemeye çalışırken acıyla uludu, vücudu parmaklıklardan oluşan duvarlara sürtünüyordu.

Larkyra ufacık olsa da hayranlıkla izlenecek bir bebekti. Beyaz elbisesinin içinde, tüm masumiyetiyle bu karanlık koridorda dikilmiş, devasa canavarı gerilemeye zorluyordu. O tek nota dudaklarından dökülmeye devam ederken, Larkyra yeteneklerinden hiç de şüphe duyuyor gibi değildi. Nota gittikçe tizleşti, öyle ki kudretli Achak bile kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Ses çok basitti fakat bir kitap dolusu anlam taşıyordu. Çaresizlik, kayıp ve öfkeyle dokunmuştu. Özünde keskin, güçlü

ve kontrolsüz bir enerji vardı. Achak, bu ses doğrudan ona yönlenmiş olsa hissedeceği acıyı hayal dahi edemiyordu.

Çok uzun süre merak etmesi de gerekmedi. Çünkü hemen sonrasında, geçit insanı terleten bir ısıyla doldu. Koridor sarsıldı ve canavar son kez kükredi. Larkyra'nın sıcak sarı büyüsü onu içten dışa yakıyordu. Hemen sonra *skylos lak* iğrenç bir sesle patladı. Duvarlar ve zemin, siyah kan ve iç organlarla kaplandı. Kopmuş bir dokunaç, *şap* diye Niya ve Arabessa'nın önüne düştü. Kızlar geriye doğru sıçradı, bakışlarını dokunaçtan küçük kız kardeşlerine doğru çevirdiler.

Larkyra küçücük ellerini iki yanında yumruk yapmıştı, derin ve hızlı nefesler alırken *skylos lak*'ın bir zamanlar durduğu yere bakıyordu.

"Larkyra?" Arabessa temkinle ayağa kalktı. "Bu..."

"İnanılmazdı!" Niya dokunacın üstünden atlayıp kardeşine sıkıca sarıldı. "Senin içinde büyü olduğunu *biliyordum* işte. Ara'ya söylemiştim, değil mi Ara?"

Niya'yı duymazdan gelen Arabessa, "Yaralandın mı, Lark?" diye sordu.

Küçük kardeşi melodik bir tonda, "Hayır," diye yanıtladı.

Arabessa ve Niya gözlerini kırpıştırdılar.

"Az önce konuştun mu sen?" Niya, Larkyra'yı tutup kendine doğru çevirdi.

"Evet," diye yanıtladı Larkyra.

"Ah!" Niya kardeşine tekrar sarıldı. "Harika!"

"Evet, harika..." dedi Arabessa, duvardan yere düşen bağırsakları izledi. "Eve dönüp bunu kutlayalım mı?"

Kız kardeşler, onları eve götürecek en iyi yolun hangisi olduğunu tartışırken ve Larkyra da ablalarını sevindiren şekilde tek kelimeden oluşan cevaplar verirken geçidin uzak duvarındaki hafif enerji değişimini gözden kaçırdılar. Achak görünür olmuştu.

Çocuklar burada olmamalı. Binlerce başka sesle dolu derin bir ses, kadim olanların zihnini doldurdu.

Biliyoruz, kralım.

Çıkarın onları. Hırsız Kral'ın emrinde hataya yer yoktu. Özellikle de karanlık, boğucu bir uyarıyla Achak'ın görüşünü kaplamaya başladığında. İkizlerin ruhu titriyordu.

Emredersiniz, kralım.

Kral, kıpırdamadan oturduğu tahtındaki belli belirsiz bir görüntüden ibaretti. Fakat Achak, kralın enerjisinin üç kıza doğru döndüğünü hissetmişti. Ve enerji hepsinden çok, en küçük kardeşin üzerinde oyalanıyordu.

Onun lütfu, üçlüyü tamamlıyor, dedi Achak.

Buna yanıt olarak kralın gücü deniz misali dalgalandı. *Umalım da iyi bir işe yarasın.*

Ardından kralın varlığı nasıl sessizce ve hızla Achak'ın zihnini doldurduysa bir anda da ortadan kayboldu. Achak'ın odağı tekrar hapishaneye dönmüştü.

Ben yapayım mı? diye sordu erkek kardeş.

Ben yaparım, dedi kız kardeş. Nihayet duvardan uzağa adım atarken kendini zorlayarak biçimlerini katı bir hale soktu. Achak şimdi çıplak ayaklıydı. Koyu mor rengi kadife bir elbise giyiyordu. Saçları kazınmıştı ve kollarına sarınmış narin, gümüş bilezikler vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu Niya, Achak'ı ilk gören oydu.

"Biz Achak'ız ve sizi eve götürmeye geldik."

"'Biz' mi?" diye sordu Arabessa.

Achak, "Biz," diye yanıtladı.

Erkek kardeş çabucak öne çıktı; kız kardeşinin takılarını ve elbisesini, kendi kaslı kollarına uyacak şekilde genişletti ve kalın sakalını gözler önüne serdi.

Üç kız da gözlerini kırpıştırdı.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Aynı mısınız, yoksa iki farklı kişi misiniz?" diye sordu Arabessa.

"İkisi de."

Arabessa kısa bir süre durup bunu düşündü. Hemen ardından, "Buradaki mahkûmlardan biri miydiniz, kaçtınız mı?" diye ekledi.

"Cevap verirsem bize daha çok güvenir misin?"

"Hayır."

"Öyleyse gereksiz sorular sorma."

"Onları sevdim," dedi Niya.

"Şşşt." Arabessa ona dik dik baktı. "Az önce bizi avlayan şeyden daha kötü olup olmadıklarına karar vermeye çalışıyorum."

"Canlarım, biz *çok* daha kötüyüz."

Niya sırıttı. "Şimdi onları *gerçekten* çok sevdim."

Larkyra elini Niya'nın elinden çekti.

Arabessa onu, "Dikkatli ol," diye uyarırken küçük kız, Achak'a yaklaştı ve erkek kardeşin ayaklarının dibinde durdu.

Olası tehdit, Larkyra'yı endişelendirmiş gibi görünmüyordu. Mavi renk gözleri, Achak'ın parıltılı elbisesine kilitlenmişti. Minik elini kaliteli kumaşa sürterken, "Güzel," dedi.

Achak etkilenmiş şekilde tek kaşını kaldırdı. "İyi bir zevkin var, ufaklık."

"Benim?" Larkyra kumaşı çekiştirdi.

Achak gülerek kızları şaşırttı, kahkahası derin olsa da sesi hafifti. "Bilgece seçim yaparsan senin olabilir, tatlım." Çocuğu kucağına almak için eğildi. "Bir gün bunun gibi bir sürü güzel şeyin olabilir."

"Benim de olabilir mi?" Niya öne çıktı. "Güzel şeyleri seviyorum."

"Ben de," diye ekledi Arabessa.

Achak bakışlarını kızların üzerinde gezdirdi. Birbirlerinden hem çok farklı hem de benzersiz bir açıdan aynılardı. Üçlü olarak çok tuhaflardı; aralarında ikişer yaş olmasına rağmen doğum günleri aynıydı. Achak, bu tuhaflığın onların

lütuflarıyla ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu, onları birbirine bağlayan bir şey miydi? Sonuçta güçleri azamet vadediyordu. Fakat bu azamet, yıkımda mı olacaktı yoksa kurtuluşta mı? Bu sorunun henüz bir cevabı yoktu.

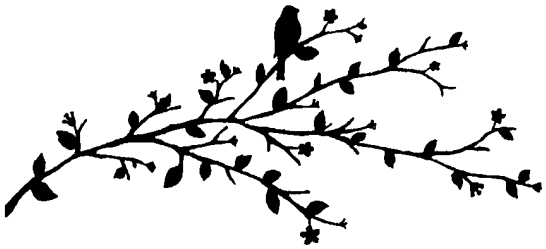
Başa bela olacaklar, dedi kız kardeş, erkek kardeşine.

Bunun için kayıp tanrılara teşekkür et, diye yanıtladı erkek kardeş sessizce.

"Bu dünyadaki birçok şeyi elde edebilirsiniz, canlarım," dedi Achak. Ardından döndü ve yanlarındaki oniks duvara elini yasladı. Larkyra'yı hâlâ kucağında taşıyordu. "Elde edemediklerinizi de... Sizi bir başkasına götürecek bir kapıdan geçerek bulmalısınız." O konuşurken siyah taşın üstünde büyük, parlayan bir daire belirdi ve kör edici bir beyazlıkla ışıldadı. Achak elini kaldırdı ve ortaya çıkan yeni tüneli gösterdi. Yolun sonunda ufacık bir ışık zerresi vardı. "Sizi eve götürelim mi?"

Kızlar aynı anda başlarıyla onayladılar, yeni dostlarının numaraları onları neşelendirmişti. Achak sırıtışını bastırarak kardeşlere yolu gösterdi. Mahkûmların boğuk iniltilerinin yanından geçtiler. Kan, organlar ve korkunç şeylerle dolu anıyı geride bıraktılar. Achak bunlar yerine kızların zihinlerini maceralarla dolu ve karanlık, leziz rüyalar vadeden hikâyelerle doldurdu. Onlara, geleceklerinin öyküsünü anlattı. Bu gelecek, en küçük kardeş şarkı söylemek için ağzını açtığı an başlamıştı.

Çok Daha Sonra

BİRİNCİ BÖLÜM

Larkyra, kılıcın fazla körelmiş olduğunu metal parmağını koparmak için aşağı inmeden önce anlamıştı. Fırlatılan oklar misali boğazından yukarı doğru bir çığlık fırlarken hemen ardından düşen kayaların kuvvetiyle o çığlığı dudaklarından dökülemeden bastırdı. İçindeki büyü, onun sessiz hâkimiyetine karşın hırçın bir çocuk gibi çırpınıyor, damarlarında gezinirken onu pençeleyip tekmeliyordu.

Sessiz ol! Larkyra sessizce haykırdı, parmağı yakıcı bir acıyla zonklarken ve ısı dalgaları kolundan yukarı yayılırken dişlerini gıcırdattı.

Kılıç tekrar eline indi. Bu sefer, kemiğin içinden geçip tahta tezgâha çarpmış gibi kararlı bir *tak* sesi duyulmuştu.

Safra ağzına kadar geldi ama onu da geri gitmeye zorladı.

Gözyaşı ve terle bulanıklaşmış bakışlarla sol yüzükparmağına baktı, parmağının ucu artık elinden ayrıydı. Loş mum ışığı, ikinci ekleminden kesilmiş kanlı parmağını aydınlatıyordu.

Rehinci dükkânının sahibi, Larkyra'nın parmağının kalan kısmından yakut yüzüğü çıkarırken, "Hakkını vereyim, cesursun," dedi. "Aptalsın ama cesursun. Çoğu kişi şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor olurdu."

Dükkân sahibinin adamları, onu yerinde tutmak için omuzlarını kavramışlardı, iş bitince bıraktılar. Larkyra yaralı

elini göğsüne yasladı, ılık kırmızı sıvı gömleğini sırılsıklam ediyordu. Bu esnada inanılmaz bir irade gücüyle bedenini kaskatı tutmaya devam ediyordu. Konuşmaya cesaret edemiyordu çünkü konuşursa odadaki tek kanın ona ait olmayacağından korkuyordu.

Büyüsü çok öfkeliydi, intikam almak için haykırıyordu. Larkyra onun kaynayan bir çaydanlık misali patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Büyü, onun dudaklarından şakımak, dışarı taşmak ve etraftaki her şeyi delip geçmek istiyordu. Acıya karşılık acı talep ediyordu.

Ama Larkyra onu serbest bırakmayacaktı, o anda büyüsünü kontrol edebileceğinden emin değildi. Çıkardığı sesler, hayatındaki pek çok kişiyi incitmişti.

Ayrıca şu anda çektiği acı tamamen kendi suçuydu.

Kimse onu yüzüğü çalması için zorlamamıştı.

Bugünden bir ders çıkarması gerekiyorsa o da bir dahakine yüzüğü uzaktaki bir rehinciye vermesi gerektiğiydi. Jabari'nin alt tabaka mahalleleri, sıkı sıkıya örülmüş bir ağ gibiydi. Larkyra, suç işlediği yere bu kadar yakın bir mekânda iş yapmaya çalışmamalıydı. Ama yüzüğün eski sahibinin, rehinci dükkânının eşi olduğunu nereden bilebilirdi ki?

Yine de bu hatanın cezasını tek başına çekecekti, zira tek suçlu oydu. Odadaki adamların, ellerine nasıl bir yaratık geçirdiklerinden haberleri yoktu. Dudaklarından dökülecek bir fısıltıyla Larkyra'nın bu dükkâna salıverebileceği korkunç güçlerini bilemezlerdi. Sonuçta yanında duran adamların lütufları yoktu ve onun içinde kıpırdanan büyüyü sezemiyorlardı.

Rehinci dükkânının sahibi, "Şimdi defol git buradan," diye bağırdı. Hemen sonra iş önlüğüne sıçramış kanı sildi. "Bu da kulağına küpe olsun, bir daha ben ve karım gibilerden hırsızlık yapmazsın." Eşinin yüzüğünü tutup Larkyra'ya doğru salladı. Yeşil mücevher, mum ışığında onunla alay edercesine parladı.

Öyleyse karına, böyle yerlerde yüzüğünü göstere göstere dolaşmamasını söylesen iyi olabilir, diye düşündü suratsızca. Gururundan geriye kalanları toplamaya uğraşıyordu. Gerçi dükkân sahibinin adamları onu tutup kapıdan dışarı attığı için bunu yapmak epey zordu.

Larkyra sokağın ıslak zeminine düşüverdi. Yaralı eli, bu darbeyle beraber acıyla zonkladı.

Gece çökmüştü ve insanlar ona yardım etmek yerine üzerinden geçiyorlardı. Farklı dükkânlar açılmadan önce aceleyle eve gitmeye uğraşıyorlardı, özellikle de o dükkânlar herkesin damak zevkine hitap etmediği için.

Larkyra ayağa kalkarken derin bir nefes verdi, tek istediği açık havaya doğru haykırmaktı. Büyüsünün ondan yalvararak istediği şeyi vermek istiyordu. Ama yapmayacaktı.

Yapamazdı.

Sırf *Lierenfast*'inin -büyü orucunun- ortasında olduğu için değil, masumları tehlikeye atma riskini alamayacağı içindi. Sesinin yas ve acıdan oluşan büyülü notaların ötesine geçmesi, saf yıkımı kontrol altına alıp karmaşık büyülere dönüştürecek şekilde işleyebilmesi için yıllarca pratik yapması gerekmişti. Ne var ki bu kadar duygusal hissederken gücünün yapmaya niyetlendiği şeyi kontrol altına almak da bir o kadar zordu.

Kayıp tanrılar aşkına, diye düşündü Larkyra hüsranla. Elini göğsüne bastırmış halde mahallenin sokaklarında ilerliyordu. *Duygularımı hissetmekte özgür olsaydım keşke!* Büyüsünün sözcüklerine bulaşmasından korkmadan gülmekte, haykırmakta, bağırmakta ve birine seslenmekte özgür olmak isterdi.

Gözleri yandı, daha fazla yaş akmak üzereydi. Larkyra gözyaşlarını daha uzun süre tutamayacaktı.

Yalnız kalabileceği bir yer bulması gerekiyordu.

Böylece Gece Yarısı Pazarı'nı ardında bıraktı ve Toplanma Alanı'na girene kadar durmadı.

Ateşin kokusuyla karışmış pis vücut ve sidik kokusu hemen burnuna hücum etmişti. Çocukların minderlerle yaptığı kaleleri andıran dip dibe çadırların arasından ilerledi. Buradaki halk çok açtı ve dünyanın onları unutmasını istiyorlardı. Tıpkı Larkyra'nın sakat olan eline tutunduğu gibi, onlar da gölgelere tutunuyorlardı.

Bana bakma, diyordu hepsi.

"Güvercinim," diye gakladı bir kadın, iki mavi gözü olan bir paçavra yığınını andırıyordu. "Konsey üyesinin doğum günündeki şarap fıçısı gibisin, fena sızdırıyorsun. Gel de şu eline bakayım."

Larkyra başını iki yana salladı ve hız kesmeden yürümeye hazırlandı ama kadın, "Enfeksiyon kapmasını önlemezsen tüm elin gidebilir bak," diye ekledi.

Larkyra tereddüt etti.

Yalnız, diye düşündü. *Yalnız kalmalıyım.*

"Birkaç kum düşümü sürer sadece," diye ısrar etti paçavralı kadın. "Gel bakayım. Aynen öyle. Ateşe tut da canını yakan neymiş göreyim."

Kadın onun parmağını incelerken, *Canımı yakan sadece elim değil*, diye düşündü Larkyra.

"Bu epey acıtacak ama kanamayı durdurmak lazım." Kadın, yaktığı küçük ateşten düz bir metal parçası aldı. Metali parmağına bastırırken Larkyra acıyla tıslamamak için yutkundu. Yanan etinin kokusu burnuna doldu ve bir anlığına tüm dünyası bulanıklaştı. "Oldu işte. En kötüsü geçti güvercinim, üstelik buradakilerin çoğundan daha çetin cevizmişsin."

Çünkü çok daha kötüsünü gördüğüm oldu, diye düşündü, yorgunluktan omuzları düşmüştü.

Bugün hiç iyi bir gün değildi.

"Değmiştir umarım," dedi kadın işe koyulurken. "Benimki değdi." Ucu olmayan serçeparmağını gösterirken sarı dişlerle ona doğru sırıttı. Bu eski bir yaraydı. Belki de yaşlı

kadının ömrü kadar eskiydi. "Gördüğüm en büyük inciydi," dedi kadın. "Doğum taşım da vardı." Mücevheri sanki hâlâ parmağında görebiliyormuş gibi elini uzattı.

Larkyra zayıf bir tebessümle ona baktı.

"Çok güzel bir yüzüktü," dedi kadın. "Ellerim de öyleydi gerçi. Güzel şeyler hiç dayanmaz. Kulağına küpe olsun, güvercinim."

Larkyra başını salladı, kadın onun elini temizleyip sararken kaskatı kesilmiş vücuduna bir sakinlik yerleştiğini hissetti. Kadın biriktirdiği yağmur suyu ve kıyafetlerinden kestiği paçavralarla elinden geleni yapıyordu.

Larkyra sargılı parmağını kaldırıp bakarken, "İşte, yeni gibi oldu," dedi kadın.

Larkyra hissettiği duygu yoğunluğuna rağmen kendini dizginledi ve soğukkanlı davrandı. Hissettiği hüsranı derinlere gömdü ve lütfunu kontrol etmeye dair öğrendiklerini hatırladı. Nefes alıp verirken büyüsüne, *Sakin ol*, diye emretti. Bütün bunları yapmasının yegâne sebebi, tek bir sözcük söyleyebilmekti. "Teşekkürler."

Yaşlı kadın, paçavralarının arasına tekrar yerleşirken başını salladı. Gözlerini kapadığında sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Larkyra, Toplanma Alanı'nın karanlık kısmına doğru ilerledi. Burada gölgeleri kesintiye uğratan ateş yoktu. Mutlak bir karanlık vardı. Çömelip duvara yaslanmış, kendi kendine mırıldanan insanları aydınlatan tek şey, gökteki hilalin loş ışığıydı.

Ay ışığının bile girmeye cesaret edemediği, ıslak çöplerle dolu olan boş bir sokak buldu. Sırtını duvara dayayıp yere çöktü, soğuk taş onu rahatlatıyordu. Yaralı elini göğsüne bastırıp iki büklüm oldu.

Nihayet yalnızdı.

Bu yüzden ufacık bir ses çıkarmak için kendine izin verdi.

O ses, bir hıçkırığa dönüştü.

Larkyra nefes nefese ve hıçkırarak ağlarken büyüsü, sarı tutamlar halinde kontrolsüzce etrafa sızıyordu. Ama bunun nedeni kesilen parmağı değildi, ne de olsa hâlâ dokuz parmağa sahipti. Üstelik ondan çok daha kötüsünü yaşayan insanlar da vardı.

Hayır, o daha önce ağlayamadığı zamanlar için ağlıyordu. Sessiz kaldığı, kontrolünü koruması gerektiği, üzgünken mutlu gibi davrandığı birçok an için ağlıyordu. İyi, en azından eskisinden daha iyi biri olmaya çabaladığı o on dokuz yıla ağlıyordu. Larkyra ağlıyordu çünkü ağlamak, çığlık atmaktan daha güvenliydi.

Uyuyana kadar ağladı.

Sabah olduğunda sıçanları görecekti. Arka sokakta tek başına otururken düşünmediği tek varlık onlardı. Gözyaşları sanki bir bıçakmış gibi hepsini kesip atmıştı.

Bundan üç gün sonra, Larkyra çok daha iyi bir ruh halindeydi.

Gerçi kendini hiçbir zaman melankoliye uzun süre kaptırdığı olmamıştı.

Ama bugün özel bir gündü. Bir ayın ardından *Lierenfast*'i nihayet sona ermişti! Yani, eve vardığı an sona erecekti.

Ayrıca bugün doğum günüydü.

Zihninde sessiz bir melodi dolanırken alt tabaka mahallelerden çıkıp şehrin dış kısımlarına doğru ilerledi. Dar ve tıklım tıklım dolu yollardan ilerlerken ensesinden ter akıyordu, nemli hava sanki ona baskı yapıyordu. Jabari'de yazlar hep katlanılmaz olurdu ama Larkyra'ya kalırsa burası daha da beterdi; sabahın erken saatlerinde güneş gökyüzünde yükselir ve nadiren meltem esen kahverengi taş sokakları ısıtırdı.

Köşeyi döndüğünde pirinç atıştırmalık satan seyyar satıcılardan yükselen tatlı koku havayı doldurdu. Etrafta dip dibe yaşayan yerel halkın mırıltıları ve öksürükleri duyuluyordu. Larkyra şehrin bu kısmıyla epey içli dışlı olmuştu, yapması gereken de buydu. Karşılaştığı zorluklara rağmen burayı özleyeceğini fark etti. Buradaki alt tabaka mahalleler ona çok uzaktaki, yuvam dediği başka bir şehrin semtlerini hatırlatıyordu.

Parmağındaki sargı bezini nazikçe kaşıdı. Zonklayan acı ona eşlik ederken giyilmekten aşınmış kıyafetlerinin içinde kıpırdandı. Sade ama yeni olan gömlek ve pantolonu şimdi lekeliydi. Onun iffetini korumak için çabalayan ve birbirine incecik iplerle bağlı olan paçavralara dönüşmüşlerdi. Hoş, iffetinin pek de korunması gerekmiyordu, bakılacak pek fazla şey yoktu. Larkyra iki ablasıyla kıyaslandığında hep sıska kalıyordu. *Narin kuş, ne kadar gagalasan da kilo almıyorsun*, derdi Niya.

Kızıl ablasını düşününce Larkyra'nın dudaklarına büyük bir tebessüm yerleşti.

Parmağını kaybettiğinden beri ilk kez gülümsüyordu.

Adımları hızlanırken, *Eve dönmek için sabırsızlanıyorum*, diye düşündü neşeyle.

Ardından ıslak, ılık bir şey ayak parmaklarının arasına yayıldı. Yere bir bakış attığında at dışkısı yığınına daldığını fark etti.

Tek yapabildiği orada durmak, zaten ömrünün son demlerinde olan sandaletlerinin gübreye bulanmasını izlemekti.

Sonra gülmeye başladı.

Büyüsü, karnında uyuyan bir canavarken kahkaha atmakta özgürdü. Ses, sinekkuşlarının kanat sesi gibi zararsızca rüzgârda süzülüyordu. Yanından geçenler, Larkyra'ya aklı o kuşlar misali beş karış havadaymış gibi bir bakış attılar.

Ama bugün onun mutluluğuna hiçbir şey engel olamayacaktı. "Eve gidiyorum," dedi herhangi birini hedef almadan. Yumuşak gübre yığınının üstünde küçük hareketlerle dans etti. Sandaletlerinden *vıcık vıcık* ses geliyordu. "Eve gidince hemen Niya'nın odasına girip yatağına yatacağım, yorganın *altına* gireceğim. Hatta ters yatayım da ayaklarım yastığına denk gelsin." Bunu düşününce tekrar güldü. Sonrasında da durmadan gülmeye devam etti.

Öyle neşeyle doluydu ki bir anlığına nasıl koktuğunu ve göründüğünü, ellerinden birinde beş yerine dört parmak olduğunu unutmuştu.

Eve gidecekti!

Alt tabaka mahallelerin en dış halkasına çıkan küçük köprüyü geçerken bir gürültü duydu ve yan tarafındaki sokaklardan birine bir bakış attı.

Larkyra'ya benzeyen bir grup insan, onlara hiç benzemeyen bir adamı çevreliyorlardı. Adamın kaliteli kıyafetleri, birinci sınıf bir hayat sürdüğünün nişanesiydi. Botları öyle bir cilalanmıştı ki elindeki kılıca denk olacak şekilde parlıyordu.

Adam silahlı olsa dahi karşısındaki kişiler sayıca fazlaydı. Ve rakiplerinin elinde kaba bıçaklarla demir dikenli gürzlerin olması hiç iyiye işaret değildi.

Alt mahallelerde yaşayanlar, normalde böylesi itiş kakışları umursamamayı öğrenmişlerdi. Sadece en güçlüler değil, başkalarının işine burunlarını sokmayanlar da hayatta kalırdı. Ama Larkyra hiç de "normal" sayılmazdı ve birinin köşeye sıkıştırılması, empati yapabileceği bir durum olduğu için doğruca ara sokağa girdi.

"Dövüşmek istemiyorum," dedi adam, soylu eğitimi aldığını belli eden ağır bir aksanı vardı.

"Dövüşme o zaman." Sokak sakinlerinden biri gülümsedi, iki adam genişliğinde omuzları vardı. "Para kesende ne varsa ateşle..."

"Kılıcını da," dedi bir başkası.

"O güzelim pelerini de," diye ekledi bir diğeri.

"Botlarını da," dedi sonuncusu. "O parlak botları isterim."

"Ancak o zaman seni bırakırız," diye bitirdi ilk adam.

"Niye o kadarla kalasınız?" diye karşı çıktı sıkıştırdıkları adam. "Niye tüm kıyafetlerimi almıyorsunuz?"

"Olmaz, çok açgözlülük olur o."

Adam şaşırarak tek kaşını kaldırdı. "Akıl ve mantıktan tamamen uzak olmadığınızı görmek güzel."

İriyarı sokak sakini bıçağını kaldırdı ve tehditkâr bir tavırla adama yaklaştı. "Bence bu adam bize gülüyor, beyler."

"O gülmüyorsa," diye araya girdi Larkyra, bir duvara yaslanmış onları izliyordu. "Ben kesinlikle gülüyorum."

"Sen kimsin be?" diye bağırdı liderleri, çetesi de dönüp Larkyra'ya baktı.

"Bu zavallı adamı rahat bırakmanızı söylemeye geldim."

Devi andıran adam bir kahkaha patlattı. "Zavallı falan değil o. Şimdi uzaklaş buradan enik, yoksa bir dahakine senin canını yakarız."

"Bunu yapamam," dedi Larkyra. Büyüsü çoktan karnında hareketlenmeye başlamıştı.

"Niyeymiş o?"

"Çünkü bugün benim doğum günüm ve birinin soyulduğunu..." diyerek bir an duraksadıktan sonra ekledi. "...ya da öldüğünü görmeden bugünü geçirebilirsem çok iyi olur."

"O zaman yatağına dön enik, yoksa o güzel mavi gözlerini oyarız. Olaysız geçen hiçbir kum düşümü yok burada, anlıyor musun?"

"Evet," dedi Larkyra. "Ama yine de şansımı denemek istiyorum. Dediğim gibi, gitseniz iyi olur."

Çete eğlenerek güldü.

"Rica ediyorum, hanımefendi," dedi köşeye sıkıştırılan adam. "Her şey kontrolüm altında."

"Kontrolünden çıkması ne kadar sürecek?" diye karşı çıktı Larkyra.

Adam, rakiplerini baştan aşağı incelerken bunu bir süre düşündü.

Diğerleri alayla gülüp silahlarını kaldırdılar.

Larkyra hiç dövüşme havasında değildi ama öylece yürüyüp gitmek de istemiyordu. Öylece olmazdı. Ama şu anda sadece tek elini kullanabilirdi ve...

Biz varız, diye mırıldandı büyüsü. *Senin için halledelim.*

Larkyra içinde huzursuzca volta atan büyüyü okşadı, aç bir kaplanı sakinleştiren efendi gibiydi.

Nazikçe, dedi Larkyra tatlı dille.

Bu çetede kayıp tanrıların lütufları olmadığını çoktan hissetmişti, Jabari'de bu yaygındı. Olaya karışmaya karar vermesinin sebeplerinden biri de buydu. Yardım etmek istiyordu fakat bunu hızlıca ve dikkat çekmeden yapmalıydı. Büyüsünü kullanmaması, günü büyüsüz geçirmesi gerektiğini bilse de bugün, *Lierenfast*'in son günü biraz büyüden zarar gelmeyeceğini düşündü. En azından Larkyra şu andaki gibi sakin ve kontrollüyken kimseye zarar gelmezdi.

Tam o anda kararını verdi ve büyüsü boğazına dolarken, "ŞİMDİ," diye emretti.

Sarı büyüsü patladı ve adamların suratına çarptı, kahkahalarını bir bıçak gibi kesti.

Larkyra onlara doğru yaklaştı, sesi tehditkârdı. "Defolup gidin, yoksa bu iş birkaç damla kanla kalmayacak."

Yoldan geçenler arasında Görü'sü olan varsa -kayıp tanrıların lütuflarına sahip olan herkeste vardı- onun sözcüklerinden dökülen bal renkli sisin, kurbanlarının kafalarını sardığını görürdü. Ama kimsede öyle bir lütuf olmadığından hiç kimse bir şey görmedi.

Adamlar boş bakışlarla gözlerini kırptılar, sonra da dönüp uzaklaştılar.

Larkyra'nın büyüsü geri çekilirken sokağa bir sessizlik çöktü.

"Şey," dedi arkasından derin bir ses. "Bu oldukça... tuhaftı. Ama teşekkür ederim."

Larkyra döndüğünde soylu adam kılıcını kınına sokuyordu, meraklı bakışları ise onun üzerinde geziniyordu.

Şimdi baş başa kaldıkları için kendisi de ona iyice bakabildi.

Bir şeyi anında anladı. Adam çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki Larkyra'nın sinirlerini bozuyordu.

Koyu bakır rengi saçları, arka sokağa süzülen ışıkla parlıyordu. Solgun teni ve koyu renk kıyafetleriyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Keskin yüz hatları, gençliğinin etkisiyle parlıyor olsa da duvarlar örmüş yeşil gözlerinden şüphe okunuyordu. Larkyra bu genç adamın bakışlarının hep böyle olup olmadığını merak etti. Kaliteli eşyalarının peşindeymiş gibi duran başka bir sokak çocuğuyla karşı karşıya olduğu için de olabilirdi.

"Buraya o kıyafetlerle gelmek aptallık," dedi Larkyra.

Adam üstüne bir bakış attı. "Evet, sanırım daha fazla dikkat etmeliydim. Ama elimdeki en sade kıyafetler bunlardı."

"Pisliğin içindeki parlak bir bakır misali ışıldıyorsun," diye dudak büktü Larkyra. "Yanından geçen herkes seni kapmak ister."

"Senin de yaptığın bu mu? Beni kapacak mısın?"

Larkyra kaşlarını kaldırdı. "Gayet net olduğunu sanmıştım. Seni kurtardım."

"Evet," diye mırıldandı adam. "Etkileyiciydi. Onlara nasıl söz geçirdin?"

Larkyra can sıkıntısını bastırdı. "Para kesen, pelerinin, kılıcın ve parlak botlarınla hâlâ burada dikiliyorsun. Neyin nasıl olduğundan sana ne? Geldiğin yere dön hadi. Seni bugün tekrar kurtarmak ister miyim, bilmiyorum."

Bunu söyledikten sonra ana caddeye doğru ilerlemeye başladı.

Ancak adam onu takip etti. "Olay da tam olarak... Senin deyiminle 'geldiğim yere' dönmeye çalışıyordum. Ama sanırım... Şey..."

"Kayboldun," dedi adama.

"Evet," dedi adam.

Larkyra nefesini verdi, etraftakilerin onlara tuhaf bakışlar attığının farkındaydı. Böyle soylu bir adamla durmuş muhabbet ettiğini görenler, onun fahişelik yapmaya çalıştığını düşünüyorlardı kesin.

"Beni takip et," dedi Larkyra.

"Nereye gidiyoruz?"

"Pek zeki sayılmazsın, değil mi?"

"Beni geldiğim yere mi götüreceksin?"

"Seni *buradan* çıkaracağım. 'Geldiğin yer' neresiyse biz orta halkaya gelince kendin bulman gerekecek."

"Bunu yapabilirim."

Umarım, diye düşündü Larkyra. Arkalarını dönerek alt mahallenin oluşturduğu labirentin içinde ilerlediler.

Larkyra'nın bakışları, yanındaki adama kayıp duruyordu. Adam epey uzundu, zayıftı ama sıska değildi. Güçlü yanının kaba kuvveti değil de hızı olduğu barizdi. Kısa bir an sonra, "Niye buradasın ki?" diye sordu.

Yeşil gözler ona doğru döndü. "Bir Eumar Journé için Jabari'ye geldim."

Larkyra onun neden alt tabaka mahallelerde olduğunu biliyordu, adam bunun farkındaydı ama belli ki buraya ne için geldiğinin bilinmesini istemiyordu. Kendisi de sırlara saygı duyardı, bu yüzden üstüne gitmedi.

"Reşit olan bir kızın doğum gününe Eumar Journé denir," diye açıkladı adam, kalabalık bir köprüden geçiyorlardı. "On dokuz yaşına..."

"Eumar Journé'nin ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Larkyra. "Aile kim?"

"Onları tanıyacağını sanmıyorum."

"Niye bundan bu kadar eminsin?"

"Şey... Ben..."

Adamın yüzü kızardığında sırıtmamak için kendini zor tuttu. Bu olay onu epey geciktirmişti ama adamın tuhaf varlığından keyif aldığına karar verdi.

"Bassette ailesi," dedi adam en sonunda.

"Ah," dedi Larkyra, ismi duyunca midesinde kelebekler uçuştu. "Bir Konsey ailesi. Kesinlikle büyük bir parti olacaktır."

"Evet," dedi adam onu inceleyerek. Ardından, "Senin de doğum günün olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye ekledi.

"Öyle." Larkyra sırıttı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi adam. "Umarım istediğin gibi bir gün geçirirsin."

"Seni bırakınca geçireceğim, buna eminim."

Larkyra'nın çarptığı lafa karşılık adam gülümsedi. Bir an için, bir sokak çocuğu ve bir beyefendi beraber tebessüm ederek yan yana yürüdüler.

"Acıyor mu?" diye sordu adam. Larkyra'nın göğsüne yapıştırdığı eline bakıyordu. "Elin?"

Kirli sargı bezlerini bir süredir tuttuğunu fark edince Larkyra'nın yanakları kızardı. Baştan aşağı kirli olduğunu ve ayakkabılarındaki gübre düşünülünce pis koktuğunu da hatırlamıştı.

Yaralı elini yan tarafına sakladı. "Eskisi kadar acımıyor."

"Ne oldu?"

"Birkaç parmağımı sevmediğime karar verdim, ben de ısırıp kopardım."

"Yalan söylemek zorunda değilsin," dedi adam.

Larkyra, "Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı.

"Çünkü yalanlarla çok içli dışlıyım."

Bakışları birleştiğinde adamın gözlerinden bir hüsran dalgası gelip geçtiğini fark etti. Bu hüsran ona değil, adamın ima ettiği şeye karşıydı.

"Geldik," dedi konuyu kapatarak. "Gideceğin yere buradan gidebilir misin?"

Adam etrafına bakındı. Orta halkanın pazarına gelmişlerdi. Sokaktan geçen alıcılara fiyatları söyleyen satıcıların haykırışları, açık ateşler üzerinde pişirilen sokak yemeklerinin tuzlu kokusuna karışıyordu.

"Evet," dedi adam. "Yolumu bulabilirim."

Larkyra başını sallayarak, "Güzel," dedi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi adam, eldivenli elini ona uzattı. "Bugün için sana borçluyum."

Larkyra adamın uzattığı ele baktı, kendi lekeli teniyle kıyaslandığında onun eldiveninin derisi tertemizdi. Larkyra onun hayatını kurtarmasına rağmen adam onun gibi birine çok nazik davranıyordu. O bir sokak faresiydi. Bu adam gibilere kıyasla hiç kimseydi.

Tereddütle sağlam elini adamın eline uzattı. Tokalaştıkları sırada adamın eli sıcak ve sertti.

"Bu arada ismim Darius," dedi adam. "Lachlanlı Darius Mekenna."

"Seninle tanışmak çok ilginçti, Lachlanlı Darius Mekenna," dedi Larkyra. Bunu söyledikten sonra arkasını döndü.

"Bekle!" diye seslendi adam.

Larkyra omzunun üstünden ona bir bakış attı.

"Sana olan borcumun bir kısmını şimdi ödeyebilirim," diye teklif etti Darius. "Aç mısın?"

Larkyra'nın bir yanı evet demeyi çok istiyordu çünkü açtı. Ayrıca tebessümüyle içini ferahlatan bu adama dair merakı gittikçe artıyordu. Ne var ki... "Maalesef hayır," diye cevap verdi. "Bana olan borcunu başka bir zaman ödemen gerekecek."

Darius somurttu. "Ama ya bir daha karşılaşmazsak?"

Bunu duyan Larkyra sırıttı. "Kayıp tanrıların işine akıl sır ermez," dedi. "Kim bilir? Belki tekrar karşılaşırız."

Bunu söyledikten sonra yürümeye devam edip önündeki kalabalığa karıştı, arkasına hiç bakmamıştı.

Çok geçmeden kendini şehrin en zengin kısmında, merkez halkada buldu. Görünüşü yüzünden simsiyah bir tendeki cerahatli bir yara misali dikkat çekiyordu. Jabari'nin tamamında güzel yerler olsa da burası zirveydi. Binalar altın, fildişi ve gümüşle parlıyordu.

Larkyra buraya gelince doğduğu şehre karşı hayranlık duyar oldu. Geniş olduğu kadar uzun ve dar olduğu kadar derin olan Jabari merkezi, kıyıdan bir dağın zirvesine kadar uzanıyordu. Şık ve zarif mimari göklere kadar uzanıyor, kayıp tanrıları arıyordu. Aşağıda uzanan binalar denizini izlemek için durduğunda Larkyra'nın kalbi sıcacık oldu.

Kayıp tanrılar, nesiller önce Aadilor'u terk etmiş olsalar bile uzak adalar ve ormanlarla kaplı şehirlerde hâlâ büyülerinin izleri bulunabiliyordu. Jabari bu büyülü lütufların olmadığı bir yer olarak bilinirdi ama kesinlikle olanlar kadar ihtişamlıydı. Ayrıca çocuklara anlatılan masallar da vardı. Ebeveynler, gözlerini kocaman açmış çocuklarına, kutsanmış birkaç kişinin hâlâ aralarında olduğunu fısıldarlardı. Bu kişilerin genelde göz önünde saklandığını söylerlerdi. *Benim gibi*, diye düşündü Larkyra.

Sokağın sonuna hükmeden devasa bir malikâneye yaklaşıp kapıda duraksadı. Binanın büyük, spiral şeklindeki sütunları üç kat boyunca uzanıyordu. Güzel çerçeveli pencereler dışarı doğru çıkıntı yapıyordu ve sokaktan görmek mümkün olmasa bile, Larkyra tam ortada muazzam büyüklükte, kubbeli ve camdan bir salon olduğunu biliyordu. Egzotik mor, kırmızı ve mavi çiçekler ise ön kapıya giden taş patikayı çevreliyordu.

Larkyra derin bir nefes alıp zengin kokuyu içine çekti. Hizmetkâr girişinin yan tarafta olduğunu biliyordu, görülmeden girebileceği ufak bir patika vardı. Islık çaldığında kilitli kapı tıkırdayarak açıldı. Larkyra içeri girince sola, binanın arkasına dönmedi. Onun yerine görünmez bir büyü perdesinin içinden geçti. Havada asılı duran ağırlık tenini okşadı ve onu tanıyınca içeri girmesine izin verdi. O da doğruca ön kapıya ilerledi ve detaylıca oyulmuş altın kapının önünde durdu.

Larkyra ipe asılıp kapıyı çalarken zemine ustaca işlenmiş öyküyü inceledi. Bu hikâye, üç kızı ve onların büyü lütuflarını anlatıyordu.

Figürler iki dünya arasına sıkışmış gibi yarı rölyef şeklinde işlenmişti. Bir adımları güneşe uzanırken diğer adımları da düz bir zeminin arkasına, görünmeyene doğru kayboluyordu. Larkyra'nın bakışları biraz daha yukarı çıktı ve uçuşan cüppesine bürünmüş bir kadın figüründe durdu. Zarif kadın, iriyarı ve sakallı bir adamın yanında gülümseyerek oturuyordu. Kadın aşağıya, çocuklarına bakarken adamın dikkati yalnızca kadının üstündeydi. Kadının boş ellerine, onunkine çok benzeyen tebessümüne bakarken Larkyra'nın boğazı düğümlendi, ağır kapılı giriş açılırken rölyefe sırtını döndü.

Sıska, papağan suratlı, uşak üniformasına bürünmüş bir adam ona bakıyordu. Larkyra'nın dış görünüşüne karşı gözlerini bile kırpmadı. Yaralı bir Jabarili sokak çocuğunu kapısında bulduğu için irkilmiş ya da şaşırmış gibi durmuyordu.

Yalnızca selam vererek başını eğdi ve kenara çekildi. "Leydi Bassette, evinize hoş geldiniz."

İKİNCİ BÖLÜM

Larkyra'nın ciğerleri eziliyordu. Ama korseler de zaten koşarken rahat etmesi için tasarlanmamıştı. Buna rağmen ayın çoğunda iş gömleği giydikten sonra üst kalite kıyafetlerinin içinde epey kısıtlanmış hissediyordu.

Gerçi uyum sağlayamayacağından değildi. Bir Bassette'in uzman olduğu bir şey varsa o da uyum sağlamaktı.

Güney kanadından, bu sefer çok yakından bir çığlık daha yükselince eteğini topladı. Yaralı parmağındaki zonklama yüzünden irkilse de hızlıca koşarken arkasına bile bakmadı.

Nefes nefese silah odasının devasa kapılarını kapattı ve kapılara yaslandı, yaklaşan ayak seslerinin gürültüsüyle kulakları çınlıyordu.

"Eninde sonunda burayı kontrol edecek," dedi Arabessa, uzak atış poligonunda duruyordu. İki fırlatma bıçağını serbest bıraktı, bıçaklar bulanık bir şekilde uçtuktan sonra hedefe tam on ikiden saplandı.

Larkyra'nın büyüsü bir an gergince boğazında dolaştı. Hemen sonra yutkunarak büyüsünü derinlere gönderip, "Evet," dedi, ablasına yaklaşırken mavi eteği hışırdıyordu. "Ama o zamana kadar yürüyüş onu sakinleştirir diye umuyorum."

"Tam aksine, intikamını almak için yürümek zorunda kalınca daha çok sinirlenecek."

"Karesin." Larkyra kapalı kapıya bir bakış attı. "Bunu düşünmemiştim."

"Hiçbir zaman düşünmüyorsun zaten, canım," dedi Arabessa. Onlara hizmetkârlık eden Charlotte'ın getirdiği yeni hançerleri aldı.

Silah odası devasa ve yüksek tavanlı bir yerdi. Larkyra'nın ciğerlerine odunun ve metalin kokusu dolarken aklına da burada çalışarak geçirdiği uzun gecelerin anıları doluşuyordu. Kaslarının ağrısını, akıttığı teri hatırladı.

"Teşekkürler, Charlotte," dedi Arabessa. Bıçakları belindeki kemere taktı. "Fırtına gelmeden kaçabilirsin istersen."

Charlotte çarpık bir gülümsemeyle, "Siz kızlardan gelen çok daha fena fırtınalar atlattım ben," dedi.

Evin hanımlarının hizmetkârı olan Charlotte, ufak tefek bir kadındı. Damarları belli olan elleri vardı. Kırılgan gözükse de kışkırtıldığı takdirde en iriyarı adama bile diz çöktürebilirdi, Larkyra bunu çok iyi biliyordu. Babaları, Charlotte'ı üç kızına bakması için işe almadan önce bunu güvenceye almış olmalıydı. Aslında Bassette ailesinin tüm çalışanlarının epey geniş yelpazede becerileri vardı. Başka biri, bu becerilerin çalışanların normal iş tanımının dışına çıktığını söyleyebilirdi. Tüm çalışanlarda kayıp tanrıların lütufları vardı ve bu duvarlar içinde büyülerini özgürce kullanabiliyorlardı. Larkyra tam da bu yüzden evleri sanki bir sığınak, kim olduğunuzu saklamanız gerekmeyen türden bir yermiş gibi hissediyordu. Bu da Jabari'de çok nadirdi. Zira büyünüzü uluorta yerde kullanmak, çok fazla gücünüz var diye tehdit olarak görüldüğünüzden genelde işkence ve görevden atılmayla sonuçlanırdı. Bu durum sayesinde çalışanlar ve Larkyra'nın ailesi arasında sarsılmaz bir sadakat vardı.

Ablasının yanındaki ufak tefek kadını izlerken Larkyra'nın içi sıcacık oldu. Çünkü Charlotte kızlara daha küçükken şunu

öğretmişti: *Kimse, sırlarını sakladığınız insanlar kadar sadık olamaz.*

"Doğru olabilir," dedi Arabessa. "Ama Lark bir aydır düşündüğü bir saçmalığı şimdi harekete geçirdiğine göre bunu kardeşler olarak kendi başımıza, *kendi* yöntemimizle halletmemiz gerekebilir."

Arabessa fırlatma bıçağını parmaklarının arasından geçirirken Larkyra onu izleyerek, "Kalsan iyi olabilir, Charlotte," dedi. "Şahit bulunsa iyi olur."

Yaşlı kadın pes ettiğini ima edercesine sadece dilini şaklattı, elini sallayarak onlara uzak kalan duvardaki çarpık bir hançeri düzeltti ve odadan çıktı.

"Kendine iyi çekidüzen vermişsin," dedi Arabessa, ince eskrim kılıçlarının bulunduğu vitrine doğru ilerliyordu. "Eskisinden daha zayıfsın. Ayrıca hiç şaşırtıcı değil ama yaralanmışsın."

Larkyra'nın yaralı parmağı, ablasının sözlerinden incinmiş gibi daha çok zonkladı.

"Herkes senin gibi kusursuz olamaz," diye karşı çıktı Larkyra.

"Olamaz," dedi Arabessa, vitrinden iki kılıç seçti. "Yine de nihayet bunu kabul etmen güzel." Eskrim kılıçlarından birini ona doğru attığında, Larkyra kabzayı havada yakaladı. "Sol elinle tut," dedi ablası.

Larkyra gözlerini kısıp elini değiştirdi, kılıç eline tuhaf geliyordu. Dişlerini sıkarak hissettiği acıyı bastırdı, sakat parmağı ortada kalacak şekilde kılıcı kavradı. *Evet, senden az parmağım olduğu halde kılıcı senin kadar iyi tutabiliyorum,* der gibiydi.

"Antrenman yapacak şekilde giyinmedim," dedi Larkyra.

"Her tür kıyafetle antrenman yapmamız gerekiyor," dedi Arabessa. Yüksek yakalı, koyu mor renkteki gündelik elbisesini işaret etti. Mürekkep siyahı bukleleri, başının arkasında

sıkı bir topuz yapılmıştı. "Bahanelerin bittiyse..." Arabessa, ona doğru atıldığında hareketleri hedef odaklı ve akıcıydı. Sanki hava, bir nota kâğıdı tutuyor ve onun her hareketine rehberlik ediyordu. İçten gelen bu zarafeti, elbette Arabessa'nın müzikle bağlantılı lütuflarıyla ilgiliydi. Ablası herhangi bir insan ya da varlığın yaptığı her enstrümanı ustalıkla çalabilirdi. Beraberken bu durum Larkyra'yı biraz sinir ediyordu. Arabessa'ya kıyasla çırpınan, kaba bir tavuk gibi hissediyordu.

Ablası saldırdığında Larkyra geriye doğru tökezledi.

Büyüsü hüsranla içinde kıpırdanarak onu tutuşunu sıkılaştırması için zorladı. Larkyra da serçeparmağı ve işaretparmağını kullanarak tutuşunu sağlamlaştırdı, ardından öne doğru kılıcıyla geniş bir yay çizdi.

Arabessa hamlesini engelledi, ardından bir darbe indirecekmiş gibi yapıp geriye doğru adım attı.

Ablasının kılıcı onunkiyle buluştuğunda oluşan titreme, Larkyra'nın avucuna kadar ilerleyip onu tutuşunu gevşetmekle tehdit etti. Larkyra omuzlarını kasıp ittirdi, istediği hareketi yapmaları için diğer parmaklarını zorladı. Daire çizdiler, ablasının her saldırısına o da aynı şekilde karşılık veriyordu. Sakat parmağının eksikliğini kapatmak için birkaç şeyi yeniden ayarlamayı öğrenmesi gerekecekti.

"Kardeşini nasıl karşılayacağını çok iyi biliyorsun," dedi Larkyra. "Ben de seni özledim."

Arabessa sırıttı, hemen sonra hızla bir *X* çizdi ve Larkyra'nın kılıcına vurarak silahı onun elinden kopardı. Silah şangırdayarak yere düştü.

"Düşündüğüm kadar kötü değilsin," dedi Arabessa.

"Teşekkürler?" Larkyra sargının üstünden yaralı parmağının hassas derisine masaj yaptı. Zonklayan ağrı şimdi sürekli bir acıya dönüşmüştü.

"Daha fazla antrenman yapman gerekecek elbette," diye açıkladı ablası.

"Elbette," diye yanıtladı Larkyra kuru kuru.

"Şimdi gel bakalım buraya." Arabessa kollarını açıp kardeşine sarıldı. "Eve hoş geldin, küçük kuşum."

Kardeşlerin en küçüğü olmasına rağmen Larkyra da ablası kadar uzundu. Çenesini onun omzuna yaslarken Arabessa'yı herkesten ayıran özel, gül ve vanilya kokusunu içine çekti.

"İyi ki doğdun," diye fısıldadı Arabessa.

"Teşekkür ederim." Larkyra sırıtarak geri çekildi. "Senin de doğum günün kutlu olsun."

Arabessa umursamazca elini salladı. "Yirmi üç yaşta kutlanacak bir şey yok. Ama on dokuz..." Yüzü sevinçle parladı. "Bugünün Eumar Journé'n olduğuna inanamıyorum! Daha dün on iki yaşına girmiştin sanki. Bu evde haftalardır bu partinin planı yapılıyor."

Larkyra ve ablaları aynı gün doğmuş olsalar bile her birinin Eumar Journé'sinde babaları, reşit olan kızına özel kutlama yapılmasını istemişti.

"Evet, menüdekilerin tadına bakmak için kapıdan içeri adımımı attığım an Cook beni yere yapıştırdı," dedi Larkyra. "Ama kabul edeyim, partiden sonraki kutlamalar için çok heyecanlıyım."

"Katılıyorum." Arabessa başıyla onayladı. "Ama daha yaşanmamış şeyleri konuşmayı bırakalım. Bana olan biteni anlat, özellikle de bu güzelliğin nasıl olduğunu." Larkyra'nın yaralı elini tutup kaldırdı.

Larkyra, Arabessa'ya zümrüt yüzük ve rehin dükkânının sahibinin karısına dair hikâyeyi çabucak anlattı.

"Tüm elini kesmediğine şaşırdım," dedi Arabessa.

"İşlediğim suça uymazdı o."

"Alt mahallelerdeki cezalar genelde suça uymaz."

"Doğru," diye mırıldandı Larkyra. "Yine de hatasını düzeltsin diye adamın yanına dönecek değilim. O parmağımı

keserken çığlık atmamak için bile tüm gücümü kullanmam gerekti."

Arabessa'nın bakışları yumuşadı. "Bundan şüphem yok ama unutma, elimizde olanın kıymetini bilmek ve yaptıklarımızı neden yaptığımızı unutmamak için tam aksini de yaşamalıyız. Lütuflarımızı kontrol etmek için çalışmak çok önemli çünkü birçok kişi bizim kadar şanslı değil."

Larkyra'nın ablaları da kendi Eumar Journé kutlamalarından bir ay önce *Lierenfast* yapmışlardı. Başka soylu aileler bunu yapmazdı. Bassette ailesinin yaptığını da bilmiyorlardı ama Bassettelerin kendilerine özgü sebepleri vardı. Genelde böyle olurdu.

"Aynı babam gibi konuştun," diye homurdandı Larkyra.

"İltifatların en güzeli," dedi ablası. "Ondan bahsetmişken, seninle konuştu mu?"

Larkyra'nın midesinde kelebekler uçuştu. "Hayır, beni daha çağırmadı."

"Yakında çağırır."

Arkalarındaki kapı aniden açıldı.

Odaya dalan kızın durdurulamaz güzelliği, günbatımında kıyıya vuran dalgaları andırıyordu. Boyu onlardan kısa olsa dahi bunun eksiğini kıvrımlı hatlarıyla kapatıyordu. Attığı her adımda kalçası sallanıyor, açık şeftali rengi elbisesi de dalganın köpüğü misali kabarıyordu. İstese de istemese de ruh halini her zaman hareketlerinden okumak mümkündü. Bu insanı hipnotize eden dans lütfunun bir etkisiydi.

Niya, "Sevgili kardeşim," diye onu selamladı. Ardından tam önlerinde durdu. Kayıtsız ses tonuyla dik dik bakan gözleri birbirine tezat oluşturuyordu. "Bugün eve döndüğünü görmek ne güzel. Umarım Eumar Journé'n harika geçer."

"Teşekkürler, Niya," dedi Larkyra ablasına bir bakış atarken. Hem hissettiği keyfi bastırmaya çalışıyordu hem de temkinli ve savunmacıydı. "Sen de iyi ki doğdun."

"Evet." Niya kırmızı buklelerinden birini yüzünden arkaya itti. "Elini bu yüzden mi sakatladın? Bana hediye olsun diye mi?"

Larkyra umursamaz ve şakacı olmak için kendini zorladı, artık olmayan parmağı endişeyle seğiriyordu. "Elbette. Beğendin mi?" Sakat parmağını ortaya serdi.

Niya omuz silkti. "Epey küçükmüş."

Larkyra dudak büktü.

Niya bakımlı kaşlarından birini kaldırdı.

Ardından ikisinin de yüzünde birer sırıtış belirdi.

"Gel buraya." Niya, Larkyra'ya sarıldı. "Eve döndüğün için mutluyum. Ama umarım *Lierenfast*'in esnasında tek gözün açık uyumaya alışmışsındır," dedi Larkyra'nın kulağına yumuşak bir sesle. "Çünkü yatağıma bıraktığın sevgi dolu hediyelerin karşılığını *vereceğim*. Belki diğer yüzükparmağını kesip seni tekrar simetrik yaparım."

"Denemen için sabırsızlanıyorum." Larkyra ona sıkıca sarıldı.

"Oyunlar başlasın."

"Çoktan başladı sanıyordum."

"İkiniz korkutucu bir şekilde sarılarak birbirinize fısıldamaya daha ne kadar devam edeceksiniz?" diye sordu Arabessa. "Cook'a seve seve bu akşamki yemeği bir iki kum düşümü kadar ertelemesini söyleyebilirim. Çok sevineceğine eminim."

"Dışlanmış mı hissettin?" diyerek geri çekildi Niya, ablasına bakıyordu.

"Ömrümde bir gün bile öyle hissetmedim."

Niya homurdandı. "Bu duyduğum en..."

"Sizi burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi derin, tanıdık bir ses. Ablalarıyla geçirdiği çocukluğa dair anılar, Larkyra'nın zihnine doluşuverdi.

Yakışıklı siyahi bir adam, açık kapının önünde dikiliyordu.

"Zimri!" derken ona doğru koşup kendini adamın kollarına attı.

Zimri sendeleyerek bir adım geriledi, bir an sonra kollarını Larkyra'nın etrafına sarıp alçak sesle güldü. "Evden uzakta geçirdiğin sürenin ardından neşenin sönmemesine sevindim."

Adamın kollarına yerleşirken, "Tam aksine," dedi Larkyra. "Evden uzakta vakit geçirmem, daha parlak ışıldamama sebep oldu."

"Kesinlikle," dedi Zimri sıcacık bir sesle.

Zimri D'Enieu, babalarının en eski müttefiki Halson D'Enieu'nün oğluydu. Halson ve eşi trajik bir şekilde öldükten sonra Zimri'nin hiç sağ akrabası kalmamıştı ve babaları onu alıp kendi oğlu gibi büyütmüştü. Eskiden sıska, sessiz bir oğlandı. Fakat Bassette kızlarının meraklı ve küstah tavrıyla, babalarının bilgeliği ve metaneti birleşince Zimri de güçlü kuvvetli, kendi ayakları üstünde durabilen genç bir adam olmuştu. Zimri'nin, babalarının sağ kolu rolünü üstlenmesi şaşırtıcı değildi. Bu görevi çok onur duyarak ve çok ciddiye alarak yerine getiriyordu. Hatta bazen fazla ciddiye alıyordu.

"Şimdi seni indirebilir miyim?" diye sordu Zimri.

"İndirmen gerekiyorsa," diye iç çekti Larkyra.

Tekrar ayaklarının üstüne bastığında onu düzgünce inceledi. Zimri'nin havalı sırıtışı ve delici bakışları, birçok kadına ve adama diz çöktürürdü. Ayrıca her zamanki gibi çok şıktı; gri renkli, altın işlemeli, üç parçalık bir takım giymişti. İpliklerin tonu, gözlerindeki ela rengine de uyuyordu. "Bana mı öyle geliyor?" diye sordu Larkyra. "Yoksa gittiğimden beri daha mı yakışıklı oldun sen?"

"Sana öyle geliyor," dedi Arabessa, odanın diğer ucundan.

Zimri ona doğru bir bakış attı ama Arabessa fırlatma bıçaklarıyla çalışmaya dönmüştü bile, hedefe saplanan bıçakların ritmik sesi havayı dolduruyordu.

Larkyra ve Niya birbirlerine bilmiş bakışlar attılar, ardından Larkyra tekrar Zimri'ye döndü.

"Öyle de denebilir." Zimri takımını düzeltti. "Baban seni görmek istiyor."

Larkyra'nın midesi buruldu. *Ah, tanrılar,* diye düşündü. "Şimdi mi?"

"Şimdi."

Larkyra ablalarına birer bakış attı, onlar da güven veren bir şekilde başlarıyla onayladıktan sonra tekrar Zimri'ye döndü. "Pekâlâ. Düş önüme."

Larkyra bu evde büyümesine rağmen evin tüm sırlarını hâlâ çözememişti. Her hafta yeni bir oda veya geçit keşfediyordu, bu keşfettiği yerler de bir sonraki gün bambaşka bir kata taşınmış oluyordu. Zimri, onu zahmetsizce vitraylı tavanları olan sonsuz koridorlardan geçirdi. Uzak diyarlardan getirilmiş, ipliğin dans eder gibi göründüğü duvar halılarıyla süslenmiş merdivenlerden indirdi. Sonra da güney kanadını batı kanadına bağlayan ufak bir köprüden geçirdi. Babasının odasına açılan bir değil, tam olarak üç kapıyı aştılar ve Larkyra minnettar bir şekilde nihayet nefes nefese durdu.

Dudaklarını birbirine bastırdı, hissettiği gerginlik yüzünden içindeki büyü, damarlarında volta atıyordu.

Babalarıyla ilgili her şey bir sınav ya da bir tür dersti. Gerçi çoğu zaman kızlardan hiçbiri başarısız olup olmadıklarını anlayamazdı. Larkyra'ya göre söz konusu sınavlar olduğunda bu çok da kötü bir sonuç değildi. Yine de babalarıyla her görüşmelerinin endişe ve beklentiyle yüklü olmasına yol açıyordu. Larkyra'nın tek istediği babasını memnun etmekti. Özellikle de karısını ondan çaldığı düşünülürse, telafi etmesi gereken çok şey vardı.

Suçluluk hissi Larkyra'yı karnından çarpıverdi. Annesini her düşündüğünde böyle olurdu.

Zimri geriye doğru bir adım atıp onun kapılara yaklaşmasına izin verdi. Kapıların her birinin tasarımı farklıydı. Biri tırtıklı onikstendi, diğeri sade aşınmış tahtadan yapılmıştı, üçüncüsü ise bembeyaz mermerdendi ve ardında yatanı ima edecek hiçbir işaret taşımıyordu.

"Tercih senin," dedi Zimri. Bitişikteki duvara yaslanmıştı. "Hangi kapıyı seçersen seç seni bekliyor olacak."

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu Larkyra.

Zimri başını iki yana salladı. "Görmek istediği kişi sensin."

"Ama sürpriz bir ziyaret çok hoşuna giderdi."

"Lark." Zimri onun laflarından etkilenmeden tek kaşını kaldırdı. "Kapıyı çal."

Zimri, Bassette ailesinin büyülü duvarlar ve gizli şehirlerin ardında sakladığı sırrı bilen çok az kişiden biriydi. Zira kendisi de bu dikkatle korudukları yerden geliyordu.

"Doğum günümü kutladığın için teşekkürler," diye homurdandı Larkyra ve onu bekleyen seçeneklere doğru döndü.

Hangi kapıyı tıklattığına göre muhteşem şeyler olabilir veya hiçbir şey yaşanmayabilirdi.

Bu da muhtemelen üzerine kafa yorulması gereken başka bir dersti. Ama şu anda, Eumar Journé'sinin olduğu bir günde, sakince derin düşüncelere dalmanın ona hiç faydası yoktu. Bu yüzden emin adımlarla oniks kapıya yaklaştı ve bir, iki, üç kez vurdu.

Kapı açılırken dramatik bir gıcırtı duyuldu ve buz gibi bir rüzgâr esti. Larkyra kapıdan içeri adım atmadan hemen önce bir anlığına kendinden şüphe etti. Yanlış tercih yaptığından daha önce hiç korkmadığı kadar çok korkuyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şey yolundaydı.

En azından yolundaymış gibi görünüyordu, yani hiçbir şey yolunda olmayabilirdi de.

Larkyra sükûnetin çoğu zaman arkasındaki kötü niyeti gizlediğini zor yoldan öğrenmişti.

Geçidin sonundaki turuncu ışığa yaklaşırken hava ısındı, korsesinin bağları şimdi daha fazla baskı yapıyordu. Bir süre sonra boğazı da sanki havada alerjen varmış gibi sıkışmaya başlamıştı. Ama belki de geçidin sonuna adımını attığında onu karşılayacak şeye karşı hissettiği beklenti yüzündendi bu.

Kürk halılar ve alçak tahta kirişlerle dolu, büyük bir ateşin cayır cayır yandığı kış kulübesinin ortasında, kaliteli bir deri cekete bürünmüş olan iriyarı bir figür oturuyordu.

Larkyra, Jabari'nin ikinci hanesi Raveet'in kontu Dolion Bassette'in onun varlığına tepki vermesini beklerken nabzı deli gibi atıyordu. Babası büyük meşe masanın arkasında oturmuş, devasa bir parşömen yığınını okuyordu. Dolion'un açık renk teni, bal ve pas rengi saçlarına uyan sağlıklı bir bronzlukla parlıyordu. Saçları o kadar uzun ve gürdü ki sakalıyla birleştiği yer belli olmuyordu, bir aslan yelesini andırıyordu. Oturuyor olmasına rağmen iriyarı olduğu barizdi,

öyle kaslıydı ki onu görünce terzisine ne kadar para harcadığını merak ederdiniz.

Larkyra kibarca boğazını temizledi. Dolion başını kaldırdı ve sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. Kendini bu odada bulduğuna mutlu muydu yoksa sinirlenmiş miydi, genç kadın çözemiyordu.

Şu anda yalnızca büyüsünün göğsünden dışarı patlamamasına odaklanabiliyordu. Önündeki adama karşı duyduğu sevgi onu öylesine tüketiyordu ki o anda kimse konuşmazsa bir anda alev alabilirdi.

"Larkyra." Babasının sesi, korku saçan canavarların derin homurtusunu andırıyordu. "Canım kızım." Dolion kendini masadan uzağa itti ve Larkyra kucağına koşabilsin diye kollarını açtı.

Babasının devasa kucağına sokulan Larkyra, onun üstüne sinmiş ev kokusunu içine çekti. Gün ışığındaki hanımellerinin kokusunu.

"Bu akşam nasılsın?" Babası rahatlatıcı bir tavırla onun sırtını sıvazladı.

Larkyra bu soruya birçok farklı şekilde cevap verebilirdi. Yorgun, bunalmış, burada onunla olduğu için mutlu ya da endişeli olduğunu söyleyebilirdi ama söylemesi gereken şeyi biliyordu. "Harika."

"Neden harika?"

"Çünkü ailem yanımda, sağlığım yerinde ve başımın üstünde bir çatı var."

"Aynen öyle," dedi Dolion, sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. "Cevabına bakılırsa *Lierenfast*'in başarılı olmuş."

"Evet baba."

"Raporlarıma göre rehin dükkânının sahibi, onun eşi ve zümrüt yüzükle ilgili bir olayın ardından hafif şekilde yaralanmışsın."

Larkyra yarası için hafif demezdi ama ona karşı gelecek

değildi. Canının tehlikede olduğunu düşünse Dolion'un duruma müdahale edeceğini biliyordu. En azından... Öyle olduğuna *inanıyordu.*

"Evet, baba," dedi tekrar.

"Ama üstesinden gelmişsin." Dolion onun sargılı elini kaldırıp kesik parmağı ortaya serdi. "İtiraf edeyim, sana yakışmış."

Larkyra gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Söyle bakalım," dedi Dolion arkasına yaslanarak, ona da masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Öğrendiğin üç önemli şey nedir?"

Larkyra'nın gerildiğini hisseden büyüsü, tedirgin bir şekilde harekete geçti. Larkyra'nın hem korkarak hem de heyecanla beklediği şey buydu. *Lierenfast*'inin son aşaması. Bir sonraki sözcüklerini planlarken birkaç kum düşümü geçti. Daha sonra hatırlamak için deneyimlediği her şeyi aklının bir köşesine not almıştı ve şimdi sadece üçünü seçmekte zorlanıyordu.

Muhtemelen olay zaten buydu. Sadece üç tane yoktu. Hepsi önemliydi. Her günün her kum düşümü önem arz ediyordu. Bu yüzden Larkyra, "Üçü aslında tek bir şey," dedi.

Dolion yüksek arkalı sandalyesine yaslanıp beklerken sessiz kaldı.

"Hayat kimseyi kayırmaz," dedi Larkyra.

"Açıkla."

Larkyra nazik bir tavırla yaralı parmağını okşadı. "Güzel olabilirsin," diye başladı. "Zengin, fakir, genç olabilirsin, büyüyle kutsanmış olabilir ya da olmayabilirsin, erdemli veya günahkâr olabilirsin. Ölüm nasıl herkese geliyorsa yaşam lütfu da hepimize verilmiştir."

Dolion onu dikkatle izledi. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Bu ne anlama geliyor? diye düşündü Larkyra. Alt mahallelerde yanında yaşadığı insanlar gözlerinin önünden geçti. *Yarasını temizlemesine yardım eden kadın, bir dilim küflü ekmek*

için uyuyan birinin boğazını kesen insanlar, sefaletin kıyısında yaşayan tanınmış aileler ve dükkân sahipleri.

"Hayat verilmesini kimse bir başkasından daha çok hak etmez," dedi Larkyra nihayet.

"Korkunç insanlara kıyasla cömertler bile mi?" diye sordu Dolion.

"Onlar bile." Larkyra başıyla onayladı. "Biz farklı düşünebiliriz ama hayat bunu umursamaz, bu yüzden değişmez. Bir kahraman sefalet, kötü biri de servet içinde ölebilir."

Dolion düşünceli bir tavırla parmağını masaya vurdu. "Peki, hayatın özgürce verilen bir enerji olduğunu düşünüyorsan insanları sadece açgözlülük edip günah işlemekten, onlara verilen lütufları kötüye kullanmaktan alıkoyan nedir?"

"Ruhlarımız."

Dolion'un bakışları parladı. "Ruhlarımız," diye tekrarladı.

"Evet. Hayat tek bir yöne ilerler. İleriye doğru," diye devam etti Larkyra. "Hayatın rotasını belirleyen rüzgârlar, ruhlarımızdır. Hayat herkese verilmiş olabilir ama nasıl yaşamak istediğimize sadece ruhlarımız karar verir."

Odaya bir sessizlik çöktü, zamanın geçtiğinin tek belirtisi yanlarında çıtırdayan ateşti.

Larkyra babasının konuşmasını bekledi. Orada oturmuş onu izlerken ilk geldiğinde fark etmediği bir şeyi fark etti. Larkyra ayrıldığında babasının saçında ve sakalında bu kadar çok kır saç yoktu. Geçen haftalarda belirebilecek kır tellerden çok daha fazlaydı. Bu da tek bir anlama geliyordu... Babası, annesini görmeye gitmişti.

Larkyra'nın göğsü sıkıştı, milyonlarca soru bir anda diline üşüşmüştü. Yalnızca bir kez görüştüğü, onun bu dünyaya geldiği gün Buğu'ya giden kadın söz konusu olduğunda hep böyle olurdu.

Larkyra ağzını açtı ve bir şey, *herhangi* bir şey sormaya hazırlandı. Ancak hemen sonra babası öne doğru eğilip, "Eumar Journé'ni hak ettin, kuşum," dedi.

Sanki oda bir anda gün ışığıyla dolmuştu. Babasının sözcükleri o kadar tatlı ve hoştu ki, Larkyra yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. Bunun üzerine büyüsü bir şarkı mırıldanmaya başladı. Babasının, ailesinin onayı, bazen ne kadar boğucu olura olsun onun büyüsünü kontrol altında tutmasını sağlayan şeydi. Her gününü kendi hayatının da annesinin hayatı kadar değerli ve kıymetli olduğunu kanıtlamak için geçirmişti.

"Teşekkür ederim, baba." Nefes nefeseydi.

"Küçük yaştan beri kontrollü olmayı öğrenmek zorunda kaldın, özellikle de lütufların konusunda. O yüzden buna şaşırmadım."

Az önce düşündüğü konudan bahsedilince Larkyra yutkundu.

Boğazı tekrar düğümlenirken, "Evet," dedi.

Bassette kardeşler arasında kontrol edilmesi en zor olan onun büyüsüydü. Bir çocuk dizini yaraladığında ağlamasını, çiçek toplarken bilinçsizce mırıldanmasını nasıl bastırabilirdi ki? Büyüsü böyle doğal davranışlarla iç içe geçmişken bir kız büyüsünü nasıl ayrı tutabilirdi?

Larkyra'nın zihni, büyürken Achak'ın verdiği -Arabessa ve Niya'yı hedef olarak kullandığı- zor derslerin karanlık anılarıyla doldu.

Kütüphane fazla parlaktı, her mum ve şamdan yanıyordu. Sanki Larkyra eylemlerinin her sonucunu, ablalarının yüzünde belirmesine neden olduğu acının her zerresini görebilsin diye yapılmıştı.

"Niyetini, arzunla tamamen doldurmalısın," diye talimat verdi Achak, onun hemen arkasında dikiliyorlardı. "Sahip olduğun büyünün temel içgüdüsü, başkalarına zarar vererek seni korumak. Bunu baskılamalısın."

"Deniyorum," diye homurdandı Larkyra. Fakat

bu hareketi yüzünden dudaklarından bir sarılık fırlayıp Arabessa'nın suratına çarptı.

Ablası acıyla usladı ama Niya'nın yanında oturduğu sandalyesinden kalkmadı. Yanağından aşağıya kan aktı.

Larkyra ağzını sertçe kapattı, içi suçlulukla dolarken büyüsü boğazında alev alevdi, hüsran ve öfke içindeydi. ***Bana kızı*** *diye bağırdı Larkyra sessizce büyüsüne.* ***Onlara değil!***

"Sükûnetini bulmalısın," dedi Achak. "Onu içine yayabilmek için derinlere dek kazmalısın. Büyünle tatlı dille konuş, uyandırmak istemediğin bir bebekmiş gibi."

Larkyra gözlerini kapattı. Achak'ın bahsettiği sükûneti bulmaya çalışıyordu ama zihni dört bir yana uçuyordu, büyüsüyse öfkeli bir kuş sürüsü gibiydi. Larkyra'nın amacı, ablalarının yakalarındaki kurdeleleri bir şarkıyla bağlamaktı ancak hissettiği hüsran yüzünden tek yapabildiği ikisinin de kanını akıtmaktı.

Zihnindeki imge değişti ve yerini bir başkası aldı, aynı kütüphanede ama farklı bir gündelerdi.

Odada bir çığlık yankılandı, Niya yerde yatarken nefes nefese doğruldu.

Larkyra panikle onun yanına gitmeye çalışsa da Achak onu tuttu.

"Tekrar," diye emretti.

Başını iki yana salladı. Bakışlarıyla, ***Hayır****, diye yalvardı.*

"Tekrar," dedi Achak. "Onları uyut."

Larkyra ablalarına baktı, ikisi de onun istemeden zihinlerine yerleştirdiği kâbuslar yüzünden nefes nefeseydi.

"Sevdiklerin üzerinde kullanırken bile büyünü eh-

lileştiremiyorsan yabancıların hiç umudu yok," diye açıkladı Achak.

Larkyra onlara bir bakış attı, büyüsünü Achak'ın üstüne salmayı çok istiyordu.

Yaratık koyu renk kaşını kaldırdı. "Sana meydan okuyoruz," dedi kız kardeş. Larkyra'nın düşüncelerini sezmiş gibiydi. "Ama bizi incitmek, onları daha az incitmeni sağlamayacak."

Larkyra tekrar ablalarına baktı. O altı yaşındaydı, Niya ve Arabessa da sekiz ve on yaşındaydı; ama bu korkunç derslere gelip duruyor, sabırla onun önünde dikiliyor, cesaret vererek ve sevgiyle ona bakıyorlardı. Kendini korkunç bir canavar gibi hissediyordu. Kontrolü öğrenmek zorundaydı. Buna mecburdu. Ya öğrenecek ya da sonsuza dek konuşmayacaktı.

"Başardıklarınla gurur duymalısın." Dolion'un sözcükleri, Larkyra'nın zihnindeki imgeleri kovdu.

Larkyra bir kez daha babasıyla beraberdi, ateşin aydınlattığı odada oturuyordu. Buna rağmen ona musallat olan bu anılar hâlâ zihninde dolaşıyordu. Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı ve büyüsünü tekrar yerine oturttu. Ardından, "Achak iyi bir öğretmendi," dedi. Acısının sesine yansımamasına dikkat etmişti.

"Mütevazı cevabın çok hoşlarına giderdi." Dolion bakışlarını Larkyra'nın gözlerinden çekmedi. "Eminim bu adabımuaşeret dersini Niya'nın da öğrenmesini çok istemişlerdir."

"Hepimiz çok isterdik," dedi Larkyra dalgınca.

Babası güldü, zengin ve derin bir sesti. "Evet, kesinlikle. Ama konuşmamız gereken başka bir konu var." Dolion doğruldu. "*Lierenfast*'in bitmeden büyünü kullandın."

Larkyra tekrar dikkatini topladı. "Evet," diye kabul etti. "Ancak birine yardım etmek içindi."

"Alt mahallelerde geçirdiğin süre boyunca güçlerinle yardım edebileceğin başka kimse yok muydu?"

"Olabilir ama..."

"Oruç tutmanın amacı, kayıp tanrıların lütuflarına sahip olmayanların yaşadığı adaletsizliği anlamak değil mi? Dövüşmek ya da birilerini kurtarmak için aklını veya yumruklarını kullanman gerekmiyor muydu?"

"Evet, baba," dedi Larkyra gergince. Büyü açısından kusursuz olmak onu çoktan yormaya başlamış olsa da her zamanki gibi sakin kalmalıydı. "Fakat eve dönüyordum ve *Lierenfast*'im aslında bitmişti. Ondan önceki haftalarda büyümü içimde tuttum; onu derinlere gömüp ehlileştirdim, parmağım kesilirken bile. Üstelik kör bir kılıçla." Söz konusu parmağını havaya kaldırdı. "Bence yaptığım şey zarar vermedi, aksine fayda getirdi. Özellikle de yardım ettiğim adamın, bu akşamki partime davetli bir misafir olduğunu düşünürsek. Gerçi Lachlanlı Darius Mekenna'yı hiç duymamıştım."

Dolion sessiz kaldı.

Larkyra'nın içine bir şüphe düştü. "Baba, Lachlanlı Darius Mekenna kim?"

"Dediğin gibi, bir misafir."

"Tamam ama neden bundan fazlasıymış gibi bir his var içimde?"

"Beni ilgilendiren *o* değil, üvey babası," diye kabul etti Dolion. "Hayzar Bruin, Lachlan Dükü."

"Darius bir *lord* mu?" Larkyra gözlerini kırpıştırdı. *Kıyafetlerinin kalitesinin sebebi belli oldu,* diye düşündü. Gerçi bu durum, bir lordun niye alt tabaka mahallelerde dolaştığını ve yüksek rütbesine rağmen o anda pis ve yaralı olan Larkyra'ya neden bu kadar kibar davrandığını açıklamıyordu. "Ailemizin eskiden tanıdıkları mı?" diye sordu Larkyra. "Lachlan'ı hiç duymamıştım."

"Lachlan bölgesi, Aadilor'un güneydoğusunda ve Obasi Denizi'ne çıkan nehirlere yakın. Lord Mekenna, çıkarabildikleri madenlerle ilgili olası bir ticaret sözleşmesi için üvey babasının adına Konsey'e mektup yazdı. Konsey bu hafta onunla ve dükle görüşme ayarladı, senin Eumar Journé'ne denk geldi."

"Yani doğum günüm aynı zamanda bir iş görüşmesi."

"Hiçbir şey, yalnızca tek bir şey değildir," diye hatırlattı Dolion.

"Doğru," dedi Larkyra. "Peki, lord ve üvey babasıyla olan bu görüşmenin altında başka ne yatıyor?"

Dolion bir anlığına onu inceledi. Larkyra, babasının bu kadar kısa sürede hangi boyutta bilgi verebileceğini düşündüğünü görebiliyordu. "Hırsız Kral, dükün yasadışı uyuşturucu kullandığından şüpheleniyor. Büyülü olan *phorria*'yı."

"Ee?" dedi Larkyra somurtarak. "Hırsızlar Krallığı'nda herkes sürekli kullanıyor onu."

"Evet ama Hırsız Kral'ın elinde, dükün Hırsızlar Krallığı'na girdiğine dair hiç kayıt yok," diye açıkladı Dolion. "Bu da akla şu soruyu getiriyor. Krallıktan kim ona uyuşturucu temin ediyor? Şehrin dışında böyle alışverişler yasaktır."

"Niye?" diye karşı çıktı Larkyra. "Şehrin içinde yapılmasına izin varsa, niye dışarıda yapılması bir sorun oluşturuyor?"

Dolion iç çekti, babasının hayal kırıklığına uğradığını gören Larkyra içindeki sızıyı yutkunarak bastırdı.

"Hırsızlar Krallığı'nın bir amacı var, canım," dedi Dolion, ellerini karnının üstünde birleştirdi. "O amaç da kaosu olabildiğince kontrol altında tutmak. Çalınmış malları satmak mı istiyorsun? İyi o zaman, Gölge Pazar'a getir. Damarlarına zehir mi pompalamak istiyorsun? Tabii, keyfine bak. Ama bunu sadece gözlem ve kontrol altında tutabileceğimiz bir batakhanenin duvarları içinde yapabilirsin. Böyle şeyler dışarı sızdığı anda, işte o zaman gerçek kaos hüküm sürer. Üstelik genelde de savaşlar çıkar. Hırsız Kral merhametsiz olabilir

ama savaşı sevmez."

"Doğru," dedi Larkyra. "Sevmediğini biliyorum. Öyleyse bir sonraki görevimiz dük mü olacak?"

Dolion pek endişelenmeden bir elini salladı. "Şu an hepsi dedikodudan ibaret. Elimizde daha çok şey olunca daha fazla bilgi de olacak. Şimdi güzel şeylerden bahsedelim. Mesela hediyen. Ne dersin?" diye sorarken ayağa kalkıp köşedeki büyük, tahta gardırobun yanına gitti. Altın mandalı kaldırıp gardırobun kapaklarını açtı ve devasa, kül grisi bir şahini ortaya çıkardı. Şahin Larkyra'nın boyunun neredeyse yarısı kadar, gümüş bir kafesin içine tünemişti.

"Kaipo!" Larkyra kuşa doğru koştu. Sesi şahini uyandırdı ve Kaipo'nun haykırışı odada yankılandı. "Tüm konuşma boyunca orada mıydı?" Çabucak kafesi açıp Kaipo'nun başlığını çıkardı. Şahinin mor gözleri etrafta dolaşırken Larkyra nazikçe elini onun sırtına koyup mırıldandı. "Eski dostum, benim."

Kaipo onu gagasıyla dürtüp kanatlarını titretti.

"Talim alanında günlük uçuşlar yapmasına izin verildi," dedi babası. "Evden çıkma konusunda ona güvenemedim. Doğruca senin yanına gelirdi."

"Yapması gereken de bu." Larkyra geriye doğru adım atıp muhteşem yaratığın, yaldızlı hapishanesinden çıkıp yere atlamasına izin verdi. Kaipo devasa, gümüş rengi kanatlarını iki yana açtı. Odaya ufak bir fırtına gönderip kâğıtları hışırdattı ve ateşi körükledi.

Hemen sonrasında ise bu alçak tavana ve penceresiz duvarlara ayak uydurdu, küçülerek ortalama bir kızıl kuyruklu şahin boyutunu aldı.

Larkyra dilini şaklatarak Kaipo'yu ön koluna konması için çağırdı. "Artık kafeste yaşamayacaksın, aşkım," diye fısıldadı. *Bir kafeste yaşaması gereken tek kişi benim*, diye bitirdi düşüncelerini.

Kaipo, Aadilor içinde bile ender bir türdü. Bir *mutati* şahindi, çevresine ve amacına göre boyutunu değiştirebiliyordu. Larkyra babasının onu nerede bulduğunu bilmiyordu ama Dolion onu eve getirir getirmez içindeki büyüsünün Kaipo'ya şakıdığını hissetmişti. Kaipo da sanki onun kalbinin sessiz şarkısını duyabiliyormuş gibi hemen Larkyra'nın üstüne konmuştu. Lütufları sayesinde ötücü kuşlarla tuhaf bir bağı vardı, onların seslerini kusursuzca taklit edebiliyordu. Ama bu şahine duyduğu sevgi çok derindi ve şimdi tekrar Kaipo'ya kavuştuğu için gerçekten evinde olduğunu hissediyordu.

"Mutlu musun, kuşum?" diye sordu Dolion.

Kaipo, Larkyra'nın onu sevmeye devam etmesi için parmağını dürterken genç kadın gülümsedi. "Evet, çok mutluyum."

"Güzel. Peki, bu gece için hazır mısın?"

Genç kadın babasının mavi renkli gözlerine baktı. "Hangi kısmına?"

"Her kısmına."

Larkyra, "İlk partiden ziyade ikinci partiye daha hazırım," diye itiraf etti.

"Siz kızlar hep öylesiniz," diye güldü Dolion. Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini karnının üstünde birleştirdi. Şekerleme yapmaya hazırlanan bir bozayıyı andırıyordu.

"Ama bir konuda endişeliyim, baba."

"Hmm, nedir o konu?"

"Lord Mekenna," dedi Larkyra. Uzun boylu adamı ve nazik gülümsemesini düşünürken nabzı hızlandı. "O zaman dağılmış durumdaydım ama sence bu gece beni tanır mı?"

Dolion'un bakışları, alevlerin ışığında muzırca parladı. "Bekleyip göreceğiz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lord Darius Mekenna çok sıkılmıştı. Eğlence veya gösteriş olmadığından değildi. Üvey babası son iki ayda onu beş tane Eumar Journé'ye katılmaya zorlamıştı ve genç leydilerin ciddiyetsizliğine artık sabrı kalmamıştı. Darius'un, Hayzar'ın niyetini anlaması için *senseer* olması gerekmiyordu. Dul olarak geçirdiği yılların ardından üvey babası, yeni bir gelin avına çıkmıştı. Girdikleri devasa malikâneye bakılırsa -malikânenin sayısız salonu, Aadilor'un engin görkemini yansıtıyordu ve balo salonu da epey nüfuzlu misafirlerle doluydu- Hayzar *herhangi* bir yeni gelin değil, çok zengin olanını arıyordu.

Bugün doğum günü kutlanan genç leydi, onun kriterlerine tam uyuyordu.

Jabari'ye hükmeden bir kral ya da kraliçe yoktu ama şehri yöneten altı elit hane vardı, Bassette ailesi de bunlardan biriydi.

Darius böyle bir evliliğin halkına fayda sağlayacağına inansaydı üvey babasının evliliğini kutlayacak ilk kişi olurdu ama Hayzar'ın müstakbel gelininin parasının, topraklarına ve mülk sahiplerine ulaşmayacağını herkesten daha iyi biliyordu. Hayır, dükün değerli şeyleri ortadan kaldırmak gibi bir yeteneği vardı.

Darius eldivenli eliyle içkisini iyice kavradı. Açlığın eşi-

ğindeki halkını, fazla yüksek vergileri, geçinmelerine yetmeyecek kadar az olan üretimi ve mallarını düşünürken göğsü yanıyordu. Bu durumu bir başkasının umursamazlığı yüzünden çekiyorlardı. Darius geniş balo salonunun diğer ucundaki üvey babasına bir bakış attı ve dudaklarına yayılmaya hazırlanan hoşnutsuz ifadeyi uzaklaştırdı.

Kendisi göze çarpmamayı tercih ederken Hayzar Bruin ise insanları kör edecek kadar gözlerine girmek için yaşardı. Uzun kuyrukları olan siyah kenarlı, menekşe rengi ceketi ve beyaz kolalı gömleğinin üstüne giydiği aynı renk yeleğiyle üvey babası tamamen zengin bir dük gibi görünüyordu. Mor topuklu ayakkabıları bile kıyafetiyle uyumluydu.

İnce detayları takdir etmek, derdi Darius'a sık sık. *Önemli olan birkaç kişiyi, önemsiz olan birçok kişiden ayıran şeydir.* Hayzar'ın, onunüvey babası olduğu ilk dönemlerde böylesi nasihatlere pek sık rastlanmazdı fakat yıllar geçip de Darius'un annesinin sağlığı kötüleştikçe bu öğütler bir ritüel haline gelmeye başlamıştı. Annesi de bunları ciddiye alması için ona yalvarmıştı. Ömrünün son günlerinde annesini rahatlatabilen tek şey, Darius'u sorumluluk sahibi bir yetişkinle bıraktığına dair sahip olduğu inançtı.

Darius alaycı bir şekilde homurdanacaktı ki kendisini tuttu.

O adamın ne kadar aşağılık ve ahlaksız biri olduğunu ikisi de hayal edemezdi.

Annesini düşünürken içinde yükselen kalp ağrısı ve öfkeyi bastırdı.

Düşes neden veraseti kendi soyuna bırakmaktansa malikânesini Hayzar'a bırakmıştı? Niye Darius'a bırakmamıştı? Genç adam sık sık yatağında karanlığı izler ve huzursuzluk onu ele geçirirken bir şekilde ömrünün son günlerinde annesini hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını düşünürdü. Sorumluluk sahibi bir adama dönüşeceğini ona göstererememiş miydi?

Ailemizin topraklarının bu hale gelmesini istemezdi, diye düşündü Darius.

Bu inanç sayesinde hâlâ bu meselelere karışıyor, topraklarını geri getirecek ve ebeveynlerinin sağ olduğu zamandaki görkemine geri kavuşturacak bir çözüm arıyordu. Çünkü Darius'un gerçekten mutlu olduğunu hatırladığı anlar yalnızca o döneme aitti.

Derin bir nefes verip şarabını yudumladı, şarap tatlı olsa bile o bunun farkında değildi. Zihni doluydu, şehirde yaptığı iki görüşmeyi düşünüyordu. Bunlardan birinden Hayzar'ın haberi vardı ama muhtemelen katılmazdı. Jabari Konseyi'yle ticaret sözleşmesi yapma işi kendisine kalmıştı. Diğer görüşmedense Hayzar'ın hiç haberi yoktu ama bu ilk görüşmeden kat kat daha önemliydi.

Darius çok çaba sarf etmiş, bu süreçte az kalsın soyguna uğramıştı ama onu yalnızca fısıltılarla bahsedilen bir yere, büyü ve günahın gizli dünyasına hükmeden adama götürecek bir kılavuz bulmuştu. Tabii takas yaptığı yaratık, bu akşam gerçekten de gelirse. *Kayıp tanrılar aşkına*, diye düşündü Darius. *Umarım gelir.* Yoksa *bütün bunları* -ağızlarından salyalar akıtan parti misafirlerine bir bakış attı- boşuna çekmiş olacaktı.

"Darius, ihtiyar keçi seni." İriyarı genç bir adam yaklaşıp sırtına bir tane patlattı.

Bu ani temasla Darius'un bedeni sarsıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücuduna habersizce dokunulmasından hiç hoşlanmıyordu.

"Seni burada görmek ne güzel," dedi eski okul arkadaşı, kendisine bir beden küçük gelen kıyafetler giymişti.

Frez Chautblach, Darius'la beraber Aadilor'un Güney Akademisi'ne katılmıştı. Kötü biri değildi ama en ilginç hikâyeleri bile sıkıcı, sıkıcı hikâyeleriyse katlanılmaz hale getirmek gibi bir yeteneği vardı.

Kendini sakinleştirdikten sonra, "Frez," diye selamladı onu. Odanın arka tarafında takılınca rahat edebileceğini düşünmüştü ama hayal kırıklığına uğramaya alışkındı.

"Seni Jabari'den buraya kadar ne getirdi?" diye sordu Frez ve şarabından bir yudum aldı. İlk içkisi olmadığı belliydi çünkü sarı bıyığının alt kısmı mat bir kızıla boyanmıştı.

"Konsey'le işim var."

"Demek iş için geldin." Frez kadehini elinde salladı. "Farklı denizlerde balık tutmaya mı çalışıyorsun? Güzel yüzgeçli bir şeyi tuzağa mı düşüreceksin?"

Darius bu korkunç kadın tasvirine karşı kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Yalnızca iş."

O lafını bile bitirmeden, "Balık tutmayı severim," dedi Frez. "Gerçekten balık tutmayı yani. Az önce yaptığım cinsel imayı kastetmiyorum." Boş bakışlarla Darius'a gülümsedi. "O imayı anladın, değil mi? *Gerçekten* oltayla balık avlamaktan değil de kadın avlamaktan bahsettiğimi?"

Obasi Denizi aşkına, diye düşündü Darius. İçkisinin kalanını dikti ve kadehini de yanından geçen bir hizmetkârın eline tutuşturdu. "Evet, anlamıştım."

"İyi. Önceden çalışmıştım. Annem fırsat buldukça sohbet sanatında pratik yapmam gerektiğini söylüyor."

Kayıp tanrılar, yalvarırım, diye dua etti Darius sessizce. *Bir sonraki acı verici dersin konusu ben olmayayım.*

"Zekice olduğunu düşündüğüm lafları yazıyorum," diye devam etti Frez. "Aa! Aslında bana yardım edebilirsin." Ceketinin iç cebiyle uğraşırken bir yandan da içkisini dengede tutmaya çalışıyordu ama başarılı olamadı. Göğsüne kırmızı lekeler sıçramıştı. "Sana okuyabilirim, sen de bana..."

Balo salonunda bir çan sesi duyuldu ve misafirleri susturdu, Darius o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı.

Birlikte sesin geldiği yöne doğru döndüler, etrafındaki in-

sanlar onları dalgalar halinde ileri itiyordu. Yabancılar onu itip kakarken Darius nefesini tuttu, biraz paniklemişti.

Şimdi ön tarafa istediğinden daha yakındı ama karşılarındaki azametli aileyi gördüğünde geri çekilme düşüncesi aklından uçup gitti. Mermer merdivenlerin tepesinde iriyarı bir adam duruyordu, kızıl-kahve saçları ve gür sakalları vardı. Bordo rengi bir deriye bürünmüştü, uzun paltosunun kenarlarında altın işlemeler bulunuyordu. Kalçasına asılı olan süslü bir kılıca sahipti. Adamın sağında açık şeftali rengi bir elbise giymiş cazibeli bir kızıl, solundaysa koyu mora bürünmüş etkileyici bir kumral dikiliyordu. Odadakilerin üzerinde dolaşan o benzer ve zeki mavi gözler olmasa Darius onların akraba olduğunu hiç düşünmezdi.

Şık, kan kırmızısı renginde uzun kuyruklu bir takım giyen siyahi bir adam öne çıktı. Berrak ve zengin bir ses tonuyla aileyi duyurdu. "Jabari'nin ikinci hanesinden Raveet Kontu Dolion Bassette ve kızları Leydi Arabessa Bassette ile Leydi Niya Bassette'i takdim etmekten onur duyarım."

Odada alkışlar ve tezahüratlar duyuldu, ardından kont gülümsedi ve bir elini kaldırarak herkesi susturdu. "Bugün en küçük kızımın Eumar Journé'sini kutlamak amacıyla siz değerli konukları misafir edebilmekten onur duyuyorum. Babası olarak, o doğduğundan beri bugünü hem heyecanla hem de korkuyla bekliyordum. Zira bir çocuğun reşit olması, bu dünyada gerçekten bağımsız olması korkutucudur. Fakat onun dönüştüğü kadınla gurur duyuyorum ve olmak istediği kadınla da gurur duyacağımı biliyorum. Sevgili eşim Johanna," derken hüzünle gülümsedi. "Bunu kutlamak için yanımızda olmasa dahi o da gurur duyardı, bundan eminim. Müthiş bir sevgi ve gururla size kızım Leydi Larkyra Bassette'i takdim ediyorum."

Kont kenara kaydı ve mavilere bürünmüş, uzun boylu, fildişi renginde saçları olan bir kız ortaya çıktı. Darius üstüne

yüklenen bedenleri unuturken nabzı giderek yavaşladı. Lachlan yağmurundan sonraki sabah pusu misali sakinleşmişti. Larkyra Bassette... Ferahlatıcıydı. Genç kadın parlak bir gülümsemeyle eldivenli elini babasının avucuna koydu, ardından koluna girdi.

Alkışlar yavaş yavaş kesildi. Balo, mırıltılar ve müzikle devam ederken Bassette ailesi merdivenlerden inip çeşitli konuklarla konuşuyorlardı. Darius'un yanındaki Frez saçma gevelemelerine devam etse de kendisinin dikkati hâlâ yavaşça o tarafa yaklaşan ailenin üstündeydi. Ta ki ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedene kadar. Birisi onu izliyordu. *O*, Darius'u izliyordu.

Üstüne bir gölge düşerken odanın diğer ucundaki üvey babasının koyu kahve bakışlarını yakaladı.

Hayır, diye düşündü. *O bakarken olmaz. Lütfen, bu...*

"Lord Chautblach ve Lord Mekenna." Kontun derin, gürleyen sesi etrafa yayıldı. "Bu akşamki kutlama için bize katılabilmenize çok sevindim, aynısı dük için de geçerli elbette. O burada mı?" Darius'tan bir kafa kadar uzun olan Dolion Bassette salona bakındı.

"Burada, Ekselansları. Cümbüşün içinde bir yerlerdedir." Darius yerlere kadar eğildikten sonra tüm aileyi karşısında buldu. İki büyük kız kardeş, babalarının birkaç adım gerisindelerdi ve sıkılmış görünüyorlardı. Larkyra ise hâlâ babasının koluna girmiş haldeydi. Genç kadın ona tereddütlü, meraklı bir tebessümle bakıyordu ve onu yakından görünce... Sanki... Ama hayır, Larkyra neden ona tanıdık gelsindi ki?

"Davetiye gönderdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Darius, konta doğru konuşmuştu. "Bizi dahil ettiğiniz için gurur duyduk. Eumar Journé'niz kutlu olsun, leydim." Bakışlarını tekrar Leydi Larkyra'nın gözlerine çevirdi.

Larkyra yanıt vermek için ağzını açtı ama tam o anda Frez araya girdi.

"Annem davetiyeyi görünce *çok* mutlu oldu," dedi konta. "Kendisi gelemediği için özürlerini iletiyor fakat bildiğiniz gibi, Ekselansları, gece geç saatte sağlığı çok hassas olur."

"Sabah erken saatte nasıl olur peki?" diye sordu Leydi Niya Bassette, transparan eldivenleriyle oynuyordu.

"Affedersiniz?" Kızıl, cazibeli kadın onunla konuşunca Frez şaşkına dönmüş gibiydi.

"Sabah erken saatlerde nasıl olur diye sordum." Kadın bakışlarını Frez'e çevirdi. "Akşam geç saatte hassassa uyandığında nasıl oluyor?"

"Korkarım ki paramparça oluyordur," diye araya girdi Leydi Arabessa.

"Tabii çöl çiçeği gibi değilse," diye yanıtladı Leydi Niya. "Yıldızların altında kapanıp güneşin altında yaşamıyorsa."

"Normal çiçekler öyledir," diye düzeltti Leydi Arabessa. "Normal çiçekler geceleri uyur."

"Çöl çiçeklerinin de öyle olduğuna emin sayılırım."

"O zaman niye en başta farklı bir tür söyledin ki? Çiçek gibi olduğunu söylemen yeterdi."

"Çünkü bir *çöl* çiçeği, kadınlar için normal bir çiçekten daha övgü dolu bir tasvirdir," diye açıkladı Leydi Niya. "Bir kadını bir çiçekle kıyaslayan bir mısrayı herkes yazabilir. Ama o çiçeğin türünü belirtmek? İşte bu insanı etkiler. Bana katılmıyor musunuz, Lord Chautblach?"

Zavallı adamın suratı yemyeşil olmuştu. "Ben, şey..."

"Siz ne düşünüyorsunuz, Lord Mekenna?" Leydi Larkyra üzgün adamın gevelemelerini sorusuyla kesip dikkatini Darius'a çevirdi. "Sevgilinize aşk şiiri yazarken çiçeğin türünü belirtir misiniz?"

Leydi Larkyra'nın sesinin sakinleştirici temposundan ve zihnini boşaltan aşinalığından kurtulabilmesi Darius'un bir anını aldı. Hemen ardından gözlerini kırpıştırarak, "Hayır,

leydim," dedi nihayetinde. "Aşk şiirlerinde bitkilerin kullanılmasını çok yavan buluyorum."

"Öyle mi?" Leydi Larkyra kaşlarını kaldırdı. "Onun yerine ne kullanıyorsunuz?"

"Henüz öyle bir sevgili bulamadığım için bilemiyorum."

Leydi Larkyra bir süre gözlerini Darius'un gözlerinden ayırmadı, yanaklarına hafif bir pembelik yerleşmişti.

"Kızlarım yıllar geçtikte nasıl saçlarıma aklar düşmesine neden oldular, görüyorsunuz," diye güldü kont. Çocuklarına apaçık bir sevgiyle bakıyordu.

O bakış, Darius'un utandığı bir kıskançlıkla dolmasına yol açtı ve müzik bir valse dönerken bakışlarını ondan kaçırdı.

"Ah." Dolion en küçük kızının elini okşadı. "İlk dansının vakti geldi, canım. Partnerin kim olacak?"

Soru pek de hoş olmayacak kadar uzun bir süre havada kaldı. Darius, yapması gereken centilmence hareketin onun partneri olmayı teklif etmek olduğunu biliyordu. Ama zaten sinirleri gergindi, leydinin dokunuşu ne kadar hafif olursa olsun daha fazla eli üzerinde hissetmek istemiyordu. Ayrıca gülümseyecek ve yalan yanlış hoş sohbetler edecek havada hiç değildi. Özellikle de üvey babası büyük ihtimalle onu izleyecekken. Hayzar onun kızla veya herhangi bir şeyle ilgilendiğini düşünürse sonu iyi olmazdı. Darius'un ilgilendiği şeyler genelde elinden alınır, ortadan kaybolurdu.

Ama hiç kimse konuşmadıkça -Frez hâlâ korkaklık ediyordu ve olduğu yerde eriyor gibiydi- Leydi Larkyra da utançtan siniyordu. Bakışları sık sık Darius'un bakışlarını buluyordu.

Kahresin.

"İlk dans babayla edilmez mi?" diye sordu Darius. "Biz Lachlan'da böyle başlarız."

"Hayır." Dolion ona dik dik baktı. "Jabari'de öyle başlamayız."

Darius'u tehdit etmekten ziyade, "*Hadi ama, aklını kullan*," der gibi bakıyordu.

Ancak tam olarak o akıl, Darius'u bir panik haline sürüklüyor ve yanındaki arkadaşını Leydi Larkyra'ya doğru itmek istemesine neden oluyordu. Bunun yerine çenesini sıktı ve kendini eldivenli elini kaldırıp, "İlk dansınızı bana bahşeder misiniz?" diye sorarken buldu.

Leydi Larkyra'nın narin parmaklarını çok az hissettiğini fark edince rahatladı ve genç kadını balo salonunun ortasına doğru götürdü. Yüz hatlarının ifadesiz olmasına dikkat ederek bir elini onun ince beline koyup Leydi Larkyra'yı kendine çekti. Ardından salonda dans eden diğer misafirlere ayak uydurdular. Genç kadının tutuşu, bir kuşun kanadının yarattığı rüzgâr kadar hafifti ve Darius'un hızla atan kalbini sakinleştiriyordu. Onun nane ve lavantalı sabununun kokusunu alabiliyordu. Birçok aristokrat leydinin kullandığının aksine, rahatsız edecek kadar yoğun kokan bir şey değildi. Banyodan kalan ferahlatıcı ve belli belirsiz bir kokuydu. Bu onu daha da rahatlatırken farkına bile varmadan genç kadını iyice yakınına çekti.

Darius ona daha çok iltifat etmekte gönülsüz olsa bile Leydi Larkyra aynı zamanda kusursuz bir dansçıydı. Gerçi o böyle bir çıkarımda bulunacak kadar deneyimli değildi. Yine de genç kadının hızlı adımlarını ve tüy gibi dönüşlerini, Darius'un onu yönlendirmesine kolayca izin vermesini takdir edebilirdi.

"Sadece birkaç kum düşümü kaldı." Leydi Larkyra'nın sesi, Darius'u daldığı düşüncelerden aniden çıkardı. "Daha fazla endişelenmenize gerek yok."

"Ne?"

"Vals yakında bitecek," diye açıkladı genç kadın. "Çektiğiniz işkence de sona erecek."

Darius somurttu. "İşkence çekmiyorum."

"Öyle mi?" Leydi Larkyra ona alaycı bir bakış attı. "Babam benimle partner olmanız için sizi resmen zorlamak zorunda

kaldı, bunun için özür dilerim. Ve sohbet etmektense sessizce bir bulmaca çözmek daha çok ilginizi çekiyormuş gibi duruyordu. Ablalarım her zaman benim zar zor katlanılabilecek bir insan olduğumu söylerdi, şimdi onlara inanmaya başlıyorum."

Darius üvey babasını görmek için çabucak etrafa bakındı ama tek bulabildiği, onları izleyen yabancılar deniziydi. "Öyle bir izlenim oluşturduysam çok üzgünüm." İki adımlı dönüşü yaparken genç kadının üstündeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Dans partneri olarak sadece katlanılabilir değil, çok daha fazlasısınız. Sosyal davetlerde pek iyi sayılmam, hepsi bu. En azından bu tür davetlerde."

"Bu tür derken?" diye sordu Leydi Larkyra.

"Sosyetik suareler."

Genç kadın güldüğünde, o hafif ses Darius'u delip geçti. "Ben de bunun bir doğum günü partisi olduğunu sanıyordum."

"Evet, doğru. Elbette. Tekrar özür dilerim."

Kayıp tanrılar aşkına, ağlayıp duran bir çocuk gibi davranıyorsun.

"Hayır." Leydi Larkyra kocaman gülümsedi. "Haklısınız. Aklıma eseni yapabilsem ben de kendimi böyle bir şeyin içine atmazdım."

"Öyleyse niye buradayız? Babanız hiç de istediğiniz bir şeyi reddedecek biriymiş gibi durmuyor."

"Beni reddettiğini niye düşündünüz?" Leydi Larkyra'nın mavi renk gözleri muzırlıkla parladı ve Darius kendisini onu daha dikkatlice incelerken buldu. Odanın sarı ışığının, genç kadının incelikle örülmüş saçında bıraktığı parıltıyı seyretti.

Leydi Larkyra gerçekten ona tanıdık geliyordu ama belki de Darius'un rahatlamış hissetmesinin nedeni kadının capcanlı bir enerjiyle parlamasıydı. Böylesi bir enerjiye alışkın değildi ve anlaşılan epey eksikliğini çekiyordu.

"Hepimizin farklı zamanlarda oynaması gereken roller

vardır," diye devam etti Leydi Larkyra. "Mesela çekinmenize rağmen ilk dansım konusunda beni kurtaran etkileyici lord olmanız gibi."

"Ben sizi..."

"*Kurtardınız.*" Leydi Larkyra, onun bacaklarının arasına adımını attığında Darius genç kadını döndürdü. "*Yalan* söylemenize gerek yok, lordum."

Sesinde bir ima, üstü örtülü bir şaka vardı.

"Hep bu kadar açık sözlü müsünüz?"

"Dediğim gibi, yalan söylemeye gerek yok."

Duyduğum tüm yalanlar hariç, diye düşündü Darius.

"Yani hiç yalan söyleme ihtiyacı duymadınız mı?" diye karşı çıktı genç kadına.

"Elbette duydum."

Darius gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Şimdi çelişkili konuşuyorsunuz."

"Hayır, bağlamsal olarak konuşuyorum."

"Onun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Yani aksi gerekmedikçe açık sözlüyüm, durum bunu gerektiriyorsa yalancıyım."

"Çok ilginçsiniz."

"Teşekkürler." Leydi Larkyra mutlulukla gülümsediğinde, Darius kendine engel olamadan güldü.

Bu ses sadece onu değil, Leydi Larkyra'yı da şaşırtmış gibiydi. Darius onu kollarının arasında tutarken genç kadın neredeyse zafer kazanmış gibi bir ifadeyle başını kaldırarak ona baktı.

"Az önceki yorumunuz düşünülünce," dedi Darius. "Doğum gününüzü başka bir şekilde kutlayacağınız çıkarımını yapmam doğru olur mu?"

Leydi Larkyra'nın tebessümü kurnaz bir hal aldı. "Gece yeni başladı, Lord Mekenna," dedi valsin sonu yaklaşırken. "Ben de hâlâ gencim."

Parti, etraflarındaki mırıldanmalara dönüşüp her şey bulanıklaşırken bir an öylece durdular. Donakalmışlardı, Darius'un bir eli hâlâ genç kadının elini tutuyordu ve diğer eli de onun belindeydi. Dans yüzünden hızla nefes alıp veriyorlardı, en azından Darius bunun suçunu valse atıyordu.

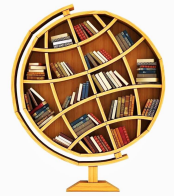
Yeni bir ses, içinde bulundukları o fanusa nüfuz ettiğinde bir anda her şey tekrar odak noktalarına girdi. Kumun üstündeki ipeği andıran, her duyduğunda Darius'un buz kesmesine neden olan bir sesti.

Hayzar Bruin yanlarına gelerek, "Böyle zarif bir gösterinin ardından," dedi. "Bir sonraki dansı bana bahşeder misiniz diye sormasam ayıp ederim." Mor eldivenli elini Larkyra'ya doğru uzattı.

Darius içgüdüsel olarak genç kadını daha sıkı tutunca, Larkyra ona meraklı bir bakış attı. Fakat sonra tek kelime bile etmesine fırsat vermeden genç kadını bıraktı ve kendini geri adım atmak için zorladı, teklifi kabul etmesi adına ona yer açmıştı. Larkyra da gülümseyerek dans teklifini kabul etti.

Darius karnına siyah dumandan oluşan bir taş otururken olan biteni izlemek zorunda kaldı. Ne zaman hayatta bir şeyden keyif alsa üvey babası onu ellerinden alırdı, tıpkı şimdi olduğu gibi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hava Darius'un beklediğinden daha sıcak ve ağırdı, nihayetinde gece yarısı göğünde asılı duran bir güneş yoktu. İçinden geçtiği karanlık sokakta yoğun bir balık kokusu vardı. Darius kahverengi, deri maskeyi yüzüne iyice oturttu ve iğrenç kokuyu bastırmaya çalıştı. Gittiği yerde kimliğini açık etmemesi gerekiyordu ama maskesi, kokuya karşı bir bariyer olarak da iş görüyordu.

İki kum düşümü kadar daha baloda kaldıktan, gölgeler içindeki köşelerde vakit geçirip Leydi Larkyra Bassette'in sırayla taliplerle görüşmesini izledikten sonra oradan ayrılmıştı.

Uzun süre kalmasının anlamı yoktu. Darius ona artık asla yaklaşmayacaktı ve kayıp tanrıların izniyle onu görmeyecekti de. Lachlan'ın yeterince sorunu vardı, genç kadının çeyizini de bu yığına eklemeye gerek yoktu. Böylesi bir servet, Hayzar'ın topraklardaki hâkimiyetini güçlendirdiğiyle kalırdı. Ancak Darius sikke toplamaktan farklı bir çözüm arıyordu. Bu çözümü de bir an önce bulmalıydı.

Söz konusu başka bir hükümdar olsaydı, maden ticareti anlaşması teoride iyi bir fikir olurdu. Ne var ki, başta Hayzar varken Jabari Konseyi bu anlaşmayı kabul ederse Darius'un halkı ömür boyu hizmet etmeye mahkûm olurdu. Çünkü madenden elde edilen kârla bellerini bükecek işin karşılığı

asla verilmezdi. Halk zaten düke borçluydu, evleri artık kendilerine ait değildi. Bu anlaşma onları daha fazla ümitsizliğe sürükler ve muhtemelen bu süre zarfında canlarını da alırdı.

Bunu düşününce aceleyle yürümeye başladı, görünmez kum taneleri hızla düşerken vakit kaybetmeden ilerliyordu.

Darius bu aysız gecede yüzü saklı olan, hatta gri sargısıyla bir mumyayı andıran kambur bir adamı takip ediyordu. Jabari'nin alt mahallelerinden geçiyor, Kara Köprü denilen bir yere doğru gidiyorlardı. Kılavuzu sözünü tutup gelmişti, dar sokaklarda attığı her adımla Darius'un nabzı kulaklarında atıyordu.

Küçük bir çocukken Yamanu adındaki yere, saklı kalmak isteyen her şeyin bulunduğu diyara hayranlık duyardı. Kıymetli porselen bebeklerden, bütün bir şehre kadar her şey bulunabilirdi burada. Darius insanların da orada, bu arafta kalmış diyarda yaşayıp yaşayamayacağını merak ederdi. Böylece oraya kaçıp asla bulunmadan yaşamlarını sürdürebilirlerdi. Yamanu'daki küçük uzayları yaratmanın sırlarının çoktan kaybedildiği söyleniyordu ama öyle olmasaydı bile, Darius ne yazık ki bu uzayları oluşturmayı bilmiyordu. Hâlâ bunların gerçekten var olmadığına, bir çocuk masalından ibaret olduğuna ve şu an ölümüne kendi ayaklarıyla gittiğine inanıyor sayılırdı. Tüm bu gizemin bir kese gümüş için düzenlenen sahte bir gösteri olduğunu ve sonrasında da boğazının kesileceğini düşünüyordu.

Kalçasına asılı hançeri sıkıca kavrayarak ona yolu gösteren, eğri büğrü duran adama baktı.

Adam onu, "Sen hançerini çekemeden elini kesiveririm," diye uyardı. Sırtı Darius'a dönük olduğu halde sesi şaşırtıcı derecede net ve kuvvetliydi. "Aklından geçenleri anlamak için seni görmem gerekmiyor, velet," diye açıklamaya devam etti.

Darius'un tüyleri diken diken oldu. "Sen bir *senseer*'sın."

"Ben birçok şeyim," dedi bandajlarla sarılı kafa. Darius'a

bakmak için döndüğünde gözleri görünmüyordu. "Ama bu gecelik sana yolunu gösterecek kişiyim. Bunu aklından çıkarma."

Darius hançeri bıraktığında kılavuz başını salladı, ardından bir başka karanlık geçide yöneldi.

"Kara Köprü'ye yaklaşıyoruz," dedi hızlanarak. Darius'u dar bir ara sokaktan geçirdi. "Yakınımda kal. Görülmeden geçmemiz lazım yoksa bir sonraki yemeğimizden zevk alamayız."

Farkındalık hissiyle Darius'un tüm duyuları tetikteydi. Yeni bir mahalleye girdiklerine dair bir işaret yoktu, yapılar aynıydı. Ancak bu dar, karanlık sokak şimdi ağır hissettiriyor ve üstüne baskı yapıyordu. Devasa bir kaya sırtına düşerek tüm gücünü söküp almış gibiydi.

"Acele et, velet," diye tısladı kılavuz. Darius önünde uçuşan siyah cüppeyi görebilmek için hayal gücünü zorladı, hemen sonra taştan bir girintiye döndüler. Zihnine, yanındaki duvarı pençeleyen tırnakların sesi dolunca hızla döndü, onları takip eden kişiye saldırmaya hazırdı ama kimse yoktu. Sadece karanlık vardı.

Seyahat pelerini ona fazla sıcak gelmeye başlarken ensesinden ter aktı.

Burası da ne böyle? diye düşündü.

"Çabuk." İki büklüm adamın buz gibi parmakları, Darius'un bileğini kavrayıp onu bir kapıdan içeri çekiştirdi. Bir gıcırtı ve kilidin sürtünme sesinin ardından genç adam kendini daha da bulanık bir karanlıkta buldu, sanki gözleri bağlanmıştı.

Darius'un nabzı panikle hızlandı, ardından bir kibrit yakıldı ve sarı ışık onun küçük, tuğladan bir odada olduğunu gösterdi. Duvarlara ıskarta tahta sandıklar yığılmıştı.

Kılavuzu diğer tarafta duruyordu, kül rengi eliyle her taşa teker teker dokunurken diğer eliyle de ufak bir lamba taşıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Darius.

"Dolabın içinde," diye yanıtladı adam, hâlâ duvarlara dokunarak bir şey arıyordu.

"Evet efendim, bunu görebiliyorum ama neden?"

Yaratık ona cevap vermedi.

"Efendim..."

"Yanında mı?" Sargılı başını Darius'a doğru çevirdi. "Geçmek için paran var mı?"

Darius küçücük mekâna bir bakış attı. "Nereye geçmek için?"

Adam sabırsızca elini salladı. "Gümüşün olmadan ilerleyemeyiz."

İşte Darius da bundan korkuyordu. Bu küçük odada öldürülecekti, bu adam onun parasını alırken kan kaybından can verecekti ve halkının geleceği sonsuza dek yitip gidecekti.

"Hiçbir şeye inanmaz mısın, velet?" diye hırladı kılavuzu. "İnanıyorsundur yoksa beni bulmaya bu kadar uğraşmazdın. Bunu bulmak için uğraşmazdın." Örümceği andıran eliyle taşa vurdu. "Artık şüphe etme yoksa seni cidden burada bırakırım, ardından Kara Pazar serserileri bulur."

"Şey," dedi Darius. "Kabalaşmaya gerek yok." Pes ederek para kesesini adama uzattı. Şüphe etse de etmese de adam haklıydı. Hiçbir şey aklına yatmasa dahi buraya kadar gelmişti. Şimdi duramazdı.

Mumyayı andıran yaratık lambasını yere koydu ve avucundaki küçük kesenin ağırlığını tarttı. Ardından keseyi kavradı ve tüy topu kusmak üzere olan bir kediyi fazlasıyla andıran bir şekilde mırıldandı.

Parmaklarını açtı, para kesesi şimdi tek bir sikke halini almıştı. Işıldayan sikkenin kenarları altınla çevrelenmişti. Darius'un ağzı açık kaldı.

"Kayıp tanrılar aşkına..." Darius'un tek yapabildiği izlemekti. Adam sikkeyi duvara bastırdı ve biri sanki parayı tek

seferde yutmuş gibi sikke ortadan kayboldu. Darius emin olamasa da duvar sanki iç çekmiş gibiydi.

Kılavuzu tekrar ona döndü. "Kan mı vereceksin, yoksa sır mı? Ama seni baştan uyarayım, Yamanu saklı şeylerin dünyasıdır. Kabul etmesi için sırrının iyi olması lazım."

Darius'un birçok sırrı vardı ama hiçbiri iyi değildi. Çoğu geçmişteki acı dolu, sisli anlardı; tek gerçek anıları kendi çığlıklarıydı. Gerçi bu yerin, o sırların peşinde olduğuna dair içinde bir his vardı.

"Kan." Darius gömleğinin kolunu yukarı çekti, kollarındaki eski yara izlerini görmezden geldi. Kana alışkındı.

Sargılı adam yara izlerini fark ettiyse bile bir şey demedi. Duvara bir şeyler fısıldamak için eğildi ve kendi sırrını mırıldandı. Hemen sonra arkasına yaslanıp iğne gibi sivri olan tırnağının ucuyla uzandı. Kesik açmak yerine onun avucunu deldi. Darius hissettiği acıya karşılık ses çıkarmadı, adam onun elini tutup avucunda yeterince kan birikmesini beklerken sadece izlemekle yetindi.

"Buraya." Kılavuzu, sikkeyi koyduğu yeri işaret etti.

Darius söyleneni yaptı ve ıslak, ılık kanı o duvarın soğuk taşına dokunduğu anda demirden bir el onu tutup kıyafetlerinden kavradı. Darius mide bulandıran bir hızla içeri düştü.

Dizlerinin üzerindeydi, sisli ve gri renkli boşluğa baktı. Hem nemli hem de tozlu bir koku vardı. Çabucak ayağa kalktı. Bakışları az önce bulundukları karanlık, dar dolabı arıyordu ama etrafta sadece her yöne uzanan, renksiz bir hiçlik vardı. Bir gökyüzü ya da tavan varsa bile Darius göremiyordu. "Yamanu *burası* mı?"

"Evet," dedi kılavuzu, başındaki sargıdan bir parça koparıp Darius'a uzattı. "Yaran için."

Darius pis kumaşa doğru baktı. "Teşekkürler ama ben iyiyim."

Adam yalnızca omuz silkip yürümeye başladı, kumaşı bir kenara fırlattı. Darius onu takip etti, bir yandan da avucundaki yanan deriyi emiyordu.

Yirmi adım atmamışlardı ki bir şey, daha doğrusu *bir şeyler* gördü. Yerde ya da havada öylece duran çeşitli ıvır zıvırlar vardı. Kıpırdamayan, süslü, altından bir kum saati. Rüzgâr olmamasına rağmen ileri geri hareket eden bir sallanan sandalye. İpi bulunmamasına rağmen dönen bir kupa. Devrilmiş bir saksı. Hepsi de birbirinden uzaktı, yalnızdı. Aadilor'un içindeki başka bir diyara açılan portallar mıydı, yoksa bir büyükannenin odasına açılan kapılar mıydı, Darius bunu bilmiyordu. Ancak önemsiz görünüyorlardı. Yamanu'nun içinde seyahat eden başkaları varsa onları da görüp duyamıyordu. Sessiz, sisli bir yerdi.

Aslında çok... Kasvetliydi. Darius'un boğazı düğümlendi. Kasvetli şeyler asla peşini bırakmıyormuş gibiydi.

Kılavuzunun dibinden ayrılmadan adamı takip etti. Etrafa dağılmış eşyaların yanında ara sıra toprak bir yol görmeye başladılar. Hemen sonrasında da karanlık, çimli bir tepeye çıktılar. Zikzak şeklindeki bir merdiveni ağır ağır tırmandılar, sonsuzluğa uzayan ve sisli hiçlikte yitip giden bir köprüye geldiler.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Köprüden geçerken kılavuzdan ona açıklama yapmasını istese bile karşılığında bir yanıt değil de bir bulmaca alacağını hissediyordu. Darius, Aadilor'da olduğunu bildiği büyü veya sırlarla iç içe büyümemişti. Ama maruz kaldığı pek az şeye rağmen bunların mantık ya da sebep olmadan var olduğunu biliyordu. Kayıp tanrıların lütufları içinde yüzen şehirler ve bölgeler vardı, bir zamanlar o kutsamalarla coşan bazı yerlerinse şimdi kupkuru olduğunu biliyordu. Biricik Lachlan'ı da işte böyle bir yerdi. Büyünün nesilden nesile geçtiği söylenirdi ama lütfu olmayan ebeveynlerin, kutsanmış bir çocuğu olduğu da olurdu,

tam tersi de geçerliydi. Aadilor'un kuralları, tanrılarla beraber sırra kadem basmış gibiydi. Darius'un bildiği tek bir şey vardı. Zeki bir varlığı en çok mutlu eden, zekâsıyla kendisini alt etmekti. Büyü ise var olan en zeki şeydi.

"Bir şeyler atıştırmak için dursak mı?" diye sordu Darius, taşıdığı küçük çantadan paketlediği ekmeği çıkardı. Baloda pek bir şey yemediği için açlık kendini hissettirmeye başlamıştı. Cidden ne kadar zamandır seyahat ediyorlardı?

"Neredeyse vardık," dedi kılavuzu.

Nereye? diye sormak istiyordu çünkü her şey aynı görünmeye başlamıştı. Bir *senseer* olsa bile bu adamın nereye yürüyeceğini nasıl bildiği konusu, onu tamamen aşıyordu. Köprüyü geçtikten sonra -köprünün gerçekten de bir sonu vardı- ufak bir akıntının üzerinden geçmiş, daha fazla merdiven çıkmış ve inmiş, hatta merdivenlerin *içinden* geçmişlerdi. Darius bunun bir seçenek olduğunu bile fark etmemişti.

Bu yolculukta epey şey öğreniyordu.

"Geldik." Kılavuzu, bir tarlanın ortasında bulunan ve önemsiz görünen küçük, tahta bir kutunun önünde durdu.

Darius gözlerini kırpıştırdı, kuşkuluydu. "Emin misin? Şuradaki çakıl taşı da olabilir."

"Hayır." Adam elini salladı. "O, gitmek isteyeceğin bir yere gitmez. Tabii çığlık atmayı seviyorsan, o ayrı."

Darius adamın yüzünü göremese dahi gülümsediğini hayal etti.

Çakıl taşından bir adım uzaklaştı.

Kılavuzu eğildi, kutunun tepesine bir anahtar soktu ve çevirerek kilidi açtı. Kutudan yükselen ışık göğe doğru uzadı, ardından bir portal kapısının şeklini aldı. Darius ilerleyip portaldan içeri bir bakış attığında gözleri büyüdü. Devasa bir mağaraya bakıyordu, mağaranın içinde de bir şehir vardı. Mağaranın zeminine doğru inen dev sarkıtlar, yerden yükselen dikitlerle birleşiyordu. Evlerden gelen küçük, beyaz

ışıklar her bir sarkıt ve dikiti parlayan kar gibi doldurmuştu. Etraftaki kaya duvarlara oyulan ayrı taş binalar da vardı. Aşağıda karanlık bir şehir uzanıyor, yükselen kayaların etrafından dolanıyordu. Bacalardan alacalı dumanlar tütüyordu. Mağaranın her yerinde, yukarıdan sarkan mavi ve yeşil yıldız kurtları vardı. Bu devasa, üstü örtülü dünyanın tavanında sanki yıldızlı bir gök varmış gibi görünüyordu.

"Hırsızlar Krallığı'na hoş geldin." Kılavuzu bir elini uzattı, Darius portaldan geçip şehre tepeden bakan bir çıkıntıya adımını attı.

Kayalıkta duraksayarak aşağıdaki inanılmaz manzarayı takdir etmek ve yeraltında olmasına rağmen epey ferah olan havayı solumak için kendine zaman tanıdı. Darius ömrü boyunca böyle bir şey görmemişti. Bu kadar güzel olması bir yana, böyle bir şeyin var olduğunu bile hayal etmemişti. Yolsuzluk ve günahla dolu olduğu söylenen bir yer için gerçekten masalsıydı. Aadilor'un sunduğu her tür büyüyle dolup taşan bir şehirdi burası, kötü büyülerin eksik olmadığı da kesindi.

"Parasını ödediğin son bir isteğin daha kaldı." İki büklüm adam hemen yanında belirdi.

"Evet," dedi Darius. Gözleri hâlâ aşağıda bulunan, gölgeler içindeki dünyada ve tam merkezdeki keskin, oniks sarayday-dı. "Beni Hırsız Kral'a götür."

ALTINCI BÖLÜM

Charlotte onun kıyafetlerini çıkarınca sadece düz, beyaz iç gömleğiyle kalan Larkyra odanın ortasında sabırsızca kıvrandı.

Zihni gece yaşananlarla doluydu, vals yaptığı tüm misafirleri ve tanıştığı herkesi tekrar tekrar zihninden geçiriyordu. Ama hepsinden çok düşünceleri tekrar Lord Mekenna'ya ve üvey babası olan düke dönüyordu.

Lord Mekenna ona bakarken gözlerinde kendisini tanıdığına dair bir belirti görmemek, Larkyra'yı hem rahatlatmış hem de biraz sinirlendirmişti. Rahatlamıştı çünkü neden alt tabaka mahallelerde sokak serserisi gibi davrandığını açıklamak zorunda kalmayacaktı. Sinirlenmişti çünkü nasıl göründüğü önemli olmaksızın bu kadar unutulabilir olmasına kızmıştı, daha aynı gün tanıştığı biri onu hatırlamamıştı.

Charlotte, onun Eumar Journé'si için giydiği mavi elbiseyi yumuşak, ipek bir kutuya koyarken, "Bu akşam resmen parlıyordun," dedi. Kaipo, Larkyra'nın yatağının yanındaki ayaklığından uykulu bir şekilde gakladı. Gümüş rengi tüyleri mum ışığında parlıyordu.

"Teşekkürler, Charlotte," dedi makyaj masasına doğru yürürken. Saçındaki tüm tokaları çıkardı ve saç derisi rahatlayıp bukleleri dalgalar halinde beline dökülürken iç çekti.

Charlotte saçını taramaya başladığı sırada, "Bugün ilgini çeken bir dans partneri oldu mu?" diye sordu.

"Niye sordun?" Larkyra, arkasındaki kadına aynadan bakarak somurttu.

"Sadece çok fazla dans partnerin olduğunu gördüm. Evlilik çağına geldiğine göre taliplerin olacaktır."

Larkyra'nın zihnini yine uzun boylu, kızıl saçlı bir lordun resmi doldurdu. Lord Mekenna'nın salonda dönerek dans ettikleri sırada onu sıkıca tutması, karanfil kokusu ve yüzünü aydınlatan, ender görülen o geniş tebessümü.

İyi de önemi var mı ki? diye düşündü Larkyra. Taliplerle ilgilenmiyordu. Bir yuva kurmayı ciddi ciddi düşünemeyecek kadar fazla sırrı vardı. Ailesinden uzun süre ayrılamayacağı kadar fazla görev üstlenmişti, lütuflarından bahsetmiyordu bile. Onun geçmişi, sevdiği kişilere neler yapabildiğini kanıtlıyordu ve pek de hoş bir geçmiş sayılmazdı. Büyüsü kontrol edilemez bir hal alırsa zarar verebileceği kişiler listesine birini daha ekleyerek işleri karıştırmaya gerek yoktu.

"Böyle şeyler için zamanım yok." Larkyra bu düşünceyi uzaklaştırabilecekmiş gibi elini salladı.

"Doğru kişiyle tanışınca zamanın olduğunu görürsün," dedi Charlotte. "Yoksa kum taneleri fazla hızlı akıverir. Seninle iki kez dans etmek isteyen centilmene ne dersin? Onu göremedim ama aşağıda epey muhabbeti döndü."

"Hayzar Bruin mi?" Larkyra az kalsın boğulacaktı.

"Evet, o."

"Kesinlikle hayır." Larkyra, Charlotte'tan uzaklaşıp duvara doğru yanaştı. Duvarda çiçekli bir manzarayı süsleyen bir bal arısının tasviri vardı. Bal arısına bastı ve bir panel kaydı, hemen sonra gizli bir dolap açığa çıktı.

Lachlan Dükü kesinlikle dikkat çekici biriydi. Uzun boyluydu ve geniş omuzları vardı. Beyaz teni hafifçe bronzlaşmıştı, şakaklarındaki kır tutamlar simsiyah saçlarına karı-

şırken çok güzel görünüyordu. Kıyafetleri bile kusursuzca dikilmişti. Savurganlıktı ama güzeldi.

Ama sonra dük gülümsemişti.

Obasi Denizi aşkına. Larkyra'nın midesinin ağzına gelmesine yetmişti.

Babasının şüphelendiği şey, dükün ağzından anlaşılıyordu. Hatta gün gibi ortadaydı.

İs lekeleriyle çevrili sivri dişleri vardı ve konuştuğu zaman hastaymış gibi görünmesine sebep olan kömür rengi dili ortaya çıkıyordu.

Tabii dükten sızan zehri yalnızca Görü'sü olanlar görebilirdi. Başkaları için muhtemelen dükün dişleri inci gibi beyazdı. Buna *epey* para döküyor olmalıydı.

Ama Larkyra'nın lütfu vardı ve gördüğü kadarıyla, bu adam içten dışa çürüyordu. Buram buram *phorria* kokuyordu. Larkyra bu uyuşturucuya yakın olmanın nasıl dehşet verici olduğunu, bunun nasıl bir bağımlılık yarattığını unutmuştu. *Phorria*, kayıp tanrıların lütufları olmadan doğanlara enjekte edilen etkili bir uyuşturucuydu. Bu insanlar güçlü hissetmeye o kadar açlardı ki o gücün ne kadar yapay ve geçici olduğunu umursamazlardı. Damarlarına başkalarından alınan -zorla alınmış ya da bir parça gümüşe satılmış olabilirdi- büyüyü enjekte ederlerdi.

Achak bir keresinde Larkyra ve ablalarını Hırsızlar Krallığı'ndaki inlerden birine götürmüştü. Aldıkları pek çok dersten biriydi bu. Larkyra gölgeler içindeki mekânı görebiliyordu. Çalınmış büyüyle dolu cam küreleri kaynatmak amacıyla yağdanlıklar kullanılırdı, bunlar da kibritle yakılırdı. İnler sadece bu ara sıra yanan kibritlerin ışığıyla aydınlanırdı. Kaplardan çıkan kauçuk borular, ekşimiş kanı taşır masalar ve sandalyelere yığılmış erkeklerle kadınların damarlarına enjekte edilirdi. İnsanlar hiçbir şey görmeden boşluğa bakarlardı, yapay lütuflar bedenlerine sızıp onları geçici güçle doldu-

rurken ağızları açılırdı. İn, acı ve coşkunun birbirine karıştığı inlemelerle doluydu. Koku ise midenizi bulandıracak kadar tatlıydı.

Bu kâbusun içinde onlara yol gösterirken, "Açgözlülüğün nelere yol açabileceğini görün çocuklar," demişti Achak. "Güçlü hissetmek için asla büyünüze bel bağlamayın. Gerçek güç, kalbinizde ve aklınızda yatar."

Bu anılar sayesinde Larkyra şimdi babasının, Hırsız Kral ve böyle pis işleri krallık sınırları içinde halletme konusunda söylediklerini anlayabiliyordu. Uyuşturucu kullananların birçoğu sendeleyerek dışarı çıkar, ufak tefek büyülerle bu geçici gücü çabucak tüketirdi. Niyetleri de tükettikleri uyuşturucu gibi kötücül bir hal alırdı. Tekrar ve tekrar oraya döner, boş bir kabuk halini alır ve *phorria* olmadan hiçbir şey yapamaz hale gelirlerdi. Larkyra bu düşünceyle titredi.

Dük, Hırsızlar Krallığı'na gitmediyse bu uyuşturucuyu nasıl eline geçirmişti? Bir süredir tükettiği belliydi çünkü ağzı berbat haldeydi ve bedeninde de ölmekte olan bir çiçek buketi gibi fazla tatlı bir koku vardı. Babasına, dükün uyuşturucu kullandığı kesin olduğuna göre şimdi ne yapacağını sormak istiyordu.

Ya Lord Mekenna? Üvey babasının nelere bulaştığının farkında mıydı? Görü olsun ya da olmasın, Hayzar'ın tehditkâr enerjisini hissetmemek mümkün değildi. Üvey babası, danslarının ardından onlara yaklaştığında Lord Mekenna'nın gerildiğini hissetmişti. İkisi arasında nasıl bir ilişki vardı?

Bu düşünceler zihninde dönmeye devam ederken rafı inceledi. Rafta gösterişli kıyafetler olduğu kadar sade giysiler de vardı ve bir soylunun kızında bulunmaması gereken şeylerdi.

Üzerine bir gömlek ve siyah pantolon geçirdi, gece yarısı renginde bir seyahat pelerinine bürünüp kombinini tamamladı. Herhangi bir pelerin değildi bu, yanındaki gölgeleri çalarak pelerini giyen kişinin ortama karışmasını sağlayan

türdendi. Buna uygun botları da kaptı ve tekrar odaya girip paneli kapattı.

"Şimdi sizinle birlikte gelmeyeceğim," dedi Charlotte. "Yarın şehirden daha fazlasını almadan önce eldivenlerinin kalanını elden geçireceğim. Ama performans için tam zamanında gelirim."

Charlotte, Larkyra'nın eldivenlerindeki sol yüzükparmağını, onun eksik parmağına uyacak şekilde doldurmaya başlamıştı. Hatta epey zekice davranarak küçük bir cihaz da koymuştu. Bu sayede Larkyra elini hareket ettirdiğinde eldiven de eklem yerinden hafifçe bükülüyordu. Genç kadın baloda bu eldiveni giymişti. Bu tedbiri almak zorundalardı, yalnızca bir leydinin böylesi bir kusurunun olmasının hoş karşılanmayacağı yüksek sosyete Jabari toplantılarında değil, Larkyra'nın gideceği yerde de gerekliydi bu. Yara izleri ve eksik uzuvlar, bir kimliği ortaya çıkarmak için çok kolay bir yoldu. Böyle bir bedeli Bassette ailesi bile ödeyemezdi.

Ablaları odasına girerken, "O zaman sen gelene kadar performansa başlamayız," dedi Larkyra.

"Bizi daha kaç kum düşümü bekletecektin?" Niya bir yumruğunu beline koydu. "Bilerek geç kalmanın da bir *sınırı* var."

Niya ve Arabessa, onunkine benzer seyahat pelerinleri giymişlerdi, saçlarını toplayıp başlıklarının altına saklamışlardı. Siyah eldivenli ellerinde tuttukları altın maskelerin üzerinde narin, elle boyanmış obsidiyen rengi kaşlar ve ağızlar vardı.

"Konu bizsek yok," dedi Larkyra. Charlotte'ın ona uzattığı maskesyi ve bir çift eldiveni aldı. "Sonuçta bu akşamki gösteri *biziz*." Yüzünü ve ellerini kapattı, başlığını örttü ve peşinde ablalarıyla kapıya doğru ilerledi.

Hırsızlar Krallığı'na girmek kolaydı. En azından yolu bilenler için böyleydi ve Bassette kız kardeşler, yürüyebildikleri ilk günden beri bu karanlık mağara şehrinin sokaklarında geziyorlardı. Ne var ki saraya sızabilmek tamamen farklı bir olaydı. Yalnızca davet edilenler, sarayın efendisine hizmet etmeye mahkûm olanlar ya da zengin olanlar oraya girebilirdi. Neyse ki bu gece Larkyra ve ablaları sadece davetli değil, onur konuğuydular.

Ayrıca kendi bağlantıları da vardı, bu sayede avantajlı bir konuma sahiptiler.

Tırtıklı oniks avizelerin aydınlattığı geniş, siyah mermer koridordan geçerken Larkyra'nın özgüveni yükseldi. Ablalarıyla beraber saraya adım attığında hep böyle olurdu. Büyüsü damarlarında sıcacıktı ve heyecanla akıyordu. Yakında özgür bırakılacağını biliyordu.

Larkyra'nın bakışları, karanlık duvarların dibinde oyalanan saray mensuplarında gezindi. Davete katılanların kıyafetlerinde inciler, işlenmiş kemikler, tüyler, tırnaklar ve vahşi yaratıkların kuyrukları vardı. Tüm ziyaretçilerin yüzünü süslü başlıklar ve maskeler örtüyordu. Çünkü bu şehirde kimliğinizi saklamak, hayatta kalmakla eşdeğerdi. Sırlar ve kimlikler, herhangi bir mücevherden çok daha değerliydi. Tabii bu, servetlerinin bir kenara atıldığı anlamına gelmiyordu. Larkyra Hırsızlar Krallığı'nda, özellikle de sarayın içinde dış görünüşün çok önemli olduğunu biliyordu. Giydikleri her şeyi kurnazlıkla, birinin boğazını keserek ya da yaratıcı bir şekilde ikisini birden kullanarak kazanan insanlar için; her şey hem sergilenecek bir ödül hem de bir uyarıydı.

Yaklaş, diyorlardı. *Bunu benden almaya çalışmanın bedelini gör.*

Larkyra ve ablaları hiç durmadılar, onları takip eden bakışlara karşılık vermek için dönmediler. Larkyra'nın dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Kılıklarının altında kimlikleri

gizli olsa bile burada olmalarının bilinmesinden keyif alıyordu. Hırsızlar Krallığı'nı yakından tanıyan herkes, onun kim olduğunu bilirdi. Bu diyardaki *çok az* kişi onların Jabari'de sürdükleri hayatı biliyordu ve o sırlar da büyüyle sessizliğe hapsedilmişti.

Larkyra ve ablaları, özellikle anne tarafından kadim bir kandan gelseler de etrafa kuvvetle yayılan şey, eski büyüleri değildi. Bu örtülü şehirde onlar, sırf kendileri oldukları için korku duyulacak varlıklardı. Asla birbirlerinden ayrı görülmeyen üçlü beraber yürür, oturur ve birlikte odadan çıkardı. Yüzlerini örten şık maskeler hep birbiriyle uyumlu olurdu ve üçü tek bir bütün olarak görülürdü. Özellikle de performans sergiledikleri sırada. Zira Larkyra burada Mousai'ın, hem saygı duyulan hem de korkulan üçlünün bir parçasıydı. O ve ablaları, birbirlerinden ayrıyken de güçlülerdi ama üçü bir aradayken kimse Mousai'ın karşısına çıkmaya cesaret edemezdi. En kötücül ve vahşi yaratıklara kucak açan bu krallıkla, tehditkâr bir izlenim çizmek üstünlüktü.

Mousai bunu fazlasıyla başarıyordu.

Larkyra buradayken sadece kendi lütfunu değil, ablalarınınkini de daha iyi seziyordu. Güçlerinin tutkularını, tepkilerini, hafif değişimlerini hissedebiliyordu. Şimdi bile algılayabiliyordu. Yanında mırıldanıyorlardı, tanıdıklardı.

Oyna bizimle, diyordu sanki büyüleri, Larkyra'nın büyüsüne doğru.

Yakında, diye düşündü onları yatıştırarak. *Yakında.*

Larkyra ablalarıyla beraber saraydan ayrıldı ve dar, yüksek tavanlı bir koridora girdiler. Duvarlardan bıçak kadar keskin, simsiyah kayalar çıkıyordu. Böylece koridorda ilerleyenler dikkatli olmaları gerektiğini asla unutmuyordu. Koridor, daire şeklindeki bir karşılama alanına açılıyordu. Bir çift yüksek kapı vardı ve kenarlarından turuncu kırmızı ışık sızıyordu.

Larkyra adım adım yaklaşırken yoğun, ağır hava ona baskı yapıyordu.

Burada olmak istediğine emin misin? diye soruyordu sanki.

Dört muhafız -siyah mermerden yapılma devler- kapının iki yanında nöbet tutuyordu, ellerinde uzun ve keskin asalar vardı. Ayaklarının dibindeyse bariyerin arkasındaki adamla görüşmek isteyenler toplanmıştı.

Kız kardeşler sırayı görmezden geldi, doğruca kapalı kapılara doğru yürüdükten sonra aynı anda durdular.

Onları izleyenler bir anda sessizleşti ve birkaç kişi kümbetin karanlığında gizlenmek için geriledi.

Larkyra kendine engel olamadan maskesinin ardından gururla gülümsedi.

"Yanında biri var," dedi derin, kadifemsi bir ses. Gölgeli bir girintide duruyordu. "Bu gece özel bir amaç için gelmiş olsanız dahi bizim gibi beklemeniz gerekecek."

Larkyra ablalarıyla birlikte sese doğru döndü, adam loş ışığa doğru adımını atarken Niya'nın anında gerildiğini hissetti.

"Merhaba hanımlar," diye mırladı adam.

Bu dünyada Larkyra'yı gerçekten dehşete düşüren pek az şey vardı ve parlak, turkuvaz rengi gözlerle onlara bakan adam da onlardan biriydi.

Büyüsü, kendini savunma beklentisiyle kıpırdandı ama Larkyra büyüsünün tasmasını bırakmıyordu, şimdilik.

Kötü şöhretli korsan lordu Alös Ezra, Hırsızlar Krallığı'nı oluşturan kayadan bizzat oyulmuş gibi görünen bir adamdı. Hem iriyarı hem de kaslıydı. Yere kadar inen, uzun ve koyu renk paltosunun altında aşılmaz görünüyordu. Ama onun yanında temkinli davranmanızın sebebi cüssesi, hipnotize edici gözleri ya da etrafında bir rüzgâr gibi esen büyüsü değildi. Yüzünü saklamıyor olmasıydı.

Burada *çok az* kişi buna cesaret edebilirdi.

Üstelik öyle bir yüzü vardı ki.

Günah. Bizzat günahtan yapılmış bir yüzü vardı, suratının her santimi Larkyra'nın zihninde ahlaksızlığın, içi dolu yatak odalarının ve gizli köşelerin resmini çiziyordu. Denizdeki yaşamı yüzünden bronzlaşmış esmer teni, omuzlarının aşağısına kadar inen simsiyah saçları ve keskin elmacıkkemikleriyle herkesi cezbederdi. Ama çarpık gülümsemesi size acı vadederdi, Larkyra bunu biliyordu. Bu birleşim ise dehşet vericiydi.

Obasi sularındaki en korkunç canavar olduğu söylenen bir korsan lordu olduğundan, maskesiz dolaşarak gösteri sunmak ve korkunç güzelliğini ortaya sermek belli ki onun lehineydi.

Beni tanı, diye fısıldıyordu. *Sana kimin çığlık attırdığını hatırla.*

"Yine bir iyilik için yalvarmaya mı geldin?" diye sordu Niya.

Larkyra onu çimdiklemek istiyordu. Bu ikisi tartıştığında sonu hiç iyi bitmezdi.

Kız kardeşler baştan ayağa aynı giyinmiş olsalar da Alōs parlak bakışlarla Niya'nın pelerinini süzüyordu. Sanki Niya'nın her bir kıvrımını görebiliyor ve neyi sakladığını biliyordu.

"Benim küçük ateş dansçım." Alōs'un sözcükleri havayı kesti. "Diz çöküp iyilik isteyecek kişinin sen olması daha olası, bunu ikimiz de biliyoruz."

Odanın sıcaklığı bir anda tavan yaptı, Niya öne doğru adım atarken Larkyra'nın yanına ısı dalgası çarptı. Ablası hareket ettiğinde kendisi de Niya'nın gücünü öne çektiğini hissetti ama Arabessa sakinleştirici bir tavırla elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Kaptan Ezra." En büyük ablasının sakin sesi, gergin anı delip geçti. "Doğu seyahatlerinizin çok verimli geçtiğini duy-

duk. Bu gece bizimle başarınızı kutlayacak mısınız yoksa bunu erteleyip topraklarınıza mı döneceksiniz?"

Alōs'un Esromlu olduğu söylenirdi; Esrom, okyanus sularının derinliklerinde sürüklenen bir sualtı şehriydi. Yalnızca orada doğanlar onun yerini bulabilirdi, görkemi bu şekilde korunurdu. Larkyra'nın duyduklarına göre şehir epey görkemliydi.

Alōs, Mousai'ı bir bütün olarak incelerken dikkatini Niya'dan uzaklaştırdı. "Sizin deyiminizle *benim* topraklarım, yokluğumu hiç hissetmiyor. Ayrıca mürettebatımın emeklerinin karşılığını burada almak isteyeceğini düşünüyorum. Onları eğlendirecek çok şey var." Bakışları tekrar Niya'ya kayarken dolgun dudaklarının köşesinde bir tebessüm belirdi.

Larkyra, ablasının kontrol altında tutmaya çalıştığı büyünün yarattığı fırtınayı hissedebiliyordu. Niya'nın eldivenlerine bir bakış attığında hafif kızıl bir renkle parladıklarını gördü.

"Kesinlikle," dedi Arabessa. "Bu geceki gösteriden hoşnut kalmanızı ve denizcilerin bundan sağ çıkacak kadar kuvvetli olmasını umuyoruz."

Alōs'un sırıtışı genişledi. "O kadar kuvvetli olmayanların güvertemde işi yok."

Önlerindeki büyük, ağır kapılar açıldı ve sohbetlerini yarıda kesti. Siyah seyahat pelerini giymiş ve kahverengi bir maske takmış uzun boylu bir adam dışarı fırlarken ateşin ışığı da ince bir huzme halinde bekleme salonuna süzüldü.

Adam sessiz kalsa da yaydığı öfkeyi hissetmemek mümkün değildi. Omuzları gergindi, onların yanından geçerken ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Arkasında bir karanfil kokusu bırakıyordu. Sargılara bürünmüş iki büklüm, ufak bir figür de kralı görmek için bekleyen yabancıların bulunduğu gölgeli duvardan ayrılarak adamın peşine takıldı.

Adamın uzaklaşmasını izlerken tanıdık bir şeyler Larky-

ra'nın teninin kaşınmasına neden oldu ama o bunu daha fazla düşünemeden bir muhafız, "Kral, Mousai'la görüşecek," diye homurdandı.

"Sanırım yanılıyorsun kardeşim." Alōs'un kuvvetli sesi, tüm oyuğa yayıldı. "Sırada *ben* vardım."

"Mousai'la görüşecek," diye tekrarladı taş muhafız.

Kaptan gözlerini kısarken kız kardeşler öne doğru ilerlediler. Ablasının yüzü görünmese bile Alōs'a dönerek alaycı bir tavırla el sallayarak veda ettiği sırada, Larkyra onun yüzünde beliren muzaffer gülümsemeyi hissedebiliyordu.

Hırsız Kral'ın odasına girmek, aktif bir yanardağın merkezine girmek gibiydi. Sıcaklık Larkyra'ya baskıcı bir şekilde çarptı ama odanın devasa yüksekliği yüzünden küçücük hissederken bedeni yine de ürperdi. Bu odaya kaç kez gelirse gelsin, bu his asla azalıp yok olmuyordu.

Çevrelerinde daha fazla taş muhafız vardı, Mousai'ın hareketlerini takip ederken kafaları onlara dönüyordu. Oniks zeminde dolaşarak akan lav nehirleri kıvrılıp detaylı desenler oluşturuyordu. Bunlar odada bulunan adamın gücünü besleyen kadim, kayıp büyünün işaretleriydi. Sıvı çizgiler daralıyor ve ince bir yürüyüş yolunu çevreliyordu. Larkyra ve ablaları birbirlerine yanaşmak zorunda kalıyorlardı. Onlar yaklaşırken yumuşak ayak sesleri de insanı ürperten bir şekilde *tap*, *tap*, *tap* diye yankılanıyordu.

Duvarlar da sarayın kalanı gibi girintili çıkıntılı ve keskindi, odanın gerisine doğru uzanıyorlardı; orada da çok sivri, yüksek arkalıklı bir tahtta oturmuş olan kral bekliyordu. Bedeninin etrafında siyah dumanlar dönüyor, dış görünüşünü görmeyi engelliyordu. Ama ondan dökülen gücü hissetmek için Larkyra'nın onu görmesine gerek yoktu. O güç, en cesurların bile öne attıkları her korkutucu adımla dizlerinin titremesine neden olurdu.

Mousai tahtın bulunduğu platformun dibinde durdu. Kız

kardeşler birebir aynı şekilde dizlerinin üstüne çökerek yere eğildiler, altın maskeyle örtülü alınları görüntülerini yansıtan taş zemine değiyordu.

Odaya bir sessizlik doldu, lavın sesi bile duyulmuyordu.

Göremedikleri adamın bakışları Larkyra'nın sırtına odaklanırken ve dizleri sert zeminin üstünde acırken sessizlik uzadı.

"Kalkın." Bir düzine sesi bir arada bulunduran ağır bir ses etraflarında yankılandı.

Hep beraber ayağa kalktılar, önlerinde nabız gibi atan siyah dumanı izlediler. İnsanı zorla alıkoyan, ufak da olsa bir ışık görme umuduyla sisin hipnotize edici ritmini izlemeye devam etmelerine neden olan türden bir karanlıktı.

Ama hiç ışık görülmezdi.

Bu yüzden beklediler.

Beklediler.

Kralın tekrar konuşmasını beklemeye devam ettiler.

Larkyra ve ablaları, eğer küçüklüklerinden beri en çok baskı altında oldukları durumlarda bile omuzlarını dik tutmak için eğitilmemiş olsalardı şimdi gözyaşlarına boğulup yere çökmüş olurlardı.

Larkyra, kralın önünde birçok kişinin bunu yaşadığını görmüştü.

Hırsız Kral şu anki haliyle -koyu dumanlar ve pençeleri andıran gücüyle- büsbütün korkunçtu. Kimse aslen nereden geldiğini ya da günahkârların saklı diyarına hükmetmeye nasıl başladığını bilmiyordu. Ama zaten bunun bir önemi var mıydı? Kral şimdi buradaydı, ne zamandır burada olduğunu yalnızca kayıp tanrılar bilirdi ve hiç gidecekmiş gibi de durmuyordu.

"Yaklaşın," dedi nihayet.

Arabessa onu nazikçe dürttüğünde Larkyra öne doğru adım attı, sinirleri gerildiğinde midesinde kelebekler uçuşuyordu.

"Kralım." Larkyra tekrar yerlere kadar eğildi. "Bu akşam sizinle görüşme şerefine eriştiğimiz için onur duyduk. Özellikle ben bu akşam Eumar Journé'mi kutlama onurunu yaşayacağım ve gösteri sergileyeceğimiz için de her zamanki gibi minnettarım."

Hırsız Kral, maskelerinin ardında ne sakladıklarını bilen birkaç kişiden biriydi. Çünkü o, şehrinde gezinen herkesi tanırdı.

"Halkım huzursuz," dedi Hırsız Kral. Onu çevreleyen duman sesinin ritmiyle birlikte etrafta uçuştu. "Bu akşamın sadece Mousai'a faydası dokunmayacak."

"Elbette kralım. Hizmet etmek için buradayız."

Kraldan yayılan enerji Larkyra'nın omzunu okşadı. Sözlerini onayladığının sessiz bir belirtisiydi. Bir an sonra etrafındaki sis kayboldu ve adamın gerçek biçimini ortaya serdi.

Hırsız Kral'ı karanlık kalkanı olmadan görme lütfu bahşedilen ziyaretçileri hep şaşırtan iki şey vardı. Birincisi kralın benzer şekilde karanlığa bürünmek yerine kör edici derecede bembeyaz giyinmesiydi. Fil dişi, opal, oyulmuş kemik ve ağartılmış hayvan kürkleri ince ince işlenerek kıyafet haline getirilmişti. Kralın ellerindeki eldivenler ve ayaklarındaki ayakkabılar; parlak, albino timsah derisindendi. Kral tahtının kol desteklerini kavrarken timsahın pulları parıldar ama teninin zerresi ortaya çıkmazdı. Geniş göğsü boyunca egzotik, kar beyazı tüyler bir zırh gibi işlenmişti. Tam merkezde de simsiyah elmastan dişleri olan beyaz bir kafatası vardı. Yüzünün üst kısmını örten başlığı da benzer malzemelerden örülmüştü ve başının üzerine uzanarak iki tane kıvrımlı boynuz halini alıyordu.

Ziyaretçileri şaşkına çeviren ikinci şey de bununla ilgiliydi. Hırsız Kral, nereli olursanız olun, *görüp görebileceğiniz* en süslü ve en abartılı varlıktı, orası kesindi. Saçı varsa bile başlığının içine sokmuştu ve açıkta olan yerleri de sadece siyaha

boyanmış ağzıyla gür sakalıydı. Sakalına örülmüş, normalde ayırt edemeyeceğiniz beyaz ve gümüş iplikler vardı. Bu yüzden sakalının rengi anlaşılmıyordu. Sarı mıydı? Kahverengi veya kızıl mıydı? Larkyra fazla detaylı bakarken yakalanırsa başının gerisine saplanan bir ağrı, onu bakışlarını kaçırmaya zorluyordu. Adamın gözlerini göremese de kralın onu *gayet iyi* görebildiğinden hiç şüphe duymuyordu ve bu durum onu hep ürpertiyordu.

Siyah tahtının üzerinde oturan beyaz kralın yarattığı etki, karanlık tarafından çevrelenmiş bir yıldızın ya da ışığın, *Daha fazla yaklaş. Sorunların için aradığın çözüm ben miyim, görelim*, diye fısıldaması gibiydi.

Ama bir bedeli vardı.

Hep bir bedeli olurdu.

"Bizi baş başa bırakın," dedi kral. Emrin kimin için olduğunu belirtmemiş olsa dahi odadaki herkes biliyordu. Dev taş muhafızlar bir sıra halinde duvarların içine gömülüp kayboldular. Mousai ise olduğu yerde durdu.

Askerlerin gidişiyle odaya sanki elektrik yüklenmişti.

Şimdi yaşanacakların şahidi olmayacak, diyordu sanki bu enerji.

Hırsız Kral başını yana eğip üçlüyü incelerken Arabessa ve Niya öne doğru adım atıp Larkyra'nın yanına geçtiler. "Bugün katılanlar arasında kayıp tanrıların bıraktığı lütuflara sahip olmayan çok kişi var." Kralın sesi sanki etraflarında dönüyordu. "İlk gösterinizde belirlediğimiz anlaşmayı onurlandırmanızı bekliyorum."

"Elbette, kralım," dedi Larkyra, ablalarıyla aynı anda konuşmuştu.

"Deliliğin sınırlarını zorlayabilir, büyüsü olanları tatmin edebilirsiniz fakat sınırı aşmayacaksınız."

"Evet, kralım."

"Şarkını herhangi bir misafire *değil*, salonun tümüne yön-

lendireceksin. Gelmon kardeşlerinkine benzeyen bir olay daha yaşanmayacak. Böylesi eylemler, benim emrimle gerçekleşecek."

Larkyra gülümsememek için maskesinin ardında dudaklarını birbirine bastırdı. Kralın bahsettiği konuda büyüsünün vahşiliğine dair hiçbir vicdan azabı hissetmiyordu.

Gelmon kardeşler, aşağılık pisliklerdi ve hizmetçi olmaları için çocukları evlerinden kaçırıp satıyorlardı. Niya biraz dil dökerek onu ve Arabessa'yı ikna ettikten sonra kardeşlere serenat yapmışlardı.

Gelmon kardeşlerin bu ilgiden sağ çıkabilecek zihinsel kapasitesi yoksa bu gerçekten Larkyra'nın hatası mıydı?

Yine de tek bir ağızdan, "Evet, kralım," diye yanıtladılar.

Hırsız Kral büyüsünü onlara doğru iterek Mousai'ı inceledi. Büyüsü havada uçuşan gümüş rengi bir iplikti, kızların omuzlarına dokunup gerçekten içtenlikle yanıt verip vermediklerini kontrol etti.

Bulduğu şey kralı tatmin etmiş olacak ki tavrı değişti, taştan tahtına yaslanarak rahatlarken daha tanıdık bir hal aldı. "Güzel." Beyaz eldivenli elini kaldırdı. "Şimdi gelin, çocuklarım. Gösteriden önce bana sarılın."

Mousai memnuniyetle ve gülümseyerek bunu yaptı. Zira karşılarındaki adam korkunç Hırsız Kral, bir yeraltı şehrinin çatlaklarına saklanan en kötücül insanların hükümdarı olsa dahi onlar tarafından daha farklı, daha önemli bir isimle de tanınırdı.

Baba.

YEDİNCİ BÖLÜM

Darius mutlu değildi. Aslında öfkeden çıldırmak üzereydi ve duygularını durgun bir göl misali sakin tutan bir adam olduğundan bu değişimden hiç hoşlanmamıştı. Onu kışkırtmaktan zevk alan üvey babasıyla büyüdüğü için; hayatı üzerindeki tek kontrolünün, yaşadığı her türlü dehşete rağmen tamamen sakin kalmak olduğunu keşfetmişti.

Buradan çıkması gerekiyordu.

"Parti için kalacak mısın?" diye sordu kılavuzu. Darius'u kalenin karanlık koridorlarından birinde yürütüyordu. Darius etrafta muhafız göremese de hareket ederlerken simsiyah duvarların onları izlediğini hissedebiliyordu.

"Hayır," diye yanıt verdi.

"Ama davet edildin."

"Sen bunu nasıl... Boş ver. Tabii ki biliyorsun." Kılavuzuna dik dik baktı. Adamın gri sargılı kafasından birkaç yağlı tel kaçmıştı, Darius yine tüm o kumaşın altında kılavuzunun ne sakladığını merak etti.

"Gördüğünü hatırlayacak kadar önemli bir şey yok." *Senseer*, Darius'un düşüncelerini yanıtlamıştı.

"Yapma şunu."

"O kadar yüksek sesle düşünme o zaman."

"Fısıldayarak mı düşüneyim?"

"Fısıltıların sesi de çığlıklar kadar yüksektir."

"Öyle olmadığını söylemek istiyorum beyefendi."

"Buranın içinde öyle." Adam, uzun tırnağıyla kafasına hafifçe vurdu.

Darius sinirle nefesini verse de sessiz kaldı. Bulmacalara karşı olan sabrı tükenmişti.

Hırsız Kral hiç işe yaramamıştı. Ona derdini anlattığı sırada adam soğuk, sessiz bir dumandan ibaretti. Darius bunun riskli olduğunu biliyordu. Yaratığın şöhretinin ve adının geçtiği efsanelerin gerçek olduğuna o taht odasına adımını attığı anda ikna olmuştu. Yıllardır ona musallat olan şeytanla yaşamasa, üvey babası zehirli sözcüklerle canını yakarken -Darius asla yeterince temiz ya da zeki değildi, köylü gibi yemek yiyordu, çok sıkıcıydı- öylece durmaya alışmış olmasa bu şeytanın karşısında kesinlikle dağılırdı. Bunun yerine ona yardım edecek gücü olduğunu bildiği bu adama neredeyse yalvarırken dik durmayı başarmıştı.

Topraklarının kurtarılması, halkının da üvey babasının baskıcı ve umursamaz kararlarından azat edilmesi *gerekiyordu*. Lachlan yeterince acı çekmişti, tamamen ve kesinlikle çökmenin eşiğindeydi. Darius hâlâ çabalıyor ve yapabildikçe bir şeyleri düzeltmeye çalışıyordu. Yelkenleri onarıyor, mutfaktan kaçırabildiği yiyecekleri veriyor, verginin toplanmasını olabildiğince erteliyordu ama o tek başınaydı, Lachlan halkıysa ne kadar aciz durumda olsa bile çok fazla kişiden oluşuyordu. Darius ne zaman tüm cesaretini toplayıp bu konuda üvey babasıyla yüzleşmeye çalışsa Hayzar'ın karşısında cesareti küle dönüyordu. Bir anda dili tutuluyor, onu tüketen bir karanlık üzerine çökerken donup kalıyor ve utanç içinde korkusuna yenik düşüyordu.

Tenindeki yaralar, bu puslu anılarla yanmaya başladığında kendini sarsarak bu anılara zihnini kapattı.

Darius çaresizdi ve vaziyeti düşünüldüğünde kral için

kusursuz bir av olduğuna inanmıştı. Yardım almak için, Lachlan'a iyi gelecek herhangi bir şey için neredeyse ruhunu satacak durumdaydı ama bunun hiçbir önemi yokmuş gibiydi. Darius çözümün kolay olacağını düşünmüştü; Hırsız Kral, Lachlan'ın ıstırabını sona erdirmek adına sadece tek bir adamdan kurtulması gerektiğini elbette anlardı. Ama hayır, Hırsız Kral yalnızca Darius'un dertlerini düşüneceğini ve Lachlan'a yardım etmeye karar verirse onun eninde sonunda bunu öğreneceğini söylemişti.

Bu nasıl saçma bir cevaptı?

Darius'un bu yeri bulmak amacıyla üvey babasını atlatmak için bedelini ödediği ve riske attığı onca şeyden sonra...

Halkına harcayabileceği paradan sonra...

Hırsız Kral ona yardım *etse bile* bunun maliyeti ne olurdu? Darius bu maliyeti karşılayabilir miydi? Pazarlık bir sonuca bağlanmadan Darius'un bunu öğrenme şansı olur muydu? Ya yardım hiç gelmezse? O zaman ne olacaktı?

Darius bunu sorduğunda dumanlarla örtülü yaratık yalnızca onun odadan çıkmasını istemiş, karar vermeme konusundaki kararını tekrarlamış ve yakında sarayda gerçekleşecek olan kutlamaların tadını çıkarmasını söylemişti.

Çıldırma sebebiydi.

"Hemen şuradan geçince." Kılavuzu, sol taraftaki girintili çıkıntılı bir tüneli işaret etti. Tünel, sarayı oluşturan gece karası kayadan kabaca oyulmuş gibiydi.

"Ne?" diye sordu Darius, bu gece yaşadıklarının sonucu olan ve köpüren öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

"Davet edildiğin yer."

"Gitmeyeceğim demiştim."

"Ama gideceksin."

Darius neşesizce güldü. "Aa, öyle mi? Beni oraya sen mi sürükleyeceksin?"

Senseer başını iki yana salladı. "Kendi isteğinle gideceksin."

"Beni dinle." Darius eldivenli elleriyle ağrıdan zonklayan şakaklarını ovdu. "Çok yorgunum, kurt gibi açım, bu maskeyi takmaktan bıktım ve bunu kabul etmek ne kadar canımı sıksa da sinirlerim boşalmak üzere. Tek istediğim Jabari'ye dönmek."

"Aradığını orada bulacaksın. Mousai gösterisini izleyip de memnun olmayan yoktur."

"Mousai mı?"

"Açlığını giderir, acılarını dindirirler."

"Onlar sarayın şifacıları mı?"

Kılavuzu güldü. "Öyle diyenler de var."

Darius uzun tünelin ucundaki hafif ışığa baktı ve orada yankılanan sesi dinledi.

"Buraya bir daha gelemeyebilirsin." İki büklüm yaratık, sese doğru bir adım attı. "Yağmur altında eve dönmeden önce biraz mucize görmek istemez misin?"

Lachlan'ın sürekli yağmur bulutu altında olduğunu ya da kendisinin oradan geldiğini adam nasıl biliyordu, Darius artık bunu umursamıyordu. Adam ona yem atmaya çalışıyorsa başarılı oluyordu.

"Niye bu işin benden ziyade senin zevkin için olduğunu hissediyorum?" diye sordu. Adamın peşine düşme konusunda tereddütlüydü.

"Çünkü çizdiğin ilk izlenime rağmen zekisin."

"Ne iltifat ama... Tam aksi olduğunu bilmesem beni sevmeye başladığını düşünürdüm."

"Bedavaya verilen bir şeyi yeme ve yalnızca onların gösterisinden sonra içki iç. En azından bunları söyleyecek kadar sevdim seni."

"Affedersin?"

Ama cevap alamadan adam onu kayalık girişten içeri itti ve Darius kendini ağzına kadar tuhaf ve fantastik yaratıklarla dolu olan, devasa, kubbeli bir mağarada buldu.

Önce koku dikkatini çekti: Kat kat parfüm ve içeriye tıklım tıklım doluşmuş insanlardan yükselen zengin, topraksı koku.

Sonra ses: Haykırışlar, inlemeler ve kahkahalar bir arada.

Ardından manzara: Hovardalık. Her bir zerresi.

İn boyunca en az bir düzine taştan balkon vardı. Balkonlar daire şeklindeki yuvarlak bir pencereye kadar yükseliyor, pencereden de yıldız kurtlarının oluşturduğu gökyüzü görülebiliyordu. Yarı giyinik, tamamen kıyafetli, kısa, uzun, iki büklüm, dimdik, tıslayan, havlayan, Darius'un tanımlayamayacağı daha bir sürü farklı ses ve şekildeki yaratıklar etrafında bir dalga gibi hareket ederek başlarının üstündeki katlardan içeriye dökülüyordu. Bazıları ayaktaydı, et ve haşlanmış sebzelerle dolup taşan tabaklarını tutarak güzel bir yaratığın lütfunu kazanmak amacıyla yumruklaşan ve güreşen diğerlerini izliyorlardı. Çoktan kazanmış gibi görünen diğerleriyse ödüllerini elliyor, öpüyor ve onlara dokunuyorlardı. Ödülleriyse bu ilgiden memnun bir halde inliyordu.

Darius'un örtülü olmasını tercih edeceği bazı vücut kısımları apaçık ortada olsa dahi herkesin yüzü kapalıydı, kimliklerini koruyorlardı. Altın boyalı yaratıkların taşıdığı tepsilerden büyük kadehleri kapıyorlardı, bir duvarın kıvrımı boyunca sergilenen devasa bir ziyafet sofrası vardı. Yakınındaki koltuklar ve şezlonglar daha fazla misafirle doluydu, sarmaş dolaş oturuyor ya da olup biteni açlıkla izliyorlardı. Işık loştu ama uzayan gölgelerin, bu capcanlı manzarayı ortaya sermesine yetecek kadar da aydınlıktı.

Darius bu manzaralar ve sesler karşısında öğürse miydi yoksa hepsini aceleyle yazmak için bir parşömen mi arasaydı, karar veremiyordu. Efsanevi Hırsızlar Krallığı, yalnızca fısıltılarla bahsedilen yer, işte karşısındaydı.

Maskesinin ardında gözleri her ne kadar şaşkınlıktan kocaman olmuş olsa da böyle bir ahlaksızlığın tam ortasında

olmak, beklediği gibi hissettirmiyordu. Çünkü burası ne kadar kötücül olursa olsun, odada mutlak bir kabullenme havası vardı. Sanki yapılan tüm eylemler için güven duyulan bir yerdi, yaptığınız her hareket isteniyordu. Tüm zevkler, acılar ve gizli tutkular burada yargılanmaktan uzaktı. Bu aydınlanmanın getirdiği özgürlük Darius'u tir tir titreterek korkuttu. Yaşamında, gerçek duygularının ne kadarını bastırıyor, zincirleyip sessizleştiriyordu? Endişelenmeden, Hayzar'ın gölgesinin altında olmadan ya da topraklarının mahvolmasını izlerken sürekli içini sıkan suçluluk duygusunu hissetmeden yaşamak nasıl olurdu? Bir kereliğine acıya boyun eğmek nasıl hissettirirdi? Sadece bir kerelik...

"Dikkatli ol, oğlum." *Senseer*'ın sesi, Darius'un zihnindeki pusu delip geçti. "Bu seferlik bak ama dokunma derim, tamam mı?"

"Burada olmak istemiyorum," dedi Darius ama geri çekilmek için kendini bile ikna edemediğini fark etmişti.

"Gel." Adam onun pelerinini çekiştirdi. "Midene bir şeyler girsin."

Kılavuz masaya uzandı. Haşlanmış pirinç, parlayan tütsülenmiş kaburga ve korkunç görünen ama harika kokan bir parça şeyi bir tabağa koydu. "Al." Tabağı Darius'un ellerine tutuşturdu.

"Ücreti?"

"Bana ödüyorsun." Derin bir ses duyunca dikkatlerini masaya yaslanan figüre çevirdiler. Figürün alnı kırmızı kumaşla örtülüydü, üstündeki ince kesikler sayesinde simsiyah gözleri ortaya çıkıyordu. Kel ve üstsüzdü, tebeşir beyazı vücuduna kırmızı boyayla helezonlar çizilmişti. Şekiller vücudunun her santimini dolaştıktan sonra kırmızı ipek kumaşın altında kayboluyordu. Figür gülümsediğinde yalnızca altı dişi olduğu ortaya çıktı. "Merhaba eski dostum." Başını eğip Darius'un

kılavuzuna baktı. "Sen bizimle yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu."

"Sunduğunuz şeyler iştahımı kabartmamıştı."

Kırmızılı figür güldü, neşe dolu ve tiz bir sesti. "Ne kadar cazibeli olduğunu az kalsın unutuyormuşum. Peki, bugün bize kimi getirdin?" Dikkatli bakışlarını Darius'a çevirdi. "Cıyaklamak isteyen bir domuzcuk mu?"

"Onu boş ver," dedi iki büklüm adam. "Borcumuz ne?"

"Her zamankinden." Siyah gözler, Darius'u baştan ayağa süzdü. "Bir öpücük."

Darius kaşlarını kaldırdı. "Bir tabak yemek için mi?"

"Evet." Figür dişlerini ortaya dökerek iyice sırıttı.

"Yemek yapma becerilerine fazla güveniyorsun."

Kırmızı figür kıkırdayarak ellerini çırptı. "Ah, harika uyum sağlayacak."

Yemeğin aroması Darius'un maskesinden içeri süzülünce karnı guruldadı. Yemek yemek için kimi öpmesi gerektiğini umursamayacak seviyeye gelmişti. "Yapalım öyleyse, ne dersin?" Darius öne adımını attı ama boyalı figür bir elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

"Çocuğum, hevesin ne kadar göğsümü kabartsa da..." Parmaklarıyla Darius'un göğsünü keşfeder gibi onu elledi. "Öpmek istediğim kişi," dedi *senseer*'a bakarken. "O."

Adam baştan aşağıya yürüyen bir mumyayı andırsa dahi, Darius o sargıların altında kılavuzunun yanaklarının kızardığına yemin edebilirdi.

"Buraya gel, evcil hayvanım," dedi kırmızılı figür tatlı tatlı. "Borcunu başka şekilde ödeyemezsin."

"Bir de niye bu kadar süre uzak kaldığımı merak ediyorsun."

"Hadi ama." Kılavuzun hayranı, keyifle elini salladı. "Borcunun ne olduğunu sormaya çok hazırdın." Diz çöktü, *senseer*'ın kumaşla örtülü yanağını okşadı, ardından sargıların

birazını aralayıp simsiyah dudakları ortaya çıkardı. "Çok güzel," diye fısıldadıktan sonra ağzını kılavuzun ağzına bastırdı.

Kısacık bir sürede olup bitse de Darius kılavuzun nasıl öne doğru uzandığını fark etmeden edememişti. Sanki çok daha uzun sürmesini diliyordu.

Kırmızı figür gülümseyerek ayağa kalktı, *senseer*'ın sargısını düzeltti. "Tabağını yeniden doldurmak istersen çekinme." İki büklüm adama bakmaya devam ederken Darius'la konuşuyordu. "Borçlarımı almak için tüm gece burada olacağım."

Ardından aç misafirlerden oluşan sırayla ilgilenmek için arkasını döndü.

"Siz..."

"Ben senin hayatına burnumu sokmadım." Uzak bir duvarın dibindeki boş yere ilerlerlerken *senseer* onun lafını kesti. "Senden de aynısını beklerim."

"Yeterince adil." Darius bir lokma alabilmek için maskesini ayarladı. Yemeği yediğinde az kalsın inleyecekti. Çöpe atılmış bir lapa olsa dahi yine de onu memnun ederdi.

"Çabuk ye, velet," dedi kılavuzu. "Yakında burada olurlar."

"Kim?"

"Mousai."

Bu Mousai niye bu kadar özel? diye düşündü Darius sinirle.

"Onlar odadayken yemek yiyemez misin?" diye sordu Darius.

Adam hafifçe güldü. "Deneyebilirsin ama ellerin zincirliyken zor olur."

"Affedersin?" Darius başını eğip adama somurttu.

Kubbeli mağarayı çevreleyen şamdanların ışığı loşlaşırken odaya bir sessizlik çöktü, ardından spot ışığı beş kat yukarıdaki balkonda duran bir figürü ortaya çıkardı.

Kadın çok güzeldi ve adeta upuzun bir heykel gibiydi. Teni aysız bir gece kadar karanlıktı, saçlarını kazıtmıştı ve uzun, zarif bir boynu vardı. Kıvrak bedeni, açık gri bir elbiseyle sar-

malanmıştı. Narin kollarını çevreleyen gümüş şeritler maskeyle örtmediği yüzüne doğru uzanıyordu. Zeki, açık mor gözler, aşağıdaki seyircileri inceliyordu. Yirmi dört yaşından büyük görünmüyor olabilirdi ama Darius bile bu kadının zamanı yıllarla ölçmediğini anlamıştı. Enerjisi nabız gibi zonklayarak etrafa yayılırken güneşin sıcaklığını anımsatıyor, aralarındaki mesafeye rağmen aşağıdaki herkesi ısıtıyordu. Ama uzak durmanızı ima eden belli belirsiz bir tehdit de vardı; zira güneş insanı yakabilirdi de. Darius bu hisle beraber titredi, bunun tek bir anlama geldiğini biliyordu. Kadın, bu dünyaya ait bir yaratık değildi ve kesinlikle kadimdi.

"Hoş geldiniz canlarım." Şehvetli sesi, mağarayı doldurdu. "Kralımız bu akşam bize cömert davranıyor, değil mi?"

Mağarada tezahüratlar patlak verdi.

"Lütuflarına devam da ediyor," dedi kadın. "Ama bu lütufları paylaşmadan önce her zamanki önlemleri almanızı rica ediyoruz."

"Önlemler mi?" diye fısıldadı Darius kılavuzuna, huzursuzlanmaya başlamıştı.

Senseer onu susturmakla yetindi, bu esnada kadın konuşmaya devam ediyor ve mor gözlerle kalabalığı tarıyordu. "Kayıp tanrıların bıraktıkları lütufları taşıyanlar oldukları yerde kalabilirler ama hiç büyüsü olmayanların şimdi gitmesini ya da kalacak kadar cesurlarsa arkada dizginleri olan bir bank bulmalarını rica ediyoruz. Bu önlemler olmadan Mousai'ın gösterisine şahitlik edemezsiniz. Hadi canlarım." Ellerini kaldırıp iki yana açtı. "Yerinizi bulun çünkü görmek için geldiğiniz yaratıklar burada!"

Oda bir anda konuşma sesleriyle doldu, içeridekiler dalgalar halinde hareket etmeye başladı. Kalabalık, lütfu olanlar ve olmayanlar olarak ikiye bölündü. Bir muhafız güruhu Darius'u sürükleyince tabağı şangırtıyla yere düştü. Darius durmaları için onlara bağırdı, tanımadığı eller onu banka iterken

kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Ama gözlerini kapatıp açana kadar bir düzine kadın ve erkeğin yanında oturmuş, duvara zincirlenmişti. Darius kılavuzunu bulmak için bakışlarını odada gezdirirken nefes nefeseydi. Yanındakilere baktı. Onu rahatlatan tek şey, diğerlerinin asla onun kadar panik olmamasıydı. Aslında ağızlarını görebildiği kişiler beklentiyle kocaman gülümsüyordu. Muhafızlar onlarda büyü olmadığını nereden bilmişti? Kadının önerdiğinin aksine, onun gitmek istemediğini nereden bilmişlerdi? Ama Darius daha fazla soru soramadan ya da dizginlerle savaşamadan odaya bir karanlık çöktü.

Normal bir karanlık değildi, insanı tüketen bir boşluktu. Sanki Darius'un gözleri kafasından sökülmüş gibiydi.

Bir an damarları panikle doldu, ardından odanın mağarayı andıran girişine bir ışık huzmesi düştü. İzleyiciler şimdi dip dibe, yarım daire şeklinde bekliyorlardı. Darius mürekkebi andıran karanlığa gözlerini kısarak baktı, hemen sonra gölgeli figürlerden oluşan bir grup belirdi. Odaya tekrar sessizlik çöktü, bu sessizlik sabırsızlık ve umutla doluydu. Darius, örülmüş kürklere bürünmüş ve iki büklüm olmuş üç yardımcının bir platformu ileri çekmesini izlerken öne doğru eğildi, zincirleri şakırdıyordu. Platformun üzerinde heykeli andıran üç figür vardı ve bu zamana kadar gördüğü en süslü kostümlerle sarmalanmışlardı.

Merkezdeki en uzun boylu figür, kuzgun kanatlarından yapılma devasa bir başlık takıyor, siyah bir şal yüzünü örtüyordu. Gözlerinin ve yanaklarının üzerine oniks dikilmişti. Dolgun mor renkli dudakları ve kül beyazına boyanmış çenesi açıktaydı. Siyah, sıkı eldivenleriyle dimdik duruyordu. Elleri koyu renk ipekle birbirine bağlanmıştı, parmaklarını azıcık bile hareket ettiremiyordu.

İkinci figür, üçlü arasında en kısa olandı. Kostümü de ateşli bir gül goncasını andırıyordu, yumuşak kumaş önce

ayak bileklerinin etrafına yığılıp sonrasında da podyumun üzerine yayılıyordu. Kum saatini andıran bedeninin tamamına gölgeli turuncu ve siyah kumaşlar sarılmıştı, bu kumaşlar onu olduğu yerde tutup uzuvlarını hareket ettirmesini engelliyordu. Yüzü, tüylerle süslenmiş ve detaylıca işlenmiş krem rengi dantelle örtülüydü. Saçı ise başlığının içine gizlenmişti, inci renkli tüylerden oluşan bir duvak da sırtından aşağı uzanıyordu.

Sonuncusu en şaşkınlık verici olanıydı. Yüzü siyah inciler işlenmiş bir maskeyle tamamen örtülmüştü. Başının üstünde obsidiyen ve koyu mavi tüylerden yapılma devasa bir yay vardı. Zayıf bedeni baştan aşağıya simsiyah ve transparan sargı beziyle, en cazibeli yerleriyse oniks tüylerle örtülmüştü.

Üçlünün açıkta olan tenlerine siyah beyaz boyalarla detaylı şekiller çizilmişti, gerçek ten renkleri tam bir gizemdi.

Kâbuslardan ve cennetten oluşan, donmuş kuşlar gibi görünüyorlardı.

Kadınlar kıpırdamamaya devam etti, aynı üç yardımcı ise öne çıkıp uzun olanın ellerini çözerek kollarına şık bir keman bıraktılar. Turuncuya bürünen kızın ipek zincirlerini platformdan kurtardılar ve üçüncünün de inci maskesinin alt kısmını açıp siyaha boyanmış dolgun dudaklarla çenesine boyanmış desenleri ortaya serdiler, gözleri örtülü kalmıştı.

Darius'un kalbi çıkacak gibiydi. Daha önce böyle bir sanata, böyle karanlık bir güzelliğe hiç şahit olmamıştı ve yaşanacaklardan hem korkuyor hem de olup bitecekleri çaresizce bekliyordu.

Kemanlı kadın, bir gül yaprağını kaldıran nazik bir rüzgâr gibi yavaşça kemanı omzuna koydu. Yayı tellerin üstünde gezdirmeden önce odadakiler topluca bir nefes aldı.

Ona musallat olan melodi bedeninde dolaşırken, Darius'un etrafındaki dünya sanki yıkılmıştı. O tek nota öyle basitti ki. Ama Darius'un zihnine işliyor, önündeki üçlü hari-

cinde tüm düşüncelerini tüketiyordu. Darius inlememek için çenesini sıktı, kadının yarattığı seslerden sarhoş olana kadar nota ardına nota çalmasını çaresizce dinledi. Kadının zarif kolları sanki yer çekiminden etkilenmiyordu, parmakları çocuğunun ensesinde nazikçe dolaşıyor gibiydi.

Zira bu yaratık elindeki enstrümanı öyle bir tutuyordu ki sanki keman onun sahip olduğu en değerli şey ya da hayatının aşkıydı. Enstrüman da ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

Darius bu büyüleyici kadına haykırmak, hem durması hem de asla durmaması için yakarmak istiyordu ama o tek sözcük bile edemeden turunculara bürünmüş olan ikinci kadın hareket etmeye başladı. Diğerinin yarattığı ritme ayak uydururken elbisesi sanki çiçek açmıştı. Kemancının çevresinde dans ederken elbisesinin kuyruğu da kanat gibi çırpınıyor, kalçalarını notalara uygun bir şekilde kıvrakça hareket ettiriyordu. Elbisesinin materyali onun etrafında yükselip dönüyor, güzellik ve tutkudan yapılma bir hortum oluşturuyordu.

Bu manzaraya, saf ve nabız gibi atan enerjisinin büyüsüne karşılık Darius'un derisi yanıyordu ve önce solundan, hemen ardından da sağından gelen inlemelere bakarsa tek acı çeken o değildi. Yanındakileri kontrol etmek üzereydi ki üçüncü kadın, gözleri hâlâ kapalıyken ağzını açtı ve...

Obasi Denizi aşkına.

Sonsuz bir tahribattı bu.

Darius'un ruhu bedeninden ayrılıp paramparça edilmişti. Sadece tek bir nota, onu mahvetmek için yeterliydi. Darius'un gözleri, kulakları, burnu ve ağzı, her yeri o kadının ruhundan dökülen melodiyle dolup taşıyordu. Darius tam o melodide boğulacağını düşünürken kadın notayı ikiye, üçe böldü. Sanki içinde bir düzine farklı ses taşıyordu. Yok edici harmonisiyle odayı doldurdu, melodinin yükselip tavandaki pencereden dışarı çıkmasına izin verdi.

Darius artık yalnızca enerji zerrelerinden ibaretti. O sesle bir olabileceği bir yere ihtiyacı vardı, açgözlü bir tavırla o yeri istiyor ve arıyordu. Hiçbir dilde olmayan ama yine de derinlere gömülen tutkulardan ve özlemlerden, doğumlardan ve ölümlerden bahseden bir şarkıydı bu. Üçlü hızlandı, birbirlerini bir sonraki notaya, dans adımına ve tona taşımak için ne gerektiğini tam olarak biliyor gibiydiler.

Çok fazlaydı.

Her şey çok fazlaydı.

Kayalık bir adadaki sirenler gibilerdi, adaya çarpan dalgalarla çevrelenmişlerdi ve onlara katılmaları için herkese meydan okuyorlardı. Darius aslında onlara seve seve katılırdı ama tam o anda gözleri odağını kaybetti. En son hatırladığı, birbirlerine bastıran bedenlerin ve tutku dolu dansın yarattığı heyecanla dolup taşan karanlık mağaraydı.

"Velet." Darius'un yüzünde aniden yanağını sızlatan bir tokat patladı. "Oğlum, gözlerini aç. Bitti. Gözlerini açık tut."

Darius gözlerini kırpıştırarak hayata döndüğünde sargılı *senseer*'ın onun önünde beklediğini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Darius.

"Bayıldın."

"Bayıldım..." Darius'un ağzı kupkuruydu, etrafına baktığında kubbeli mağaraya ilk girdiğindekine benzer bir manzarayla karşılaştı. Ama bu defa zorla oturtulduğu banka yığılmış durumdaydı, teni alev alev yanıyordu. İrkilerek doğruldu ve zincirler yüzünden zedelenen bileklerindeki kırmızı deriye baktı. Bacaklarındaki kelepçeler de deri pantolonuna oturmuştu. Darius dizginlere deliler gibi asılmış olmalıydı. Aceleyle nefes alıyordu ama yanan ciğerlerini sakinleştirecek kadar hızlı değildi, etrafındaki oda hâlâ dönmeye devam ediyordu. Müziğe, şarkıya ne olmuştu?

Darius'un göğsü, sızlayan bir kayıp hissiyle doldu.

Buna ihtiyacı vardı. Her şeyi tekrar duymaya, görmeye,

hissetmeye ihtiyacı vardı yoksa kesinlikle ölürdü. Onu bu duygudan kurtarabilecek tek şey o ses, o müzik ve kalçaların o dansıydı. Darius çaresizdi, *delirmiş gibiydi.* İhtiyacı olan...

"İç şunu."

Dudaklarına bir kadeh değdi ve serin, tatlı sıvı boğazından aşağı aktı.

Aldığı her yudumla birlikte Darius'un kasları gevşedi, nihayet içindeki ateş sönmeye yüz tuttu ve zihni berraklığına kavuştu.

Rahatlayarak derin bir nefes veren Darius, daha öncesinde balkondan konuşan kadının mor gözlerine bir bakış attı. Kadın şimdi onun karşısında elindeki kadehle diz çökmüştü. Genç adam onun uzaktan güzel olduğunu düşünmüş olsa dahi şimdi kesinlikle insanı bunaltan bir gösterişi olduğunu görüyordu. Teni siyah mermer kadar pürüzsüz ve parlaktı, keskin elmacıkkemikleri vardı. Zekice sırıtmaya başladığında beyaz dişleri parladı. Gözbebekleri içlerinde küçük yıldızlar varmış gibi kıpırdanıyordu. Kadın maskesinin ardında yatandan fazlasını görebiliyormuşçasına doğruca onun içine baktı, Darius fazlasını gördüğüne yemin edebilirdi.

Darius bir anda kendini, "Siz kimsiniz?" diye sorarken buldu.

"Bize burada Achak derler," dedi kadın. Sesi alçaldı ve dış görünüşü bir kadından bir erkeğe dönüştü.

Darius gözlerini kırpıştırdı.

Kayıp tanrılar aşkına. *O içeceğin içinde ne vardı?*

Şimdi ona bakan yeni yüz de karanlık ve cazibeliydi ama gür bir sakalı, daha geniş bir ağzı ve burnu vardı. Fakat o eflatun rengi gözler hâlâ kıpırdanıyordu.

Adam ona göz kırptı, ardından tekrar kadına dönüştü.

Darius öne doğru eğilip, "Sanırım kusacağım," dedi. Hâlâ zincirli olduğunu görmek onu sinirlendirmişti.

"Erkek kardeşimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var-

dır," dedi Achak. Darius'un dizginlerine hafifçe dokunup açılmalarını sağladı. "Çirkin olan hep oydu."

"Ben olsam geri çekilirdim, canım." Yanlarındaki *senseer* söze girdi. "Solgun görünüyor. Elbisene kusmuk sıçrasın istemem."

"İyi olacak," dedi Achak. Elini sakinleştirici bir tavırla Darius'un dizine koydu. "Değil mi?"

"Ben... Evet, iyi olacağım." Darius yüzündeki maskeyi, yanaklarından akan teri silecek kadar kenara itti. Kahrolası maskeyi söküp atmak istiyordu.

"Sanırım dostumuzu eve götürmenin vakti geldi." Achak şimdi dimdik durmuş, kılavuzla konuşuyordu.

Ev.

"Hayır, henüz değil." Darius da ayağa kalktı, dengesini sağlayıp sağlayamayacağını görmek için kendini denedi. Az önce ne kadar korkunç hissetmiş olsa dahi çabucak toparlıyordu. Bakışları nabız gibi atan mağarada dolaştı, sadece tek bir kişiyi ararken yaratıklara teker teker baktı. Mousai'ı üç kişi oluştursa da o sesi duyduğunda ruhunun nasıl yarılıp tekrar birleştiğini unutamıyordu. Darius ona asla yaklaşamazdı. Hayır, sadece onun gerçek ve hayatta olduğunu, Aadilor'un gösterişine gösteriş kattığını görmeye ihtiyacı vardı.

"Aradığını bu gece bulamayacaksın."

Achak'ın sesi kulağına doldu ve kadim olanın ona yaklaştığını fark edince Darius şaşırdı.

"Siz de mi *senseer*'sınız?" diye sordu Darius, sesi keskindi. Düşünceleri bundan sonra hiç kendisine ait olacak mıydı hiç?

"Eve giden yolda kılavuzunu takip et, çocuğum." Achak elindeki kadehi yanından geçen bir tepsiye bıraktı. "Dinlen. Bu gece çok şey öğrendin ve gördün."

"Çok şey öğrenmiş ve görmüş olabilirim," dedi Darius. "Ama hiçbiri, bulmaya geldiğim şey değildi."

"Emin misin?" diye sordu Achak, görünüşü tekrar kadın-

dan erkeğe döndü. "Cevaplar birçok biçimde gelir," dedi yeni kardeş ağır bir sesle. Nazikçe, neredeyse acıyarak gülümsedi. Ardından kız ve erkek kardeş beraber o kaotik kalabalıkta kayboldular.

Darius somurttu. *Evet*, diye düşündü. *Kesinlikle eminim.* Çünkü bu yolculuk onu pek çok konuda aydınlatmış olabilirdi ama hiçbiri ona en çok istediği yanıtı vermiyordu.

Üvey babasından nasıl kurtulacağını.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Larkyra derin bir nefes aldı, portal kapısından geçerken ferah orman havasının tadını çıkardı. Achak'ın evine çıkan birçok yol vardı ama hiçbiri Yamanu'dan geçen patika kadar kolay değildi. Çevirmeniz gereken taşı bulursanız Yamanu'daki doğru portalı bulabilirdiniz. Larkyra bu taşın elmasa benzediğini söylerdi. Niya, daha çok ezilmiş bir kareyi andırdığı konusunda ısrar ederdi. Arabessa ise sadece gri yığınının arasında beyaza boyanmış olanı bulmalarının yeterli olduğunu söyler dururdu.

Arabessa hiç eğlenceli değil, diye düşündü Larkyra, ablalarıyla beraber Yamanu'dan ayrılıp aydınlık orman patikasından ilerliyordu. Hırsızlar Krallığı'ndaki gösterilerinin ardından kadim yaratıkla görüşmek artık bir gelenek haline gelmişti. Birçok kişi kapısını çalmak bir yana, Achak'ın gözlerine bakmaktan bile korkardı ama konu Larkyra ve ablaları olduğunda; üçü de bir şeyi istiyorsa o zaman hiç kimse veya hiçbir şey onları uzak tutamazdı. Larkyra yürürken zihninde sessiz bir melodi mırıldandı. İkizlerden birini kızdırırsa bir sürüngene dönüşeceğinden ya da daha kötüsü, parmaklarını şıklatarak onu turtalık malzemeye çevireceklerinden endişelenmiyordu. Achak onları sürekli böyle tehdit ederdi, küçüklüklerinde büyü dersleri için Achak'ın öğrencisi oldukları

günden beri böyleydi. Ama Larkyra şu ana kadar sadece bir kez sürüngene dönüştürülmüştü. Babası sitemli bir şekilde iç çektikten hemen sonra da Achak onu tekrar insana çevirmişti. Bu tehditler artık onu caydırmıyor, sadece sinirini bozuyordu.

"Sonra da her şeyi yedi, kemikleriyle birlikte." Hemen önlerindeki Niya kendi etrafında dönünce şeftali rengi eteği bacaklarının etrafında uçuşmaya başladı.

"Dün gece hepimiz oradaydık," dedi Arabessa. Ormanın tepesinden aşağı süzülen bir yaprağı yakaladı. Yaprak, deniz köpüğü yeşili elbisesine birebir uyuyordu. "Hepimizin gördüğü bir şeyi tekrarlamana gerek yok."

"*Gördün* mü ki?" diye sordu Niya tek kaşını kaldırarak, kızıl saçları gün ışığının altında altın rengi parlıyordu. "Gecenin çoğunda dikkatin odanın öbür tarafına odaklanmış gibiydi."

Arabessa elindeki yaprağı fırlattı. "Öyle mi?"

"Mmm." Niya kurnazca bir sırıtışla başını salladı. "Söylesene, Ara. Canını kurtarmak için yemek yiyen bir adamdan daha ilgi çekici ne olabilir?"

"Etrafta gezinen beş kafalı kedi miydi?" dedi Larkyra.

"Belki kürkün en çok kime yakıştığına dair kavga eden Ayı Klanı'dır?" diye ekledi Niya.

"Hayır." Larkyra başını iki yana salladı. "Havada yüzebilen balıktır kesin."

"Şapşal, onlar daha ilk kum düşmeden yenip bitti," diye söylendi Niya. "Ah! Buldum. Zimri'nin..."

"*Benim* dikkatimin nerede olduğunu fark edecek zaman bulmana şaşırdım," diye araya girdi Arabessa. "Özellikle de Esromlu bir korsanın peşinden bizi oradan oraya sürüklediğin düşünülürse."

Niya hoplamayı bıraktı, mavi gözlerini kısarak Arabessa'ya baktı. "Onu takip etmiş *olsak* bile," dedi. "Daha sonra

ona ve mürettebatına karşı kullanacak bilgi elde etmek içindi sadece."

"Ne kazanmak umuduyla?" diye sordu Arabessa.

"Koz."

"Evet, canım. Bunu gayet açık belirttin ama hangi amaçla? Adamdan bahsederken cıyaklayıp duran birine göre onu epey yakınında tutmak hoşuna gidiyor."

"*Cıyaklamak* mı?"

"Evet, aynen öyle. Gösterdiğin için teşekkürler."

Niya neredeyse hırlayacaktı.

"Canım ablalarım, lütfen," dedi Larkyra gülümsemesine engel olarak. "Bu kadar hararet yaparsanız teniniz kurur. Ayrıca Kaipo'yu huzursuz ediyorsunuz." Şahin, iki kızın arasından uçtu ve geniş kanatlarını çırparak onların saçlarını uçuşturdu.

Larkyra kıkırdadı, Kaipo da neşeyle cıyakladıktan sonra tekrar ağaçların tepesine doğru süzüldü.

"Bir gün akşam yemeğinde onu yiyeceğim." Niya yeleyi andıran kızıl saçlarını düzeltti.

"Ben onu kahvaltıda yemezsem yersin." Arabessa sıkıca toplanmış topuzundan kurtulan birkaç koyu renk tutamı tekrar yerine soktu.

"Lütfen." Larkyra gözlerini devirdi. "Kaipo'yu yakalayabilecek kadar zeki değilsiniz."

"İddiaya girelim mi?" diye sordu ablaları aynı anda.

Larkyra'nın yanıt vermesi gerekmedi çünkü ormanın sınırına yaklaşıyorlardı. Sonsuzluğa uzanan karanlık bir uçurum onları karşıladı, toprak ayaklarının altından yok oluyordu. Boşluğun üzerinde uzun, kemerli bir köprü vardı. Kırmızı tuğlaların rengi, köprü uzadıkça kayboluyordu ve köprüyü havada asılı tutan hiçbir şey yoktu, doğruca diğer taraftaki sisli, gri bir kemere uzanıyordu. Burası, ölülerin bulunduğu Buğu'nun girişiydi. Arıtma Köprüsü adıyla da bilinirdi. Köp-

rüden geçip ölülerin evine yaklaşırken tüm dünyanın renkleri kaybolurdu. Köprünün üzerinde, havada süzülen küçük bir ada vardı; sanki bir dev, bir parça çimeni koparıp havaya fırlatmış gibiydi. Adacığın altından toprak ve kökler sarkardı, üstünde de mütevazı, saz çatılı bir kulübe bulunurdu. Bu kulübenin bacasından yükselen duman sizi içeri davet ederdi.

Achak *burada* yaşardı çünkü kardeşler olarak yaşayanların ölüleri ziyaret etmek için kullandığı patikayı korurlardı.

Ama yaşayanlar için bunun bir bedeli vardı.

Her şeyin *hep* bir bedeli vardı.

Buğu'da bir tam kum düşümü kadar süre geçirmek için ömrünüzden bir yılı vermeniz gerekirdi. Larkyra babasının kaç yıl takas ettiğini tekrar merak etti. Zira babasının saçına daha fazla kır düşmüştü.

Larkyra asla kesilmeyen o suçluluğu tekrar hissetti. O olmasaydı Dolion eşini bir süreliğine görebilmek için bu kadar fazla şey feda etmek zorunda kalmayacaktı.

"Geliyor musun?" diye sordu Niya, köprünün yarısını katettikten sonra durmuştu.

"Evet," dedi Larkyra, ormanın sınırından çıkıyordu. Köprüyü aşmak için sabah ışığında rahatlatıcı görünen yeşilliği ardında bırakırken mavi eteği de yere sürtünüp hışırdıyordu.

Arabessa, Achak'ın çimenlik tepesinin altından nazikçe sallanan köklere uzandı. Köke asıldı, ser çamurun içinden etrafa böcek saçıldı. Böcekler dallardan birinin altına toplaşıp devasa, göz kırpan bir göz oluşturdular. Göz bir o yana bir bu yana sallandı. Ardından parlak gözbebeği üç kızın yansımasını yakaladı. Gözbebeği patlayarak dağıldı, böcekler tekrar yukarı tırmanıp toprağın içinde kayboldu.

Kısacık bir duraksamanın ardından adanın kenarından bir ip merdiven sarktı ve bir gümbürtüyle köprüye indi.

Arabessa merdiveni tuttu, ilk basamağa atlayıp tırmanmaya başladı. Niya ve Larkyra da çabucak onu takip ettiler.

Güvenle yukarıdaki çimenliğe adımlarını atmalarının ardından Larkyra önce eteğini silkeledi, hemen sonra da Niya'nın yakasını düzeltti. İnsan içine çıkabilecek hale geldiklerinde, Larkyra tanıdıkları en güçlü yaratıklardan birinin mütevazı evine doğru döndü.

Bir büyükannenin şirin mi şirin evi gibi görünse de aklı başında olan herkes, bu kadar masumiyetin aslında kötücül niyetleri sakladığını bilirdi. Sonuçta şeker, tatlı şeyleri kandan daha iyi çekerdi.

Bir sarmaşık kulübenin çatısını sarıyordu. Suntalara sarı ve beyaz zambaklar boyanmıştı. Larkyra kulübenin kapısına uzanıp sertçe çaldı.

Bir duraksamanın ardından...

Sarmaşık harekete geçti, kız kardeşleri sımsıkı sarmalayıp onları birbirine yapıştırdı. Giderek daha çok sıktı, o kadar ki Larkyra'nın zaten dar olan korsesi şimdi sarmaşığa kıyasla geniş gelmeye başlamıştı.

"Bu hep yaşanmak zorunda mı?" diye homurdandı Larkyra.

Arabessa serbest ayağıyla bir kez daha kapıyı çaldı.

"Evde kimse yok." Diğer taraftan derin, boğuk bir ses geldi.

"O zaman böcekleriniz niye yukarı çıkmamıza izin verdi?" dedi Niya nefes nefese.

"Ve o zaman niye az önce bir yanıt aldık?" diye ekledi Arabessa, dirseği iyice Larkyra'ya batmaya başlıyordu.

Bir sessizlik oldu.

Onu sıkan sarmaşığa rağmen, "Taptaze şekerli ekmeğimizi paylaşırız," demeyi başardı Larkyra.

Sarmaşık gevşeyip tekrar kapının üstüne çıkarken -yine gayet masum ve hoş görünüyordu- kapı da hızla açıldı. Larkyra tıpkı ablaları gibi derin bir nefes aldı, ardından duruşlarını dikleştirip çok uzun boylu, koyu tenli, sakallı adama baktılar. Adam tatildeki bir prens gibi giyinmişti. Uzun ve yeşil renkli ipek cüppesinin altından çıplak ayakları görünüyordu.

"Nerede?" Eflatun rengi gözlerini kısarak kız kardeşleri inceledi.

"Burada." Larkyra, Achak'ı iterek içeri geçti.

"Evet, burada bir sürü şekerli ekmek olacak," dedi Niya, o ve Arabessa da içeri geçmişti.

Achak'ın evi dışarıdan tek katlı ve mütevazı bir yer gibi görünse de içeride aslında üç katı vardı. Öndeki antrenin her santimetresi, farklı topraklardan gelme halılarla kaplıydı. Bu halılar diğer odalara, üst kata ve hatta birkaç duvara kadar uzanıyordu. Mümkün olan her yüzeyde detaylı resimler vardı, tavan ve masa üstleri de bunlara dahildi. Havada çiçeksi bir koku dolanıyordu. Aynı anda hem tütsünün hem de yağların aromasını almak mümkündü. İçeriye rasgele bir şekilde renkli sedirler ve şezlonglar yerleştirilmişti. Birçok dildeki kitaplar her yerdeydi ve açık duruyordu. Bir yere tıkılmışlardı ya da oturma alanlarının kenarlarında üst üste dizilmişlerdi. Sanki burada yaşayan kişinin, ilgisini çeken başka bir şey bulduğu anda bir yere oturuverme huyu vardı. İki zihinle savaşan tek bir bedendi.

"İçeri girebileceğinizi söylemedim." Achak hızla arkalarından geldi. Larkyra bu esnada mutfağa doğru dönmüştü, şömineye geldiğinde duran pelüş halının üzerinden geçti. Mavi ve mor alevler, şöminedeki tencerenin altını yalıyordu. Kokular kesinlikle insanı cezbediyordu.

"Kapıyı açtın sonuçta, değil mi?" diye sordu Larkyra, büyük kileri ararken.

Niya ve Arabessa mutfağın ortasındaki aşınmış tahta masanın etrafına yerleştiler.

"Sadece şekerli ekmeğinizi almak için açtım," dedi Achak küfretmeden önce. "Fakat sizde şekerli ekmek falan yok."

"Yakında olacak." Larkyra malzemeleri çıkardı ve aceleyle tezgâhtaki birkaç boş yerden birine ilerledi.

"Teknik olarak yalan söylemedik," dedi Niya, ortadaki kâ-

selerden birinden kaptığı elmayı ısırdı. "Taptaze dedik, daha pişmemiş olduğu için ondan taze ne olabilir?"

"Fırından yeni çıkmışı daha taze olur," diye karşı çıktı Achak.

Niya lokmasını çiğnerken bunu düşünür gibiydi. Sandalyesine yaslanıp, "Evet ama *senin* evindeki fırından yeni çıkması kesinlikle Jabari'deki fırından çıkıp, Yamanu'da bir seyahat atlatıp, Arıtma Köprüsü'nden geçip, bir çantanın içinde merdivenden yukarı çıkıp, korkunç sarmaşıkların tarafından ezilerek kapına getirilmesinden çok daha iyi ve lezzetli olur, sence de öyle değil mi?"

"Ne düşündüğümü gerçekten umursuyor olsaydınız şu anda burada oturuyor olmazdınız."

"Achak," diye şakıdı Niya. "Şimdi yalancı kimmiş bakalım?"

Kapının girişinde duran iriyarı adamın tüyleri olsaydı Larkyra şimdiye kadar kabarmış olacağını düşünüyordu.

"Kız kardeşin nerede?" diye sordu Arabessa.

"Sizin kapıyı çaldığınızı duyar duymaz kaçıp saklandı." Achak kollarını göğsünde kavuşturdu, odanın sıcak ışığı altındaki ipek cüppesi bir sıvı gibi hareket ediyordu.

"Saçmalık," dedi Arabessa. "Kız kardeşin bize bayılır."

"Neyse ki ortak olmayan yönlerimizden biri." Kız kardeşler mutfakta kendi evlerindeymiş gibi rahat davranırken Achak onları temkinli bakışlarla izledi.

Larkyra malzemeleri bir kâsede karıştırırken gülümsedi.

"Hadi ama," diye mırıldandı Niya. Ağzını meyveyle doldurmuştu. "Neyimiz var da bizi görünce hemen canın sıkılıyor?"

"Çünkü Bela, gölgelerinizin dostu," diye yanıtladı Achak. Onlar bölmeden önce yaptığı yahniye doğru ilerledi.

Larkyra yeni yaptığı hamuru, tezgâhın tahta yüzeyinde yoğururken gülüşünü bastırdı. Hep böyle bir oyun oynarlardı. Onlar erkek kardeşe takılıp durur, erkek kardeş homurdanır, en sonunda kız kardeş kendini gösterirdi. İkizler, Larkyra'nın

hatırlayabildiği günden beri kızların hayatındaydı ve birçok isimle tanınsalar da Artık Yok, geri kalan tüm isimleri yok edip geriye tek bir isim bırakmıştı: Achak.

Bassette kızları neden onların bir soyadı olmadığını merak edince Achak bunu açıklamıştı.

"Soyada ihtiyacımız yok," demişti erkek kardeş.

"Ama bir aileden geliyorsundur," dedi Arabessa. "Soyadın olmazsa akrabalarını nasıl tanıyabilirsin ki?"

"Etiketler önemsizdir, hele de bir şeyin ikinci kademesini gösterenler. Birinin bağı olmak için bir başkasına bağlı olmak yeterlidir," diye açıkladı Achak. "Ayrıca eskiden ailemiz vardıysa bile, Artık Yok onların kanıtlarını yok etti."

"Artık ne?" diye sordu Niya.

Achak sabırsızca oflayarak, "Artık Yok," diye tekrarladı. "Dikkatini ver, çocuk. Toplumun toplu hafızası, bir şeyin yeterince büyük kısmını unutursa o şeyi var eden enerji, süzgeçten akan su gibi dağılır. Ve o şey, Artık Yok olur. Unutulan diyarları, yerleri ya da şeyleri yutan bir çukura düşer."

"Ne gibi?" diye sordu Larkyra. Doğrulurken gözlerini kocaman bir şekilde açmıştı.

"Artık var olmadığı için hiçbir fikrim yok, canım. Anlamıyor musun? O Artık Yok."

Larkyra hayranlıkla ablalarıyla bakıştı.

"Aadilor'da bol bol büyülü ve gizemli şey olsa dahi," diye devam etti Achak. "Hiçbir şey, Artık Yok ya da onun aldığı şeyler kadar açıklanamaz ve allak bullak değildir."

Achak aslen geldiği ve annelerinin evini de kapsayan bu yeri açıklarken Larkyra ve ablaları mest olmuş şekilde dinlediler.

"Buğu'nun bu tarafında olup da unutulmuş diyarı geri getirebilecek tek yaratık ben olabilirim," dedi Achak.

"Öyle mi?" dedi Arabessa. "Nasıl?"

Achak omuz silkti. "Oranın öykülerini anlatarak sanırım. Ama asla anlatmayacağız," dedi uyarıcı bir şekilde. "Bu yüzden istemenizin anlamı yok."

"Ama niye bizimle asla paylaşmayasın ki?" diye huysuzlandı Larkyra.

"Çünkü bazı şeylerin," dedi Achak. "Unutulması daha iyidir."

Larkyra, Achak'ın ekmeğini fırına yerleştirip doğruldu. Bir yandan da bu anıyı ve Achak'ın uyarısının onları anneleri güzel büyücü Johanna'ya dair öyküler için yalvarmaktan alıkoymadığını düşünüyordu.

Anlaşılan en yakın dostlarının anısı, Achak'ın tek zaafıydı. Çünkü Achak sık sık boyun eğiyordu. Larkyra yıllar boyunca sevdiği ama tanıma şansı olmadığı annesine dair ufak tefek anıları açlıkla dinleyip toplamıştı.

Johanna'nın tebessümünün yürüdüğü yolda çiçekler açmasını sağlaması. Sağanağın ardından koyu renk saçlarının eflatun rengi parlaması. Rüzgâr çanını andıran, sadece babaları onu güldürünce duyulan o özel kahkahası. Çöpe atılan ipleri toplama takıntısı, onları birbirine bağlayıp hamilelikleri boyunca halı örmeyi amaçlaması. O üç halı şimdi babalarının yatak odasında asılıydı. Bassette kızları bu yüzden bu ziyaretleri göze alıyor, varoluşun kıyısındaki bu küçük adaya gelip duruyorlardı. Ayrıca her ne kadar erkek kardeşi deli ediyor olsalar da Larkyra ve ablaları, Achak'ı çok seviyorlardı. Yaratık bunu hiçbir zaman sesli bir şekilde ifade etmese bile onları kesinlikle seviyordu.

Erkek kardeş yahniyi karıştırırken, "Senin bir gölgen olsaydı, canım Achak," diye söze başladı Arabessa. Ardından tek kaşını kaldırıp devam etti. "Bela, ona bağlı olan haşarı şeylerden yalnızca *biri* olurdu."

"Bu yüzden öyle işe yaramaz bir aksesuar edinmeye hiç uğraşmadık." Achak topak topak olan siyah lapadan kepçeyle alıp seramik kâseye koydu.

Larkyra yüzünü ekşitmemek için kendini tuttu. Yahni harika kokuyor olabilirdi ama korkunç görünüyordu.

"Kız kardeşin ne zaman dönecek?" diye sordu Niya.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu nasıl olabilir?" Niya elmasından kalan kısmı masanın üstüne koydu. "O, *sensin*."

Achak az kalsın kaşığını büyük demir tencereye düşürecekti. "O kesinlikle ben *değil*." Niya'ya sert bir bakış atarken dimdik doğruldu. "İkimiz de kendimiziz, teşekkürler. Bu kadar kaba davranmaya devam edecekseniz," deyip tekrar kapıyı işaret etti. "Lütfen başka bir yere gidiverin. Yılın bu zamanı *yabani havuçlar* büyüyormuş diye duydum. Kötü davranmaya devam etmek istiyorsanız gidip onları ezebilirsiniz."

"Achak..." diye lafa girdi Arabessa.

Ama o sözlerinin devamını getiremeden Achak'ın sırtı kasıldı ve o belli belirsiz küfrederken yeşil cüppesi, bir rüzgâr fırtınasına yakalanmış gibi sarsılarak yerini çekici, kırmızı bir elbiseye bıraktı. Erkek kardeşin bedeni inceldi ve hafifçe kıvrımlar ortaya çıktı. Tamamen farklılaşsa dahi artık sakallı değil de yumuşak ve keskin hatlara sahip bir yüzden bakan eflatun rengi gözler hâlâ tanıdıktı. Achak'ın ağzı genişledi ve dudakları dolgunlaştı, yeni yaratığın yüzünü sıcak bir tebessüm aydınlattı. Saçları kazınmıştı, kafası ışığın altında parlıyordu.

"Kardeşimin kabalığını mazur görün," dedi Achak. Sesi harmoni içinde çalan iki keman gibiydi. "Dün gece satranç maçını kaybetti ve egosu hâlâ zedelenmiş durumda."

"Bana bir gümüş borçlusun," dedi Niya, Larkyra'ya. "Çeyrek kum düşümü bile dayanamadı. Sen bir kum düşümü boyunca kalır demiştin."

"*Karesin*," diye mırıldandı Larkyra. Sikkeyi bulmak için eteğinin ceplerini karıştırdı. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama kesin hile yaptın."

"Nasıl olduğunu bilmiyorsan bir manası yok," dedi Niya, gümüşü Larkyra'nın parmaklarından koparırken sırıttı.

"Erkek kardeşin bize ne kadar dayanabileceği konusunda iddiaya girdiğinizi söylemeyin," diye iç çekti Arabessa. "Hadi ama kızlar, iddialarla ilgili ne dedim ben size?"

"Özür dileriz." Niya uslu bir tavırla başını eğdi. "Bir dahakine seni de dahil ederiz, söz."

"Tek istediğim bu." Arabessa eteğini düzeltti.

Achak gülümseyerek, "Siz Bassette kızları hep en sevdiklerim oldunuz," dedi. Ardından erkek kardeşinin yahnisini karıştırdı ve sırıtışı kaybolurken yüzünü ekşitti. Parmaklarını şıklattığında yapışkan lapa şömineden kayboldu ve önlerindeki masada şarap, peynir ve leziz küçük çikolatalardan oluşan bir ziyafet belirdi.

"*Nihayet*." Niya öne doğru eğildi, küçük tabağını çeşit çeşit yiyecekle doldurdu. "Yamanu'dan ayrıldığımızdan beri canım tatlı bir şeyler istiyordu."

"İyi de, Niya..." Ablası üç tane minik çikolatayı ağzına atarken Larkyra onu izledi. "Şekerli ekmek yapıyorum."

"Evet, tatlı öğünü olarak."

"Çok saçmasın," dedi Larkyra otururken.

Niya, "Ben bir Bassette'im," dedi. Hemen sonra bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti.

Achak da Niya'nın yanındaki sandalyeye otururken güldü.

"Dün geceden keyif aldın mı, Achak?" diye sordu Arabessa. Niya'nın yanında zürafa gibi görünüyordu. Yoksa Niya onun yanında kurbağa gibi mi görünüyordu? Larkyra her şekilde bu düşünceleri kendisine saklamayı seçti.

"Gösterilerinizden hep keyif alıyorum," dedi Achak.

"En iyi gösteri sergileyen kimdi?" diye sordu Niya.

"Mousai olarak oyun sergilediğinizde ortada sadece tek bir gösteri oluyor."

"Elbette." Niya arkasına yaslandı. "Ama üçümüz arasından kimin gösterisi en güçlüydü?"

"Sence *nasıldık*?" diye farklı şekilde sordu Larkyra.

"Lütfu olmayanların yarısı bayıldı," diye açıkladı Achak. "Lütfu olanların bir kısmı da duvarlara tosladı."

Larkyra keyifle sırıtan tek kişi değildi.

"Üstelik kemanımın telleri yeni bile değildi." Arabessa bıçağını saplayarak bir parça peynir aldı.

"Bence öylesi daha iyi," dedi Larkyra.

"Evet." Niya başıyla onayladı. "En son tellerin yeni olduğunda yerlerde gözyaşından başka şeyler de vardı."

Arabessa yüzünü ekşitti. "Bunu hatırlatmak *zorunda* mıydın?"

"Niya'yı savunmam gerekirse," dedi Larkyra. Önce en büyük ablasının, sonra diğerlerinin fincanlarına çay doldurdu. "Unutmak çok zor."

"O kokuları unutmak genelde zordur," diye katıldı Achak. Başını sallayarak Larkyra'ya teşekkür ettikten sonra çayından bir yudum aldı.

Arabessa omuz silkti. "Lütufsuzların nasıl tepki vereceğini nereden bilebilirdim?"

"Bunlar geçmişte kaldı." Achak sandalyesine yaslandı. "Kafaya takmamalı, ders çıkarmalısınız."

"Ama geçmişteki *bazı* şeyler de tekrar anlatılmak için vardır, değil mi?" diye sordu Niya. Mavi renk gözlerinde umutlu bir ifade vardı.

"Ziyaretinizin asıl amacına geldik."

"*Sadece* o sebeple gelmedik," diye açıkladı Larkyra.

"Evet ama önemli bir sebep bu." Niya ağzına bir çikolata daha attı.

Larkyra, ablasına *kapa çeneni* bakışı attı.

"Bassette kızlarının arzuları hakkında hayallere kapılmıyorum," dedi Achak. "Ziyaretiniz uzun sürmeyeceğinden size kısa bir şey anlatacağım."

Larkyra somurttu ama daha detaylı açıklamasını istemedi. Zaman geçerken geleceği hissedebilen biri varsa o da Achak'tı.

"Johanna..." Achak onun adını yumuşacık ve sevgiyle söyledi. Hemen sonra mutfağın karanlık, daire şeklindeki penceresinden dışarı bakmaya başladı. Gri, puslu geçidin ilerisini, annelerinin olduğu yeri görebildiği kesindi. "En sevdiği renk sarıydı. Babanız bunu size hiç söyledi mi?"

Kızlar başlarını iki yana salladılar, Larkyra öne eğildi.

"Sarı," diye tekrarladı Achak. "Sarı giyininceölü gibi solgun görünürdü. Tabii kardeşimle ben bunu ona sürekli hatırlatırdık. Sarının nasıl onu bembeyaz yaptığını söylerdik. İnanır mısınız, sarı giyindiğinde sanki enerjisi sömürülüyormuş gibi görünüyordu. Sanki hava, bu rengi giymesi fikrine karşı çıkıyordu. Ama bu, Johanna'nın sarıyı sevmesine engel olmazdı." Achak gülümsedi. "Odasının büyük bir kısmı sarıydı. 'Neden bir şeyi sevmem için benim üzerimde güzel görünmesi lazım? Dünyanın geri kalanında güzel görünmesi yetmez mi?' derdi." Achak fincanıyla oynadı, ince parmağını fincanın ağzında gezdirdi. "Anneniz böyleydi. Bir şeyi, sırf kendisi için değil, başkaları için de var olduğundan takdir ederdi."

Larkyra'nın boğazı düğümlendi, bu ani yas hissiyle büyüsü dönüp durmaya başladı. Achak'ın anlattığı hikâye Larkyra'nın üzerinden ve içinden akarken göğsünde özlemden oluşan bir kütle belirmiş gibiydi. Her bilgi kırıntısıyla annesi daha da netleşiyordu ve tüm resmi, bu kadının *tamamını* görmek için yanıp tutuşuyordu.

Larkyra'nın derinlerindeki o tanıdık acı tekrar belirdi, vicdan azabının katranı asla yok olmayacak bir şekilde kalbini sarmıştı. Ablalarına kısa bir bakış attı. Bir yanları, Larkyra bu dünyaya gelmeden önce sarılabildikleri, koklayabildikleri

ve duyabildikleri kadını ellerinden aldığı için ondan nefret ediyor muydu? Ona en çok musallat olan, güçlerini kontrol altında tutmak için sımsıkı içinde tuttuğu asıl soru ise şuydu: *Benim canım, böylesi bir kadının solup gitmesine gerçekten değer miydi?*

Larkyra ve ablaları çok yakın olsalar bile annelerinin ölümüne dair pek az konuşurlardı. Ablaları, onun büyü öğrenmesiyle gelen zorlukları anlıyorlardı. Larkyra bunu biliyordu fakat aklındaki sesi susturamıyordu ve onlara yaşattığı acı yüzünden sessiz sessiz ona gücenip gücenmediklerini merak ediyordu.

Bu korku hep onu iliklerine kadar tüketir, Larkyra'nın boğazında her an ceza vermeye hazır olan büyüsünün savunmaya geçmesine neden olurdu.

Sakin ol, diye seslendi güçlerine. *Sakin kal.*

Bu sözcükler, Achak'ın ona uzun zaman önce, gece yaptıkları derslerden birinde öğrettiği başka bir sözü aklına getirdi.

"Sakin eller, daha iyi dikiş diker," dedi Achak. "Anladın mı? Zihnen ve kalben sakin olmak için pratik yap. Fırtına etrafını sardığında..."

"Sakin kal," diye bitirdi Larkyra.

"Çığlık atma ihtiyacı duyduğunda..."

"Sakin kal."

Achak gülümsedi, onaylayarak başını salladı. "Sakin kalırsan gücün de sakin kalır. Sakin kafa, sakin kalp."

Sakin kafa, sakin kalp, diye düşündü Larkyra. Bu sözcükleri sıkıca kavramıştı. Bu sözcükler, büyü yaparken Niya ve Arabessa kadar bilinçli ve kontrollü olmasına yardım etmişti.

Mutfağın penceresi hızla tıklatınca yerinden sıçradı.

Başını çevirdiğinde Kaipo'nun dışarıya tünediğini gördü. Kuş, gümüş başını o tarafa çevirip gagasıyla tekrar pencereyi tıklattı.

Fırının üzerindeki küçük zil çalarken, "Vakit geldi," dedi Achak. "Sırf tatlınız için değil, Jabari'ye dönmeniz için de."

"Biraz daha," diye yalvardı Niya. "Lütfen."

Kaipo tekrar camı tıklatınca Niya ona dik dik baktı.

"Evinizde kuralları koyan kişi ben değilim," dedi Achak. "Ayrıca Kaipo'nun ısrarına baktığımda, babanızın sizi Jabari'den çağırdığını düşünüyorum ve kralın canını sıkmaya hiç niyetim yok."

"Hadi ama, Achak," dedi Niya. "Asıl senin kraldan korkman için bir sebep yok."

Achak'ın yüzü gerildi. "Çocuğum, niye *herkesin* kraldan korkması gerektiğini bilen asıl benim."

Odaya gergin bir sessizlik çöktü, boşluğu sadece şöminede çatırdayan ateşin sesi dolduruyordu.

"Pekâlâ." Larkyra ayağa kalktı. Annelerine dair bu armağanı, bu yeni enerjiyle mahvetmek istemiyordu. "Erkek kardeşin tamamını yemeden önce ekmekten birkaç ısırık almaya çalış."

Achak'ın eflatun rengi gözleri Larkyra'nınkileri buldu, bakışları tekrar sıcacık olmuştu. "Geçen sefer pişirdiklerin kadar iyiyse kesinlikle yemeye çalışırım."

"Hadi gidelim, prensesler." Larkyra ablalarına işaret etti. "Yoksa geç kalmamızın suçunu size atmaktan çekinmem."

"Sanki babama kanarya gibi ötmek için bahaneye ihtiyacın varmış gibi konuşuyorsun."

"Sadece senin yaptığın şeyler söz konusu olunca." Larkyra bir kolunu Niya'ya sarıp sevgiyle sıktı. "Arabessa cinayet bile işleyebilir, asla söylemem."

"Saçmalama." Arabessa ayağa kalktı. "Cinayet işlersem, haberin bile olmaz."

"Olmaz mı?" diye sordu Larkyra.

"Şimdiye kadar oldu mu?" dedi Arabessa. Mutfaktan çıkmak için Larkyra ve Niya'nın önüne geçti.

"Ondan beklerim," diye fısıldadı Niya. "Peyniri almak için

bıçağı nasıl kullandığını gördün mü? Babam her zaman sakin olanların en deliler olduğunu söyler."

Larkyra gülmemek için dudağını ısırdı.

Niya onları ön kapıya kadar takip eden Achak'a, "Yakında tekrar geliriz," dedi.

"Erkek kardeşimin istediğinden daha çabuk geleceğinize eminim."

"Her zaman." Niya gülümseyip kulübeden çıktı.

"Görüşürüz, Achak." Larkyra el salladı.

Kapıya yaslanan Achak, "Bir şey unutmuyor musun?" diye sordu.

Larkyra etrafına bakındı. "Sanmıyorum."

"Kaşık." Achak avucunu ona doğru uzattı. "Cebindeki."

"Ah." Larkyra eteğinin cebindeki narin, altın çay kaşığını çıkardı. Kaşığın ucunda üç tane kusursuz inci vardı. İnanılmaz hoş bir eşyaydı. "Bu buraya nasıl girmiş?"

"Hırsızlar Krallığı'nda büyümüş biri için berbat bir yalancısın."

"Yalnızca yalan beni kurtarmayacaksa öyleyim." Larkyra ufak hazinesini gönülsüzce uzattı.

"Yalanlar bizi nadiren kurtarır."

"Evet ama bazen..."

"Tek çıkar yolumuz onlardır," diye bitirdi Achak.

Larkyra parmak ucunda yükselip kız kardeşi yanağından öptü, kadim olanın tenindeki tütsü kokusunu içine çekti. Ardından ablalarını takip etmek için arkasını döndü. Yamanu'dan geçip babalarının başka bir hediye daha vermek için onu beklediği -Larkyra öyle umuyordu- Jabari'ye döneceklerdi. Zira bir hediyeyi çalma arzusunu bastırmak için başka bir hediye almak gibisi yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Babası sarhoştu. En azından Larkyra öyle olduğuna inanmıştı ama henüz öğlen bile olmamıştı. Fakat babası ayık olsa az önce söylediği şeyi söyleyemezdi.

Larkyra yavaşça, "Baba," diye konuşmaya başladı. "Yine Cook'un özel çayından mı içtin?"

Şöminenin üzerindeki büyük kum saati gürültüyle işlerken Dolion kaşlarını kaldırdı. Jabari'deki evlerinin çalışma odasında bulunan meşe ağacından yapılma masanın arkasına oturmuştu. "Bunu asla unutturamayacak mıyım size?" diye sordu. "Yalnızca tek sefer oldu. Ayrıca siz de doğru düzgün hatırlayamayacak kadar küçüktünüz."

"Evet." Niya başını salladı. "Ama Charlotte'ın en sevdiği masallardan biri. Biz gülme krizine girdikten sonra bu hikâye hemen uykumuzu getirirdi."

Dolion somurttu. "Zimri, hatırlat da burada işimiz bitince Charlotte'la konuşayım."

Zimri, Dolion'un arkasında ayakta dikiliyordu, giydiği gri takım vücudunu sarmıştı. Arka bahçeye açılan pencereden dışarı bakıyordu, sohbeti dinlerken esmer yüzünde hiçbir duygu yoktu.

"Not edildi, efendim." Genç adam kızlara doğru döndü,

ela rengi gözleri tereddütle Arabessa'nın üzerinde durmuştu. Ancak Arabessa hâlâ sakindi, babalarını izliyordu.

"Biz de Lark'la mı gideceğiz?" diye sordu Arabessa.

"Hemen değil. O yerleştikten sonra ziyaret edebilirsiniz."

"Pardon ama biraz durabilir miyiz?" Larkyra'nın zihni hâlâ önüne sürülen şeyi anlamaya çalışıyordu. "Lachlan Dükü'yle mi *evleneceğim*?"

"O noktaya gelmeden işimizi bitiririz diye umuyorum."

"Ah tabii, *umuyorsan* sorun yok."

"Sana kur yapmak istedi," diye açıkladı Dolion. "Amacımızı düşünürsek, malikânesine sızmak için harika bir yol."

"Ama o *iğrenç* biri," diyen Larkyra neredeyse inleyecekti. "Ayrıca *phorria* bağımlısı. Bunu sen de biliyorsun."

Dolion sandalyesine yaslandı, sandalyenin bacakları onun devasa cüssesi altında gıcırdadı. Babası geniş, beyaz bir gömleğin üzerine en sevdiği kahverengi cüppelerinden birini geçirmişti; neredeyse her gece dönüştüğü diğer adamla, o diğer kişilikle tamamen zıttı. "Bu bulguların bir sonraki projemizi belirleyeceğini *biliyordun*. Hayzar *phorria* kullanmakla kalmıyor, görünüşüne bakılırsa epeydir buna devam ediyor. Yeni hedefimiz olmasının sebeplerinden birisi bu. Tedarikçisinin kim olduğunu ve ona nasıl ulaştığını öğrenmeliyiz. Daha önce de dediğim gibi Hayzar'ın Hırsızlar Krallığı'na girdiğine dair kanıt yok, yani içerideki biri uyuşturucuyu dışarı çıkarıyor olmalı."

"Kaosu kısıtlaması gereken aptal krallık," diye mırıldandı Larkyra.

"Olay yalnızca o değil," diye ekledi Arabessa. Eteğindeki çıkmış bir iplikle oynuyordu. İpliği sertçe kopardı. "Uyuşturucu sadece krallık sınırları içinde kullanılmalı ki ekonomik kazanç için vergi alınabilsin. Sonuçta mağaradan oluşan dünyamız kendi kendisini temizlemiyor."

Dolion en büyük kızına baktı, gözleri gururla parlıyordu. "Aynen öyle."

Umutsuzluk onu ele geçirirken, "Yine de," diye başladı Larkyra. "Uyuşturucuyu kimin sızdırdığını öğrenmenin başka yolları olmalı."

"Var," diye kabul etti Dolion. "Zimri, ablaların ve ben bu yollarla ilgilenirken sen de olaya bu açıdan yaklaşacaksın."

"Yem olarak," diye somurttu Larkyra. "Yani siz maceraya çıkarken ben sadece güzelliğimle dikkat mi dağıtacağım?"

"Kayıp tanrıların sana verdiği araçları asla küçümseme," dedi Niya. "Buna güzellik de dahil. Kadınlar tüm avantajlarını kendi lehlerine kullanmalıdır. Basitçe gülümseyip biraz dekolte gösterdiğinde neler öğrenebileceğine şaşırırsın."

"Bol bol dekoltesi olanlar için belki," diye karşı çıktı Larkyra. Ablasınınkine kıyasla kendi göğsünün genç kız gibi durduğunu biliyordu.

"Göğüs, göğüstür." Niya umursamazca elini salladı. "Değil mi, Zimri?"

"Bana sık sık hatırlattığın gibi," dedi Zimri bıkkın bir tavırla.

Larkyra daha çok itiraz etmek istese dahi kendi argümanı için sağlam bir dayanak bulamıyordu, bu yüzden de iyice canı sıkılmıştı. "Bunun sebeplerden *biri* olduğunu söyledin." Larkyra babasına doğru döndü. "Diğer sebep ne?"

"Malikânesi." Dolion işaret verince Zimri masanın üstüne bir harita yaydı. "Oradan bir şey çalacağız."

Bu Larkyra'nın dikkatini çekti, ablaları eğilip Lachlan Dükü için tasarlanmış devasa topraklara baktıklarına göre onların da ilgisini çekmişti.

Zimri çizimin üzerine eğilerek, "Toprakları ne kadar para getiriyorsa dükün her şeyi istiflediğini öğrendik," dedi. "Bu göllerin sayısı ve yerleri düşünülünce..." Parmağını su çizimlerinin etrafında dolaştırdı. "Hem bol bol balık olduğu hem

de çıkarılacak değerli maden bulunduğu kesin. Bunlar da düke yığın yığın gümüş olarak dönmeli. Ama topraklarında yaşayanların, emeklerinin karşılığını pek alamadıklarını duyduk."

"Peki, bu bilgiyle ne yapacağız?" diye sordu Larkyra.

Dolion gür sakalını kaşıdı. "Lachlan gibi eski toprak sahiplerinin arazilerinde şahsi kasalar olur, bankalar yerine ailenin kazançlarını orada tutarlar. Kasanın yerini bulacak, nasıl içeri girileceğini öğrenecek, ardından bize rapor vereceksin."

"Kasasının bir anda boşaldığını fark etmeyecek mi?" diye sordu Niya.

"Gemisinde ufak bir delik açacağız, içeri su sızacak. O battığını fark etmeden Lachlan halkının eline, konuyu kendi başlarına halledebilecekleri kadar para geçtiğine emin olacağız."

"Jabari ne olacak?" Niya arkasına yaslandı. "Muhtaç kişilere yardım ettiğimizi biliyorum ama tamamen hayırsever sayılmayız. Öyle olsaydık şehrimiz, Aadilor'daki en müthiş şehirlerden biri olmazdı."

"Lachlan halkıyla beraber Jabari de kendi yüzdesini alacak, her zamanki gibi." Dolion parmaklarıyla masada ritim tuttu. "Bildiğiniz üzere sürekli isimsiz bağışlar yapılır."

Evet, diye düşündü Larkyra. *Bu isimsiz bağışlar da hep bizim... Projelerimizin sonuna denk gelir.*

"Zimri ayrıldıktan sonra seni dikkatlice gözlüyor olacağız," diye devam etti Dolion. "Kaipo yanında olacak, ben de krallığa bağlanan bir portal nişanı yapacağım. *Ama* kesinlikle gerekmedikçe kullanmayacaksın. Yokluğunun fark edilmesini istemiyorum. Yapabilirsen güçlerini de kullanmamaya çalış. Hayzar'ın büyüsü yapay ama şimdiye kadar büyünün verdiği hisse alışmıştır. Yakınında büyü kullanılırsa anlar. Ailemizin lütuflarını ifşa etmemek için dikkat etmelisin."

Dolion, genç yaşlarından beri kızlarına görevler veriyor, Larkyra ve ablalarına aldıkları şeyleri Hırsızlar Krallığı'nda

geri vermeyi öğretiyor, güçlerini ve avantajlarını iyilik için kullanmalarını söylüyordu. Tabii kimse güçlerini keşfetmediği sürece. Jabari hükümdarları, halklarının onlara duyduğu güveni korumak zorundalardı ve büyü, ona sahip olmayanları şüpheye düşüren bir şeydi. Elbette insanların korkularının da bir dayanağı vardı. Zira Bassette ailesi güçlerini kötüye kullanmamak için uğraşsa bile ilkelerine onlar kadar bağlı olmayan kişiler de oluyordu.

"Başka kural var mı?" Larkyra kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şu anda yok."

"Öyleyse ben bir soru sorabilir miyim?"

Dolion başını salladı.

"Neden *ben*? Niya ya da Arabessa buna daha uygun."

"İğrenç dükünü bize satmaya çalışma," dedi Niya.

"Ayrıca bu bizden birinin görevi olsa," diye ekledi Niya. "Senin görevin değil diye şikâyet ederdin, bunu hepimiz biliyoruz."

Larkyra dudaklarını büktü, onu bu kadar iyi tanımalarına sinirlenmişti.

"Birincisi..." Dolion, Bassette kardeşlerin kötü şöhretli, uzun süren tartışmalarından birine evrilecek şeyi keserek söze girdi. "Dük, müstakbel nişanlısı olarak özellikle *seni* istedi, canım. İkincisi, *Lierenfast*'ini ve Eumar Journé'ni başarıyla atlattığına göre tek başına gideceğin ilk görevin vakti geldi."

Larkyra'nın kalbi bir an tekledi, ardından fazla hızlı atmaya başladı. Bunun geleceğini biliyordu, her Bassette kızı on dokuz yaşına girince kendi görevini alırdı ama Larkyra bunun doğum gününden *bir gün* sonra olacağını düşünememişti.

"Kendini şanslı say," dedi Niya. "Tekli görevim için Beyaz Sur'a gönderildiğimde çok komik olduğunu düşünmüştünüz."

"Çok hararetli biri olduğun için bu çok mantıklıydı," diye açıkladı Arabessa. "Donma ihtimalin yoktu."

Beyaz Sur, Aadilor'un en kuzey ucundaki adada yer alan bir liman şehriydi. Bilim ve araştırmanın yuvası olan adanın etrafı dalgalı denizler ve zorlu buzdağlarıyla çevriliydi. Yalnızca en çetin vatandaşlar oranın kışlarından sağ çıkabilirdi.

"Ne kadar çabuk dalga geçtin, oysa o parşömenleri taşımama yardım etmek için geldiğinde ateşim için yalvardığını hatırlıyorum." Niya, Arabessa'ya dik dik baktı.

"Ellerim benim tüm hayatım. Alınma, Lark." Arabessa ona bir bakış atıp Larkyra'nın eksik parmağına doğru başını salladı. "Ama soğuk yanığını geç, ellerim hafifçe yaralansa bile sonuçları ne olur bir düşün. Ayrıca sen orada sadece iki hafta kaldın, Niya."

"Senin görevin de benimkinden bir hafta uzundu!"

"Hükümetlerdeki köstebekleri tespit etmekte bu kadar etkili olmak benim suçum değil."

"Sadece tek bir köstebek bulman gerekiyordu. Tek *bir* hükümette. Tropik bir şehirde. Üstelik harika bir malikânede mürebbiyelik yaptın. Devam edeyim mi?"

"Hepimiz adına rica ediyorum," diye araya girdi Zimri. "Lütfen devam etme."

Niya ve Arabessa ona *buna karışma* bakışı atarken Larkyra sessiz kaldı.

Ablalarının görevlerini gayet iyi hatırlıyordu. Görevleri kısa sürmüştü, elbette zorluklar ve sıkıntılarla karşılaşmışlardı fakat hiçbirinin siyah ağızlı, büyü çalan o dük gibi bir adamla ilgileniyor gibi yapması gerekmemişti. *Obasi Denizi aşkına.* Larkyra buna hazır mıydı?

Larkyra'nın ablaları onu desteklemek için hep yanındaydı, sadece normal yaşamlarında değil, önceki grup görevlerinde de böyleydi. Ablaları her daim yanında bulunan sağlam bir kuvvetti. Larkyra şüpheye düştüğünde onu desteklemek ve bir şeyden emin olamadığı zamanlarda danışmak için hep yanındalardı.

Larkyra içini serinleten bir sakinlikle beraber bunun, nihayet ailesine kapasitesini kanıtlamak için bir fırsat olduğunu fark etti. Onun yaşaması için niye bu kadar çok şeyin feda edildiğini gösterebilirdi. Üstelik bunu tek başına yapacaktı.

Eriyen ağzıyla iğrenç görünen dük, bir anda onu pek de endişelendirmemeye başlamıştı.

"Pekâlâ." Larkyra babasına döndü. "Ne zaman yola çıkacağız?"

"Dük çoktan Lachlan'a dönmek için yola çıktı," dedi babası. "Ama Zimri yarın sabah ilk iş sana ve Lord Mekenna'ya eşlik edecek."

Larkyra'nın kalbi az önce hızla atıyorsa şimdi tökezleyip tekliyordu.

Lord Mekenna.

Larkyra onun da bu işle bağlantılı olduğunu neredeyse unutmuştu. O, dükün üvey oğluydu.

Onunla başa çıkabilirim, diye düşündü omuzlarını dikleştirerek.

Tabii adam onun yoluna çıkmadıkça.

ONUNCU BÖLÜM

Darius, Jabari'ye yaptığı seyahatten gerçekten pişman olmuştu. Üvey babasının ona eşlik etmesi yönündeki ısrarlarını bir şekilde savuşturabilmiş olsaydı evde tek başına huzurlu birkaç gün geçirebilirdi. Bunun yerine asla geçmeyen bir baş ağrısıyla uğraşıyordu ve Hırsız Kral'ın yardımını alma umudunu kaybettiği için eskisinden de ağır bir yük sırtlanmıştı. Üstelik bunlara, şu anki vaziyeti dahil değildi. Şehrin nezih kısmındaki devasa bir evin önünde dikilmiş, bir daha asla görmemeyi umduğu genç bir hanımı bekliyordu.

Onu görmek *istemediğinden* değildi. Aslında tam tersiydi. Darius balodan sonraki iki günde onu kabul etmek istemediği kadar çok düşünmüştü. Ancak genç kadının onun zihnindeki uzak, solan bir figürden ibaret olması, ikisi için de daha güvenli olurdu.

Ne var ki Darius'un hayatı, bir talihsiz serüvenler dizisiydi. *Elbette* kendini burada, bu anda, yapmak istemediği bir şeyi yapmak zorundayken bulmuştu. Azıcık ilgi gösterdiği *tek* kıza, üvey babası ona kur yapabilsin diye ailesinin evine giderken eşlik etmek zorundaydı.

Darius nasıl gülündüğünü hatırlasaydı buna gülerdi.

Yirmi dört yıl boyunca bundan çok daha fazlasından sağ çıkmıştı, *elbette* buna da katlanabilirdi.

Hayzar'ın genç kadına kur yaptığı ve onun da şüphesiz Hayzar'ı teşvik ettiği -hangi leydi, bir dükle evlenmek istemezdi ki?- bir sahne zihnini doldurduğunda, Darius düğümlenen boğazını rahatlatmak için yutkundu.

Onu az da olsa rahatlatan tek şey, bu durumun Leydi Larkyra'nın kişiliğinde görmezden gelinemeyecek bir kusur olduğunu göstermesiydi. Ve Darius bu düşünceye fırtınada kalmış da çekme zincirine tutunuyormuş gibi tutunuyordu. Leydi Larkyra, balo salonunda kollarının arasındayken eşsiz görünmüş olabilirdi ama üvey babasının kur teklifini bu kadar hızlı kabul etmesi, diğer tüm gösterişçi ve şımarık kızlar gibi sadece mevki ve gümüşle ilgilendiğini gösteriyordu. Belli ki zaten dolup taşan kasasını daha da zenginleştirme peşindeydi. Çünkü Darius, Dolion gibi bir adamın, bizzat kızı istemezse ona kur yapılmasına izin verecek biri olduğuna inanamıyordu.

Darius'un böyle bir kadınla işi olmazdı.

Dudaklarına alaycı bir sırıtış yerleşti. Leydi Larkyra, Lachlan'ın kasalarının aslında bomboş olduğunu öğrenince onu çok hayal kırıklığına uğratacak bir gün yaşayacaktı.

Achala -Darius'un atı- sanki efendisinin sinirini sezer gibi kendisi de sinirle homurdandı ve nefesini verdi, Darius'un saçlarını nefesiyle karıştırmıştı.

"Çok geçmeden yola çıkacağız, ihtiyar kız." Bir elini, kısrağın parlak siyah kürkünde gezdirdi. "En azından öyle umuyorum."

"Evet derdim," diye yanıtladı Zimri D'Enieu, Darius'un yanında bekliyordu. Sabahın erken saatlerinin güneşi altında bembeyaz görünen eve bir bakış attı. "Ama ilk görüşmemize bir yalanla başlamak istemem."

"Hazırlanması normalde ne kadar sürüyor?" diye sordu Darius.

"Şunu bilmenin size faydası olur: Konu Leydi Larkyra,

aslında tüm Bassette kızları olduğunda 'normal' diye bir şey yoktur."

Darius buna inanmakta hiç zorluk çekmedi. Daha önce öyle hanımlarla hiç tanışmamıştı. Bu, yine yanındaki adamı ve böyle bir aileyle yollarının nasıl kesiştiğini düşünmesine neden oldu. D'Enieu'yle kısa zamandır tanışıyor olsa da onun sakin ve sağlam bir tip olduğunu anlamıştı. Konuşmaları uzatan biri değildi, sessizlikte Darius kadar rahat ediyordu. Genel olarak bakınca ondan epey hoşlanmıştı. Arkadaşlık sürdürebilen biri olsa D'Enieu kesinlikle en yakın dostlarından olurdu.

Ne yazık ki konu istediği şeyler olduğunda Darius'un pek söz hakkı yoktu.

"Sizi beklettiğim için üzgünüm!" dedi şen bir ses, Darius'un dikkatini tekrar eve ve ön kapıdaki kargaşaya çekti.

Evden arka arkaya uşaklar çıkıyor, Darius'un sayamadığı kadar çok sandık taşıyorlardı. Leydi Larkyra da kahverengi deri eldivenlerini çekiştiriyordu. Yeni bir gün gibi parlak ve ferah görünüyordu. Kenarları mercan pembesi olan deniz mavisi bir elbise giymişti ve soluk sarı saçları da incelikli örgülerle toplanmıştı. Leydi Arabessa yanındaydı, kız kardeşinin yakasındaki kumaşı düzeltiyordu. O sırada Leydi Niya da ikisiyle yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Leydi Niya'nın söylediği bir şey, üçünün genişçe gülümsemesine neden oldu ve bu manzara yüzünden Darius neredeyse bir adım gerileyecekti. Bu Bassette kadınları kesinlikle güç yayıyordu ve onları apaçık bir sevgiyle izleyen D'Enieu'ye baktığında, Darius onların yanında büyüdüğü için onu kıskanıyor mu yoksa adama acıyor mu olduğuna karar veremedi.

"Lark, bu kadar yükle at arabasının tekerleri zemine oturacak," dedi D'Enieu. Genç kadın dar taş patikadan onlara doğru yürüyordu. Eteği etrafında salınırken ablaları da onu takip etti.

Leydi Larkyra'nın lakabının kullanıldığını duymak, Darius'un yabancı ve huzursuz edici bir şey hissetmesine neden oldu. Biriyle bu kadar yakın olmak nasıl bir his olurdu?

"Saçmalık." Leydi Larkyra elini salladı. "Daha önce üç kat daha fazla yükle iki kat mesafe katettik, hiçbir şey olmadı. Sürücümüz Jabari'deki en iyi sürücülerden biridir, hiç endişelerini dile getirmedi. Öyle değil mi, Bay Colter?" Hizmetkârlar sandık yığınını arabanın çatısına bağlarken onlara yardım eden kır saçlı adama gülümsedi.

Adam sandıkların etrafına güvenle düğüm atarken, "Evet, leydim," diye homurdandı. "Hiç sorun yaşamayız."

"Gördün mü?" Leydi Larkyra sırıtarak D'Enieu'ye baktı. Genç adam ise güldü ve bu ses onun haşin görünüşünü tamamen değiştirdi. Gülümsediğinde bu aileye gayet güzel uyum sağlıyormuş gibiydi.

"Çantalarından birine fazladan kırtasiye seti yerleştirdim," diye açıkladı Leydi Arabessa. "Bir hafta dolmadan mektup göndermeni bekliyorum, yoksa yolculuk esnasında öldüğünü varsayacağız."

"Bu çok korkunç olurdu," diye ekledi Leydi Niya. "Özellikle de ölürsen hangi eşyalarının bana kalacağını konuşmadığımız için."

"Her şey Charlotte'a kalır." Leydi Larkyra bir kez daha eldivenlerini eline oturttu, sol eldiveniyle biraz sıkıntısı varmış gibi görünüyordu. "Babama çoktan söyledim, o yüzden o küçük aklınızı buna takmanıza hiç gerek yok."

"Charlotte'ın senin eşyalarını kullanacağını düşünüyorsan," diye başladı Niya. "Aklımın seninkinden büyük olduğu kesin."

"Charlotte zeki bir kadın. Eşyalarımı kullanacak bir yer bulacaktır, eminim."

"Bu çok önemli sohbeti bölmek istemem," diye araya girdi

Darius. "Ama güneş batmadan yolun yarısını katetmek istiyorsak yola çıkmalıyız. Kont sizi geçirecek mi?"

Üç leydi, yakınlarda başka birinin olduğunu fark etmemiş gibi dönüp Darius'a baktı. Leydi Larkyra'nın büyük, mavi gözleri; genç adamın kahverengi deriden yapılma binici botlarından başlayıp deniz mavisi seyahat paltosuna ve bağladığı kravatına çıkıp nihayetinde bakışlarıyla buluşurken Darius'un teni sımsıcak oldu.

"Lord Mekenna," dedi Leydi Larkyra. Müziği andıran sesi, doğrudan ona yöneltildiğinde Darius'u hep hazırlıksız yakalamayı başarıyordu. "Atınızın arkasında saklanırken ne kadar sessizsiniz. Yanımızda olduğunuz için şanslıymışız, fark edememişim."

"Saklanmıyordum." Darius duruşunu dikleştirdi ve Achala'dan bir adım uzaklaştı. "Dobra davranmak istemem ama siz üçünüz etraftayken birçok kişi sessiz kalmak zorunda kalır."

D'Enieu sanki kahkahasını bastırmak ister gibi öksürdü, Leydi Larkyra ise biçimli kaşını kaldırdı.

"Nefes kesici güzelliğiniz yüzünden elbette," diye ekledi Darius bir tebessümle.

"İyi kurtardınız." Leydi Niya, kız kardeşinin arkasından ellerini çırptı. "İkiniz harika anlaşırsınız. Kalesinde böyle bir serseri varken dükün işi başından aşkın olacaktır. Söylesenize Lord Mekenna, üvey babanız sizin bu cazibenizin farkında mı?"

"Sizin cazibeli bulduğunuz şeyi o eminim ki sinir bozucu buluyordur."

Leydi Niya kalçasını bir tarafa savurarak, "Sizin yapabileceğiniz herhangi bir şeyin hoşnutsuz bulunması çok zor," diye yanıtladı.

Hareket belli belirsiz olsa da Darius'un epey dikkatini dağıtmayı başarmıştı.

"Öyleyse olabildiğince çabuk yola çıksak iyi olur," derken

buldu kendini Darius. "Zira burada kalıp da bana dair fikrinizi haksız çıkarmayı hiç istemem."

Leydi Niya boğazının derinliklerinden gelen boğuk bir sesle güldü. Darius o anda Leydi Niya'nın, birçok adamın felaketi olacağını anladı. Tabii zaten öyle değilse.

"Evet, pekâlâ." Leydi Larkyra ikisinin arasına adımını attı, yüzü biraz ekşimişti. "Yola çıkmak için bu kadar sabırsızlanıyorsanız gidelim, lordum. Ablalarım," dedi ve kızlara bakmak için döndü. "Siz yokken çok eğlenmemeye çalışacağım ama hepimiz biliyoruz ki en heyecan verici şeyler, yalnızca ben etraftayken olur. Bu yüzden söz veremiyorum."

"Bunları atlatmanın bir yolunu buluruz, eminim." Leydi Arabessa en küçük kardeşine sarıldı, Leydi Niya da onun yaptığını tekrarladı.

Darius bu üçlünün sarılmasını, birbirlerine karşı hissettikleri apaçık sevgiyi izledi ve o davetsiz acı yine içine yayıldı. *Böyle bir aileye sahip olmak...*

Darius gözlerini kırpıştırıp aklına sızan duyguları savuşturdu. "Kont bize veda edecek mi?" diye sordu daha önceki sorusunu tekrarlayarak.

"Bu sabah ilgilenmesi gereken işleri vardı," diye açıkladı Leydi Larkyra. D'Enieu'nün uzattığı elini tuttu ve siyah at arabasının inci beyazı iç kısmına adımını attı. "O gitmeden vedalaştık. Babanızın da dün yola çıktığını duydum."

"Evet, *üvey* babam dün döndü."

Leydi Larkyra'nın bakışları bir an Darius'un üzerinde kaldı, sanki şu anda görebildiğinden çok daha fazlasını arıyordu. "Harika." Başıyla onayladı. "Öyleyse bu harika üçlüyle yola çıkacağız. Tabii güvenilir liderimiz Bay Colter da var." Başını arabanın penceresinden çıkarıp sürücüye gülümsedi.

"Yolculuğun rahat geçtiğinden emin olacağım, leydim." Bay Colter deri dizginleri kırışmış, nasırlı parmaklarının arasına aldı.

Pelüş koltuğa iyice yerleşen Leydi Larkyra, "Lütfen bunu yapmayın," dedi. "Kolay bir yol, hiçbir zaman eğlenceli bir seyahat değildir."

"Elbette, leydim."

Bir şaklatma sesiyle beraber at arabası sarsılıp harekete geçti, üst üste yığılan sandıkların oluşturduğu kule bir an sallansa da halatlar onları tuttu. Darius ve D'Enieu atlarına binip arabayı yakından takip ettiler.

Yolculuklarının ilk yarısı, Leydi Larkyra'nın deyimiyle, *"Çayırdaki inekleri izlemekten daha sıkıcı,"* geçmişti.

Tabii Darius bundan gayet memnundu. Sıkıcılık; sakinlik, huzur ve sessizlik demekti. Darius bunları sürdürmek için çok çabalardı. Çünkü o gümüş sikkenin diğer yüzünde yer alan sınavları, kayıp tanrılar bilirdi. Sakinlik, huzur ve sessizliğin olmadığı yerler Darius için sisli, acı dolu anılardı. Ve ne zaman giyinip de tenine işlenen yara izleriyle yüzleşse onları hatırlardı. Bu kesiklerin tam olarak nasıl açıldığını anımsayamamak, hafızasında niye kapkaranlık ve hatırlayamadığı zamanlar olduğunu bilememek onu deli ediyordu. Gerçi çarpık bir yanı, derisinin kesilip açıldığı zamanları apaçık hatırlayamadığı için rahatlamıştı. Bilmek mi yoksa bilmemek mi daha kötü olurdu, Darius gerçekten emin değildi.

Emin olduğu tek şey, bu hadiselerin annesinin ölümünden sonra başladığı ve ona hiç doktor gönderilmediğiydi. Hizmetkârlar genç Darius'u öyle bir durumda bulmaya başladıklarında *Sakar bir çocuk*, diye açıklamıştı Hayzar. Darius sersemlerdi. Açık yaralarından akan kan, gömleğinden sızar ya da yırtılan kumaştan dışarı akardı. Darius'un elleri titrerdi.

Bunca yıl sonra bile Darius hâlâ bunun ilk kez yaşandığı zamanı hatırlayabiliyordu. Aldığı ilk yarayı.

Kütüphane karanlıktı ama Darius, şimşeğin aydınlattığı kitaplar sayesinde nerede uyandığını biliyordu. Şimşeğin ardından gelen, yeri göğü titreten gök gürültüsüyle sıçradı.

Üşüyor, titriyordu ama aynı zamanda da sıcaktı. Kolunda ıslak ve kaygan bir şey vardı, ışık tekrar parladığında kırmızı renkte olduğunu gördü.

Darius işte o zaman acıyı, tenindeki keskin sızlamayı hissetmeye başladı.

Kolu kanıyordu!

Sırtı bir rafa çarparken boğazından bir inilti yükseldi. Başı ağrıyordu. Darius korkuyordu. Buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Öncesinden aklından kalan tek anı, üvey babasıyla birlikte olduğu ve ateşin yanında kitap okuduğuydu.

Hayzar üzgün görünüyordu. Darius ona sebebini sormuştu, ardından... Hiçlik.

Sadece bu kütüphane, akan kanı ve acısı.

"Lordum?" Odada derin bir ses yankılandı, kapıda karanlık bir silüet belirdi.

Darius geri kaçıp olduğu yerde büzüldü.

"Lordum." Silüet ona yaklaştı. "Buradaymışsınız. Hepimiz sizi arıyorduk."

Darius'un uşağı Boland, çocuğun kıvrıldığı köşeye doğru çömeldi. İhtiyar adamın gözleri endişeyle büyümüştü. "Kayıp tanrılar aşkına," dedi Boland. "Ne oldu? Lordum, bakayım. Bir bakayım. Şşşt, her şey yoluna girecek. Sadece birkaç çiziğiniz var. Düşmüş olmalısınız. Evet, düşmüşsünüzdür. Bu kitap yığınlarına tırmanmayı çok seviyorsunuz. İnerken bir şeyin dengenizi bozacağı belliydi. Bayan Pimm'in yanına gidelim. Sizi taşıyayım."

Boland onu kucakladı. Koridorlardan geçtikleri sırada gömleğinin Darius'un gözyaşları ve kanıyla lekelenmesini umursamıyor gibiydi.

Uşağı, Darius'a mırıldanmaya devam etti. Sorun

olmayacağını ve bunun bir daha yaşanmayacağını söyleyip duruyordu.

Ama yaşandı.

Darius'un hayatı boyunca devam etti.

Darius gözlerini kırpıştırdı, önünde uzanan mavi gökyüzüne baktı ve Achala'nın dizginlerini fazla sert sıktığını fark etti. Achala başını iki yana sallayıp gemini ısırıyordu.

"Özür dilerim, kızım." Darius tutuşunu gevşetip atın ensesini okşadı.

Az önceki görü yok olmuş olsa da Darius'un zihni hâlâ geçmişle dolup taşıyordu. O ilk olaylardan sonra annesini, onun sıcacık kucağını, saçlarını okşayıp gözyaşlarını silmesini o kadar umutsuzca istemişti ki. Ama hayatta artık böyle avunamayacağını çabucak öğrenmişti. Üvey babasının soğuk bakışları, hâlâ onu baştan aşağı germeye yetiyordu. Darius bunu kanıtlayamasa da Hayzar'ın bir şekilde tüm bunlarla bir bağlantısı olduğunu biliyordu. Annesi öldükten sonra dükün tavrı hızla değişmişti. Artık düşes hayattayken yaptığının aksine Darius'a gülümsemiyor ve iltifat etmiyordu. Oysa Darius, yerde beraber iskambil oynarken Hayzar'la gülüştüklerini ve annesinin de ateşin ışığının yanında onları sıcacık bir gülümsemeyle izlediğini hatırlıyordu. Fakat annesinin ölümünün ardından üvey babasının ona odaklanmayan bakışlarla, sanki bir başkasını görür gibi baktığını fark etmişti. Birkaç saniye sonra Hayzar'ın çektiği acı, çattığı kaşlarından apaçık belli olurdu. İşte o zaman üvey babası Darius'a patlardı. Bir süre sonraysa genç adam odaya girdiğinde dük ona sadece küçümsemeyle bakar olmuştu. Sanki Darius'u görmek sadece canını yakmıyor, onu tiksindiriyordu da. Zaman geçtikte Darius'un üvey babasıyla tek etkileşimi, alaycı bir şekilde dudak bükmek ve laf sokmaktan ibaret olmuştu. Darius da

ayak altında olmamak, ortalıkta gezinmemek, her durumda görünmez olmak için yıllarca elinden geleni yapmıştı. Sonuçta üzgün, korkmuş bir oğlan başka türlü nasıl hayatta kalabilirdi ki?

Darius derin bir nefes alıp karanlık düşüncelerini uzaklaştırdı. Taşra manzarasına, yabani çiçekler ve uzun çimenlerle örtülü tepelere baktı.

Sakin, diye düşündü. Tek istediği sakinlikti, artık gecelerden veya ardından gelecek günlerden korkmamanın lüksüydü.

Güneş tepedeydi; gökyüzü bulutsuz, mavi ve sıcacıktı. Darius da bunların keyfini çıkarıyordu. Çünkü Lachlan'ın sınırına ulaştıklarında yağmurdan önce gölgelerin ve rüzgârın geleceğini biliyordu. Bazen güneşte ısınmanın, kuru yeşilliklerin tatlı kokusunun, vızıldayan böcekler ve öten kuşlarla çevrili olmanın nasıl hissettirdiğini unutuyordu. Atla daha sık dolaşması gerektiğini zihnine not aldı. Böylece fırtına bulutlarının ardındaki hayatın nasıl olduğunu kendine hatırlatabilecekti. Bu sırf kendisi için değil, halkı için de önemliydi.

Achala'nın dizginlerini tekrar ayarlayıp ileri, manzaradan göğe uzanan sarp kayalıklara baktı. Gün ışığının altında kayalıklar parlıyorlardı. Gölgeli, ince bir patika onları ayırıyordu. Bu patika, izleyecekleri yoldu.

Darius tam daha hızlı gitmesi için atını mahmuzlayacaktı ki başının üstündeki bir cıyaklamayla gözlerini kısıp yukarı baktı. Gümüş rengi bir şahin gökte süzülüyordu, devasa kanatlarının ucu bıçağı andıran keskinlikteydi. İnsanı kör edecek bir şekilde ışığı yansıtıyordu. Darius bu kuşu, dün öğlen Jabari'den ayrılırlarken de fark etmişti. Fark etmemek mümkün müydü? Daha önce hiç o renkte bir yaratık görmemişti ve kuş uyumak için mola verdikleri küçük handan bu sabah ayrıldıklarından beri onları takip ediyor gibiydi. Darius arkada sallanarak ilerleyen at arabasına bir bakış attı. Kuşun, seyahatlerinin son aşaması için kötü bir alamet olmadığını umdu.

Şahin kulakları sağır eden bir çığlık patlatıp aşağı doğru süzüldü, doğruca onun önünden geçti ve Darius da ürken Achala'yı sakinleştirmek zorunda kaldı.

"Sakin ol, kızım," diye mırıldandı Darius. Bir eliyle sakinleştirici bir tavırla atın ensesini sıvazlıyordu. "Baş belası bir kuş, biraz eğlenmek istiyor sadece."

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Zimri, at arabasını arkadan takip ediyordu.

"Evet," dedi Darius, şahin tekrar onlara doğru dönmüştü. "Sanırım."

Gümüş yaratık, tekrar doğruca Darius'a doğru süzüldü. Önünde kanat çırpıp haykırdı. Keskin pençeleri havayı kavradı, ardından devasa kanatlarını çırpıp yükseldi ve aralarından geçmek üzere oldukları kayalıkların üzerinde gözden kayboldu.

"Kayıp tanrılar aşkına, bu da neydi böyle?" diye mırıldandı Achala'ya doğru. Sarp kayalıkların arasından geçtikleri sırada dar, gölgeli patikadaki hava serinliyordu.

Atın kulakları havaya dikildi, yol gittikçe daralırken adımlarını tereddütle atıyordu. İki yanlarında kayalıklardan oluşan duvarlar göğe kadar yükseliyordu.

Bir şey, Darius'un ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açtı ve Darius daha D'Enieu'ye dönüp dikkatli olmasını söyleyemeden dar kanyonda vahşi bir uluma yankıladı. Bir grup adam, kayalıklardan atlayıp etraflarını sardı.

Saçları darmadağındı, kıyafetleri kahverengi lekeliydi, ellerinde de paslanmış uzun kılıçlarıyla yarı deli gibi görünüyorlardı. Boş bakan gözleri, Darius ve yoldaşlarının taşıdığını düşündükleri hazinelere karşı açlıkla kocaman olmuştu.

"Merhaba," dedi Darius. Üç adama doğru bakarken Achala'nın ürkmemesi için sesini sakin tuttu. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

"Evet," dedi ortadaki adam. Yağlı siyah saçı yüzünün yarı-

sını örtüyordu. "Elinizdeki her şeyi alacağız." Kılıcıyla Darius'u işaret etti. "Sen ve dostun yolumuza çıkacak gibisiniz, o yüzden önce sizi öldürmeyi planlıyoruz."

"Tüh. Bugün ölmemeyi umuyordum."

"Umut, zayıflar içindir," dedi adam yere tükürerek, ardından bir savaş çığlığıyla öne atıldı.

Patika o kadar dardı ki Darius kendi kılıcını çıkarıp saldıran haydutlardan birine doğru sallarken Achala'yı zar zor çevirebildi. Ardından adamın kolunu kesti, böylece yere atlayıp kısrağının kıçına vuracak vakti oldu. Achala dörtnala uzaklaşırken, "Açıklıkta bizi bekle," diye bağırdı.

Serseriler çabucak dengelerini geri kazandı ve Darius bir haydutun saldırılarını engellemek için kılıcını kaldırırken diğer üç kişi de Bassette arabasını sardı, Darius'un göremediği kapıya ilerlediler.

Bu eşkıyaların, pelüş kompartımanda korkuyla ağladığı kesin olan Leydi Larkyra'yı yakalamaya çalıştıklarını hayal eden Darius'un kalbi dehşetle tekledi.

Bay Colter sandıkların tepesine tırmanmıştı, tebeşir kadar beyaz bir suratla etrafa bakınıyordu. İhtiyar adam Aadilor'daki en iyi sürücü olabilirdi ama savaşçı olmadığı ortadaydı.

"D'Enieu!" diye haykırdı Darius, kılıcı saldırganın kılıcıyla çarpışınca kolu titredi. "Araba!"

Yanıt gelmediğinde Darius kayalık duvarla at arabasının arasına bir bakış attı, D'Enieu de onu çevreleyen adamlarla çarpışıyordu.

"D'Enieu!" diye tekrar seslendi Darius.

Genç adam kılıcını bir eşkıyanın göğsüne indirdiği sırada, "Önündekiyle ilgilen," diye haykırdı. Eşkıya acıyla homurdandı, kandan sırılsıklam olmuş gömleğini tutup yere düşüverdi, ölmüştü. Hemen sonra D'Enieu gözden kayboldu.

Darius küfretti, dönerek uzaklaştı ve kılıcıyla zikzak çizdi, üzerine atılan zavallı parazitin yaşamına son verdi.

Bunlarla uğraşacak havada değildi.

Ona saldıran son iki haydutun üzerine ilerlemek için döndüğünde gümüş şahin yere doğru daldı. Kesinlikle Darius'un hatırladığından daha cüsseliydi -yetişkin bir adamın yarısı kadar vardı- ve haydutlardan birini yere itiyordu. Şimdi devasa olan pençelerini kullanarak adamın tenini parçaladı, hırsız ıstırapla haykırdıktan sonra kuşun bıçak gibi keskin gagası boğazına saplandı ve haydut kendi kanında boğuldu.

Keskin bir acı koluna yayılırken, Darius bu gördüğü dehşet karşısında boğazında yükselen acılığı yuttu. Edepsiz laflarla homurdanarak bakışlarını aşağıya çevirdi, kolundakinin taze bir yara olduğunu görünce rahatladı. Önündeki son hırsız ona doğru ilerlerken nefes nefeseydi, bir sonraki hareketinin ölümcül olmasını amaçlamıştı. Ama bu adamlar ne kadar zalim olsalar da dikkatsiz savaşçılardı ve hiçbir teknik bilmiyorlardı. Yalnız başına büyüyen genç bir lord, o teknikleri kusursuzlaştırmak için birçok kum düşümü harcamıştı. Darius eğildi, döndü, kılıcını salladı ve sapladı. Silahının ucu, dosdoğru hırsızın midesinden geçti.

Darius kılıcın kabzasını bıraktı, adam önce şokla sallandıktan sonra sırtüstü düştü. Yere çarptığında silah yükseldi ve bağırsaklarından çıkıverdi.

"Şu karmaşaya bak," dedi kılıcını alırken, bakışları cesetlerde dolaştı. Gümüş şahin hâlâ dehşet verici avını didikliyordu.

Arkasından homurdanmalar yankılanınca Darius midesi bulanarak döndü, at arabasının içinde bir başına kalan Leydi Larkyra'yı hatırladı. Kalbi boğazında atarken arabaya koştu, önüne çıkacak birçok manzaraya hazırlıklıydı ama gördüğü şeyin şokuna onu hazırlayabilecek bir şey yoktu.

Açık araba kapısının önünde, üst üste yığılmış üç hırsız vardı. Her birinin boğazındaki derin kesiklerden akan kan, sahneyi kızıla boyamıştı.

Darius bir adım geriledi.

Kayıp tanrılar aşkına, şahin buraya da mı gelmiş?

Başını kaldırınca Leydi Larkyra'yı kapının girişinde yakaladı. Genç kadının yanakları biraz kızarmıştı ama bunun dışında beyaz saçının bir teli bile yerinden çıkmamıştı. Mavi renk gözleri Darius'unkilerle buluşan Leydi Larkyra, altın rengi parlayan bir şeyi omzunun üzerinden arkaya attı. Arka duvara çarpan nesne *tak* diye ses çıkardı. Leydi Larkyra eldivensiz ellerini hızla arkasına sakladı ama Darius, genç kadının sol elinde bir tuhaflık fark etmişti. Emin olamasa da parmaklarından biri, diğerlerinden daha kısa gibiydi.

"Lord Mekenna," dedi Leydi Larkyra. Derin bir nefes almıştı. "Şükürler olsun ki beni kurtarmaya geldiniz!"

"Kurtarmaya mı?" Darius rahatsızlık ve şaşkınlıkla önündeki katliamı inceledi. "Yardımıma ihtiyaç yokmuş diyebilirim."

"Az önce kesinlikle ihtiyaç vardı." Leydi Larkyra fazla hevesli bir şekilde başını salladı. "Ama bu adamlar savaş sanatında amatör gibiydi. Hep birlikte bana doğru koştular, birbirlerine çarptılar ve..." Bakışları cesetlere döndü. "...öldüler."

Darius'un gözleri kocaman oldu ve Leydi Larkyra'yı daha yakından inceleyince yanağına azıcık kan sıçradığını fark etti. Elbisesine bile sıçramış olabilirdi ama lacivert renk, izleri iyi saklıyordu. "Boğazları kesildiği için ölmediklerine emin misiniz?" diye sordu Darius.

"Boğazları mı kesilmiş?" Leydi Larkyra irkilerek geriledi. "Çok *korkunç*."

Darius somurttu, Leydi Larkyra'nın ne iş çevirdiğini sormak üzereydi ki D'Enieu at arabasının etrafından dolaşarak geldi. Muhtemelen haydutlardan kopardığı bir parça kumaşla kılıcını siliyordu.

"Bakıyorum da işleri halletmişsin," dedi genç adam. Darius bunu ona mı yoksa Leydi Larkyra'ya mı söylediğini kestiremiyordu.

Bu insanlar da *kimdi*?

"Yola koyulalım mı?" D'Enieu, hâlâ sandıkların tepesine tünemiş halde duran sürücüye bir bakış attı. "Şimdi aşağı inebilirsiniz, Bay Colter. Güvendeyiz."

"Zavallı Bay Colter," dedi Leydi Larkyra. Tekrar at arabasına yerleşmeden önce eteğini topladı. "Nahoş kişilerden korkuyor."

"Nahoş mu?" Darius gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Belki de öleceğinden korkmuştur?"

"Ölmek kaçınılmazdır." Leydi Larkyra, Darius'a sırtını çevirip hızla deri eldivenlerini taktı. "Bay Colter ondan korkmaması gerektiğini biliyor. Gerçek canavar, o son kum düşümlerinde gördüğünüzdür. *Ben* en azından gördüğüm son şeyin güzel olmasını isterim."

Önündeki bulmaca gibi kadına bakan Darius'un bir anlığına nutku tutuldu. Leydi Larkyra birçok şey olabilirdi ama Darius, onun kesinlikle tahmin edilebilir olmadığını öğrenmeye başlamıştı. Sakinlikten hoşlanan bir adam için bu farkındalık hiç de keyifli değildi. "Bunu aklımda tutarım."

"Niye ki?" diye sordu Leydi Larkyra. "Beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz, Lord Mekenna?"

Darius başını iki yana salladı, Leydi Larkyra'nın samimiyetine sırıtırken kendine şaşırdı. "Henüz değil, leydim."

Leydi Larkyra da sırıttı. "Beraber vakit geçirdikçe fikrinizin değişeceğine eminim."

Leydi Larkyra parmaklarının eklemiyle arabasının tavanına vurunca Darius'un yanıt vermeye vakti kalmadı. "Devam edelim, Bay Colter," dedi genç kadın. "Yarım günümüz kaldı, başımızı tekrar belaya sokacak son bir yer bulsak harika olmaz mı?"

Bu sözcüklere karşılık ihtiyar adamın midesi bulanmış gibiydi ama yine de iki atı harekete geçirmek için dürttü.

At arabası ilerlerken Darius, kahverengi ve beyaz benekli

aygırına binen D'Enieu'ye döndü. "Söylesene D'Enieu," dedi. "Böyle bir kızı yetiştirirken babası nasıl inme geçirip ölmedi?"

Adam eyere yerleşirken kalçasındaki kılıcı düzeltti. "Sence ona böyle olmayı kim öğretti?"

D'Enieu dilini şaklatarak atı tırısa kaldırdı, Achala ona doğru yürürken Darius dar patikada öylece kalakalmıştı.

Achala'nın yelesini okşamaya başlayarken, "Nasıl bir deliliğin içine düştüm ben?" diye sordu kendi kendine.

Hayatında daha fazla problem istemiyordu ama tebessümün hâlâ dudaklarından silinmediğini fark edince bir anda ayılır gibi oldu.

Gerçekten de delilik, diye düşündü.

Kendini toparlayarak eyere yerleşti. Etrafa saçılmış cesetlere ve gümüş şahine bir kez daha baktı. Şahin eflatun rengi gözlerle Darius'a baktıktan sonra yerden açık gökyüzüne doğru fırladı. Devasa kanatlarıyla didik didik ettiği cesedin etrafını tozuttu.

En son yaşadığı olaylar, en çok kafasını karıştıran hadiseler olsa bile at arabasını takip ederken bunların yaşayacağı son olaylar olmadığını hissediyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Lachlan eve mektup yazıp anlatılacak türden bir yer değildi. Gerçi oraya vardıklarında güneş batıyordu ve Larkyra at arabasının penceresinden yedi adım ötesini zor görüyordu. Bu yüzden Lachlan'ın güzel olup olmadığına karar veremezdi. Fakat çamurlu yollarda ilerlerken sağanak yağmurun ardında Larkyra'nın görebildiği tek şey hüzünlü görünen taş kulübe kümeleri ve onları sarmalamış yoğun, amansız yeşillikti. Kasvetli havada ışıldayan ve mum ışığıyla aydınlanan birkaç pencere olsa da engin kayalıklara yayılmış kenti geçerken etrafta kimseyi görememişlerdi. Kentin aşağısında devasa bir göl vardı, limanda bulunan irili ufaklı gemiler ise fırtınalı dalgaların üzerinde terk edilmiş çocuklar gibi sallanıyordu.

Burada yağmur durmaksızın üzerlerine çöken bir canavar gibiydi. Lachlan'ın sınırına ulaşır ulaşmaz başlamıştı. Yağmurda bir öfke vardı, Larkyra bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Şalına sarındı, izledikleri yolun dönüp dolaşmasını ve yosun kaplı bir uçurumun kenarı boyunca ilerleyip nihayet uzun, dar bir köprüye çıkmasını izledi.

Bu sırada da geçtikleri o dar geçidi ve eşkıyalar tarafından saldırıya uğradıklarını hatırladı. Savaşmakla meşgul olsa da at arabasının arkasından Lord Mekenna'ya birkaç bakış atabilmişti.

Lord Mekenna kılıcıyla savaşırken hızlı ve net hareket etmişti. Böylece Larkyra, Jabari'nin alt tabaka mahallelerinde onunla haydutların arasına girmese bile Lord Mekenna'nın gerçekten de başının çaresine bakıp bakamayacağını merak etmişti.

Sürprizlerle dolu olduğu kesin, diye düşündü. Genç lordla benzer gizli özellikler taşıma fikri onu epey keyiflendirmişti.

"Kale Adası'na giriyoruz, leydim," diye bağırdı Bay Colter. Sallanarak ilerleyen at arabasının kenarını tıklatıyordu.

Larkyra gözlerini kısarak pencereden dışarıya, gri sis ve yağmurdan oluşan perdenin ötesine baktı. Kayalık adada bulunan yamacın tepesine inşa edilmiş taştan kaleyi gördü.

Köprünün aşağısında dalgalanan suların epey üstündeydi ve Larkyra pelüş koltuğuna iyice gömülürken sinirlerinin gerildiğini hissediyordu. At arabasının tekerleri, taş döşeme köprüde sıçrayarak ilerlerken yoğun fırtınanın ötesine baktı. Birbirine komşu olan göllerin çevresinde benzer, engebeli adacıklar vardı.

Sanki kayıp tanrılar bu topraklara parmak izlerini bırakmış ve gitmeden önce o gölcükleri gözyaşlarıyla doldurmuşlardı.

Larkyra on dokuz yıllık kısacık ömründe Aadilor'da birçok göz korkutucu, karanlık ve umutsuz yer görmüştü. Fakat köprünün sonuna ulaşıp da yüksek demir kapı onları karşılamak için açıldığında, buraya gelmenin bilgece bir karar olup olmadığını sorguladı. Zindandayken bile kaçma umudunuz olurdu ama kapı ağır bir şangırtıyla arkalarında kapanırken Kale Adası, ebedi bir hapishane gibi hissettirmeye başlamıştı.

Lord Mekenna'nın nadiren gülümsemesine şaşırmamalıydı. Aslında böyle kasvetli bir yerde büyümesinin ardından Lord Mekenna'nın nasıl tebessüm edileceğini *bilmesi* bile Larkyra'yı etkilemeye yetmişti.

Belki kalenin içi daha farklıdır, diye düşündü.

Lachlan malikânesinin ana salonuna girerlerken Larkyra iki gerçeğin farkına vardı. Birincisi, kalenin içi kuru olmasına rağmen dışarıdan daha kasvetli bile sayılabilirdi. Sütunlu girişin tamamı granittendi. Gri ve beyaz fayanslı bir zemini vardı, en az on katlı bir bina kadar yüksekti. Kubbeli tavan ise taştandı. Alev alev yanan meşalelere ve salonun diğer ucundaki merdivenlerin tepesindeki yuvarlak, vitraylı cama rağmen ışık pek bir yere ulaşmıyordu. Sanki görünmez bir duvar ışık kaynaklarını sıkıştırıyor, aydınlıktan çok karanlık yayıyordu. Ama Larkyra'yı rahatsız eden sadece karanlık değildi. Hayır, gölgelerin içinde hiç sorun yaşamazdı. Onu rahatsız eden şey; hiç süs, şahsi bir şey ya da oyma gibi şeyler olmamasıydı. Her şey düz ve ağırdı... Öylece *duruyordu*. Kemerler odaları birbirine bağlamak, tavan da dış etmenleri uzak tutmak için yapılmıştı. Sanki her şey sadece işlevsel olsun diye vardı. Dükün gösterişli kıyafetlerini düşününce bu tam bir tezat oluşturuyordu.

İkinci gerçek de Larkyra'nın neredeyse tamamen yanlış kıyafetler getirmiş olmasıydı. Onu en çok rahatsız eden şeylerden biri de bulunduğu çevre için iyi hazırlanamamış olmaktı. Gösteri yapma hevesini suçlayabilirdi ama sandıkları -tabii fırtınadan sağ çıkmışlarsa- sadece pastel renkli elbiselerle doluydu ve burası için koyu, karanlık, ıstıraplı yalnızlık yüzünden pencere kenarında ağlanacak renkler lazımdı. Şu anda giydiği lacivert elbisenin haricinde kalan kıyafetleri işe yaramazdı. En kısa sürede terziyle görüşme ayarlaması gerekecekti.

Larkyra döndü ve sırılsıklam olmuş seyahat pelerinlerini çıkaran Zimri ile Lord Mekenna'ya baktı. Fırtına boyunca at sürmelerine ve rüzgâr yüzünden yağmura bazen yan taraftan maruz kalmalarına rağmen iki adam da hâlâ yakışıklı görünüyordu. Larkyra'nın bakışları, uzun boylu Lord Mekenna'da daha çok dolaştı. Adamın sırılsıklam olmuş beyaz gömleği

bir açlıkla tenine yapışmıştı ve sıkı kaslarını belli ediyordu. Gömleğinin kesildiği yerde kırmızı bir leke vardı, eşkıyalarla kapışmalarından kalmış olmalıydı. Larkyra'nın büyüsü endişeyle kıpırdandı. Lord Mekenna'nın başka yarası var mıydı? Başka acılar çekiyor muydu? Adamın yarasına karşı gösterdiği bu içgüdüsel tepkinin ne kadar tuhaf olduğunu fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Sonuçta onu çok az tanıyordu ve tekrar baktığında, lord hiç de acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Larkyra rahatlamak için bir nefes aldı ve boğazının düğümlenmesine neden olan büyüsü sakinleşti.

Genç bir uşak gelip çıkarılan pelerinleri aldı. Larkyra'nın dikkatini de onları karşılamak için gelen hizmetkârlara doğru çekmişti. Onları bekleyen iki düzine hizmetkârdan hiç kimsenin gücü olmadığını sezince şaşırdı. Azıcık bir büyü titreşimi bile yoktu. Her şey çok... Kıpırtısızdı.

Larkyra somurttu. Kayıp tanrılar burayı gerçekten de terk etmiş olmalıydı.

Hizmetkârlar daimi yas sebebiyle siyah üstüne siyah üstüne siyah giymişlerdi, düzgünce giydirilmiş cesetleri andırıyorlardı.

İşte, diye düşündü Larkyra. *Çevreye uyum sağlamanın mükemmel bir örneği.*

Genç bir hizmetkâr kızın dikkatli bir şekilde büründüğü boş bakışlı ifadesini inceleyen Larkyra, bu ifadeyi daha sonra odasında tek başına çalışmak için aklının bir köşesine not aldı. Ona verecekleri nedime de bu kadar donuk olabilirdi. O zaman duygusuz Lachlan ifadelerini mükemmelleştirmek için *harika* bir şansı olurdu.

"Şey," dedi Larkyra. Sesi bu taştan mozole içinde yankılandı. "Eviniz ne kadar da neşeli ve ferah, Lord Mekenna."

Adam etrafa bakındı, sanki orayı ilk kez görüyordu. "Evet," dedi. Yağmur yüzünden kızıl saçları kahverengiye dönüp darmadağın olmuştu. "Eskiden öyleydi."

Larkyra onun bahsettiği geçmişten bir iz görebilmek için etrafa bakındı fakat yalnızca aynı kasvetli, tozlu mekânı görebiliyordu.

"Sizi buraya nispeten güvenle getirdiğime göre," diye söze başladı Lord Mekenna. Hemen ardından Larkyra'nın sandıklarını ana salona getirmeleri için genç uşaklardan birine işaret verdi. "İzninizle odama çekileceğim. Bu iki gün epey uzun geçti ve eminim siz de sıcak bir banyo yapıp erkenden yatağa girmek istersiniz. Bay Boland odalarınız konusunda yardımcı olacak."

Karanlık bakışlarındaki hoşnutsuzluğa tezat oluşturan gümüş renkli, muntazam saçları ve büzdüğü dudaklarıyla sırık gibi bir adam öne çıkıp eğilerek selam verdi. "Zevkle, lordum." Uşağın kulak tırmalayan bir sesi vardı. "Ayrıca dük şu anda... Rahatsız ve sizi kendisi karşılayamadığı için pişman. Ne var ki sizin ve misafirlerimizin yarın, sabah çayı için ona eşlik etmenizi rica ediyor."

"Sabah çayı mı?" Lord Mekenna kaşlarını çattı.

"Evet, lordum."

Lord Mekenna, sanki bu talep bilinmeyen bir dilde söylenmiş gibi bir süre dururken Larkyra da Zimri'ye bir bakış attı.

Evet, dedi Zimri sessizce, onun bakışlarına karşılık vererek. *Ben de senin gördüğünü görüyorum.*

"Pekâlâ." Lord Mekenna duruşunu dikleştirdi. "Öyleyse yarın görüşmek üzere." Larkyra'ya eğilerek selam verdikten sonra Zimri'ye de başını eğdi. "Umarım ilk gecenizde iyi bir uyku çekersiniz. Ayrıca çığlık sesi duyduğunuzu zannederseniz duymazdan gelin. Kalede dolaşan rüzgârın sesi o." Sözünü bitirdikten sonra döndü ve uzun, karanlık geçitlerden birinde gözden kayboldu.

Onları bekleyen çalışanlara, "Çığlık atan rüzgâr mı?" dedi Larkyra. "Ne hoş."

"Lütfen Bayan Clara'yı takip edin, leydim." Bay Boland onun yorumunu duymazdan gelerek Larkyra'nın en başta incelediği ufak tefek, duygusuz hizmetkârı işaret etti. "Sizi odanıza götürecek. Bay D'Enieu, ben de size yol göstereceğim."

Larkyra ilerlerken çeşitli kapıları ve koridorları zihnine not etti, hepsi de peşine düştüğü av için keşfetmesi gereken yollar olacaktı.

Dostundan ayrılmadan önce, "Odalarımız birbirine yakın mı?" diye sordu Larkyra.

Bay Boland merdivenlerin önünde durdu ve bakışları Larkyra ile Zimri arasında gidip gelirken gri kaşlarından birini kaldırdı. "Yakın olmaları için bir sebep var mı?"

"Elbette," diye cevapladı. "Birbirimizin yatak odasına sıvışmamız çok daha kolay olur."

Uşağın beyaz teni, Larkyra'yı çok eğlendiren bir mora büründü.

"Leydi Larkyra adına özür dilerim," dedi Zimri. Ardından ona sitemli bir tavırla somurttu. "İnsanları şok edecek yorumlar yapmaktan hoşlanır, şimdiden öğrenmeniz iyi olur. Aslında bunu sormasının sebebi, ablalarından biri olmadan ilk kez yalnız başına bir gece geçirecek olması. Ben de onun ağabeyi sayıldığım için odalarımızın birbirine yakın olduğunu bilirsek ikimizin de endişeleri diner."

Bay Boland tepeden bakan tavrını devam ettirerek boğazını temizledi. "İkinizin odası da kuzey kanadında ama beylerin misafir odaları, hanımefendilerin bir kat üstünde olur." Boncuk gibi gözlerini Larkyra'ya çevirdi.

Larkyra yanıt vermek için ağzını açtı ama Zimri bir elini onun sırtına koyup araya girdi. "Teşekkür ederiz," dedi. "Öyleyse yolumuz ayrılana kadar beraber yürüyelim."

"Pekâlâ, efendim."

Züppe ahmak, diye düşündü Larkyra. Bay Boland'ın Zimri'ye odasını göstermek için dönmesini izliyordu.

Uşağın siyah ceketine iğnelenmiş, oyma detaylı gümüş gül Larkyra'nın dikkatini çekti. Gülün ışıltısı, selam verircesine loş ışığı sömürüp yansıtıyordu.

Sana da merhaba, merhaba, merhaba, diye düşündü Larkyra. İçinde tatlılıkla, jilet gibi keskin bir gülümseme belirmek üzereydi. Rahatlama ihtiyacı duymadan önce çekebileceği ağırbaşlılığın, kontrolün ve nizamın bir sınırı vardı; bu güzel mi güzel, taşlı gül de ona ihtiyacı olan hınzırlığı verecek şeydi. Bu geziden hiçbir şey çıkmazsa bile Larkyra şunu çok iyi biliyordu: Bay Boland'la biraz eğlenecekti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Larkyra salon boyunca ilerlerken şamdanların ateşleri doğal olmayan şekillerde gölgeler oluşturarak kıpırdıyordu. Gerçekten de kale boyunca ilerleyen -bu Larkyra'yı çok eğlendirmişti- rüzgârın boğuk çığlıkları haricinde tüm ev sessiz bir uykudaydı. Meraklı gözler olmadan etrafı keşfedebilmesi için mükemmel bir zamandı.

Kuzey kanadının merdivenlerinden inen Larkyra'nın ilerlediği karanlık koridor boyunca hanenin yağlıboya tabloları asılıydı. Geçmişin ruhlarının, gecelik giymiş bir genç kızın bu saatte niye etrafta dolaştığını merak ettikleri kesindi.

Hazine arıyorum tabii ki.

Larkyra'nın bakışları duvarlardaki çatlaklarda, büyük saksıların arkasındaki köşelerde, heykellerde, dümdüz olmayan kalıplarda gezindi ve en küçük bir tuşu ya da kancayı aradı. Kalenin gizli sırlara, saklanan servete çıkacak kısmını arıyordu. Lachlan kadar büyük bir malikânede gizlenen aile kasasını bulmak için bir gezinin yetmeyeceği kesindi. Larkyra bu yüzden daha ilk gecesinde hiç de mutlu olmayarak yataktan çıkmaya zorlamıştı kendini.

Devasa girişin çapı boyunca dolaştıkan sonra güney kanadına girdi, başka birinin sesini duyma ihtimaline karşın kulak kesilmişti. Çıplak ayakla soğuk taşın üzerinde yürür-

ken etrafta ölüm sessizliği vardı. Larkyra'nın büyüsü sabırsızca midesinde kıpırdandı. *Bırak sana yardım edelim*, diye kışkırtıyordu onu. *Seni hoş bir şarkıyla görünmez kılalım.* Ama Larkyra büyünün çağrısını duymazdan geldi, babasının talebine uymaya ve lütuflarını kullanmamak için direnmeye kararlıydı. En azından verdiği sözü daha görevinin ilk gününden bozmayacaktı.

Geldiklerinde Zimri'yi ve onu karşılayan hizmetkârlar olsa bile şu anda ev tuhaf şekilde sakindi, gece nöbet tutan tek bir muhafız dahi yoktu. *Benim için çok daha iyi*, diye düşündü Larkyra.

Üst kata çıkan merdivenlerin dibinde durdu, korkulukların kenarında çıkıntı gibi duran kasvetli ve ucube heykellere bakmak için başını arkaya çevirdi. Bulutla örtülü aydan gelen incecik gri ışık, kubbeli tavandaki camdan içeri süzülüyordu. Fırtınanın keskin yağışı, camda düzenli patırtılar çıkarıyordu.

Larkyra ürpermemek için kendini tuttu.

Bu kanatta esen hava yanlıştı, metalik ve tatlı bir kokusu vardı. Doğal değildi, yani...

Yukarıdan yankılanan bir kahkaha yüzünden merdivenlerin kenarındaki köşeye çöktü, kendisini gölgelerle sarmaladı. Nabzı hızlanırken büyüsü hemen boğazına kadar yükseldi fakat Larkyra bol bol pratiğini yaptığı üzere büyüyü çabucak bastırdı.

Üç kat yukarıda bir figür dengesini kaybederek korkuluğa çarptı, figürün elindeki bardak düştü ve fayans zemine şangırtıyla çarpıp parçalandı.

Daha fazla kahkaha duyuldu.

Normalde neşeli bir ses olması gerekirken bu kahkaha dengesiz bir aklı işaret edecek şekilde tizdi. Larkyra'nın Hırsızlar Krallığı'nda sık sık duyduğu uçarı bir kıkırtıydı. Bu sesi hem likörün hem de umutsuzluğun *dibine vurmuş* kişiler çıkarırdı.

Larkyra merdivenlerin kenarından bir bakış atıp yukarı baktı ve Hayzar Bruin'i ya da en azından dük olduğunu varsaydığı kişiyi izledi. Bu beyefendinin alnına dökülen siyah saçları darmadağındı, şık beyaz gömleği kırışmıştı ve koyu renk pantolonundan çıkmıştı. Bu mesafeden bile yanaklarının çöktüğü belli oluyordu. Aşağıdaki dağınıklığa katkıda bulunacak kadar fazla sıvı üretecekmiş gibi korkuluğun üzerinden eğilmişti.

Larkyra adamın cam içki şişesini dudaklarına götürmesini izledi. Kahverengi sıvı adamın yanaklarına döküldü, ardından şişeyi aşağı fırlattı.

Larkyra gürültülü şangırtı yüzünden irkilerek geriye sindi, cam parçaları ve brendi tüm zemine yayıldı. Larkyra hızla aldığı nefesi tuttu, daha sonra yaşanacakları beklerken lütufları kıpır kıpırdı. Hemen sonra delice bir kahkaha sesi duyuldu.

"Yine ortalığı dağıttım, aşkım," dedi dük neşeyle. "Buna ne diyorsun?"

Hayzar yanındaki boşlukla, sanki orada gölgeler değil de biri varmış gibi konuşuyordu.

"Beni azarlardın kesin," diye devam etti. "Ama seni hemencecik güldürürdüm. Evet, evet. Seni hep güldürebiliyordum."

Cümlesi biterken Hayzar'ın tebessümü de soldu, ifadesi önce ciddileşip sonra buz kesti.

"Boland!" Dükün sert sesi her yerde yankılanırken Larkyra irkildi. "*Boland!*" diye kükredi dük tekrar.

Larkyra'nın çömeldiği yerin karşısında bir kapı açıldı, uşak tepe camından içeri süzülen ışığa adımını attı, cilalı ayakkabıları kırık camları ezdi. Uşak, efendisine bakarken etraftaki duruma şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Evet, Ekselansları?"

"Bana daha fazla brendi getir," diye geveledi Hayzar elini sallayarak. "Şurayı da temizle."

"Elbette, Ekselansları."

"Kalemin bu kadar kirlenmesine izin verdiğin için seni kırbaçlatmam lazım."

"Bağışlayın, Ekselansları." Adam yerlere kadar eğildi ve dük geri çekilip hoşnutsuz homurtuları kesilene kadar öyle kaldı.

Tepelerinde bir kapı açıldı ve sertçe kapandı.

Bay Boland hafifçe iç çekip etrafa bakındı, hemen sonra geldiği kapıda tekrar kayboldu. Ortalığı temizlemesi için uyuyan bir hizmetçiyi uyandıracağı kesindi.

Etraf tekrar sessizleşirken Larkyra da vakit kaybetmeden dikkatlice ilerlemeye başladı. Ayakları çıplak olduğundan keskin cam parçaları ve dökülmüş içkilerden uzak durmaya çalışarak güney kanadından sıvışıp kuzey kanadına döndü. Yatak odasının kapısını kilitleyip kendini yatağa fırlattı ve yorganın altına girdi. Çığlıklar atarak esen rüzgârın sesinde şaşırtıcı bir şekilde huzur bulmuştu. Bu ses, dükün delice kahkahasından sonra mutlulukla karşıladığı bir sesti. Larkyra aile kasasına dair ipucu bulamamış olabilirdi ama bu gecelik yeterince şey öğrendiği kesindi. Yarının nasıl dersler öğreteceğini merak ediyordu.

Narin dantel kolları, belden genişleyen cezbedici bir eteği olan açık mor bir elbise giyinmiş olan Larkyra artık dalgın değil, huysuz hissediyordu. Görevi hiç de istediği gibi başlamamıştı. Malikâne onun düşündüğünden çok daha büyük ve tuhaftı. *Üstelik bir de bu var.* Larkyra somurtarak elbisesine baktı. Kıyafetlerinin Lachlan için fazla canlı olduğu kesindi. *Gülmeyi, gülümsemeyi ve hoş sohbetleri severim*, diye bağırıyordu giysileri. Özellikle de dükle çay içeceği doğu kanadına giden ağır, taş koridorlarla kıyaslandığında. Tabii dük, dün geceki performansından sonra yataktan çıkabilirse. Larkyra

ev sahibini öyle bir durumda bulmaktan rahatsız olsa da dükün içkilere zaaf duymasına şaşırmamıştı. Zengin erkeklerin birçoğu böyleydi.

Larkyra iç çekmemek için kendini tuttu.

İnsanı yoran varlıklara karşı sabırlıydı ama sarhoşluğun peşinden koşanlar hep çok sıkıcı olurdu.

Daha fazla elbise alarak vakit harcayabilecek olması, gerçek bir lütuf olabilirdi.

"Clara." Larkyra yanında yürüyen ufak tefek kadına baktı, nedimesinin ona odasını gösteren kız olmasından çok mutluydu. "Lachlan'daki en iyi terzi bu hafta bir ara bana uğrasın, bunu ayarlar mısın?"

Clara büyük, yeşil gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Sadece tek terzimiz var, leydim. Bayan Everett."

"Sence programında bana birkaç elbise dikecek kadar boşluk var mıdır?"

"Elbette," diye güvence verdi Clara. "Sizin gibi bir leydinin yeni kıyafet istemesi çok enderdir. Bayan Everett çok memnun olur."

"Harika." Clara'nın siyah iş elbisesinde birkaç eski nokta gören Larkyra'nın tebessümü soldu. "Hazır gelmişken yeni bir üniforma için senin de ölçünü almasını ister misin?"

"Yeni bir... Hayır, leydim. Öyle bir şey asla yapamam."

"Niye? Kabalık etmek istemem ama elbisenin kenarları kalkmaya başlamış, burada da iplikler çıkmış." Larkyra kızın omzundaki bir dikişe dokundu.

Clara'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Yalnızca efendimiz sipariş etmeye karar verirse yeni üniformamız olabilir."

"En son ne zaman sipariş verdi?"

Clara elleriyle oynarken sessiz koridora bir bakış attı.

"Sadece merak ettim canım. Bu bilgiyi senin başını belaya sokmak için kullanmam."

Clara yutkundu. "Ben geldiğimden beri sipariş vermedi."

"O ne zamandı?"

"İki yıl önce."

Larkyra duruverdi. "İki *yıl* mı?"

Clara'nın gözleri kocaman oldu, hemen etrafına bakındı.

"Üzgünüm." Larkyra sesini alçaltıp fısıltıyla konuşmaya başladı. "Ama *iki yıl* mı?"

Kız başıyla onayladı.

"Pekâlâ," diye ofladı Larkyra. "Bu böyle olmaz. Benim elbiselerim bitmeden tüm kalenin yeni üniforması olacak, söz veriyorum."

"Ah! Leydim, lütfen bunu..."

"Oldu bitti." Larkyra, Clara'nın kolunu kendi koluna geçirip tekrar yola koyuldu. "Bana içini dökerken de korkmana hiç gerek yok. İstediğin şeyleri sessizce yapacak, kimse neyi kabul ettiğini bile anlamadan halledecek biri varsa o da benim."

Clara sessiz kaldı, Larkyra bunu ona cesaret verecek bir şey olarak kabul etti. Ayrıca nedimesi onaylasa da onaylamasa da bir şeye karar verdiğinde bir Bassette'i durduracak pek az şey vardı.

Larkyra yepyeni bir sırıtışla o anda *birçok* şeye karar verdi, yeni üniformalar bunlardan yalnızca biriydi.

Resim odası, şimdiye dek kalede gördüğü en aydınlık odaydı. Aydınlık derken de aslında kastettiği şey, mobilyaların yalnızca birazcık Buğu'dan çıkmış gibi göründüğüydü. Daha sonra ablalarına yazacağı mektupta bu şekilde bahsedecekti.

Püsküllü sandalyeler ve koltuklar, mavi çiçekli narin bir desenle süslenmişti. Kemerli bir pencereyse geniş bir duvarın yarısını kaplıyordu. Diğer duvarda kitap rafları vardı, aşınmış kitap sırtlarına bakılırsa fazla okunmaktan değil de bakımsızlıktan bu haldelerdi. Şaşırtıcı şekilde yine etrafı dolduracak tablolar ya da süsler olmasa dahi mekân yine de ona kucak

açıyor gibiydi, sonsuz gibi görünen taş koridorlardan sonra kirli beyaz duvar kâğıdı hoş bir değişiklikti.

Sabah yağmuru, buğulanmış cama çarparak rahatlatıcı bir ses çıkarıyor ve harıl harıl yanan şöminedeki ateşin çıtırtısıyla beraber sessizliği dolduruyordu. Larkyra, Lord Mekenna'yı işte burada bulmuştu. Adam şömine rafının yanında dikilmiş, kırmızı turuncu dünyanın dansını izliyordu. Lacivert paltosu, yeleği ve yakasına kadar iliklenmiş ütülü, beyaz gömleğiyle çok yakışıklıydı. Kızıl saçları, ateşin ışığını yakalamış gibi daha yumuşak, balı andıran bir renkteydi ve kemikli yüz hatları da nadir görülen bir şekilde rahatlamıştı. Yalnız olduğunu sanıyordu. *Aklından ne geçiyor acaba?* diye düşündü Larkyra. Daha da önemlisi, aradığı şeyi bulmak için Lord Mekenna'nın ona yardım etmesini sağlayabilir miydi? Lachlan topraklarının vârisi olan genç adam elbette aile kasasının nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

"Lordum," dedi Larkyra geldiğini belli etmek için.

Lord Mekenna irkildi ve yeşil gözleriyle karşısındaki kadını izlemeye başladı. Hemen ardından yutkunup, "Leydim," diyerek eğildi.

"Tavsiyenize uydum," dedi Larkyra. Ateşin önüne gelip Lord Mekenna'nın yanında dikildi. Adamın kafasının karıştığını fark edince, "Çığlıklar atan rüzgârı duymazdan geldim," diye açıkladı.

"Rahat uyuyabildiniz mi öyleyse?" diye sordu Lord Mekenna.

"Epey rahat uyudum," dedi Larkyra gülümseyerek. "Peki ya siz?"

Lord Mekenna, bakışlarını tekrar ateşe çevirirken, "Çığlıklar artık beni rahatsız etmiyor," dedi.

Larkyra, Lord Mekenna'nın *rüzgârın çığlıkları* yerine *çığlıklar* dediğini huzursuzca aklının bir köşesine not etti.

Ama bu konunun üzerine daha fazla gidemeden odaya yeni bir ses girdi.

"Çok sevgili, Leydi Larkyra," dedi Lachlan Dükü yaklaşırken. "Evimi varlığınızla güzelleştirmeniz ne kadar hoş."

Larkyra, Hayzar Bruin'in azametli görünüşünü inceledi. Adamın siyah saçları ortadan ikiye ayrılıp arkaya doğru taranmıştı, şakaklarındaki kır saçlar delici bakışlarını iyice ortaya çıkarıyordu. Ona bu kadar yakınken adamın solgun teninin gergin durduğunu fark etti, gözlerinin etrafında hafif morluklar vardı. Dün gece olduğunun aksine bir sersem gibi durmasa da Larkyra'nın baloda tanıştığı adam kadar dinç de değildi. Kusursuzca dikilmiş gri takımı olmasa Larkyra onun dağınık göründüğünü düşünürdü. Hayzar siyah yeleğinin altına şok edici, sarı beyaz çizgili bir gömlek giymişti. Ve Larkyra'nın gözleri, adamın sol göğüs cebinden sarkan, elmaslarla işlenmiş altın kum saatinin üzerinde açgözlü bir tavırla dolaştı.

"Ekselansları." Larkyra reverans yaptı. "Davetiniz bana onur verdi, burada geçirdiğim günlerde Lachlan'ı iyice keşfetmek için çok sabırsızlanıyorum."

Dük sırıttı ve Larkyra, Görü sayesinde adamın ağzının balodaki mürekkep siyahı gibi olmadığını, daha solgun bir griye dönüştüğünü fark etti. Zorla alınan büyünün son kalıntılarıydı bunlar.

Ah, diye düşündü. *Mor gözlerinin ve içki içmesinin sebebi anlaşıldı.* Dük, *phorria* yoksunluğu çekiyordu ve vücudundan çıkan uyuşturucunun bıraktığı ağrı ve acıları hissettiği ortadaydı. Achak, bir doz almadan önce duyuları uyuşturmanın en iyi yolunun içki tüketmek olduğunu ona ve ablalarına açıklamıştı. Hırsızlar Krallığı'nın *phorria* inlerinin kapı eşiklerine çökmüş erkek ve kadınları işaret etmişti. *"İyi bir çözümdür,"* diye tekrarlamıştı. *"Ama tıpkı aradıkları güç gibi bu da bir seraptan ibarettir. Sonsuza dek hayaletleri kovalıyor olacaklar."*

Hayzar'ın dün geceki davranışlarına rağmen onun yoksunluk çekmeye başlayan biri için epey iyi dayandığını düşünüyordu. Ancak en güçlülerin bile bir sonraki gün pek de iyi olmayacağının farkındaydı.

Hayzar'ın bir doza daha ihtiyacı olacaktı. Hem de çok yakında.

Larkyra'nın keyfi biraz yerine gelirken büyüsü de memnuniyetle mırladı.

Tedarikçisini bu kadar çabuk bulabilir miyiz? diye düşündü umutla.

"Zimri." Larkyra odaya giren dostunu selamladı. "Bakıyorum da ikimiz de bu geceden sağ çıkmışız."

"Sağ çıkmamanızı gerektirecek bir tehdit mi vardı?" diye sordu dük. Bakışları bir an için Lord Mekenna'ya kaydı.

"Hiç de bile," diye güvence verdi Larkyra. "Böyle bir fırtınada geldiğimiz için kaleye hayaletler musallat olmuş olabilir diye takılıyordum."

"Ah, evet," dedi dük. "Ziyaretiniz yağmur mevsimine denk geldi ne yazık ki. Umarım size çok kasvetli gelmemiştir."

"Ne kadar yağmur yağarsa yağsın, ziyaretimin üzerine gölge düşüremez, Ekselansları."

Cazibemizi kullanmaya başlayalım, diye düşündü Larkyra. Rahatça oturma alanına yerleşti.

Zimri onunla dükün karşısına, Lord Mekenna'nın yanına otururken hizmetkârlardan biri de çay koyup şaşırtıcı derecede lezzetli kurabiyeler ikram ediyordu. Bu taş zeminin altında mutfak gibi sıcacık bir yer olduğunu hayal etmek çok zordu.

Dük içeceğini yudumlarken, "Darius yolculuğunuzun sıkıntısız geçtiğini söyledi," dedi.

Larkyra, Lord Mekenna'ya bir bakış attı ama adam onun bakışlarına karşılık vermedi. Gergin oturuşu ve çay fincanını sıkıca kavraması yüzünden, Larkyra dükün etrafında yaşanan

nahoş şeylerin tüm suçunun tek bir adamın üzerine kaldığını tahmin edebiliyordu. Bunu fark ettiğinde sinirleri gerildi.

"Kesinlikle çok sıkıcıydı," dedi Larkyra. "Yolda neredeyse hiç kimse yoktu. Önümüzden sokak köpeği ya da kedisi bile geçmedi. Bu yüzden Lachlan'a ulaşmak için iyice sabırsızlandım. Böyle olaysız bir yolculuğun cefasını çektikten sonra sizin varlığınızın harika bir ödül olacağını biliyordum."

İltifatla beraber göğsü kabaran Hayzar'a gülümsedi.

"Bu göreve layık olduğuma söz veriyorum," dedi Hayzar.

"Denemeniz bile gerekmeyecek bence, Ekselansları."

Larkyra göz ucuyla Lord Mekenna'nın kıpırdandığını görünce dikkatini ona çevirdi ama adam hâlâ onun olduğu tarafa bakmıyordu. Lord Mekenna zaten canlı biri gibi gözükmese de -alt tabakada karşılaştıkları zaman hariç tutulabilirdi- bugün, bu odada, üvey babasının yanında tamamen farklı bir adam gibiydi. Sessizdi. Gergindi. Larkyra onun ürkek göründüğünü bile söyleyebilirdi.

"Malikâne kaç yıllık?" diye sordu Zimri. "Mimarisi çok etkileyici."

"Üç yüz yıldan eski olduğunu duydum." Dük fincanının tekrar doldurulmasını işaret etti.

Bir hizmetkâr kız aceleyle geldi, ellerindeki çaydanlık hafifçe titriyordu.

"Tabii kalenin bazı kısımları zamanla modernleştirildi," diye devam etti Hayzar. "Ama en başından beri burası Mekenna soyuna aitti. Bu yüzden de ziyaret teklifimi kabul ettiğiniz için çok mutluyum." Larkyra'ya döndü. "Bu salonlara yeni bir soyun girmesi çok önemli."

"Bruin türünden bir soy mu?" diye sordu genç kadın. Somurtmamaya çalışıyordu.

"Aynen öyle. Değişim doğaldır," diye açıkladı Hayzar. "Sevgili Josephine'imin ölümünden sonra toprakların unvanının bana geçtiği düşünülürse, burada kurmayı planladı-

ğımız aileyle onun anısını onurlandırma vaktinin geldiğine inanıyorum."

Dükün laflarını duyan Lord Mekenna taş kesilmişti. Larkyra'nın yüzüne bir tebessüm yapıştırıp, "Elbette," demesi için her zamankinden daha fazla güç harcaması gerekti.

Odadaki enerji yoğunlaşırken bir an için kimse konuşmadı, bakışları üvey oğluna dönerken dük bu durumdan epey keyif alıyormuş gibiydi. "Hoş olmaz mıydı, Darius? Oynayabileceğin bir erkek kardeşin olsa?"

"Evet, Ekselansları." Lord Mekenna'nın çenesi kasıldı. "Ya da kız kardeşim."

Dük elini salladı. "Sadece erkek çocuk olacak, üstelik bir sürü. Seni temin ederim." Koyu, etrafı morarmış bakışlarını tekrar Larkyra'ya çevirdi.

Kayıp tanrılar aşkına, diye düşündü Larkyra, titrememek için kendini tutuyordu. *Ne olur bu görev o kadar uzun sürmesin.*

"Topraklarınızda epey patika olduğunu duydum." Neyse ki Zimri konuyu değiştiriyordu. "Ben yarın gitmeden bir yürüyüş ayarlayabilir miyiz?"

"Elbette ayarlayabiliriz ama size şimdiden söylemem gereken bir şey var." Hayzar fincanını, hazırda bekleyen hizmetkârın tuttuğu tepsinin üzerine bıraktı. "Ne yazık ki bu öğleden sonra bir işim var ve malikâneden birkaç gün uzak kalacağım."

Larkyra bir anlığına Zimri'yle bakıştı, birbirlerini anladıkları ortadaydı.

"Ama Darius size eşlik etmekten çok mutlu olacaktır," diye devam etti Hayzar. "Değil mi, oğlum?"

"Birkaç gün mü?" diye somurttu Larkyra. Lord Mekenna cevap veremeden araya girdi. "Ama daha yeni geldim."

"Üzgünüm, canım. Fakat döndüğümde bir ziyafet düzenleyerek telafi edeceğim, söz veriyorum. Aşçımıza hazırlıklara başlamasını söyledim bile."

"Ziyafet mi?" Bu Larkyra'nın neşesini gerçekten yerine getirmişti. "Bu seferlik sizi *affedebilirim* belki."

"Yolunuz nereye?" Zimri, hizmetkârın onun fincanını doldurmasına izin verdi.

"Sınırlarımızın öbür tarafındaki bir meskene."

"Madencilik anlaşmasıyla mı ilgili?" diye sordu Zimri. "Öyleyse Jabari elçisi olarak size eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Jabari Konseyi, mineraller için Lachlan'la ticaret yapma konusunda üvey babasının yerine gelen Lord Mekenna'yla anlaşmıştı. Bu yüzden bundan bahsedildiğinde genç adamın daha da gerildiğini izlemek çok ilginçti, tabii bundan çok gerilebilmesi mümkünse.

"Pek sayılmaz," dedi Hayzar. "Daha şahsi bir mesele. Çay vaktimizi kısa kestiğim için bağışlayın." Dük ayağa kalktı, Zimri ve Darius da aynısını yaptı. "Ama izninizle yola çıkmadan önce uşağımla görüşmem gerek. Leydim..." Larkyra'nın eldivenli elini tuttu. "Döndüğümde sizi görmek için sabırsızlanıyorum. İstediğiniz bir şey olursa hizmetkârlarımıza söylemekten lütfen çekinmeyin. Açık sözlü olayım, bu malikâne bir gün sizin olabilir. Burada rahat etmenizi istiyorum."

"Öyleyse şanslısınız, Ekselansları." Larkyra ona en iyi tebessümlerinden biriyle baktı. "Çünkü açık sözlülük epey hoşuma gider."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi dük gülerek, ardından Zimri'ye döndü. "Lütfen kızını bana ödünç verdiği için konta saygılarımı iletin, size de şimdiden iyi yolculuklar."

"İletirim." Zimri eğildi. "Teşekkürler, Ekselansları."

"Darius." Dük bakışlarını üvey oğluna çevirdi, ipek ağıyla oynayan bir örümcek gibiydi. "Dışarıya kadar bana eşlik et, olur mu?"

Hayzar odadan çıkarken cevap almayı beklemedi, Lord Mekenna ise nihayet Larkyra'nın bakışlarına karşılık verdi.

Onun gözlerine bakan yeşil gözleri parlaktı. Bakışlarındaki bir şey onu uyarır gibiydi, yüzünde sanki *dikkatli ol* diyen bir ifade vardı. Fakat Larkyra emin olamadan Lord Mekenna arkasına dönüp bakışmayı kesti, ardından kapıdan geçip gözden kayboldu.

"Ama yarına kadar kalacaktın." Larkyra, Bavol'un burnunu okşadı, at onun avucuna nefesini vererek kokusunu içine çekti.

Zimri çantalarını aygırın eyerine bağladı. "Evet ama planlar değişir."

"Beni burada, sürekli ağlayan gökyüzünün altında tek başıma bir gün erken bırakacaksan değişmez. Ben de seninle gelemez miyim?" Çocuk gibi tepinmek istiyordu ama kendini tuttu. "Burada çok yanlış bir şeyler var, sen de farkındasın," diye devam etti Larkyra. "Ayrıca eğlenceli türden, *"Hadi keşfe çıkalım da macera uğruna canımızı tehlikeye atalım!"* diyeceğimiz bir yanlış da değil. Gerçekten lanetli bir yanlış bu."

"İşte bu sebepten gitmem gerek, bunu sen de biliyorsun." Zimri ona doğru dönerken kahverengi seyahat pelerini botlarına çarptı. Zimri'nin ela rengi gözleri, koyu tenine ve fırtınalı göğe tezat oluşturarak altın renginde parladı. At arabalarının bulunduğu yapının taş gölgeliğinin altında yağmur yağıyordu. Kalenin güney ucu, kısa bir mesafe uzaktaki gri bir canavar gibi tepelerinde yükseliyordu. "Yağmurla silinmeden dükün izini bulmam lazım." Zimri fırtınaya doğru baktı. "Şu şahsi meselenin, dışarı sızan *phorria* ile ilgili olup olmadığını öğrenmeliyim."

Bir seyis yardımcısı açık kapıdan geçip ahıra girince Zimri, Larkyra'ya bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. "Beni dinle,

burada yanlış olan bir şeyler *var*. Bu topraklar... Havada bir hastalık var. Kokusunu alabiliyor musun?"

"Hissedebiliyorum."

"Aynen öyle. Bu doğal değil ve korkarım ki baban ve ben, geldiğimizde bulacağımız şeylerin boyutunu fark edememişiz."

Larkyra önceki gece gördüklerinden, sarhoş dükten bahsetmeyi düşündü ama vazgeçti. Zimri'yi daha çok endişelendirmek istemiyordu. Ayrıca kendi başının çaresine bakabilirdi. Böylesi tavırlardan kaçınmak zaten Hırsızlar Krallığı'nda sık sık yapılan bir şeydi.

"Sence babam görevi iptal edecek mi?"

"Hayır." Zimri başını iki yana salladı. "Asıl şimdi buraya yardım etmeliyiz. Ben yokken çevredeki köyleri ziyaret et. Köylülerle konuş. Neler öğrenebileceğine bir bak. Ama lütfen, Lark." Zimri onun ellerini tuttu. "Dikkatli ol. Burası Hırsızlar Krallığı ya da Jabari'nin tanıdık sokakları değil. Sana doğru gelmeyen bir yolda ilerliyorsan... Bu sefer geri dön."

Buna söz vermem imkânsız, diye düşündü Larkyra.

"Yanlış gelen çok şeye dayandım ben," diye karşı çıktı. "Yoksa bunu unuttun mu?" Sol eldivenini sertçe çıkardı, yüzükparmağını ortaya serdi. Kemiğin üzerindeki deri iyileşmişti ve dikişlerden kalan çentikli, kırmızı bir yara izi oluşmuştu. Hassas derisi soğuk havada sızladı.

"Hiçbirimiz unutmadık," dedi Zimri yumuşak bir tavırla. "Sadece kalan parmakları ve daha da önemlisi, o parmakların bağlı olduğu kişiyi korumaya çalışıyorum. Bu yüzden lütfen, görevini yap ama özellikle başını belaya sokmaya çalışmayacağına söz ver, olur mu?"

"Nasıl böyle bir söz verebilirim? Canavarlarla dost olacak biri varsa o da Mousai'dan biri değil midir?"

"Ben de onu diyorum, sen Mousai'dan *birisin*. Ben ablalarını alıp gelene..."

"Bu *benim* görevim." Larkyra onun sözünü kesti. "Bir gün

bile geçmeden Niya ve Arabessa'yı beni kurtarmaları için mi çağıracaksın? Sence bunu beceremeyecek biri miyim?"

"Lark," diye iç çekti Zimri. "Benim kastettiğim bu değil. Kayıp tanrılar buraya ne yaptıysa dikkatli olmalıyız, sadece bunu söylüyorum."

Larkyra bunu duyunca güldü, sinirleri bozulduğundan lütufları içinde yanarak kıpırdanıyordu. Büyüsü dışarı kaçamadan ağzını kapattı. Kayıp tanrılar aşkına, sürekli çok kontrollü olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu! Yavaşça nefes alıp tekrar konuşmayı denedi, bu sefer sesi daha sakindi. "Zim, kiminle konuştuğunun farkında mısın? Ben bir Bassette'im. Dikkat, ailemin kanında akmayan bir özellik."

"Cilveli davranmanın sırası değil," dedi Zimri suçlarcasına.

"Cilveli davranmak için hep zaman vardır," diye karşı çıktı Larkyra.

"Bu mantığa göre artık erkenden gitmem seni korkutmuyordur."

"Ben de niye hâlâ atına binemedin diye soracaktım."

Zimri başını iki yana sallayıp elini koyu renk saçlarının içinden geçirdi. "Üçünüzden birinin benim ecelim olacağını hep biliyordum."

"Şey." Larkyra eldivenini tekrar taktı. "Seni Buğu'ya göndermesini tercih edeceğin kız kardeş olmadığım için üzgünüm sadece."

"Niya bunu hayatta yapamazdı."

"Niya'dan bahsetmediğimi biliyorsun."

"Evet." Zimri ayağını üzengiye geçirdi ve atın üzerine yerleşti. "Biliyorum."

Larkyra kısrağın deri dizginini kavrayarak Bavol'u tuttu. "Dikkatli olacağım, Zim," dedi. "Elimden geldiğince."

"Bir Bassette için, bu güvende olacağın anlamına pek gelmiyor."

"Belanın etrafında dolaşırım?"

"Ölümle aşık atarsın yani."

"Belki de," dedi Larkyra. "Ama bunu yapabiliyorsam hâlâ hayatta olduğum anlamına gelir."

"Öyleyse pazarlığı burada bitirelim." Zimri eldivenli elleriyle dizginleri sıkıca kavradı. "Hayatta kal."

"Kalacağım." Larkyra başıyla onayladı. "Döndüğünde hâlâ hayatta olacağım, söz veriyorum."

"Teşekkürler." Zimri'nin bakışları bir kez daha onunkilerle buluştu.

Bir an daha bakışmaya devam ettiler, birbirlerine veda ediyorlardı. Ardından Zimri dilini şaklattı ve atını tırısa geçirdi.

Larkyra gölgeliğin altından onları izledi. Zimri uzaklaştıkça küçük, gri bir noktaya dönüşürken yağmur yerleri çamura buluyor, Larkyra'nın eteğinin ucunu ıslatıyordu. Genç adam sisle örtülü kaleden çıkarken onu izlemeye devam etti. Zimri onu uzaktaki uçurumlara götürecek uzun, dar köprüden geçti ve şüphesiz bu toprakların laneti olan, üstelik ne yazık ki Larkyra'nın kocası olmayı amaçlayan adamın peşine düştü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki günlerde Zimri'nin gidişinin acısını hafifleten tek şey, Larkyra'nın ablalarından aldığı mektuptu. Büyük kütüphanedeydi, burası eskiden bir saat kulesiydi ve ortasındaki sarmal metal merdiven, kitap dolu balkonlara çıkıyordu. Larkyra pencere pervazında dikilmiş, birbirinin üzerinde hâkimiyet kurmak için savaşan sözcükleri okuyordu.

Sevgili ~~kız kardeşim~~ kız kardeşimiz, seni şimdiden uyarayım, bu mektup karmaşık olabilir çünkü Niya elinde tüy kalemle tepemde dikilmiş- *Samimi başlangıçlarla kâğıdı harcamayalım. Bir şey buldun mu? Lachlan nasıl bir yer? Öyle sırılsıklam bir yerde eğlenceli bir şeyler var mı-* Bu saçmalık için özür dilerim, Lark. Çabucak yazacağım ki- *El yazısı en iyi olan benim, hepimiz biliyoruz, bu yüzden-* Kayıp tanrılar aşkına, bu kızıl beladan uzak olduğuna şükret. Biraz huzur bulalım diye arpımla büyü yaptım. Jabari'de her şey sessiz sakin, Niya'nın her zamanki maskaralıkları haricinde. Babam siyah sızıntı için krallığın her köşesinden bilgi verecek kişiler ayarladı. Umarım günlerin verimli geçiyordur. Senden ya da Zimri'den sabırsızlıkla haber bekliyoruz ki yakında yine beraber olabilelim. Çevre köyleri ziyaret ettin mi? Belki kalenin dışındakiler, içeridekilerden daha fazla şey biliyordur.

Canım, uyuyakaldın mı? Endişelenme. Arabessa'nın dikkatini dağıttım, daha fazla yazamaz. Onu sarmalayan eteklerinin düğümünden dans ederek kurtulmaya uğraşıyor. Şunu da dedikten sonra mektubu çarçabuk bitireceğim. İş için orada olabilirsin ama biraz eğlenmeye de çalış. Kahkaha, arayışın esnasında batacağın karanlığı uzak tutacaktır. ~~Ben~~ biz seni çok seviyoruz.

~~N+~~ A + N

Larkyra mektubu ikinci kez okurken kendini tutamadan gülümsedi. Parmaklarını, ablalarının tüy kalemlerinin bıraktığı çentiklerde gezdirdi. *Bir şey buldun mu?* Hayır, eve mektup göndermeye değer bir şey bulamamıştı. Clara bir muhafız gibi sürekli ona eşlik ediyordu. Genelde misafirler için yatak odaları olan -şimdi tek bir tane misafir kalmıştı- kuzey kanadını ve şaşırtıcı olmayan şekilde kapalı duran, beyaz çarşaflarla örtülü büyük bir balo salonunu gezebilmişti. Clara ona müzik odasını ve birden çok oturma odasını -hiçbiri kullanılıyor gibi göünmüyordu- dolaştırmış, Mekenna atalarının büstleri ve yağlıboya tablolarıyla dolu koridorlarda gezdirmiş, kalenin çevresi boyunca Larkyra'yı yürüyüşe çıkarmıştı. Bunların hepsi açıkta olan, sergilenmek için yapılan yerlerdi. Onun şu an ihtiyacı olan turun tam zıttıydı.

Belki kalenin dışındakiler, içeridekilerden daha fazla şey biliyordur.

Larkyra kütüphanenin penceresinden kayalık manzaraya ve etrafı çevreleyen göle bakarken Arabessa'nın sözcükleri zihninde dans ediyordu.

"Clara!" Larkyra bir elini cama bastırdı. "Yağmur durdu."

Karşısında oturmuş, ipek bir çorabı onaran Clara başını kaldırıp baktı. "Doğrudur, leydim."

"Pekâlâ." Larkyra pencere pervazından aşağı atladı. "Niye hâlâ burada oturuyoruz? Tekrar yürüyüşe çıkalım."

Hava serin ve sisliydi. Minik su damlaları Larkyra'nın kı-

zıl kahve pelerinine yapışıyordu. Alçaktaki bir yaprağı tutup koparan Larkyra, yanında Clara'yla beraber adanın güney uçurumlarına çıkan, bitkilerin yola kadar uzadığı patikada ilerlemeye başladı.

Adanın kayalık zirvesinde gururla yükselen kalenin etrafının bir kısmı, yoğun ormanla çevriliydi. Takip ettikleri eski ve toprak patika, ağaçların arasından geçip dolaşıyordu, engebeliydi ve doğa yürüyüşünü sevmeyenler için pek de uygun değildi.

Neyse ki Larkyra doğa yürüyüşü yapmaya bayılırdı. Fakat nedimesi...

"Bu tarafa gitmek zorunda mıyız, leydim?" dedi arkasındaki Clara nefes nefese. "Eğer kesin olarak gideceksek, bu kadar hızlı ilerlemek zorunda mıyız?"

Larkyra dönüp ona baktı. Gri pelerine sarınmış olan kız, çamurlu dönemeçte sendeleyerek ilerliyordu. "Egzersiz yapıp temiz hava almak insana iyi gelir, Clara. Buğu'ya yapacağın ziyareti şimdiden ertelemişsindir."

"Bu yolculuktan sağ çıkarsam demek istiyorsunuz herhalde, leydim," diye homurdandı Clara. Fakat tepeden gelen ve ormanda yankılanan bir çığlık, onun homurtusunu yarıda kesip ayağının kaymasına sebep oldu. Larkyra düşmemesi için Clara'yı dirseğinden tuttu. "Obasi Denizi aşkına." Clara başını kaldırıp baktı, yoğun dalların arasından gri gökyüzünün ufacık bir kısmı görünüyordu. "O da neydi?"

Larkyra yürümeye devam etti. "Bana şahin sesi gibi geldi."

"*Şahin* mi?" Clara, ona yetişmek için hızlandı. "Sesi şahinden daha büyük bir kuş gibi çıkıyordu."

"Belki büyük bir şahindir," dedi Larkyra. Ormandan çıkıp manzarayla karşı karşıya geldiğinde bir anda tüm düşünceler aklından uçup gitti. Önünde göller ve adalardan oluşan bir manzara uzanıyordu, mavi-gri sular gökte sonsuza dek uzanan bulutları yansıtıyordu. Larkyra, Aadilor'da birçok doğa

harikası görmesine rağmen bu kadar huzurlu, böylesine doğayla iç içe bir şeyi hiç görmemişti.

Birkaç adım sonra güney yarımadasının ucuna vardı. Toprak bir anda uçuruma dönüşerek aşağıdaki sulara kadar iniyordu. Uçurumun kenarında birkaç kaya vardı, küçücük sahil için tırmanarak inecek cesur bir ruhu çağırıyordu. Suyun ötesinde, sağ tarafta ise gri ve geniş anakara bulunuyordu. Dalgaların üstünden yükselen anakarayı, ağaçlar ve yabani çalılarla kaplı olup göğe doğru uzanan bir başka yüksek dağ kesiyordu. Larkyra doğruca dağ kenarına oyulmuş olan geniş, taştan istihkâmı görebiliyordu. İstihkâmın bir kısmı sarmaşık ve yosunla kaplıydı. Yapının dışa doğru çıkıntı yapan balkonunda uzun heykeller vardı fakat Larkyra bu mesafeden ne olduklarını tam seçemiyordu. Bu yapı, limana gelen ve limandan giden gemilere hükmeden eski bir gözcü kulesine benziyordu.

Larkyra karşısındaki manzarayı sindirmek adına bir anlığına gözlerini kapattı.

Rüzgâr pelerininin ayaklarına çarpmasına neden olurken temiz hava ciğerlerini doldurdu. Nadiren hissettiği özgürlük duygusuyla beraber büyüsü de onunla birlikte iç çekti. Bu anı daha da kusursuz kılabilecek tek şey, azıcık güneşti.

"Güzel olabiliyor," dedi Clara. Uzaktaki şehre bakarken yüzü yumuşamıştı ve özlemle doluydu.

"Söylesene," diye başladı Larkyra. Bulutlu gökyüzünde bir belirip bir kaybolan gümüş şahini izliyordu. "Lachlan'ın yağmur mevsimi ne kadar sürer?"

Nedimesi burnundan nefesini vererek güldü. "Bağışlayın, leydim." Clara hemen ağzını örttü. "İşin aslı şu, bu yağmur mevsimiyse fazla uzun süren türden bir mevsim."

"Ne demek istiyorsun?"

"On yıldan biraz daha uzun süredir yağmur yağıyor."

Larkyra gözlerini kırpıştırdı. "Yani on yıldır *her gün* fırtına mı var?"

"Havanın ferahladığı birkaç gün oluyor, güneşli gün sayısı bundan bile az ama yağmur durmaksızın yağar."

"Nasıl her şey suya kapılmadı? Nasıl taşkın olmadı?"

"Biliyor musunuz..." dedi Clara kaşlarını çatarak. "Bunu daha önce bana kimse sormadı. Herhalde göllerin faydası dokunuyordur. Ne kadar derin olduklarını kimse tam olarak bilmiyor. Bazıları da Lachlan'ın, eski tanrıların su çukuru olduğunu düşünüyor. Gezginler buraya Çağlayan Gökler derlermiş."

"Çağlayan Gökler," diye tekrarladı Larkyra. "Böyle dendiğinde kulağa... Daha az vahşi geliyor."

Clara tekrar gülerek ikisini de şaşırttı. "Ay, tekrar özür dilerim, leydim! Sanırım beni ender bir ruh halinde yakaladınız."

"Bu kadar komik olan ne?"

"Lachlan'a gelmenizin üzerinden uzun zaman geçmedi ama yine de buranın vahşi olduğunu düşünüyorsunuz. Asıl dalgalar kıyıya vurunca neler söyleyeceğinizi korkuyla bekliyorum."

"Eyvah." Larkyra sulara tekrar bir baktı. "Ben de merak ettim şimdi."

Rüzgâr aniden hızlandığında Larkyra pelerinine sıkıca sarınıp titredi.

"Üşüdünüz mü, leydim?"

"Evet, oldukça."

"Geri dönelim mi?"

"Aslında beni kırmayıp bana bir şal daha getirir misin?"

"Kaleye dönmemi mi istiyorsunuz?" Clara endişeyle alnını kırıştırdı. "Sizi burada tek başınıza bırakmam gerekir. Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum, leydim. Ayrıca odanıza gitmem zaman alır. Ve saat de geç olmaya başladı."

"Öğleni yeni geçti," diye ısrar etti Larkyra. "Güneşin batmasına bile birkaç kum düşümü vardır."

Clara arkalarındaki ormana, kalenin yeşilliğin tepesinde yükselen taş kulelerine bir bakış attı.

"Buradan bir adım dahi atmayacağım," dedi Larkyra. "Söz veriyorum. Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum." Pelerinindeki kopçayla oynadı. "Ailemle beraber olmadığım gerçeğinin farkına vardım birdenbire, eğer sorun olmazsa kendimi toparlamak adına kısa süreliğine tek başıma kalmam bana iyi gelecektir."

"Üzgünüm, leydim," dedi Clara empatiyle ona bakarak. "Onlardan bu kadar uzakta olmak zor olmalı. Ailenizle yakın mısınız?"

"Ablalarım benim en yakın dostlarım."

Clara daha da somurttu. "O zaman sizi yalnız bırakacağım ama söz verdiğiniz üzere buradan ayrılmayacaksınız, tamam mı?"

Larkyra eldivenli elini kalbine götürdü. "Bir adım bile atmam."

Clara memnun olmuş gibi görünerek başını salladı. "Olabildiğince çabuk döneceğim."

"Teşekkür ederim."

Larkyra, genç kadının geldikleri patikaya dönüp ağaçların arasında kaybolmasını izlerken birkaç kum düşümü daha bekledi. Clara'nın göremeyeceği mesafede olduğuna emin olduktan sonra başlığını itip bulutlu gökyüzünü inceledi.

Gökyüzü boş görünse de bulutların arasında saklananın ne olduğunu biliyordu. Dudaklarını aralayıp bir şahinin haykırışına birebir benzeyen bir ses çıkardı, boğazında sıcacık olan büyüsü de sesiyle beraber göğe yükseldi.

Yalnızca rüzgârın ve dalgaların sesi vardı.

Ardından...

İpeğe batırılan iğne misali, sislerin arasından gümüşi bir parıltı geçti. Larkyra'ya yanıt olan haykırışı etrafta yankılandı.

Kaipo ona doğru uçtu. Kanat uzunluğu dört at kadardı ve boyutu gitgide büyüyordu. Bunun tek sebebi engin topraklar değil, aynı zamanda Larkyra'nın isteğine uyum sağlamaktı.

Şahin, tepesinde süzülürken çırptığı kanatlarıyla Larkyra'nın örgülerinden tutamlar çıkmasına sebep olmuştu. Fakat Larkyra *T* şeklinde, kollarını iki yana açarak yerinde sağlamca durmaya devam etti. Kaipo nazikçe pençeleriyle üst kolunu kavradı. Genç kadın bir sonraki nefesinde artık uçurumun kenarında dikilmiyor, havada salınıyordu. Bulutların arasındaydı ve dostunun her kanat çırpışında kaleden uzaklaşıyordu. Bu yeni açıdan baktığında Larkyra çevredeki göllerin etrafında birkaç başka köy görebiliyordu ama hiçbiri, Lachlan Gölü'nün çevresine yayılan ve asıl kent olan Imell kadar büyük değildi. Kale Adası da merkezde bir bekçi köpeği gibi yükseliyordu, Clara kalenin içinde bir yerlerdeydi.

Uçurumun kenarından bir adım dahi adım atmayacağına söz vermiş olsa da uçmak konusunda bir şey dememişti. Dudaklarında bir gülümsemeyle yüzüne vuran serin rüzgârın keyfini çıkarırken tekrar haykırdı. Kaipo sağa, onun istediği yere doğru süzülürken Larkyra'nın çığlığına karşılık verdi.

Kaipo, genç kadını anakarada apaçık görünen ve Imell'e doğru ilerleyen patikaya bıraktı. Larkyra onun kalın tüylerini teşekkür edercesine okşadıktan sonra şahin kanatlarını çırptı. Hemen ardından ağaçların tepesine bir rüzgâr savurdu ve tekrar yükselip gökyüzünde gözden kayboldu.

Larkyra hızlıca başlığını örttü, ıslak yeşil ve kahverenginin tonları arasında kendini belli ediyordu. Kente çıkan çamurlu yolda ilerledi. Yağmur çiselemeye başladığında, yanaklarındaki damlaları silerken yağmurun ağırlaşmamasını umdu.

Arada bir gördüğü ağaç köklerinin ve düşmüş kaya yığınlarının arasından ilerlerken etrafını inceledi. Tüm bitkiler

fazla boy atmıştı. Eğri taşları kaplayan sarmaşığın yanı sıra devasa filkulağı yaprakları bir tente oluşturuyordu, altında da diğer bitkilerle çiçekler vardı. Mor göl otu da buna dahildi. Bitkiler, Larkyra'nın yürüdüğü yolun iki yanını sarmıştı ve ona kılavuzluk ederken iki renkli bu topraklara güzelce renk getiriyorlardı.

Botlarının zeminde çıkardığı çatırtı ve şapırtılarla hafifçe yağan yağmurun sesi haricinde sessiz ve epey yalnız bir yolculuktu.

Herkes nerede?

Kaleden kente veya tam tersi istikamete seyahat eden *birileri* olmak zorundaydı.

Larkyra gölün bu tarafında hayatta olan tek kişi olduğuna inanmaya başlamıştı ki derinden gelen homurtular duydu. Hızlanarak bir dönemeci geçti ve yolun kenarındaki tüccar arabasının tepesine dikilmiş iki adamı gördü. İriyarı, kır sakallı, solgun tenli, kıyafetleri zamanla küflenmiş bir adam demir tekerin üstünü sağlamca tutuyordu. Daha genç, koyu bakır rengi saçlı olan adamsa çamurun içinde diz çökmüştü, vidayı sıkmak için somun anahtarıyla uğraşırken sırtındaki kaslar geriliyordu.

"Oldu." Yerdeki adam, topuklarının üzerine oturdu ve aletini yanındaki tahta kutuya fırlattı. "Imell'e gidene kadar seni idare eder. Ama gider gitmez Bay Bergan'la görüşmen lazım. Kayıp tanrılar biliyor ki arabacı değilim ben."

"Tamam." Yaşça büyük olan adam başını salladı, ayağa kalkan genç adamla tokalaştı. "Hep minnettar kalacağım. Sırtım eskisi gibi değil, siz gelmemiş olsanız oğlumu almak için arabayı bırakmam gerekecekti."

"Teşekkür etmene gerek yok, Henry. Yardım edebildiğime sevindim."

"Biliyoruz efendim ama yine de yardım ettiğinizde size hep minnettar olacağız."

Larkyra düşmüş bir dalın üzerine bastı ve çatırtının sesi serin havaya yayıldığında adamlar ona doğru baktı.

Larkyra'nın nefesi kesildi. *Karesin.* Henry kalın kaşlarını saçlarına kadar kaldırıp genç kadını inceledi, yanındaki uzun adamsa gözlerini kıstı.

"Kayıp mı oldunuz, hanımefendi?" diye sordu Henry.

"Aklını kaybetmiş olabilir belki," dedi Lord Mekenna. Pis ellerini daha da pis olan pantolonuna siliyordu.

Bu hareketle birlikte Larkyra onu baştan aşağı inceledi. Lord Mekenna'nın genelde giydiği şık kıyafeti üstünde yoktu. Sadece kırık beyaz renginde pamuk gömlek ve kahverengi pantolon giymişti. Üstündekinin kumaşı o kadar eskimişti ki neredeyse şeffaf sayılırdı, deri botlarına çamur bulaşmıştı. Vahşi bir hayvan gibi görünüyordu.

Tanrım.

Serin havaya rağmen Larkyra'nın içi ısındı, şaşırtıcı şekilde biraz telaşlanmıştı.

"Kalenin dışında ne arıyorsunuz, Leydi Larkyra?" diye sordu Lord Mekenna. At arabasının yanından onu izliyordu.

Larkyra onun ses tonunu duyunca tek kaşını kaldırdı, telaşı yerini sinire bırakmıştı. "Kale duvarlarının içine zincirlenmem gerektiğinin farkında değildim," diye karşı çıktı. Ardından öne doğru yürüyüp Henry'ye döndü. "Ortak tanıdığımızın uygunsuz tavırları için özür dilerim. Ama bizi doğru düzgün tanıştıramayacağı ortada. Bu sebeple," derken elini uzattı. "Benim adım Larkyra Bassette. Lachlan malikânesinde misafirim."

Henry onun eldivenli eline, iki adamın kıyafetlerine zıt olarak temiz ve yumuşak görünen yeşil kadifeye, hemen sonra da Lord Mekenna'ya baktı.

"Elimi sıkabilirsin," diye cesaretlendirdi onu Larkyra. "Yalnızca tatlı verilmediğinde ısırırım."

"Adım Henry Alton, leydim." Sosis gibi parmaklarıyla Larkyra'nın narin parmaklarını kavradı.

"Lütfen bana ilk adımla seslen, Larkyra diyebilirsin. Nefesimizi resmiyete harcamak yerine daha güzel sohbetler edebiliriz, değil mi Henry?"

"Ben..." Yaşlı adam tekrar Lord Mekenna'ya baktı. Darius ise dudaklarını birbirine bastırmıştı ve şüpheyle Larkyra'yı izliyordu.

"Kesinlikle." Larkyra durmaksızın konuşmaya devam etti. "Tekerinle ilgili bir sorun yaşıyordun sanırım?"

"Şey, evet leydim..."

"Larkyra."

Adam yutkundu. "Larkyra."

"Güzel." Genç kadın gülümsedi. "Lord Mekenna'nın..." Ona doğru bir bakış attı. "Gelenekleri bir kenara attığımıza göre, sana Darius diye mi sesleneyim?"

Adamın yanıt vermesini beklemedi. Larkyra'nın tüm yaşamı kontrolden, büyüsü uğruna kalbini sakin tutmaktan ibaret olduğu için konu önemsiz formaliteler olduğunda buna katlanamıyordu. Ayrıca onun rahatlamaya ne kadar ihtiyacı varsa Darius'un da bir o kadar ihtiyacı vardı, öyle olduğunu hissediyordu.

"Mükemmel," diye devam etti Larkyra. "Darius'un tekerini sıkması çok kibar bir davranış. Fakat bahsettiğiniz şu Bay Bergan..." Gizli bir sır verircesine sesini alçaltmıştı. "...eğer bir hilekârsa durum farklı tabii." Henry'ye göz kırpınca adam gülümsedi. "Yakın zamanda kırılan araba korkuluğunun değil, bütün parçaların değişmesi gerektiğini söyleyecektir."

"Birinin yakın zamanda kırıldığını nereden biliyorsun?" diye sordu Henry.

"İşte." Larkyra işaret etti. "Diğerlerinden biraz daha ince, ayrıca farklı tür odundan. Ağırlığın dağıtılmasında sorun çıkarıyor, tekerlerinin dayanağını zorluyor. Daha pahalıya

patlar ama aslında yatırım yapmış olursun. Öyle yapmazsan sürekli çamura saplanırsın."

İki adam da sessizce durdu, ardından Henry güldü. Kulağa sıcacık gelen bu sesi sık sık çıkardığı belliydi. "Orası kesin," dedikten sonra tekerin üstüne bir tane patlattı. "Mantıklı. Oğlum ticaret yapıp dönerken yolda arabanın korkuluğunu çatlattı, ondan beri bu ihtiyar kız sorun yaşayıp duruyor. Teşekkürler, Larkyra."

"Rica ederim." Larkyra sırıttı. "İstersen seninle kente kadar gelip şu Bay Bergan'ı ziyaret etmek isterim. Sana düzgün bir fiyat vermesini sağlarım."

"Korkarım ki kaleye dönerken bana eşlik etmeni isteyeceğim," dedi Darius. Henry'nin lafını keserken yemyeşil gözleriyle Larkyra'yı hapsediyordu. "Arabacıya gitmeden önce Henry'nin de ilgilenmesi gereken başka şeyler vardır."

"Ama az önce, ona döndüğünde dümdüz gitmesini söyledin," diye karşı çıktı Larkyra.

"Evet. Öyle yaptınız efendim."

"Öyleyse daha ne bekliyorsun? Haydi yoluna, Henry." Darius ihtiyar adamı kaldırıp sürücü koltuğuna oturttu. Adamın ani ağırlığı karşısında boş boş yaprak çiğneyen eşek irkildi. "Şu tekeri yaptır, sonraki ziyaretimde seni kontrole geleceğim." Darius eşeğin kıçına bir tane patlattı, hayvan cıyaklayarak arabayı çekmeye başladı.

"Bu çok kabaydı," dedi Larkyra. Henry'nin siluetinin eğimli yolda yok olmasını izliyordu. "Veda bile edemedim."

"Burada ne arıyorsunuz?" Darius onu tutup kendine çevirdi.

Larkyra kolundaki ele baktı, Darius'un dokunuşunun sıcaklığı neredeyse anında pelerininden içeri sızmıştı. Kalbiyle beraber büyüsü de kıpırdandı.

Darius onun bakışlarını takip etti, bir an sonra elini çekivermişti.

Kendini toparlamak için biraz oyalandıktan sonra, "Yürüyüşe çıkmak istedim," diye açıkladı Larkyra.

"Yürüyüşe mi?"

"Evet, hani acele etmeden bir ayağını diğerinin önüne atarsın. Sağlığa iyi geldiğini söylerler."

"İyi de *buraya* nasıl yürüdün? Adadan nasıl ayrıldın?"

Yine o soru, diye düşündü Larkyra kaşlarını çatarak. "Adadan ayrılmam yasak mı?"

"Hayır. Yani yasak değil. Kastettiğim..." Darius lafını bitirmedi, Larkyra'nın arkasındaki yola bir bakış atarken somurttu. "Eşlikçin nerede?"

"Bugün çok fazla soru soruyorsunuz, lordum. Geçen gün çay içerken hiç böyle değildiniz."

Darius tekrar ona baktı. "Artık Darius diyorsun sanıyordum."

Bunu duyan genç kadın gülümsedi. "Doğru, Darius."

Öylece bakıştılar, yağmurun alçak sesli gürültüsü onları sessiz bir baloncuğa hapsediyordu. Islak, gümüş rengi göğün altında Darius'un saç rengi yanık kızıl-kahve olarak görünüyor, burnuna ve yanaklarına saçılmış çiller iyice göze çarpıyordu. Teninden yükselen hafif buhar gömleğinden geçip serin havaya karışıyordu. Larkyra'nın eli yanında seğirdi. Eldivenini çıkarıp onun bedeninin ısısını şahsen hissetmek istiyordu.

Darius nihayet, "O sabahki sohbete katkıda bulunacağım bir şey yoktu," dedi.

"Öyleyse birbirimizi bulmamız harika oldu. Böylece biz kente yürürken söyleyeceğin önemli şeyler *olduğunu* kanıtlayabilirsin."

"Kente gitmiyoruz."

"*Sen* gitmiyor olabilirsin ama benim hedefim orası."

"Artık değil."

"Tanrılar." Larkyra geri çekildi. "Hep bu kadar talepkâr mısın?"

"Sadece yağmur yağdığında." Darius yerdeki boş çantayı kapıp omzunun üzerine attı.

Larkyra hissettiği neşeyle beraber şaşırdı. "Sen az önce şaka mı yaptın?"

"Eğer yaptıysam ne olur?" diye sordu Darius. Larkyra'nın az önce geldiği yöne, ağaçlı patikaya doğru yürüyordu.

"Çok mutlu olurum," dedi Larkyra onu takip ederek. "Eumar Journé'mde dans ettiğim, gülüp şakalar yapan adamın hayal gücümün ürünü olduğundan korkmaya başlamıştım."

Darius yanıt vermeden yürümeye devam etti, bakışlarını önündeki yola sabitlemişti.

Ama Larkyra kararlıydı. Darius'un haşin maskesinde ufak bir çatlak gördüğü için, şimdi altta bir yerlerde yatan adamı ortaya çıkarmayı deli gibi istiyordu. O adam; Jabari sokaklarında tanıştığı, burada olduğunu belli etmeden önce Henry'yle beraber gördüğü, nazik ve kibar olan, başkalarına gülümseyen Darius'tu.

Kendi rütbesinden aşağıdakilere bu kadar açık ve dostça davranırken niye ona denk olanların etrafındayken bu kadar gergindi? Bir aydınlanma yaşayan Larkyra, adımının ortasında durmamak için kendini zorladı. *Bize güvenmiyor*, diye düşündü. *Bizimle ilgili bir şey onun için tehdit oluşturuyor olmalı.*

Yalanlarla çok içli dışlıyım.

Kendisi bir sokak serserisinden ibaretken Darius'un sarf ettiği sözcükler, tekrar zihninde dolaştı.

Yalanlar, diye düşündü Larkyra. Bakışları şimdi Darius'a dönmüştü. Üvey babası yalancının tekiydi ve genç lordun ondan korktuğu ortadaydı. Kendi kıdemindekilerin etrafındayken içine kapanmasının sebebi bu muydu?

"Darius," diye söze girdi. "Dost olabileceğimizi biliyorsundur umarım. Senin canını sıkmaya gelmedim."

"Bu doğru olsaydı," dedi Darius, hâlâ ondan tarafa bakmıyordu. "En başta buraya gelme davetini kabul etmezdin."

Sanki onu karnından yumruklamıştı.

Larkyra olduğu yerde durduğunda, Darius omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Genç kadının yüzünde ne gördüyse çatılı kaşları yumuşadı ve dudaklarından bezgin bir iç çekiş döküldü.

Larkyra'nın yanına dönüp, "Özür dilerim," dedi. "Onu kastetmedim, ben..."

"Kastettin."

Darius başını iki yana salladı. "Hayır..."

"Evet," diye ısrar etti Larkyra. "Onu kastettin. Canım yanmış olsa da en azından gerçeği söylediğin için memnunum."

Darius somurttu. "Öyle mi?"

Larkyra başıyla onayladı. "Evet. Bizim rütbemizdeki insanlar çoğu zaman akıllarından geçeni saklar. Ailem ve ben onlar gibi değiliz. Hayat, kastettiklerimizi söylememek için çok kısa."

Darius gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Evet," diye onayladı. "Ben de genelde böyle düşünürüm. Gerçi... Kabul ediyorum, bunu pratiğe dökmekte pek iyi değilim."

"Bu konuda yardımcı olmaktan mutlu olurum." Larkyra tereddütle gülümsedi ve Darius sırıtarak onu ödüllendirdi.

"Bunu çok isterim."

Larkyra'nın büyüsü cesaretlenerek gururlandı.

"Hemen başlayalım mı?" diye sordu lorda. "Bana bir soru sor, apaçık cevap vermek için elimden geleni yaparım. Ama sen de benim bir soruma cevap vermeyi kabul etmelisin."

Darius bunu bir anlığına düşündü, ellerini saçlarından geçirip kızıl tutamlara yapışan su damlalarını sildi. "Pekâlâ. Henry'nin tekeri hakkında nasıl o kadar çok şey biliyordun?"

"Babam Aadilor'un birçok yerinde iş yapar," diye yanıtladı Larkyra. "Kızlarını uzun süre boyunca tek bırakmak yerine bizi de yanında götürüyordu. Yolculuklarımızda bir sürü şeyi tamir etmeyi öğrendik, kırık araba tekeri de bunlardan biri."

"Ama sürücünüz tamir etmeyi zaten biliyordur?"

"Sence bize kim öğretti?" Larkyra güldü. "Babama göre iyi eğitim almış bir akıl, kitaplarda yazan ya da mürebbiyelerin anlattığı şeylerden fazlasını öğrenir. Kızlarının, dünyanın önlerine çıkarabileceği her şeye karşı hazırlıklı olmasını ister hep."

"Mesela haydutların pusularına karşı mı?" Darius zeki bakışlarını bir kez daha ona çevirdi.

"Öyle adamlar, sadece sessiz taşra yollarda bulunmaz."

"Yani daha önce de kendini koruma ihtiyacı duydun mu?"

"Ah." Larkyra gülümsedi. "Üç soru sordun, üçünü de cevapladım. Şimdi benim sıram."

Yağmur hızlanmaya başlarken attıkları adımlar ıslak zeminde şapırtı çıkarıyordu.

"Hadi o zaman."

"Kentte ne yapıyordun?"

Darius çantayı diğer omzuna taktı, Larkyra adamın gömleğini zorlayan kasları fark *etmemek* için elinden geleni yapıyordu.

"Balıkçıların, botlarının altını temizlemelerine yardım ediyordum."

"Onlara sık sık bu konuda yardım eder misin?"

"Evet."

"Çok kibarsın," dedi Larkyra, kalbi sıcacık olmuştu. Darius'un halkını önemsediği apaçık ortadaydı. Onlarla aynı kademde olup da daha düşük sınıflara -bunu kesinlikle hak etseler bile- düzgünce davranan birilerini görmek çok nadirdi.

"Aileme ve topraklarıma ne kadar şey verdiklerini düşününce, hiç değilse bunu yapıyorum," dedi Darius. "Onların iyi olduğunu bilmezsem rahat uyuyamam."

"Dük bu amaçla Imell'e geldiğini biliyor mu? O da onlara yardım ediyor mu?"

Darius kaskatı oldu ve üvey babasından bahsedilince o

açık davranan tavrı bir anda kapanıverdi. "Bilmiyor, yardım da etmiyor," dedi. "Ona bahsetmezsen sevinirim."

Larkyra, bir köylü gibi giyinen ve halkına yaptığı yardımseverliği kirli bir sır gibi saklayan genç lordu inceledi. İkisinin bu konuda çok fazla ortak noktası vardı ama bundan asla bahsedemeyecekti.

"Elbette," dedi Darius'a. "Benim... Keşif gezim de aramızda kalırsa sevinirim."

Darius yoldaki bir çatala yaklaşırken temposunu yavaşlattı. "Öyleyse bugün yaşananların unutulması konusunda anlaşalım."

Larkyra bir anlığına onu izledi, Darius kirli kıyafetlerinin içinde öyle yalnız ve vakur duruyordu ki genç kadının kalbine tuhaf bir hüzün sızıyordu. "Nasıl istersen," diyerek onayladı.

Darius memnuniyetle başını sallayıp onun yanından geçti, sağ tarafındaki dalları geri çekerek başka bir patikayı ortaya çıkardı. Kayalık uçuruma oyulmuş kaygan bir merdiven, yeşilliklerin arasından aşağıya iniyordu.

"Buradan," dedi Darius. Merdivenden inmesine yardımcı olmak için elini uzattı.

Larkyra eldivenli parmaklarıyla onun elini tuttu, bu temasla kalbi yepyeni bir şarkıyla şakımıştı. Nefes nefese, "Teşekkürler," demeyi başardı.

Darius tekrar başını salladıktan sonra onun elini bıraktı.

Sessizce merdivenden aşağı indiler ve Larkyra ufak, taşlık sahille kıyıya çekilmiş sandala baktı. Gölün sularının diğer tarafında Kale Adası vardı. Orayı anakaraya bağlayan uzun, dar köprüyse uzaktaydı. Köprünün bazı kısımları sis ve bulutlardan görünmüyordu. Başlarının üzerinde siyah kuşlar bir sıra halinde uçuyor, çiseleyen yağmur yorgun bir mırıltı sesiyle yağıyordu.

"Bu taraftan," dedi Darius, küçük sandala doğru ilerleyip çantasını içine attı.

Larkyra ıslanmış eteğiyle pelerinini topladı ve sandalın diğer ucuna oturdu. Genç adam da sandalı suya itip içeri atladı.

O ilerlemeleri adına her kürek çektiğinde göl dalgalanıyordu. Genç adam bu anı yaşarken kendi bedeninde, arkada vahşi orman ve sakin göl varken huzurlu görünüyordu. Buna dikkat eden herkes, Darius'un bu toprakların asıl efendisi olduğunu görebilirdi.

"Botları temizlerken mi oldu bunlar?" Larkyra öne uzanıp parmağını onun ön kolunda gezdirdi, gömleğinin kolunun altından gözüken kabarık yara izine dokundu.

Darius geri çekildi, az kalsın kürekleri elinden kaçırıyordu.

"Ah." Larkyra doğruldu. "Özür dilerim. Ben..."

"Sorun değil," dedi Darius. Gömleğinin kolunu düzeltip izi kapatırken çenesi kasılmıştı. "Ben sadece... Dokunulmaktan... Oraya dokunulmasından hoşlanmıyorum."

Aralarındaki enerjinin değiştiğini ve huzursuzluğun çatırdadığını hisseden Larkyra, boğazından yükselen soruları zorla bastırdı. Sonuçta uzun vadeli planlar için buradaydı. Özgürlüğün kıyısındaki sırlar her neyse, deli gibi meraklı olan bir Bassette bile bu konuların üzerine gittiği zaman sırların iyice geriye kaçacağını bilirdi.

Böylece sessiz kaldı. Darius kürek çekerek onları Kale Adası'nın kıyısındaki iki yosunlu kayanın arasında bulunan ufak bir iskeleye götürüyordu. Orada şamandıraya bağlanmış bir bot daha vardı. Sarmal, taşa oyulmuş merdivenler yukarıdaki malikâneye çıkıyordu.

Darius direğe tutunup sandalın sallanmasına engel oldu, Larkyra böylece dışarı adımını attı.

"Larkyra."

Darius'un dudaklarından ismi döküldüğünde ürperdi ve ona döndü.

Lord hâlâ sandalda oturuyor, soluk renkli dünyaya inat kızıl saçları ışık gibi parlıyordu. Yeşil gözleri Larkyra'nın göz-

lerine odaklanmıştı. "Birilerine görünmeden ayrılma ihtiyacı duyarsan," derken Larkyra'nın arkasındaki gizli patikayı başıyla işaret etti. "Burayı kullan."

Larkyra yanıt veremeden veya böylesi bir rotaya niye ihtiyacı olabileceğini soramadan Darius kendini iskeleden suya itti. O, kürek çekerken sandal da sisli sularda kayboldu.

Uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı.

Darius sözünü tutar gibi gözden kayboldu.

Bugün sanki hiç yaşanmamış gibi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Larkyra, Niya'nın en sevdiği broşu kırdığından beri ortalarda bu kadar gizli gizli dolaşmamıştı. Bu durumun da benzer şekilde sona erip ermeyeceğini merak ediyordu. O zaman yakalanıp dışarı baş aşağı asılmıştı, oradan geçen bir bahçıvan onu bulmuştu. Larkyra bunun tekrar yaşanmayacağını umuyordu.

Gece yarısı olmak üzereydi ve hane halkının kalanı uyuyordu. Larkyra ise arayışına devam etmeye kararlı bir şekilde tekrar sessiz koridorlara sıvışmıştı. Kalenin kuzey ve doğu kısmındaki tüm köşeleri araştırmıştı, yani Hayzar hâlâ uzaktayken güney kanadında tekrar şansını deneme vakti gelmişti.

Geceliğinin üzerine kalın bir sabahlık giymiş, ayağına da ince terlikler geçirmişti. Üst katlara çıkan devasa taş merdivenlere yaklaşırken kimseye denk gelmedi. Kalenin bu tarafında sadece bir şamdan yanıyordu, efendileri burada olmadığından hizmetkârlar kalanları yakma ihtiyacı duymamış olmalıydı. Bu da Larkyra için bir avantajdı. Aralarında dans edebileceği daha fazla gölge vardı.

Üçüncü katın sahanlığının tepesinde gururlu ve korkutucu bir tavırla oturan canavar heykelinin başını okşayan Larkyra, önce Hayzar'ın odalarını incelemeye karar verdi.

Hayzar'ın sarhoşça maskaralık ettiği gece onu burada görmüştü, odasına çekilirken kapısını çarptığını hatırlıyordu.

Pelüş, bordo halının üzerinde sessizce ilerledi. Bu akşam hareketlerinin sesini örtecek bir fırtına yoktu. Aslında son birkaç günde hava açılmıştı, sadece uluyan rüzgâr ve hafifçe çiseleyen yağmur kalmıştı. Larkyra ilk kapıya varınca içeri sıvıştı. Camdan içeri süzülen belli belirsiz ay ışığını kullandı ve pencerelerin ardındaki rüzgârın takırtısını dinlerken gözlerinin karanlık odaya alışması için kendine zaman tanıdı. Hemen sonra bir çalışma odasında olduğunu fark etti. Çok güzel dekore edilmiş bir yerdi. Yüksek tavanlardan dökülen ağır perdeler, kitaplarla dolu büyük bir duvar, pelüş ipek örtülü ve gösterişli döşemeler vardı. Odanın ortasında da koyu renk, üstü deriden yapılmış bir çalışma masası bulunuyordu. Larkyra'nın kalenin kalanında görmeyi beklediği zenginlik işte buradaydı. Anlaşılan dük, bu zenginliği sadece kendi kanadına saklamaktan gayet memnundu.

Toprakları ne kadar para getiriyorsa dükün her şeyi istiflediğini öğrendik.

Zimri'nin sözleri zihninde yankılanınca Larkyra bu gece bir şeyler öğrenme konusunda daha da inat etti.

Odanın etrafında çabucak dolaşarak her masa ve sandalyenin altında parmaklarını gezdirdi; kitapları itip çekti, yanmayan şamdanları çekiştirdi ve ellerini duvarda gezdirdi. Farklı bir yere açılan gizli bir mandal olabilecek *herhangi* bir şey arıyordu. Ama nihayetinde tek öğrendiği, bu odanın güzel olmasına rağmen belli ki hiç kullanılmadığıydı. *Nasıl bir dük, şahsi ofisini kullanmaz?* diye düşündü.

Tembel bir dük, diye Niya'nın yanıt verdiğini hayal etti.

Ara kapıya ilerlediğinde kapının kilitli olmadığını fark etti, hemen sonra diğer odaya geçti.

Bozulmuş meyvenin mide bulandırıcı, tatlı kokusu bir anda burnuna doldu ve odadan geri çıkmamak için kendisini

zorladı. Bunun yerine sehpanın üzerinde bulduğu bir kutu kibritle yakındaki bir yağ lambasını yaktı. Devasa odaya yayılan turuncu ışığın altında kendini ilerlemeye zorladı. Hayzar Bruin'in yatak odası olduğu bariz olan odanın kenarına ilerledi. Odanın ortasındaki koyu renk sayvanlı yatak, alanın çoğunu kaplıyordu. Kalan yerde de uzun masalar, şifonyerler ve oturma alanı vardı. Havaya yayılan ekşimiş koku, Hırsızlar Krallığı'ndaki *phorria* inlerine benziyordu. Hatta koku o kadar aynıydı ki Larkyra bir an dükün süslü koltuklarında uzanan hissiz figürlerin hayalet parmaklarını, bozuk büyü damarlarına pompalanırken açılan ağızlarını, kendilerinden geçerken kıpırdanan göz kapaklarını gördü. Gözlerini kırpıştırınca imgeler kayboldu ve odada tek başına kaldı.

Yüksek gardıroplardan birine yaklaşıp içine baktı, lambasını kaldırınca sırayla asılmış güzel elbiseleri gördü. Her bir elbisedeki dikişler kusursuzdu, en basit olanda bile kadife ve ipek astar vardı. Soldaki raflar, ışıl ışıl parlayan mücevherlerle doluydu. Sarı elmasları olan çiçekli bir broş, damla şeklinde zümrüt küpeler, incecik yüzükler, büyük taşları sarmalayan değerli metaller. Hepsi yumuşak kadifenin üzerinde duruyordu.

Acaba bunlar kimindi? diye düşündü Larkyra. Parmaklarını mücevherlerin üzerinde gezdirmeye başladı. Sol yüzükparmağına epey hoş bir ametisti yerleştirdi ve devasa taş parmağının eksik kısmını örtünce gülümsedi.

Bunu alsam dük fark eder mi? dedi kendi kendine.

Evet, anında da yakalanırsın. Arabessa'nın sesi zihnine doldu. *Ivır zıvır çalacaksan buradan gideceğin gün çal.*

Larkyra somurtarak yüzüğü çıkardı. Ne yazık ki büyük ablası hep iyi tavsiye verirdi.

Dolabı kapatıp yatağa döndü, başucundaki sehpalardan birine yaklaştı. En alttaki çekmeceyi karıştırdı ve boş cam kürelerle dolu bir kâse çıkardı. Kürelerin yüzeyinde siyah leke-

ler vardı, tepelerinden de kalın bir iğne çıkıyordu. Kürelerden birini alıp hızlıca kokladı, ne olduklarını anlayınca irkildi.

Bunlar *phorria* kaplarıydı.

"Iyy." Larkyra elindekini yerine bıraktı, ellerindeki yapışkan kalıntıyı da dükün çarşafına sildi. *Bu pisliğe alışkındır*, diye düşündü.

Diğer eşyalara bakarken plastik boru veya buz torbası bulamayınca şaşırdı. Achak bir keresinde bunların uyuşturucunun tesirini azaltmak için kullanıldığını açıklamıştı.

"Büyü, lütufları olmayanlar için zaten zehirlidir," dedi Achak. "Bu yüzden lütufsuz olanlar, büyü kullanılmasından çabuk etkilenir. Uyuşturucuyu tüketirken bir filtre gerekir yoksa kişinin hayatını değiştirecek kalıcı etkileri olabilir."

"Ne gibi?" diye sordu Niya.

"Böylesi bir gücü zorla kanlarına enjekte etmekten sağ çıkabilseler bile ondan sonra tatmin olmak için çok büyük miktarda uyuşturucu almaları gerekir. Tabii sonrasında da bu onların zihnine hasar verir."

"Hasar mı?"

"Epey delirirler," diye açıkladı Achak. "Uyuşturucu kullanan birçok kişiden daha hızlı bir şekilde."

Larkyra cam kürelerden çıkan iğnelere, uçlarının etrafındaki kurumuş kana tekrar baktı. Kayıp tanrılar aşkına, dük uyuşturucuyu doğrudan damardan mı alıyordu?

Larkyra ürperdi. Bu yatak odasından da kahrolası güney kanadından da çıkması gerekiyordu.

Babasına rapor verecek kadar bilgi edinmişti. Dükün gerçekten de Hırsızlar Krallığı dışında tedarikçisi olduğuna dair kanıtı vardı, *phorria* kaplarını tasvir bile edebilirdi. Belki bu sayede üreticiyi tespit edebilir hatta uyuşturucuyu taşıyacak cesareti gösteren kişiyi bulabilirlerdi.

Larkyra odadan çıkmak için arkasını dönerken gözüne bir şey çarptı. Hayzar'ın başucundaki sehpanın üzerinde bulunan deri ciltli kitabın arasından mavi bir kurdele sarkıyordu. Kitabı alıp işaretlenmiş sayfayı açtı ve lambasını yaklaştırarak kurdelenin tuttuğu şeye baktı. Bir tutam kızıl renkli, gür saç.

Larkyra iyice öne eğildi.

Saçın rengi, Darius'un saçına çok benziyordu.

Gardıroba tekrar bir bakış attı. İçindeki bir his; bu saçın, kıyafetleri hâlâ dolapta bulunan kişiye ait olduğunu söylüyordu.

Bir parmağını saç tutamında gezdirdi. Tutamlar hâlâ çok bakımlıydı, parlıyordu ve gürdü. Sanki o kişinin başından daha dün kesilmişti.

Larkyra aceleyle elini çekti çünkü tüm bunların kime ait olduğunu bir anda fark etmişti. *Merhum düşes.*

Kitabı aniden kapadı.

Larkyra kendisini hiç bu kadar davetsiz misafir gibi hissetmemişti.

Buna meslek hastalığı da denebilirdi tabii.

Ama konu yitirilen anneler olduğunda Larkyra'nın suçluluk hissi iyice şiddetleniyordu.

Artık bunlara burnunu sokmayacaktı. En azından bu gecelik.

Şimdi kalenin bu kısmından çabucak ve görülmeden çıkması gerekiyordu. Diken üstündeydi, yağ lambasını söndürüp her şeyi yerine koyduktan sonra Hayzar'ın yatak odasından dışarı sıvıştı.

Dükün odalarının mide bulandırıcı, tatlı kokusu üzerine yapışmıştı. Larkyra ilk kapıya doğru ilerleyip en yakındaki çıkışı seçtiğinde daha önce geldiğinden farklı bir koridora çıktı. Arkasına öylesine odaklanmıştı, başka ayak sesi duymak için öyle tetikteydi ki önüne dikkat etmeyi unutmuştu. Hızla bir köşeyi döndüğünde karanlık koridorun ortasında dikilen bir adamla burun buruna geldi. Adam elinde bir mumla önündeki duvarda asılı duran büyük tabloya bakıyordu.

Larkyra'nın sinirleri gerildi. Bir şarkı boğazından yukarı zorla çıkıyordu. Bu, koruma büyüsüydü. Ama figürü ve saçının bakır rengi ışıltısını görebildiğinde, onu tanıdığını fark ederek kendini sakin kalmaya zorladı. Acı bir içki misali büyüsünü yutkundu. *Sakin kafa, sakin kalp. Sakin kafa, sakin kalp*, diye sessizce tekrarlarken ilerlemeye devam etmek ve kaçmak arasında aceleyle karar vermeye çalıştı.

Nihayetinde onun adına karar veren Darius oldu. Larkyra tereddüt ederken -bunun çok nadir yaşandığını fark edince genç kadın gerilmişti- adam onun hareketinin yarattığı gölgeye doğru hızlıca dönüverdi.

Darius derin bir sesle, "Kim var orada?" dedi.

"Misafirin," dedi Larkyra yumuşak bir sesle. Sesini olabildiğince kontrollü tutmaya çalışarak ona doğru ilerledi.

"Larkyra?" Lord mumunu uzatınca Larkyra'nın yüzüne yumuşak ışık yansıdı. "Ne yapıyorsun burada?"

Larkyra bu parlaklığa karşı gözünü kıstı, kabul edilebilir bir bahane sunmaya çalışırken nabzı hızlıca atıyordu. "Uyuyamadım, yürüyüşe çıkayım dedim."

"Güney kanadında mı?"

"Nerede yürüdüğüm konusunu çok kafaya takıyor gibisin."

"Çünkü seni sürekli olmaman gereken yerlerde yürürken buluyorum."

Larkyra somurttu. "Burada olmamalı mıyım? Niye?"

"Çünkü burası misafir kanadından çok uzak."

"Kalenin senin olduğun kısmından da bir o kadar uzak," diye karşı çıktı Larkyra. Darius'un batı kanadında kaldığını hatırlamıştı. "Sen niye buradasın?"

Darius mumunu indirirken yüzü hafifçe gerildi, Larkyra rahatlayarak nefesini verdi. Bu sırada bakışları Darius'un siyah sabahlığının ve pantolonunun altından görünen çıplak ayaklarına takıldı. Bir anda içine sıcak, iç gıdıklayan ve huzursuzluk verici bir his doldu. Zira Darius eskisinden daha

çekiciydi ve bu çok sinir bozucuydu. Onun rahat olmasından hoşlandığını fark etti. İkisinden yalnızca biri sürekli gergin olabilirdi ve Larkyra huysuz bir tavırla bu kişi kendisi olursa çok daha güvende olacağını düşündü.

"Ben de uyuyamadım," diye itiraf etti Darius.

"Sen de sanat koleksiyonuna bakmaya mı karar verdin?" Larkyra başını kaldırıp önlerindeki tabloya baktı. Kızıl saçlı, kolayca gülümseyen, dikkat çekici bir kadının resmiydi. Kadın kucağında küçük bir köpekle oturuyordu ve koyu yeşil kadife bir elbise giyiyordu.

"Annem," dedi Darius. "Düşes Josephine Annabell Mekenna."

Darius'un sözcüklerindeki sevgiyi ve gururu hisseden Larkyra'nın göğsü sıkıştı ve nabzı hızlandı. Tablodaki yeşil elbiseyi ve kızıl saçı tanımıştı çünkü ikisi de Hayzar'ın üst kattaki odasında saklanmıştı.

İyi de neden? Niye Hayzar bunca yıl sonra bile böyle şeyleri saklıyordu? Üstelik bu kadar yakınında?

Aşkım.

Dükün dudaklarından dökülen sevgi sözcüğü, bir kez daha Larkyra'nın zihnini doldurdu.

Babası niye annesinin eşyalarını saklıyorsa Hayzar da bu eşyaları o sebepten saklıyor olabilir miydi?

Aşktan mıydı?

Bu düşünce Larkyra'yı huzursuz etti. Şu ana kadar dük hakkında öğrendikleri düşünülürse adam öyle bir duyguyu hissedebilecek gibi durmuyordu. Tabii kendine âşık olmadığı sürece. Ama Larkyra birçok kişinin göründüğü gibi olmadığını biliyordu.

"Çok güzel," dedi Larkyra.

"Evet," diye onayladı Darius. "Öyleydi."

"Sormam ayıp olmazsa o nasıl..."

"Hastalandı."

"Peki ya... Baban?"

"Bana sevdiği şeyi yaparken öldüğünü söylediler. Atları çok severmiş," diye açıkladı. "Binicilik kazası olmuş."

"Çok üzgünüm."

Sadece sessizlik ve dışarıdaki daimi fırtınanın boğuk sesi vardı.

"Onu tanımıyordum," diye kabul etti Darius sonunda. "Babamı. O Buğu'ya gönderildiğinde üç yaşında bile değildim. Annem... O da uzun zaman önce vefat etti. On iki yaşındaydım. Ama hâlâ onun varlığını ararken buluyorum kendimi."

Larkyra lorda bir bakış attı, bu kadar açık olması onu şaşırtmıştı. Kalenin dışında aralarında gelişen bağın tamamen unutulduğundan korkmuştu ama Darius'un hâlâ içten davranması, içine nazik bir sıcaklık yayılmasını sağlamıştı. Belki de Darius şimdi birbirlerinin sırlarını bildiklerinin farkındaydı. *Güven tohumu böyle filizlenir*, diye düşündü Larkyra.

Larkyra kendini, "Annemle hiç tanışmadım," derken buldu. "Beni doğurduktan hemen sonra ölmüş."

Darius'un ona baktığını hissedebiliyordu ama bakışlarına karşılık vermedi.

"Üzgünüm."

Larkyra omuz silkip önlerindeki kadını incelemeye devam etti. Düşesle annesinin iyi anlaşıp anlaşmayacağını düşündüğünü fark edince şaşırdı. Johanna'ya dair çok az şey bilse de aralarının iyi olacağına inanıyordu.

"Bize bir bak." Darius'a hafifçe gülümsedi. "İkimiz de annesiziz, gecenin bir yarısı kalede dolaşıyoruz."

Darius hafifçe güldü, sıcacık bir sesti bu.

Daha sık gülmeli, diye düşündü Larkyra.

"Evet, bize çok yazık." Darius tekrar tabloya baktı.

"Başka ziyaret ettiğin var mı?"

"Başka ne?"

"Düşesin başka tabloları. Uyumam gereken yerde etrafta dolaşıp da yanımda birilerini istersem diye soruyorum."

Ya da bir başkasına rastlamak istemediğimden, diye cümlesini içinden bitirdi.

"Sadece bir tablo daha var," diye açıkladı Darius somurtarak. "Ama o da dükün kanadında. Bence tabloyu odasında tutuyor."

Larkyra gözlerini kırpıştırdı. Hayzar'ın odasındayken resimleri dikkatlice incelemek için vakit ayırmamıştı.

"Annenin tüm tabloları güney kanadında mı?"

Darius başını salladı. "Sadece dük gittiğinde geliyorum. O... Mahremiyet seviyor."

Larkyra kaşlarını çattı. Bir çocuğun istediği zaman annesine bakamaması korkunçtu. Kendi annesinin portreleri Jabari'deki evlerinin her yerinde asılıydı, istedikleri zaman annelerini görebiliyorlardı.

Dük bunu özellikle mi yapmıştı? Tıpkı düşesin eşyalarına yaptığı gibi sırf kendisine ait olsun diye mi resimleri buraya taşıtmıştı? Yoksa Lachlan'ın servetini nasıl istifliyorsa değerli eşyaları da mı öyle istifliyordu?

Peki dük *gerçekten* Josephine'e değer vermişse düşes karşılığında onu sevmiş miydi?

"Eline ne oldu?" diye sordu Darius. Larkyra'nın yarısı olmayan parmağına bakıyordu.

Karesin! Larkyra eldiven giymediğini unutmuştu. Ellerini aniden arkasına saklarken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Ben, şey... hiç."

"Özür dilerim," dedi Darius çabucak. "Seni gücendirmek..."

"Hayır, hayır. Gücendirmedin. Sadece... Çoğu kişi hoş bir manzara olmadığını düşünür."

Darius onu dikkatlice izledi, Larkyra'nın rahatsızlığını kesinlikle fark etmişti. "Ben çoğu kişi değilim."

Larkyra altdudağını ısırarak seçeneklerini tarttı ama niha-

yetinde derin bir nefes alıp parmağını açıkça gösterdi. Darius zaten görmüştü.

"Saçma bir kaza," diye açıkladı Larkyra. "Ben pek umursamıyorum. Sağ elimle yazı yazıyorum, dikiş ya da yemekler için ve bıçak kullanmak gibi diğer şeyler için de tutuşumu nasıl ayarlayacağımı öğrendim. Ben..." Darius elini tutup incelerken Larkyra lafını bitiremedi.

"Yakın zamanda olmuş."

Larkyra elini çekti, tenleri ilk kez temas ederken midesi burkuldu ve büyüsü sarsıldı. Bu sefer aralarında bariyer oluşturacak eldivenler de yoktu. *Kayıp tanrılar aşkına*, o kadar güzel bir histi ki.

Darius gözlerini kırpıştırdı. "Kusura bakma," dedi pişmanlıkla. "Dümdüz konuşmak istememiştim. Sadece senin... Yani fark etmemiştim, bilmiyordum... Dans ettiğimizde bile... Üzgünüm." Başını iki yana salladı. "Sanırım uykusuzluk sonunda etkisini göstermeye başladı. Zihnim çok bulanık."

"Anlıyorum." Larkyra kendini zorladı ve nazikçe gülümsedi. "İnsan içindeyken hep eldiven takarım, eksik parmağımın olduğu yeri de dolduruyorum."

Darius onu dinleyerek başıyla onayladı.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Larkyra.

"Niye etsin ki?"

"Yaraları olan bir leydiyle sık sık karşılaşmıyorsundur."

Mum ışığının altında Darius'un yeşil gözleri yoğun bir ifadeyle ona bakıyordu. "Başkalarını yaraları veya talihsizlikleri yüzünden yargılayacak biri değilim."

Sözcükler tuhaf bir yankı gibi Larkyra'ya çarptı, kendi inançları ona karşı tekrarlanıyordu. Büyüsü gayet memnun bir şekilde kıpırdandı. "Haklısın," dedi Larkyra. "Sen çoğu kişi gibi değilsin."

Darius bakışlarını ondan çekmedi. Sıcak ışık, solgun teninde parlıyor ve kızıl saçının tellerini bakıra boyuyordu. Bir an sonra genç adam kıpırdandı ve bakışlarını kaçırarak, "Acıdı mı?" diye sordu.

"Bayılmadığıma şaşırdım."

"Cesursun."

Larkyra burnundan nefesini vererek güldü. "Lütfen, senden rica ediyorum Niya'yla bir daha görüştüğünde bunu ona da söyle. Bu konuda iddiaya girdik."

"Hatırlarsam söylerim."

"Sana hatırlatırım."

Öylece durdular, loş koridora sessiz bir huzur yayılırken birbirlerine gülümsediler. Ardından rüzgâr sertçe esip yakındaki bir pencereyi titretti ve büyüyü bozdu.

"Yatağa dönsem iyi olur," diye konuşmaya başladı Larkyra. "Yoksa Clara beni uyandırmaya geldiğinde korkunç görüneceğim."

"Evet," diye katıldı Darius. "Sana eşlik..."

"Hayır, tek gitmem lazım. Gecenin bir yarısı, kıyafetlerimiz yokken bizi beraber görürlerse çalışanlar ihtiraslı bir hikâye uydururken epey eğlenirler, senin de üvey baban öğrenir ve..."

"Çok haklısın." Darius bakışlarında panikle onun sözünü kesti. "Dük benim burada olduğumu öğrenmemeli."

"Benim de," diye ekledi Larkyra savunmacı bir tavırla. Toplumun gözünde mahvolan Darius olmazdı, *Larkyra* olurdu. Erkekler keşmekeşten her zaman yakalarını kurtarırlardı, kadınlarınsa onların arkasını toplaması gerekirdi.

"Evet, elbette."

"Ayrıca düke şeyden bahsetmezsen sevinirim..." Larkyra sol elini kaldırdı. "Dediğim gibi genelde eldiven giyiyorum. Ondan saklamayacağım tabii," diye çabucak ekledi. Darius gözlerini kısmıştı. "Sadece öncesinde onu daha iyi tanımak istiyorum."

"Dükle gerçekten evlenmek istiyorsan," dedi Darius. Se-

sine ani bir soğukluk yerleşmişti. "Hakikati paylaşmak için düğünden *sonrasını* beklemeni öneririm."

Larkyra gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Şöyle diyelim, üvey babam yaralı şeyleri toplamak isteyen biri değildir. Daha çok onları yaralamakla ilgilenir."

Larkyra duruşunu dikleştirdi. "Ben..."

"Mumumu al." Darius onun lafını kesti ve titreşen alevi Larkyra'nın eline tutuşturdu. "Bu koridorları iyi bilirim, karanlıkta yolumu bulabilirim."

"Canını mı sıktım?"

"Tabii ki hayır."

"Keyifsiz görünüyorsun."

"Yorgunum," dedi Darius ve bir anlığına gerçekten de bitkin göründü. "Anlaşılan unutulması gereken bir an daha yaşadık."

"Unutulması değil de dostlar arasında kalması gereken diyebiliriz."

"Dostlar mı?"

"Evet. Dostun olmak istiyorum, Darius."

Larkyra'nın sözcükleri üzerine lord bakışlarını tekrar yanlarında bulunan, duvarda asılı, boyaya ve renklere hapsolmuş kadına çevirdi.

"Darius?"

Darius tekrar ona baktı, bakışları tamamen odaklanmıştı. "Rahat uyuyabilirsin, sırlarını paylaşmayacağım."

"Ben de senin sırlarını," diye güvence verdi Larkyra.

Darius başını salladı. "İyi geceler, Larkyra."

Larkyra aynı şekilde yanıt vermeden önce tereddüt etti. "İyi geceler."

Koridordan aşağıya doğru ilerledi, mumun alevi titriyor ve adımlarını aydınlatmak için uzuyordu. Larkyra uzaktaki köşeye ulaşınca durdu ve arkasına bir bakış attı. Ama mürekkep kadar karanlık koridorda Darius'u seçemiyordu, annesinin yanında kalıp kalmadığını göremiyordu.

Darius ona ışığını vermiş ve karanlıkta kalmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Darius, dalların oluşturduğu gölgeliğin altında yer alan küçük sandala ilerlerken ay gece göğünde yer alan incecik bir beyazlıktan ibaretti. Hayzar her gittiğinde olduğu gibi yağmur yine kesilmişti, böylece böcekler tekrar vızıldamaya ve anakaranın sahiline çarpıp duran göle serenat yapmaya başlamıştı. Darius'un giydiği kahverengi deri maske, teninin üzerinde çok sıcak hissettiriyordu ama serin havaya kıyasla hoş bir histi.

Larkyra üvey babasının kanadında yanına geleli iki gün olmuştu ve Darius iki gün boyunca ondan tamamen uzak durmayı başarmıştı.

Dostun olmak istiyorum, Darius.

Genç kadının sözcükleri ve anısı, yine onun etrafında süzülüyordu. Dünyaya dönen kayıp tanrılardan biri gibi görünmüştü. Karanlık koridorda ilerlerken yavaşça Darius'un odağına girmişti, sabahlığının altındaki ince geceliği havada süzülüyordu, beyaz saçı mum ışığında parlıyordu. O zaman bile Darius, Larkyra'nın etrafındaki karanlık çevreye zıt olan enerjinin titreşimini, güneşle ısınmış ruhunu hissetmişti. Larkyra tekrar konuşana dek onu hayal etmiş olabileceğini düşünmüştü.

Darius onu orada görünce nabzının ne kadar hızlandığı-

nı fark etmiş ve bundan nefret etmişti. Larkyra onun adını, dudaklarından dökülen yumuşak bir şarkı gibi söylediğinde kalbine bir ağrı saplanmıştı.

Dostun olmak istiyorum, Darius.

Ona ebeveynlerinden, annesinden bahsederken ne düşünüyordu?

Ama sonra Larkyra'nın parmağını ve karşılığında ne kadar çok şeyi açık ettiğini düşündü. Darius'un itiraf etmek istemediği kadar çok ortak yönleri vardı. İkisinin de annesi yoktu, şık kıyafetlerinin altında yara izleri saklıydı. Darius o an gömleğinin kollarını sıvamak, acı dolu sırrı olan tek kişinin o olmadığını göstererek Larkyra'nın yanaklarından utancın yarattığı kızıllığı silmek istemişti.

Bu esnada şımarık, yüzeysel Larkyra imgesiyse... O imge, Darius'un ayaklarının dibinde kül oluvermişti.

Bu tehlikeliydi.

Darius'un keşfetmeye cesaret edemediği başka duygulara kapı açıyordu.

Larkyra ve üvey babası arasındaki bu saçma kur sürecinden sağ çıkabilmesinin tek yolu, olabildiğince etraflarında olmamaktı. Evlendiklerinde, tabii *evlenirlerse*, adadan ayrılması için gereğinden fazla sebebi olacaktı. Darius'un arzularından ya da ıstırabından çok daha önemli şeyler olacaktı.

Fakat Obasi Denizi aşkına, Larkyra'yı üvey annesi olarak düşünmek... Delilikti.

Imell Limanı'na sessizce süzüldükten sonra sandalını her zamanki yerine bağladı. Burası gölün kayalık kenarının hemen yanında yer alan bir dükkânın arkasıydı. Alçak sesle homurdanarak ağır çuvalı omzuna attı. Küçük iskeleye bağlı olan merdiveni tırmanırken çuvalın içindeki paketler şakırtı çıkarıyordu. Burası, iki binanın arasındaki dar bir sokağın sonuydu. Gecenin bu geç saatlerinde Imell sessizdi. Sokaklar boştu, sadece birkaç sokak köpeği ve boş balık kasalarının

yanında uyuyan bir dilenci vardı. Darius çantasını karıştırdı, paçavralara bürünen adamın yanına sarılmış bir dilim ekmek bıraktı, ardından gideceği yere doğru iyice karanlıklaşan gölgeleri takip etti.

Kaldırım taşlı sokakları aydınlatan, titreşen lambalardan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Göl, meydandan görünüyordu. Meydandaki tüm tüccar tezgâhları bir sonraki sabaha kadar kilitlenmişti. Elde etmeyi başardıkları birkaç eşya da bir gün daha satılmadan kalacaktı çünkü cepleri dolu olan gezginler, haftalar geçtikçe daha az gelir olmuştu.

Pazarın içinden geçen Darius tekrar açıklığa çıktı ve limanı geçti. Buradaki iskelelerde bulunan botlar ritmik olarak sallanıyordu, tıpkı yatağa yatırılan çocuklar gibi yelkenleri indirilip bağlanmıştı.

Rıhtımda birkaç adam ve kadın nöbet tutuyordu. Gecenin içinde turuncu ışık yayan pipolarını tüttürüyorlardı, bir araya toplanmışlardı ve sönmeye yüz tutmuş kömürlerin bulunduğu bir tenekenin üzerinden mırıldanıyorlardı. Darius'u gören olduysa da kimse belli etmedi. Gerçi maskesi ve başına örttüğü siyah peleriniyle gecenin içinde bir haydut gibi görünüyor olabilirdi fakat onun buradaki varlığına alışmışlardı. Darius en uzaktaki iskelenin sonunda yer alan küçük bir gemiye doğru ilerledi, tahta zemin botlarının altında gıcırdadı. Gemiye çıkan kalasın yanında ihtiyar bir kadın oturuyordu. Eski püskü paltolara büründüğünden vücut hatları belli olmuyordu, Darius'un yaklaşmasını izledi. Genç adam gemiye çıkarken başlarını sallayarak birbirlerini selamladılar, konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Gemi terk edilmiş gibiydi, çoğu yeri haraptı. Ana direğin arması yıpranmıştı ve ana yelken sanki tamirin ortasındaymış gibi indirilmişti. Darius bu manzara yüzünden boğazında yükselen hayal kırıklığını bastırmak için dişlerini gıcırdattı.

Lachlan gururlu balıkçıların memleketiydi, nesiller bo-

yunca Obasi Denizi'nin korsanları kadar iyi denizciler yetiştirmişti. Şimdi burayı böyle harap görmek onu deli ediyordu.

Darius geminin gövdesine indi, dar koridordan sıkışarak geçip arka kamaraya ilerledi. Burada onu masadaki lambanın sıcak, sarı ışığı karşıladı. İhtiyar bir adam masada oturuyordu. Adamın siyah kepinin altında kıvırcık, kır saçları ve gür bir sakalı vardı. Sıkı örgülü kazağı omuzlarından ve dirseklerinden delinmişti, solgun ve rüzgârdan yıpranmış elleriyle bir parça parşömene notlar karalıyordu. Yanında Darius'un yaşlarında daha genç bir adam oturuyordu. Kahverengi teni, sinekkaydı tıraşlı bir yüzü vardı. Siyah saçları örülmüş ve ensesinde topuz yapılmıştı. Adam parmaklarının arasında bakır bir sikke çeviriyordu ama Darius'un yaklaştığını görünce parayı ortadan kaldırıverdi.

"Bu gece gelecek misin diye merak ediyordum," dedi yaşça büyük olan adam, yazdığı şeyden başını kaldırmamıştı.

"Misafirin kim?" Darius kapı eşiğinde durmaya devam etti.

"Yeğenim, Xavier. Birini bu konuda eğitmek iyi olur dedim." Elini sallayarak etrafı, kamaranın duvarlarının dibindeki birkaç çantayı ve kutuyu işaret etti. "Güvence olsun."

"Buna gerek yoktu, Alastair."

Balıkçı o zaman Darius'a baktı, sert yüz hatlarına yorgun bir sırıtış yayıldı. "Tabii ki yok. Tıpkı maskene gerek olmadığı gibi."

İkisi sessizce birbirlerini incelediler. Ardından Alastair yumuşak bir sesle ve keyifli bir tavırla nefesini verip lambayı diğer tarafa çekti. "Gel. Bu sefer bize ne getirmişsin görelim."

Darius çantasını masaya koydu. "Korkarım ki pek bir şey değil."

"Ne olursa olsun, elimizdekinden fazla olduğu kesin."

Bu gerçek, Darius'un karnına bir darbe indirdi.

"En çok ihtiyacı olanlar arasında bölüştürülecek kadar yi-

yecek bulmayı başardım." Somun ekmekleri, biraz tütsülenmiş jambonu ve diğer yiyecekleri çıkardı.

"Peynir mi o?" Xavier parafinli kâğıtla sarılmış paketi aldı, açlıktan gözleri büyüdü. "Nasıl buldun bunu?"

Alastair yiyeceği yeğeninin elinden kapıverdi. "İlk kural," dedi huysuzca. "Bir şeylerin nereden geldiğini sormayacaksın, anladın mı?"

Genç adam ürkerek geri çekildi. "Özür dilerim, amca."

"Ama hakkını vereyim, cidden harika." Alastair peyniri özlemle kokladıktan sonra bir kenara koydu.

"Dük bir akşam yemeği planlıyor," dedi Darius. Çantasını boşaltmayı bitirmişti. "Diğer eyaletlerden pek çok şey getiriliyor, bunun eksiği hissedilmez."

"Akşam yemeği, öyle mi?" Alastair sakalını kaşıdı. "O ve yeni misafiri pek şanslılar."

Larkyra'dan bahsedilince Darius'un dikkati, ihtiyar adamın kahverengi bakışlarına döndü. "Misafirine dair ne biliyorsun?"

"Lüks bir yaşama alışkın olduğunu söyleyebilecek kadar şey biliyorum. Dükün o güzel arıyı çekmek için epey bal özüne ihtiyacı olacak."

Darius küfretmemek için kendini tuttu. *Kahrolası Henry ve kasaba dedikoduları.*

"Söyle bakalım," dedi Alastair. "Sence yakında yeni bir düşesimiz olacak mı?"

Darius çantasını sıkıca kavradı. "Lafına dikkat et," diye uyardı hırlayarak. "Boşboğazlık etmemesi için yeğenini uyarmıştın, sen de o tavsiyeyi dinlemelisin."

Xavier amcasını korumak için hazırlanıyormuş gibi kıpırdandı, o esnada yaşlı adam ellerini kaldırıp Darius'u sakinleştirmeye çalıştı. "Saygısızlık etmek istemedim."

"İstemişsin gibi görünüyor."

"Asla. Herkesten önce ben, merhum dük ve düşesi, onla-

rın bu topraklar için neler yaptıklarını hatırlıyorum. Sadece halkımızı, geleceğin getirebileceği şeylere hazırlamaya çalışıyorum."

Darius o zamanlar bebek olsa bile babasının ölümcül binicilik kazasını unutamıyordu. Ve annesi nihayetinde yeniden evlenmeden önce Lachlan'ın nasıl olduğunu düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu. Annesinin sağlığı gitgide kötüleşirken, ebeveynleri öldüğünde Lachlan'a olduğu gibi onun da canı çekilirken Darius çaresiz bir çocuktu ve her şeyi izlemeye zorlanmıştı.

"O zaman yaklaşan vergiye hazırlanın." Darius son çantayı da masaya fırlattı, çantadaki sikkeler ağır bir sesle sert yüzeye çarptı. "Daha fazla erteleyemedim ama bu en azından zararı kapatır."

Alastair keseyi aldı, lambanın ışığında içindeki gümüş parlıyordu. "Minnettar olmadığımızdan değil," dedi. "Ama bu sonsuza dek işe yaramaz."

"Biliyorum," dedi Darius, yakındaki bir fıçının üstüne çöktü. *Kayıp tanrılar aşkına, öyle iyi biliyorum ki.*

"Madencilik planlarının haftaya başlayacağını söylüyorlar. Gerçi Henry onları da ertelemeye çalıştığını söylüyor."

"Deniyorum," diye kabul etti Darius. "Dük, sonraki mevsimin başında kâr elde etmek istiyor."

Alastair homurdandı. "Açlıktan kırılan erkeklerle kadınların, balta kaldıracak kadar güçlü olmasını nasıl bekliyor? Üstelik kaya kıracak kadar çok kez?"

"Bana kalırsa iş yapıldığı sürece nasıl yapıldığını umursamıyor," dedi Darius. Sesindeki acının gayet farkındaydı.

"Halkımıza ne demeliyim o zaman?" diye sordu Alastair. "Gün geçtikçe eriyip gidiyorlar, daha ne kadar..."

"Uğraşıyorum," diye lafını kesti Darius, her daim hissettiği hüsran iyice artmıştı. Bugünlerde her şeyle uğraşıyor gibiydi. Halkına yardım etmek, onlara yardım ettiğini dükten sakla-

mak, Larkyra'dan uzak durmak, onun varlığının potansiyel bir tehdit olup olmadığını düşünmek. Bir de gittikçe kuvvetlenen duyguları vardı... *Hayır.* Darius zihnindeki düşünce akışını durdurdu.

"Evet, biliyoruz," dedi Alastair. Odadaki yeni gerginliği hissetmeye başlamıştı. "Ama işler böyle sürer, sen de buraya gelmeye devam ederken dük yakında..."

"O konuda endişelenmesi gereken benim." Darius ayağa kalktı, şimdi boş olan çantayı omzunun üzerine attı.

"Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin."

Yalnız.

Ama Darius'un tek bildiği yalnızlıktı.

"Getirdiklerimi bölüştürün," diye talimat verdi. "Yakında tekrar gelirim."

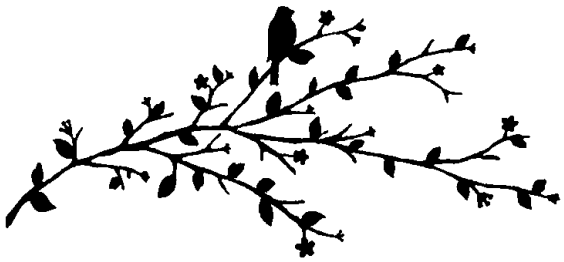
Geminin sıkışık kamaralarından çıktı, serin geceye adımını atınca daha rahat nefes almaya başladı. Maskesini söküp atmak, havayı teninde hissetmek istiyordu ama bakışlarını gölün sakin sularından ayırmadan omuzlarını kıpırdatıp kaslarını gevşetti. Gökyüzünde öfkeli bir şimşek çaktı. Uzaktaki kale bir anda aydınlandı, kalenin keskin uçları karanlıkta bir silüetten ibaretti. Işığın ardından derin bir gök gürültüsü duyuldu. Sonra tekrar.

Darius tekrar nefes alırken bulutlar yarıldı ve şiddetli bir yağmur başladı.

Olduğu yerde donup kaldı, sırılsıklam olmayı umursamıyordu çünkü o tanıdık öfke göğsüne otururken damarlarındaki kan buz kesmişti.

Böyle ani bir fırtına yalnızca tek bir anlama gelirdi.

Üvey babası dönmüştü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gizli hizmetkâr koridorları, kalenin ortak alanındaki koridorlardan çok daha aydınlıktı. Bu yüzden buralarda dolaşmak Larkyra'nın sinirlerini geriyordu. Yakındaki bir köşeden hizmetçi kızların konuşma sesi geldiğinde kalbi sıkışarak aceleyle yeni bir koridora yöneldi. Bu koridor neyse ki çok karanlıktı, böylece Larkyra gölgelerden ilerledi. Ellerini ona kılavuz olan soğuk, taş duvarlardan çekmedi. Bu geçidi resim odasındaki bir tablonun arkasında bulmuştu.

Dük bir önceki akşam, gece yarısı sularında dönmüştü. Larkyra'nın bu akşam onunla yemek yemesi gerekiyordu ama Clara'nın ev hazırlığı sebebiyle ortada olmamasını fırsat bilmiş, avına devam etmeye karar vermişti.

Neredeyse iki haftadır Lachlan'daydı ve hâlâ aile kasasından iz yoktu. Hayzar'ın tedarikçisinin kim olabileceğine dair ipucu bulamamıştı ve çaresizliğe kapılmak üzereydi. Ailesi ona bel bağlıyordu, bu görevde başarısız olamazdı. Dükün yatak odasındaki *phorria* kaplarını bulmak haricinde denk geldiği en korkunç şey, Boland'ın odasında o güzel, gümüş gül broşu cebe indiren kendisiydi. *Büyümü kontrol ederek geçirdiğim günler için bir ödül,* diye düşünmüştü.

Koridorun sonundaki çatlaktan sıcak bir ışık sızıyordu. Larkyra yavaşça yaklaşıp çatlaktan baktı, diğer tarafta küçük

bir kütüphane olduğunu gördü. Kalede birçok kütüphane vardı ama en çok kullanılan buymuş gibi duruyordu. Kitaplar etrafa saçılmıştı, bazıları masaların üzerinde açık duruyordu. Bir şömine ateşle kükrüyordu.

Larkyra gizli girişin kenarında bekledi, deri ciltli kitapların kokusu havaya saçılırken odanın aydınlığı onu içeri davet ediyor gibiydi. Sayfaların nazikçe çevrildiğini duyunca nefesini tuttu.

Burada biri vardı.

Önündeki kitap yığınlarının arasından bir bakış attığında bir kafa gördü. Bakır rengi saçları vardı.

Dudaklarında bir tebessüm dolaştı, kalbi hızla atıyordu.

Darius.

Larkyra o an geri çekilebilirdi, böyle yapması gerektiğini biliyordu. Fakat lordu birkaç gündür görmemişti ve burada, Darius'un bu kadar yakında olduğunu bilerek dikilirken onun varlığını özlediğini fark etti.

Bu huzursuzluk vericiydi ama Larkyra öncelikle yapması gerekenleri, sonra da en iyi olanı yapmaktan bunalmıştı. Kararlı bir şekilde kapıyı iterek kütüphaneye girdi.

"Ne okuyorsun?" diye sordu genç lorda. Darius büyük bir sandalyeye kıvrılmış, bir kitapta kendini kaybetmişti.

Larkyra'nın sözcüklerini duyunca yerinden sıçradı, sayfaların üzerinde tuttuğu fincandaki çayı biraz döktü.

"Yıldızlar ve denizler aşkına," dedi Darius nefes nefese. "Sen nasıl..." Odanın karşısındaki kapalı kapıya bir bakış attı. "Nereden geldin?"

"Hizmetkâr girişinden." Larkyra, Darius'un arkasında hâlâ açık olan kitaplığı işaret etti. *Bu konuda yalan söylemeye gerek yok*, diye düşündü.

"Niye oradaydın?" dedi Darius somurtarak.

Larkyra omuz silkti. "Gizli geçitler, açıkta olanlardan daha ilgi çekici."

"Bu beni niye şaşırtmıyor?" diye mırıldandı Darius, fincanını bırakmıştı. Beyaz gömleğinin yakası açıktı, ceketini de sandalyesinin kenarına atmıştı.

"Ne okuyorsun?" diye tekrar sordu Larkyra. Hemen ardından onun karşısındaki bir koltuğa oturdu.

Darius biraz utanarak, "On İki Büyü Masalı," diye itiraf etti ve kitabı kapattı.

"Çocuk masalları mı? Ne zamandır okumamıştım. 'Gözetleyen Örümceğin Ağı' en sevdiklerimden biridir."

Darius, Larkyra'nın onu yargılamadığını hissedince rahatladı. "'Serenat Yapan Güneş' masalı da benim en sevdiklerimden biridir."

Larkyra sırıttı, epey gururu okşanmıştı. Çünkü hikâyelerdekine benzeyen güçleri, göğsünde kıpır kıpırdı. "Ablam Niya da ona bayılır. Öyküleri okumak nereden aklına geldi?" Kitabı almak için uzandı, eldivenli eliyle kapaktaki altın harflere dokundu.

"Büyü hakkında bir şeyler okumayı seviyorum," dedi Darius.

Larkyra onun bakışlarına karşılık verdi, karnına bir gerginlik saplanmıştı.

"Hâlâ var olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Darius. "Büyünün?"

Larkyra hayır diyerek konuyu kapatmalıydı ama Darius'un etrafındayken gerilmek, içine kapanmak istemiyordu. Doğruyu söyleyeceğine dair Darius'a söz vermişti, bu yüzden sözünü tutmaya karar verdi. "Var olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Darius kaşlarını kaldırdı.

Larkyra başıyla onayladı. "Jabari lütufsuz bir şehir olabilir ama hâlâ lütufları olup da saklananlar var. Sen büyünün hâlâ var olduğuna inanıyor musun?"

"Özellikle çocukken çok inanırdım ama sanırım büyü-

dükçe büyü konsepti ve inançlarımın birçoğu solup gitti..." Darius lafını bitirmedi. "Ama şimdi..."

"Evet?" diye cesaretlendirdi Larkyra, farkında olmadan öne eğilmişti.

"Hâlâ var olduğunu ben de biliyorum."

Larkyra nedenini bilmese de bunu duyunca tuhaf bir umutla doldu.

Bunun neyin umudu olduğundan emin değildi.

"Lordum." Genizden gelen bir ses o anı mahvetti, ikisi de aynı anda döndüler ve kütüphanenin açık kapısının önünde dikilen Boland'ı gördüler. Boland'ın karanlık bakışları bir an Larkyra'nın üzerinde dolaştı, duruşunu dikleştirdikten sonra Darius'la konuşmaya devam etti. "Akşam yemeği için sizi hazırlamak amacıyla geldim."

"Ah, doğru," diye iç çekti Darius. "Az kalsın unutuyordum."

"Ben de," dedi Larkyra, onunla beraber ayağa kalktı. Hayal kırıklığı sanki omuzlarına çökmüştü, sohbetlerinin sonunun nereye varacağını çok merak etmişti.

Larkyra büyüyle olan geçmişine dair *asıl* hakikatleri itiraf etmezdi tabii ama böylesine yakın olduğu bir dünyaya dair Darius'un ne düşündüğünü öğrenmeyi çok isterdi.

"Birazdan görüşürüz?" diye sordu Darius, yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

Dostuz, diye düşündü Larkyra, keyfi yerine gelmişti.

"Evet, yakında tekrar beraber oluruz."

Larkyra şalına iyice sarındı, içine sızan bir soğuk onu odasına girmeye zorladı. Yatak odasının pencereleri rüzgârla zangırdıyordu, bu sebeple şamdanlardaki alevler de titreşiyordu. Ama soğuğa rağmen içi sıcacıktı. Darius'la karşılaşmalarını zihninde tekrar tekrar oynatıp duruyordu.

Büyü hakkında bir şeyler okumayı seviyorum.

Darius'un sözcükleri zihninde dans ediyordu.

Sana büyüyü gösterebilirim, diye düşündü Larkyra.

"Bu harika bir kolye, leydim." Clara'nın sesi o sessiz ana yayıldı. Larkyra'nın boynuna örgülü, siyah inciden bir kolye taktı.

"Teşekkür ederim." Larkyra eldivenli parmaklarıyla kolyeye dokundu. "Annemindi."

Larkyra en güzel elbiselerinden birini giymişti. Denizköpüğü yeşili elbisenin üst kısmını sarmalayan ince, gri bir dantel vardı. Korsesi göğüslerini biraz *fazla* davetkâr bir şekilde ortaya seriyordu. Saçlarıysa başının üzerinde tokalarla tutturulmuş ve döndürülerek topuz yapılmıştı. Clara'nın da epey becerikli bir nedime olduğu ortaya çıkmıştı. Larkyra Jabari'ye döndüğünde bu yeni saç stilini kesinlikle Charlotte'a anlatacaktı çünkü gerçekten harikaydı.

Dönersem tabii, diye düşündü sıkıntıyla. Şu kasayı en kısa sürede bulması lazımdı, aksi halde babasının ona yardım etmeleri için ablalarını göndereceğinden korkuyordu. O zaman gelmeden önce ailesine layık olduğunu kanıtlayamazsa buna katlanamazdı. İki ablası da tek başlarına çıktıkları ilk görevlerde başarılı olmuşlardı. Larkyra da başarılı olmak zorundaydı.

"Annenizin kolyeyi size vermesi çok hoş." Clara geriledi, çıkardığı işi ve kolyeyi inceledi.

"Aslında babam verdi. Annem beni doğururken ölmüş."

"Bağışlayın, leydim. Bilmiyordum."

Larkyra ayağa kalkıp ipek eteğini düzeltti. "Önemli değil. Onu hiç tanımadım, kaybının yasını tutmuyorum."

Bu elbette yalandı. Larkyra aynaya her baktığında annesinin ölümünü hissediyordu Yüz hatlarının çok benzediğini, Johanna'nın evlerinin dört bir köşesindeki yağlıboya tablolardan parlayan gülümsemesinin onunkiyle tıpatıp aynı ol-

duğunu biliyordu. Ablaları bu benzerliğin onlara acı verip vermediğini hiç söylememişlerdi ama bazen babasını onu izlerken yakalardı, mavi bakışları çok dikkatli ama boş olurdu, sanki karşısındakinin kim olduğuna dair kendisini ikna etmeye uğraşıyormuş gibi.

Kapı tıklatılınca başlarını yukarı kaldırdılar.

"Lordum." Clara reverans yaptı, kapının diğer tarafında Darius belirirken yanakları kızardı.

"İyi akşamlar, Bayan Clara," dedi Darius. "Akşam yemeği için Leydi Larkyra'ya eşlik etmeye geldim."

Kütüphanede baş başa geçirdikleri zamanı düşünürken Darius'un şu anki varlığı, Larkyra'nın tüylerinin diken diken olmasına yol açmıştı. Genç adamın bakış açısına girerken, "Üvey baban gelmedi mi?" diye sordu.

Darius'un yeşil gözleri onu baştan aşağı süzdü ve Larkyra bu bakışın etkisini görmezden gelmeye çalıştı.

"Sana refakat etmemi söyledi. Umarım sorun olmaz."

"Daha bile iyi." Larkyra gülümseyip Darius'la beraber koridora çıktı. Lordun artık tanıdık olan karanfil kokusu bütün duyularını okşuyordu. "İyi anlaşmamızın önemli olduğunu düşünüyor demek ki."

Darius yanıt vermedi.

"Koluna gireyim mi?" diye sordu Larkyra.

Darius ona uzatılan ele baktı, Larkyra'nın sol eli olduğunu fark etmişti ve yeşil, kadife eldivenin altında saklanan sırrı hatırlamış olmalıydı.

"İstemezsen..."

Darius, onun koluna girmesini sağlayarak sözünü kesti. Büyüsü bu temasla heyecanlanıp kıpırdandı, genç kadın tebessümünü bastırmakta zorlanıyordu. Darius çok çekici, koyu mavi bir ceket giymişti. Aynı renkte yeleği ve pantolonu vardı, saçları da ortadan ayrılıp geriye doğru taranmıştı. Larkyra onun kolundaki kişi olduğu için gururlanıyordu.

Darius loş koridorda ilerlerlerken, "Özür dilemek istedim," dedi.

"Ne için?"

"Kütüphanedeki sohbetimiz bölündüğü için."

Larkyra başını kaldırıp ona baktı, o tuhaf umut içinde tekrar kıpırdanıyordu. "Evet, sohbetten çok keyif alıyordum. Ayrıca bu kalede tek başıma kalmak için gidebileceğim yerler olduğunu öğrenmek de güzel. Kasvetli ve hüzünlü olmayan yerler tabii," dedi takılarak.

Darius onu bir tebessümle ödüllendirdi. "Kabul edeyim, buralarda öyle yerlere pek rastlanmaz ama hiç olmadıkları anlamına da gelmez."

"Lütfen benimle paylaş," dedi Larkyra. "Gizli sığınaklara bayılırım. Jabari'deki evimizde bir sürü var, çoğunu hâlâ keşfedemedim. Birkaç tozlu köşede bir iki kasamız olduğuna bile inanıyorum, eski evlerde genelde öyle olur. Söylesene, Lachlan da öyle midir?"

"Malikânenin etrafında pek az kişinin bildiği yerler var," diye itiraf etti Darius. "Ama ben genelde Kale Adası'ndan uzaklaşınca huzur bulurum."

"Öyle mi? Nereye gidersin peki? Lütfen huzur bulduğun tek şeyin, köylülerin botlarının altını temizlemek olmadığını söyle."

Darius sırıtışını bastırdı. "Sana söylersem orası artık huzurlu olmaz diye korkuyorum."

"Affedersin," dedi Larkyra nefes nefese, alınmış gibi davranmaya başladı. "Ben bir mekânın huzurlu doğasını ancak katbekat *arttırabilirim*. İstediğine sorabilirsin. Şey, ablalarıma sorma. Onlar hep benim aleyhime olan yalanlarla..." Darius'un güldüğünü fark edince sözünü bitirmedi. "Söyler misin, nedir bu kadar eğlenceli olan?"

"Sensin," diye yanıtladı Darius. "Özür dilerim, beni şaşırtıyorsun."

"İyi anlamdadır umarım."

"Henüz karar vermedim."

"Lütfen, sonuca varırken hiç acele etme."

"Bu konuda bana yardım etmek için yanımda olduğun sürece acele etmem."

Larkyra yumuşak bir tonda güldü ama bir şeyi fark ettiğinde gülüşü epey tuhaf bir şekilde sonlandı.

Tanrılar. Darius onunla *flört* mü ediyordu? Bu da Larkyra'nın hoşuna mı gidiyordu?

Bir anda kolunu Darius'un kolundan çekmeyi çok istedi. Yaşadıkları an, fazla samimi hissettirmeye başlamıştı.

Larkyra sessizleşti, kayıp tanrılar biliyordu ki çok uzun zamandır ilk kez oluyordu bu. Bir Bassette'e hiç yakışmayan bir tavırla sessiz kaldı, kuzey kanadındaki açık koridora girip ana merdivenden indiler. Mumluklarda çok sayıda mum yanmasına rağmen sadece mekânın azıcık bir kısmı aydınlanmıştı. Kalenin ebedi gölgelere mahkûm olduğu izlenimini güçlendiriyordu.

Taş heykellerle dolu bir koridordan geçtiler. Aadilor'un dört bir yanında yaşayan canavarlar dişlerini gösteriyor ya da hırlıyordu. Bazıları arka ayakları üzerindeydi ve onlara tepeden bakıyordu. Larkyra haşin gözükmek için fazla uğraştıklarını düşündü ve bir sonraki yürüyüşünde yaban çiçeği toplamak için zihnine not aldı. Heykellerin pençelerinden mükemmel vazo olurdu. İkili bir köşeyi dönerken Larkyra'nın bakışları duvarların dibinde veya kapı eşiklerinde hazırda bekleyen, siyah kıyafetli, sessiz hizmetkârlara döndü. Gece turları esnasında gördüğünden çok daha fazla çalışan vardı.

"Malikânenin bu kadar kişiyi çalıştırabildiğini görmek güzel," dedi Larkyra.

"Normalde bu kadar olmaz. Üvey babam senin ziyaretin için daha fazla kişi çağırmış anlaşılan."

"Öyle mi? Ama bu boyuttaki bir evi çekip çevirmek için epey hizmetkâr gerekiyordur."

"Evet ama..." Darius'un bakışları, yemek odasının girişinde bekleyen Boland'ı buldu.

Larkyra adamın o güzel, gümüş gül olmadan çıplak görünen sol yakasına baktı ve Boland'a sırıttı. Boland onların yaklaşmasını izlerlerken dimdik durmaya devam etti. Bakışlarıysa Larkyra'nın, Darius'un koluna girmesine takılmıştı.

"İyi akşamlar, lordum ve leydim." Boland eğildi. "Dük sizi bekliyor."

"Teşekkürler, Boland," dedi Darius. Ardından önce Larkyra'nın girmesini işaret etti.

Larkyra eşikten içeri adımını atar atmaz içindeki her şey, geri çekilmesi için haykırdı. Üstelik bunun sebebi, odanın görünüşü değildi. Hayır, ziyafet salonunun karanlık bir cazibesi vardı. Sıra sıra pencerelerdeki vitraylı camlar kırmızı, turuncu ve sarılardan oluşan soyut bir mozaikti. Dışarıdaki fırtınada her şimşek çaktığında renkler parlıyordu. Odanın merkezindeki uzun masa çok saçma görünüyordu çünkü sadece üç kişi için hazırlanmıştı, iki uca ve tam ortaya servis açılmıştı.

İşte hayvani bir uyarı hissiyle burun deliklerinin büyümesine neden olan şey de tam buradaydı. Masanın başında, arkasındaki şöminede kükreyen alevlerle çevrelenmiş bir halde Hayzar Bruin oturuyordu ve bedeni çalınmış büyüyle dolup taşıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Larkyra, Görü ile baktığında Hayzar bir insana bile zar zor benziyordu. Yüzü toparlamıştı, artık çökmüş ve yorgun durmuyordu ama kapkara yağ ile tamamen sarmalanmıştı. Ağzından çenesine bir mürekkep yavaşça ama sürekli akıyordu. Öyle ki bu pisliğin ardından Larkyra onun şık ve kırmızı ceketiyle gömleğini göremiyordu bile. Hayzar üstündeki bu rezaleti nasıl görmüyordu? Bu çalınmış büyü ona ne yapıyordu?

Elbette cevap ortadaydı. Hayzar sadece *phorria*'nın getirdiği coşkunun bazı kısımlarını, bir zamanlar yaşamını onsuz sürdürdüğü halde şimdi elinde olan gücü hissediyordu. Böylece uyuşturucunun diğer tesirleri sadece donuk, önemsiz yan etkilere dönüşüyordu. Büyünün yüceliğine dair vaatlerse zihnine fısıldanıyordu. Hayzar'a göre bu durumdaki yansıması güzeldi, güçlüydü.

En azından Achak'ın Larkyra ve ablalarına anlattığı buydu.

Bu bağımlılar "ellerindeki" gücün, Larkyra gibi birinin gücünün fırtınasıyla kıyaslandığında buhardan ibaret olduğunu bilmiyorlardı. Hayzar uyuşturucunun tesirine göre muhtemelen temel büyüleri yapabilirdi ama bunlar birer seraptan ibaretti. Yapılan her hileyle beraber yok olmaya başlıyordu. Ama bağımlıların her zaman daha fazlası için sürekli gelmesine neden olan da tam olarak bu tesirdi.

Şey, diye düşündü Larkyra. *Şahsi iş mevzusunun ne olduğunun cevabını almış oldum.*

Kapkaranlık bir haşmetle oturan dükü inceleyen Larkyra, onun izini sürme konusunda Zimri'nin başarılı olup olmadığını merak etti. Başarılı olmuşsa da acaba babasına nasıl haberler götürüyordu? Kendi mektubunu bu gece, bu odadan kurtulur kurtulmaz Kaipo'yla gönderecekti. Hayzar'ın etrafındaki boğucu enerji, Artık Yok'a açılan bir çukur gibiydi, bu odadaki her güzel anıyı sömürüyordu. Çalınmış büyünün kalın, siyah dokunaçlarıysa Hayzar'ın omzunun üzerinden yılan gibi uzayıp bir şeyleri tutuyor ve yiyecek bir şey bulmak için açlıkla etrafı arıyordu. Dokunaçlardan biri uzanıp Larkyra'ya yapıştı, yanağını ve boynunu okşayıp aşağı kaydı. Larkyra derin bir nefes alıp güçlerini göğsünün derinliklerine gömdü.

Sakin kafa, diye sessizce fısıldadı. *Sakin kalp.*

"Leydi Larkyra, bu akşam harika görünüyorsunuz." Larkyra içeri girerken Hayzar ayağa kalkmadı, sadece masanın ortasındaki sandalyeyi işaret etti. Ekşimiş büyüsünün parmakları geri çekildi. "Lütfen oturun ve ben yokken burada neler gördüğünüzü, neler yaptığınızı anlatın."

Yıllar boyunca gösteri sergilediği ve çok sayıda farklı maskeli gerçekliğe büründüğü için minnettardı, bu sayede bir hizmetkâr onun sandalyesini iterken o da kolayca gülümsedi. "Geçen gün bahçe labirentinizi keşfettim, Ekselansları. Lütfen bahçıvanınıza tebriklerimi iletin. Tasarımda harika bir iş çıkarmış."

"Bahçe labirentim mi?" Bir garson herkesin şarap kadehini doldururken Hayzar tek kaşını kaldırdı. "Bizde olduğunu bile bilmiyordum. Darius, sen biliyor muydun?"

"Evet, Ekselansları."

Aralarındaki mesafeye rağmen Larkyra, Darius'tan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Darius artık ona yemeğe

kadar eşlik eden, gülümseyen adam değildi. Larkyra'nın gördüğünü göremiyor olabilirdi ama *hissedebiliyor* olması gerekirdi, değil mi? En azından kokusunu alabilir miydi? Böyle lekeli bir büyü, Görü'sü olmayanlara nasıl görünüyordu?

"Muhteşem," dedi Hayzar. Garsonlar ilk tabakları servis etmeye başlamıştı. "Belki yarın beraber orada yürüyüş yaparız, leydim. Üvey oğlumun bunca zaman benden sakladığı hangi sırları öğrendiğinizi merak ettim."

"Bahçe pek de sır sayılmaz," dedi Darius. "Sizin kanadınızdan görünüyor."

"Umarım gözümün önündekini göremediğimi ima etmiyorsundur," dedi Hayzar ve parmaklarını tabağın yanındaki bıçağın keskin ucunda gezdirdi. "Zira bu, misafirimizin önünde benim adıma hiç hoş bir izlenim çizmez."

Darius'un bakışları dükün eline kayınca çenesi kasıldı.

"Tam aksine." Larkyra artan gerginliği yumuşatmaya uğraştı. "Çoğu zaman size ayağımdaki ayakkabının rengini bile söyleyemem. Ablalarım büyük ihtimalle bu yüzden, sadece tek renk ayakkabı giymem için beni ikna ettiler."

"Ablalarınız ne kadar zekiymiş," dedi Hayzar. Bakışlarını üvey oğlundan uzaklaştırdı. "Eumar Journé'nizde onlarla tanışmaktan çok keyif almıştım."

"Bunu duyduğuma sevindim, Ekselansları. Ancak size bir sır verebilir miyim?"

Nihayet bununla dükün tüm dikkatini üzerine çekmişti. "Elbette. Sırlar, toplamayı en sevdiğim şeylerdendir."

Larkyra sırıtıp ona doğru eğildi, göğsünü iyice ortaya sermişti. "Onlarla tanışmak, *benimle* tanışmaktan daha az keyifli olduğu için mutluyum."

Hayzar'ın bakışları, genç kadının ortaya serdiği şeye kaydı ve açlıkla gözleri parladı. Ardından gülerek başını geriye attı. "Leydi Larkyra, birlikte biraz eğlenecek gibiyiz, değil mi?"

"Kesinlikle öyle umuyorum," dedi Larkyra. Gözlerini de-

virmemek için kendini zor tutuyordu. Biraz ten gösterince insanların dikkatini dağıtmak o kadar kolaydı ki. Buraya gelmeden önce Niya'nın verdiği tavsiye zihnini doldurdu. *Kadınlar tüm avantajlarını kendi lehlerine kullanmalıdır.*

Kesinlikle, diye düşündü Larkyra huysuzca.

En azından Hayzar artık Darius'a oyuncağıymış gibi bakmıyordu.

İlk tabak önüne geldi, baharatlı *curash* aromalı bir yahniydi ve Larkyra her şeye rağmen kurt gibi açtı. "Leziz görünüyor," dedikten sonra kaşıkla bir lokma aldı, aromalar dilinde patlama yarattı.

Kayıp tanrılara şükürler olsun ki yemek, akşam yemeğini yedikleri morg ile uyumlu değildi.

"Aç değil misin, Darius?" diye sordu dük.

Üvey oğlu çorbasını izlerken Boland'dan daha solgun görünüyordu.

"Kabalık etme oğlum. *Ye.*"

"İyi misiniz, lordum?" diye sordu Larkyra.

"İyidir o," dedi dük haşin bir tavırla. "Sadece her zaman olduğu gibi tuhaf davranıyor."

Larkyra'nın gülesi geldi. *Buradaki tek tuhaf şey, masanın başında oturan yaratık.*

Larkyra tekrar, "Lordum?" diye seslendi Darius'a yumuşak bir sesle, ardından kaşlarını çattı.

"*Ye.*" Dük yumruğunu masaya indirdi.

Larkyra yerinden sıçradı. Hayzar'ı çevreleyen siyah enerji öne doğru sızdı, masanın diğer ucuna tırnaklarıyla kazıyarak ilerleyen siyah bir dalgaydı. Sanki bir kibrit yakılmış gibi Hayzar'ın öfkesi bir anda parlamıştı.

"Misafirimizin önünde beni utandırıyorsun."

"Ekselansları," diye araya girdi Larkyra. "Sorun değil, sizi temin ederim."

Ama dükün gözleri Darius'a kilitlenirken Larkyra artık orada değilmiş gibiydi.

Zimri gidince ve ortada olan bitene şahitlik edecek bir beyefendi kalmayınca mizacı çok çabuk değişmişti.

"Yemek istemiyorsan oğlum, *konuş* o zaman!"

"Bunu yiyemeyeceğimi biliyorsun." Darius sözcükleri o kadar yumuşak söylemişti ki Larkyra zar zor duydu.

"Ne?" diye sordu Hayzar. "Mırıldanılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ben. Bunu. *Yiyemem*," diye patladı Darius. Nihayet üvey babasının bakışlarına karşılık veriyordu.

Dük sırıtışını bastırırken şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı. "Niyeymiş o?"

Darius elini yumruk yaptı. "İçinde *curash* var."

"Ee?"

"Alerjim olduğunu biliyorsunuz."

"Ha." Larkyra nefesini verdi. "Bu muydu? Öyleyse sonraki tabağa..."

"Aşçımıza bu yemeği yapması için iyi para ödedim." Hayzar onun lafını kesti. "Her lokmasını *yiyeceksin*."

"Hayır."

"*Hayır* mı?"

Darius dudaklarını birbirine bastırdı, yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Larkyra emin olamıyordu ama... Evet, Darius titriyordu.

"Pekâlâ." Dük mendilini kaldırdı, ağzının kenarlarını sildi, o mendili indirirken enerjisi de kumaşa yapışmıştı. "Yeme öyleyse. Seni zorlayamam." Dikkatini tekrar üvey oğluna çevirdi. "Yoksa zorlayabilir miyim?"

"Ekselansları," diye lafa girdi Larkyra. "Lütfen..."

Hayzar zehirli büyüyle patlarken Larkyra'nın sözcükleri yok olup gitti. Büyü bir dalga misali zemini, duvarları kapladı ve ateşin rengini turuncudan maviye çevirdi. Oda şimdi

uyuşturucunun yoğun, karanlık salgısıyla kaplanmıştı. Ekşi aroma neredeyse katlanılmazdı. Etraflarını aydınlatan tek şey, Hayzar'ın arkasındaki şömineydi ve o da dükün öfkesiyle iyice yükseğe doğru alevleniyordu. Yemek odasındaki herkes donakaldı, hizmetkârların bakışları da görmez bir şekilde önlerine odaklanmıştı.

Larkyra olanları şok olmuş bir şekilde izledi. Dük gücünü etrafa saçarken gerçek bir canavara dönüştü, gözleri kapkara oldu. Yüzü kül ve kemik rengiydi, dişleri uzamış ve et yiyen balıklarınki gibi keskinleşmişti. Sırtından çıkan dokunaçlar masanın üzerinde oyalandıktan sonra odadaki herkesin iradesini hiçe sayarak yüzlerine dokundu. Dokunaçlardan biri onu bulduğunda bu temas, derisine sürtünen buz parçaları gibi hissettiriyordu. Niyetini fısıldayıp onun zihnini puslandırıyordu. *Uyuuuuu*, diye tısladı Hayzar'ın büyüsü, Larkyra'nın etrafında. *Zihnini dinlendir.*

Buna karşılık Larkyra'nın büyüsü yükseldi, damarlarında akıp onu korumak için çırpındı. *Savaş*, diye bağırıyordu. *Bizi özgür bırak!* Larkyra sersem bir şekilde dişlerini gıcırdattı ve büyüsünü boğazında kapalı tutmak için kendini zorladı. Bir kası büker gibi gücünü de parmaklarına ve ayak parmaklarına gönderdi, derisinin altında tutarak bir kalkan haline getirmişti.

Sakin kafa, sakin kalp, sakin kafa, sakin kalp. Sakin, sakin, sakin, sakin, sakin. Hızla nefes alıp verdi, bir yandan tehdit anlarında ona hep netlik ve sükûnet getiren sözcüklere umutsuzca tutunurken bir yandan da Darius'un ve hizmetkârların taş kesilmiş suratlarını taklit ediyordu.

"*Ye.*" Hayzar'ın sözcükleri her ne kadar Darius'a yönelik olsa da gıcırtılı bir sesle Larkyra'nın kulaklarına doluyordu.

Genç lordun yüzü boş bir maskeden ibaretti, kaşığını kaldırdı ve çorbasını yudumladı.

"*Daha fazla,*" diye emretti Hayzar alayla gülümseyerek.

Darius daha fazla, daha fazla yedi.

Her yutkunduğunda Larkyra onun alerjisinin çabucak kendini gösterdiğini izlemek zorunda kalmıştı, üstelik Darius yalan söylemiyordu. Teninde hemen kabarcıklar belirdi, boynundan yukarı lekeler yayıldı. Dudakları şişti, yedinci kez yutkunduğunda tek göz kapağı çoktan şişerek kapanmaya başlamıştı.

Obasi Denizi aşkına. Larkyra bunu durdurmak zorundaydı!

Kontrolü elinde tutmak için savaş verirken teni gerim gerim gerilmiş gibiydi. Darius'u böyle acı çekerken görmeye dayanamıyordu. Özellikle de her şeyi en ufak bir düşünceyle sona erdirebileceğini bilirken. Dudaklarından dökülen tiz bir notayla, keskin bir çığlıkla Hayzar'ın yüceliğin zirvesi olduğunu sandığı bu gücü ortadan kaldırabilirdi.

Ama ya sonra?

Hayzar'ın, Darius'un ve hizmetkârların zihniyle oynayıp lütuflarına şahit olduklarını unutturmak için ablalarına ihtiyacı vardı. Dükün şu anda yaptığı gibi boş bir pus sayesinde unutmaları için insanları hipnotize edebilirdi ama anıları tekrar yazmak, ailesinin lütuflarının gizli ve güvende kaldığına emin olmak fazla incelikli bir işti. Özellikle de odada uğraşılması gereken çok fazla zihin varken. Üstelik Larkyra, Hayzar'a karşı inanılmaz bir öfke duyuyordu. Büyüsü özgür kalmak için ciğerlerini pençelerken kontrolüne adeta pamuk ipliğiyle tutunuyordu. Bilhassa Darius kesik nefesler almaya başladığında, boğazının alerjiyle kapandığının bir işaretiydi bu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Larkyra'nın zihni çaresizce çözüm ararken bir yandan da kayıp tanrılara dua ediyor, üvey oğlunu öldürmeden önce bu deliliği kesmesi için yakarıyordu.

Ölürse öldüremez. Güçleri kışkırtıcı bir şekilde zihninde gezindi. *Biz ondan daha güçlüyüz. Sen de canını yak*, diye ısrar edip kaburgalarının altından sertçe attı.

HAYIR! Büyüsünden gelen sesi susturdu. Darius bir kaşık çorbayı daha ağzına götürürken hiçbir şey yapmamak delilik olsa da Larkyra buradaki canavar *olmayacaktı*. O yaratığı sadece kral emrettiğinde salıverirdi ve o zaman bile yaratık onu ikiye ayırmıştı.

Larkyra'nın midesi buruldu ve bir an sonra geçmişin anıları zihnine doldu.

Genç bir kızdı, Hırsızlar Krallığı'ndaki sarayın altında bulunan kuyafet odasında ağlıyordu.

"Şşşt, çocuğum." Babası yanındaydı, beyaz kral cüppesi de Larkyra'nın eteğinin yanına düşmüştü. "Ağlamamalısın yoksa daha kötü olur."

Ablaları kapının girişinde endişeyle dikilmiş onu izliyor, bekliyor, desteklemek istiyorlardı.

"Bana bunu niye yaptırdın?" Larkyra kendini sakinleştirmeye uğraşarak titrek bir nefes aldı ve büyüsünü zorla içine hapsetti. Ama büyü etrafta dolaşmaya, odasındaki eşyaları devirip kırmaya devam etti.

Babasını Larkyra'nın vereceği acıdan koruyan tek şey, zırhıydı.

Larkyra krallarının, babalarının emriyle işkence ettikleri adamı düşünmeden edemiyordu.

"Siz kızların büyüsü karmaşık," dedi Dolion nazikçe. "Güç iyilik için kullanılmalı ve bazen iyilik için kötülük yapmak gerekir. Bu dengeyi anlamalısın. O adam korkunç şeyler yapmıştı, sen de bunun durdurulmasına yardım ettin."

"Ama lütuflarımı kontrol etmeyi yeni öğrendim," diye itiraz etti Larkyra. "Acı vermemeyi yeni öğrendim. Fakat sonra sen bize..."

"Şimdi gücünü kontrol edebildiğin için," diye araya girdi babası, bir elini onun omzuna koymuştu. "Hazır

olduğunu biliyordum. Oradayken kontrolünü kaybetmiş gibi hissettin mi?"

Larkyra bu soruyu düşünerek burnunu sildi. "Hayır."

"Aynen öyle. Birini incitmiş olabilirsin ama o anda büyünün efendisiydin, kuşum. Bu farkı anlıyor musun? Verdiğin acının kontrolü sendeydi, tıpkı artık güçlerinin verebileceği neşenin kontrolünün de sende olması gibi. Büyünün sabit noktası sensin, Larkyra. Ne yöne gideceğine sen karar verirsin."

"Ben karar veririm," diye tekrarladı Larkyra.

"Evet. Sizden birçok zor şey yapmanızı isteyeceğim, ben de her gün zor kararlar vermek zorunda kalıyorum ama bunu, bizden daha büyük bir dünyayı kontrol etmek için yapıyoruz. Hırsızlar Krallığı sert bir yumrukla yönetilmesi gereken bir yerdir. Biz, kaosu sınırlayan o pençeyiz."

"Anladım," dedi Larkyra biraz zaman geçtikten sonra, büyüsüyle beraber çalkantılı duyguları da sakinleşti.

Babası başıyla onayladı. "Güzel. Kontrolün elinden gittiğini hissedersen, Achak'ın sana öğrettiğini hatırla."

"Gerginken... Nefesimi vermeyeceğim, yutacağım."

"Evet. Bunu yapmak zordur bilirim ama başaracaksın, kuşum. Hayatın duraksamalarla dolu olabilir ancak öylesi daha güvenlidir. Ayrıca ablaların da yanında. Korktuğunda onlara bak. Onların gücünü kullan. Ellerini tut, senin ellerinin titrememesi için ne gerekiyorsa onu yap. Sakin kalmak zorundasın."

Sakin. Sakin. Sakin.

Hep sakin, rahat ve mutlu kalmak Larkyra için sonsuza dek geçmeyecek bir yüktü. Çünkü tam tersini kontrol etmek

çok zordu. Ama parmağı kesilirken çığlıklarını içinde tutabildiyse şimdi de sessiz kalabilirdi.

Darius'un alerjisinin ölümcül bir boyut almasını izlemek ne kadar kalbini parçalasa da başka seçeneği yoktu. Ailesini seçmek zorundaydı. Tek kasını oynatsa, tek bir sözcük söylemek için ağzını açsa bile bu odanın, insanların hatta belki kalenin patlayacağından korkuyordu. Ailesinin büyüsüne dair gerçek ortaya çıkardı ve sürgün edilir, daha kötüsü avlanırlardı. Larkyra bunu onlara yapamaz, hayatlarını ellerinden alamazdı. Özellikle de bunca yıl çok fazla acıya sebep olmuşken, annesini bile öldürmüşken asla mümkün değildi.

Darius'un yüzü korkunç bir mora dönüştüğü sırada Larkyra kıpırdamadan oturdu, sandalyesinin kollarını kavradı ve kan tadı ağzına dolana kadar dilini ısırdı.

Düke bir bakış attı, üvey oğlunu kendi iradesine uydururken siyah gözlerinde beliren muzaffer parıltıyı gördü. Larkyra merhum düşes Josephine'i, Hayzar'ın odasında sakladığı ve düşese ait olan eşyalarla portreleri düşündü. İpekle nazikçe bağlanmış o saç buklesini. Bu adam ona gerçekten değer vermişse düşesin tek oğluna nasıl böyle davranıyor olabilirdi?

Kalbin tam olarak ne kadar karanlık? diye düşündü Larkyra. *O kalbi susturmak ne kadar iyi hissettirir?*

"Bu kadar yeter." Dükün sesi odada yankılandı.

Darius'un eli, ağzından birkaç santimetre ötede dururken titredi. Lordun kaşından bir damla ter aktı ve Larkyra o anda Darius'un çaresiz bakışlarındaki o berraklığın ışıltısını yakaladı. Darius'un bir parçası, bu ıstırabın her zerresini hissedebiliyordu.

İçindeki ateş daha da şiddetle yandı.

Nasıl bir kâbusun içine düştüm ben? Larkyra sandalyeyi daha sıkı kavradı. *Darius ne zamandır bu kâbusun içinde yaşıyordu?*

Hırsızlar Krallığı'nda büyürken birçok karanlık şeye şahit

olmuştu. İnsanlar öldürülür, derileri yüzülür, canları paramparça edilirdi ama bu zulüm hiçbir zaman hak etmeyen birine uygulanmazdı. Hırsızlar Kralı'nın, masumların peşine düşenler için ayrı cezaları vardı ve günahkârların çığlıklarına şahit olan kimse, böylesi bir oyunda şansını denemeye cesaret edemezdi.

"Ah, zavallı çocuk," dedi dük. Yorgunca sandalyesine çökmüştü. Büyüsü duvarlardan, zeminden ve ateşten geri çekildi. Büyü ortadan kalkınca sanki hava rahatlayarak bir nefes almış gibiydi, duvarların dibindeki hizmetkârların da dükün iradesinden kurtulunca omuzları çökmüştü. Kalbi boğazında atan Larkyra, Darius'un diğerleriyle beraber gözlerini kırpıştırmasını ve bilincini kazanmasını izledi.

Darius sanki kaşık yanıyormuş gibi şangırtıyla bıraktı. Bir elini şişmiş yüz hatlarında gezdirirken kesik nefesler alıyordu, ne yaptığını fark etmişti ve çaresizce her nefes aldığında teni daha da kızarıyordu.

"*Gerçekten* alerjin varmış." Dük şaşkın bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "O kadar yememeliydin. Bizi bırakıp bir kendine çekidüzen mi versen? Ne dersin?"

Darius ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü. Lord olduğu yerde biraz sallanınca dengesini bulmak için bir elini masaya koydu. Larkyra yardım etmek için yerinden kalkmaya çalıştı.

Darius'un şişmiş gözleri ona döndü, oturması için sessizce yakarıyordu.

Yapma, diyordu bakışları. *Var olduğumu unut.*

Larkyra'nın içinde yüzen büyüye verdiği imkânsız emir de buydu.

Larkyra yutkundu, boğazına yayılan lütuflarını *derine, derine, derine* itti ve sandalyesine dönmeyi başardı. Nihayet hasar vermeden konuşabilecekmiş gibi hissettiğinde düke dönüp, "Ne oldu ona? Korkunç görünüyor," dedi.

Dük onların aptal olmasını istiyordu, Larkyra da bu rolü oynayacaktı.

"Bence de, değil mi? Ama endişelenmeyin." Hayzar bir elini salladı. "İyi olacak."

Darius'un olduğu tarafa bir bakış attı ama sandalye artık boştu, yemek odasının kapısı da yavaşça kapanıyordu. Darius kaçtığı için rahatlasa da bu korkunun yerini çabucak dehşet aldı.

Larkyra şimdi bir manyakla baş başaydı.

Üstelik Hırsızlar Krallığı'nda olan türden bir manyak değildi bu. O manyaklar gayet hoştu. Larkyra tatlı veya parlak bir şeyle onların dikkatini dağıtabilir, gücüyle onları kuklaya çevirebilirdi. Ama burada gücünü kullanmaması gerekiyordu. Büyüsünü kullanmamak da yarım bir insan olarak yaşamak gibiydi. Sanki *Lierenfast*'i baştan yaşıyordu ama daha da kötüydü; zira bıçak yetenekleriyle hava bile atamıyordu.

En azından henüz değil.

Bakışları tekrar kapalı kapıya, Darius'un boş sandalyesine kaydı. Darius iyi olacak mıydı? Alerjisini dindirecek bir ilacı var mıydı?

Larkyra'nın içindeki her bir zerre, bunu öğrenmek için odadan dışarı fırlamasını söyleyerek haykırıyordu.

"Üvey oğlumun dikkatsizliğinin, yemeğimizin kalanını mahvetmesine izin vermeyelim." Dük parmaklarını şıklatınca hizmetkârlar tabakları toplayıp ikinci servisi getirdi.

Kayıp tanrılar aşkına, diye düşündü Larkyra. Önüne konulan ete bakıyordu. *Nasıl yemek yiyebilirim ki?*

"Ee, canım." Dük eti kesmeye başladı, yorgun olduğu belliydi ama yine de Larkyra'dan hoşlanmış, etkileyici bir adamdı. Tabii her gözeneğinden dökülen siyah yağ haricinde. "Ben yokken neler yaptığınızdan bahsetmeye devam edin."

Larkyra gözlerini kırpıştırdı.

Bir oda dolusu insanın önünde üvey oğluna işkence ettin, diye bağırmak istiyordu.

Çorbayla.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Sonuçta o bir Bassette'ti. Ortama uyum sağlayan, her şeyden sağ çıkan ve önünde oturan kurnaz piçten çok daha zeki olan biriydi. Cevap bulması gereken birçok soru, keşfetmesi gereken banka kasaları, özgür kılması gereken topraklar vardı. Larkyra kendine tekrar tekrar, *Uzun vadeli bir oyun*, diye hatırlattı. Bu uzun vadeli oyunun tatmin edici bir sonucu *olacaktı.*

Böylece genç lord kalenin bir yerinde acılar içinde titreyerek yatıp, her nefesini zorla alırken Larkyra dükle beraber kaldı. Sohbet etti, gülümsedi ve her lokmayı yedi.

Bu esnada da aldığı her lokmanın, Hayzar'ın son lokması olduğunu hayal etti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Var olduğumu unut.

Darius'un acı çeken bakışları, Larkyra'nın gözlerinin önüne kazınmıştı ve adımlarını aceleyle atmasına neden oluyordu. Kalenin batı kanadının geçidine yürürken gece yarısı fırtınasının rüzgârı öfkeyle kükrüyor, şimşek de geçidi aydınlatıyordu. Neyse ki Larkyra kupkuruydu, şarkı söyleyerek kendine sessiz bir görünmezlik baloncuğu oluşturmuştu. Şarkısında tarlalardaki yazlardan bahsediyordu, sesi de tıpkı güneş gibi sıcaktı. Büyüsünü dışarı itti, tenindeki yumuşak bir dokunuş gibiydi. Fırtınayla kalkanı içeri itmek istiyordu. Etrafını çevreleyen havanın yüzeyinden sular süzülüyordu. Akşam yemeğinde yaşananların ardından babası, Larkyra'nın güçlerinin tamamen bağlı kaldığı sürenin bitmiş olduğunu elbet anlardı. Orucu artık bitmişti.

Larkyra hangi kapının Darius'un odasına ait olduğunu bilmese bile kanada girerken hislerinin onu yönlendirmesine izin verdi. Pek az süslenmiş bir karşılama odasını, küçük ve şahsi bir kütüphaneyi, beyaz çarşaflarla örtülü bir çocuk odasını geçti. Etrafı keşfedebileceği başka geceler de olacaktı. Şu an daha önemli bir olay vardı.

Yürümeye devam etti ve nihayet bir koridorun sonundaki çifte kapılara denk geldi. Kapıların altından yumuşak, tu-

runcu bir ışık sızıyordu. *Burada*, diye düşündü. Lord lütufsuz olsa da Larkyra onun kişisel enerjisini tanımaya başlamıştı, sanki Darius'un gerçekten büyüsü varmış gibi o enerji onu çağırıyor, tenini ısıtıyordu.

Bir elini sert keresteye bastırdığında kapı gıcırtıyla aralandı. Larkyra'nın nabzı hızla atarken şarkısı da sönüp gitti. Ardından tereddütle içeri girdi.

Darius'un karanfil kokusu odasında iyice belirgindi ve bir anlığına dikkatini dağıtmıştı.

"Darius?" diye seslendi nazikçe.

Lordun yatak odasında olması uygunsuz olabilirdi ama görgü kuralları artık umurunda değildi. Darius'un iyi ve hayatta olduğundan emin olmak istiyordu!

Bakışları devasa odada, sandalyelerde ve masalarda gezindi. Balkon kapıları açıktı, içeri sert bir rüzgâr esiyor ve uzak duvarda kükreyerek yanan şömineyle savaşıyordu. Larkyra'nın bakışları odanın merkezindeki yatağa ve orada uzanan figüre takıldı.

Darius'un yanına koşarken nefesi tekledi, lordun nefes aldığını ve uyuduğunu görünce kalbi resmen rahatlayarak büyüsüne çarptı.

Larkyra çabucak yeni bir şarkı, Darius'u daha derin uykuya yatıracak bir ninni söylemeye başladı. Nihayet rahatlamıştı, emir veren bir notayla ve bileğinin bir hareketiyle açık olan balkon kapısını kapatıp sürgüyü kilitledi. Mekân rahatlamış gibiydi. Yatak odası şimdi yumuşak ve sıcaktı.

Buna rağmen önündeki görüntü hiç hoş değildi ve lordun tenindeki korkunç kabartılara, şişmiş derisine bakarken boğazına öfkeli bir düğüm oturmuştu. Darius yemekteki kadar kötü gözükmese de vücudu nevresimlere dolanmıştı, sanki uykusunda bile canavarıyla savaşıyordu. Larkyra iyice yakınlaştı. Buraya gelmek için yola çıktığında aklında tam bir plan

yoktu ama Darius'u görüp onu bilinçsiz halde bulduğunda ne yapacağını biliyordu.

Larkyra derin bir nefes aldı, ardından babasının ona ve ablalarına söylediği, annesinin en sevdiği şarkılardan biri olduğunu anlattığı bir şarkıyı söylemeye başladı. Bu şarkı geceleri hep Larkyra'ya huzur getirirdi ve Darius'un yatağının kenarında otururken notalarıyla sıcak bir merhem gibi lordu sarmalamaya başlamıştı.

Bak çocuğum yıldızlara,
Yüksekteki o dansa,
Çünkü orada bekleyeceğim.

Mesafeler gerçek değildir aşkım,
Bizim kucaklaşmamızı sarar ışığım.

Gece gözlerini örtsün canım,
Endişelerini ve üzüntülerini kovsun.

Karanlık olmadan, yıldızım,
Aydınlatamazdım,
Akıp taşan sevgimi.

Hisset sesimin nazik dokunuşunu,
Gece yarısı rüzgârlarının içinde.

Sırlarımızı böyle fısıldarız çiçeğim,
Ayrılıkla geçen kum düşümlerini aşarız böyle.

Tekrar yıldızlara bak aşkım,
Gökte neşeyle dans edenlere.

Unutma, ninniyi mırıldanırken ben,
Göklerdeki parıltıyım,
Rahatla.

Büyü Larkyra'nın ağzından döküldü, dili kaşınırken şarkıyı bir büyüye dönüştürdü. Kanındaki enerji de öne atıldı ve onun sesinin yumuşak, bal sarısı filizlerini Darius'un kulaklarına ve gözlerine gönderdi.

Parmaklarını güçlerinin içinde dolaştırdı. Büyüsünü yönlendirdi ve Darius'un alnıyla yanağını okşayıp boynundan aşağı inmesini, işkenceden kalan her kırmızı lekeyi silmesini sağladı. Sesini ikiye ayırıp tiz ve pes notalarla bir harmoni oluşturdu. İki tonu birbirine dikti, şarkısının değdiği her yerin tekrar yumuşak, lekesiz bir tene dönüşmesini izledi. Larkyra'nın zihni şarkının sözleriyle kıpır kıpırdı, içinden dökülen ve şifa veren enerji ona coşku veriyordu. Nabzı kulaklarının arkasında hızla atarken amacını sakin tutmaya ve yanındaki sıcak, güçlü adamdansa elindeki göreve odaklanmaya çalışıyordu. Yeni açılmış yaraları iyileştirebilirdi. Şifa verme, Achak'ın ona öğrettiği ilk gerçek büyülerden biriydi.

Larkyra'nın gösteride yaptığından daha fazla güç ve kontrol gerektiriyordu ama o bunu yapabilirdi. Darius için *yapardı.*

Gördüğü son kızarıklığa ulaştığında gözleri aşağılara, gömleğin altında bedenine yayılan diğer kabarıklıklara kaydı. Şarkısı sessizleşti. Daha aşağılara inmeye cesaret edebilir miydi?

Darius hafifçe inledi, sanki sesini çoktan özlüyormuş gibi yüzünü ona çevirdi ve bu sesle Larkyra'nın tüyleri diken diken oldu.

Uzunca bir süre Darius'un gömleğindeki düğmelere, eskimiş kumaşın altından görünen göğsündeki kaslara baktı. *Bu işi düzgünce bitirmek istiyorsam gömleğini çıkarmam gerekecek,* diye düşündü. *Kumaşın altında daha fazla kızarıklık*

olduğu kesin. Bir an sonra kendinibütün düğmeleri açarken buldu.

Darius'un gömleği açıldı ve Larkyra elini ağzına götürdü. Lordun o güzel beyaz teninin ve belirgin kaslarının üzerinde düzinelerce yara izi vardı. Bazıları küçüktü, bazılarıysa büyük ve çirkin kesikler ya da çapraz çizgilerdi. Larkyra bunların çeşitli aletlerle yapıldığını anlayabiliyordu. Bakışları dört paralel çizgide dolaştı: Bir çatal.

Larkyra'nın zihni Hayzar'a, yemekte tabağının yanındaki bıçağı nasıl okşadığına döndü.

Midesi bulanıyordu.

Buna cüret edebilir mi?

Çorbayla olanları görmese şüphe ederdi fakat...

Gözünün önünde başka bir imge belirdi. Darius kürek çekiyordu, ön kolundaki yara izi görünüyordu. Tereddüt etmeden lordun önce bir kolunu, sonra diğer kolunu gömlekten tamamen kurtardı.

Larkyra nefesini tutarken Darius bilinçsiz bir şekilde yatakta döndü.

Buradaki yaralar çok daha kötüydü. Kollarında iz olmayan bir yer bulmak neredeyse imkânsızdı. Sağ ön kolunun tepesinde de Larkyra'nın sandalda gördüğü yara vardı, en derin ve en eski olan buymuş gibi görünüyordu. Larkyra'nın gözleri yaşlarla dolarken görüşü bulanıklaştı. Nefesi buharlandığında odadaki ışıkların donuklaştığını, serinlediğini fark etti. Büyüsü tıpkı dışarıda terör estiren fırtına gibi hüzünlü, kasvetli bir buluta dönüşmüştü.

Bu kalede mutluluk veren hiçbir şey yoktu.

İçinde öfkenin alevi yükseldi. O tehlikeli duygu büyüsüne fısıldıyor, tatlı intikamdan bahsediyor, ışık büyülerini karanlık bir şeye dönüştürme gücü olduğunu hatırlatıyordu.

Acı veeeeer, diye fısıldıyordu. *Onlar nasıl acı verdiyse sen de öyle acıt. Onlar nasıl aldıysa sen de al.*

Larkyra'nın çarpık bir yanı pes ettiğini, olabileceğini bildiği o patlayıcı yaratık olduğunu hayal etti. Acı vermekten hoşlandığı apaçık ortada olan Hayzar'ı işkence tahtasına oturtmak öyle tatmin edici olurdu ki. Hırsız Kral kesinlikle anlardı, öyle değil mi? Sonuçta bu istismar orada yaşansa karşılığı çok çabuk gelirdi. Şüphesiz Larkyra da bu cezayı infaz etme şansı verilen kişi olurdu.

Darius tekrar yatakta kıpırdandı. Larkyra karanlık rüyasını bastırdı, intikamın o hastalık verici seviyedeki tatlı hissini söndürdü. *Sakin*, diye düşündü. *Sakin kalp, sakin kafa.* Bu sözcükleri tekrarlarken geçmişten başka bir anı zihninde belirdi: Şifa verdiği ilk sefer.

"Kırıp parçalamak için kullandığın enerji, tamir etmek için de kullanılabilir çocuğum," diye açıkladı Achak. Larkyra ve ablaları, Jabari'deki evlerinde bulunan küçük, gizli kütüphanelerden birinde oturuyorlardı. Burası eski ciltler ve parşömenlerle doluydu. Tütsü, büyü ve sır kokuyordu. Achak eğitim vermeye geldiğinde de sınıf olarak kullanılıyordu. "Yaraladığını iyileştirebilirsin de."

"Gerçekten mi?" Larkyra doğruldu, göğsü umutla doldu.

Dokuz yaşında bir kızdı ama ardında bıraktığı hasardan bıkıp usanmıştı.

"Sana şimdi gösterebiliriz," dedi erkek kardeş, hareket ederken elbisesi etrafında döndü. "Biriniz asistanım olur musunuz?" diye sordu Arabessa ve Niya'ya.

Ablaları gerildi.

"Hayır," dedi Larkyra çabucak. "Boş ver."

Larkyra'ya büyüsü konusunda yardım etmeleri istendiğinde ablalarının başına hiç iyi bir şey gelmezdi.

"Ben yaparım." Arabessa ayağa kalkıp Achak'ın yanına geçti.

"Ara..."

"Lark, eninde sonunda yapmamız lazım." En büyük ablası lafını kesti, mavi rengi gözlerinde hem sert hem de yumuşak bir bakış vardı. İnatçı gözleri sevgiyle dolup taşıyordu. "Sonsuza dek bir canavar olduğuna inanmana izin veremeyiz. Yılanlar bile derilerini döker."

"Ama yine de yılan olarak kalırlar," dedi Larkyra.

"Evet ama büyürler," dedi Arabessa. "Sen de büyümelisin."

Achak, Arabessa'yı ona dönük bir sandalyeye oturturken Larkyra sessiz kaldı. Achak duvardaki raftan bir bıçak aldı ve Arabessa'ya bacağını açmasını söyledi.

Arabessa denileni yaparken omuzları gerildi, odadaki hava sanki sıkışmış gibiydi.

"Acıtacak," dedi Achak. "Ama hızlı olacak."

Çabuk bir hareketle Arabessa'nın dizinin hemen üzerindeki solgun deriyi kesti.

Arabessa sandalyesinin kollarını kavradı ve çığlığını yuttu. Gözleri yaşarmaya başladı.

"Niye böyle yapmak zorundayız?" Larkyra yerinden sıçradı, sesindeki acı havayı yarıp geçerek Arabessa'nın yarasını daha da genişletti, daha da derinleştirdi. En büyük ablasının bacağından aşağı kızıl kan süzülmeye başladı.

"Ah!" Arabessa iki büklüm oldu.

"Sakinleş," diye hatırlattı Achak, Larkyra'ya. "Sakin ol."

Larkyra nefes nefeseydi ve oda etrafında dönüyordu. Niya yanına gelip nazikçe omzuna dokundu. Tek kelime etmese de varlığı yeterince şey anlatıyordu.

Ablaları hep onun yanındaydı.

Oda tekrar duruldu.

"Öfkeni ve hüsranını hissediyor musun?" diye sordu Achak. "Onu huzura, sakinliğe çevirmen gerek."

Ama nasıl? *Larkyra haykırmak istiyordu ama tek bir ses çıkarmaya bile cesaret edemedi.*

"Önünde yaralı olan kişiye bak," diye devam etti Achak. "Arabessa. Ablan. Burada kanını döküyor çünkü seni seviyor, sana inanıyor. Onun sevgisini hisset ve kendi sevgini ona aç. Ona olan sevgini bul. Ailene olan sevgini bul. Işığı bul, Larkyra. Bırak karnına, kollarına ve bacaklarına yayılsın. Öfkeni ve şüpheni yakıp yok etsin. İşte böyle. Daha yavaş nefes al."

En büyük ablasının gözlerine baktığında o mavi derinliklerde kararlılık ve güven gördü. ***Sana inanıyorum.***

Bu bağ ile hızla atan nabzı sanki yavaşlamıştı. Göğsü genişledi, düşüncelerini yanında sakinleştirici bir güç olan Niya'ya açarken göğsü artık sıkışmak yerine özgürce kanat çırpıyor gibiydi. Larkyra'nın iblislerini kovabilmesi için Arabessa kendi derisini ve etini feda etmişti. Umut, diye fısıldadı Larkyra'nın büyüsü. ***Sevgi.***

"Onu iyileştirecek iradeyi bul," diye talimat verdi Achak. "Büyünle acısını dindir. Bunu yapmak mümkün. Öfkenle yara açarsın ama sevginle o yarayı dikersin. Ablanı iyileştir. Ona sevginle şarkı söyle."

Notalar önce yumuşak bir şekilde, bir mırıldanma gibi başladı ama Larkyra'nın boğazında yükselirken sıcak, yumuşak ve sevecendi. Sözleri değil, sadece hisleri taşıyorlardı. Hayranlık, takdir, sevgi, kararlılık.

Şarkı söylerken Arabessa'nın bacağındaki açık yaraya odaklandı, büyüsünün sarı filizleri de havada dans edip kıvrıldı ve kesiği okşadı. Derisi birleşirken ablası rahatlayarak nefesini verdi. Bir an için o dikiş bembeyaz parladı, tıpkı Larkyra'nın kalbini dolduran saf irade ve heyecan gibiydi.

Şarkısı sona ererken odadaki her şey sessizleşti. Arabessa bir parmağını bacağındaki kırmızı yara izinde dolaştırdı, yaradan geriye sadece bu kalmıştı.

"Daha sonra yara izlerini kaldırmayı çalışırız," dedi Achak. Ancak kızlardan hiçbiri onu duymadı çünkü Arabessa ve Niya çoktan Larkyra'ya sarılmışlardı. Hepsi ağlıyordu ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Bu, başlangıçtı. Arabessa'nın dediği gibi Larkyra büyüyordu.

Larkyra gözlerini kırpıştırdı ve kendini Darius'un odasında buldu, lordun uyuyan bedeni ve yaralı teni gözler önündeydi.

Darius ne kadar küçükken başlamış bu? diye düşündü Larkyra karanlık bir tavırla. Ve niye başlamıştı? Kimse engel olmaya çalışmamış mıydı? Peki ya Darius? Engel *olabilir* miydi ki? Hâlâ nasıl halkı için şefkat besleyebiliyordu? Ya da herhangi birine, mesela Jabari'deki sokak kızına. Üstelik bu kadar acı çekmişken.

Bütün bu sorular zihnini meşgul etse bile cevapların önemli olmadığını biliyordu. Şimdi yapacağı şey şüphe uyandırabilirdi ama o anda hiç umurunda değildi.

Öğrendiği gibi Darius'u iyileştirecekti.

Bunu yapmaya hakkı olmayabilirdi fakat akşam yemeğinde hiç işe yaramamanın verdiği vicdan azabı çok fazlaydı. Darius az kalsın ölürken hiçbir şey yapmaması affedilemezdi. Bunu böyle telafi edecekti. *Koru*, diye mırladı damarlarındaki büyü.

Evet, diye onayladı Larkyra. *Korumalıyım.*

Larkyra derin bir nefes alıp kederi hep aydınlatan sevgiye, ailesine duyduğu sevgiye uzandı ve sakin şarkısını tekrar çağırdı.

Notalar dudaklarından döküldü, bu sefer bir vaat de taşıyorlardı. *Kâbuslarına son vereceğim*, diye yemin etti Larkyra. *Çünkü bu kaleyi sarsacak son fırtına ben olacağım.*

Büyüsüyle tekrar odayı doldurup yeni, daha sıcak tonlarla

aydınlatırken bakışlarını uyuyan lordun üzerinden çekmedi. O işkencenin, Darius'a korkunç şeyler yapılmasının kanıtlarını inceledi.

Kararlı bir şekilde gücünün oldukça fazlasını ruhundan, kanından tutup öne çekti. Böyle bir adamın asla katlanmaması gereken bir geçmişi silecekti. Bunun için tüm enerjisine ihtiyacı olacaktı. Larkyra büyüsünü şakırken başı döndü, sanki havada süzülüyor gibiydi. Notalar birbiri etrafına dolandı, eski derinin iyileşmesini taklit edip düzleşti. Üç farklı sese ayrıldı, birbirine dolandı. Larkyra her birini yaraların üzerine yönlendirdi. İzler önce ışıkla doldu, ardından kayboldu. Bazıları o kadar şiddetli, o kadar eski ve derindi ki Larkyra onları sadece yüzeysel, renksiz çizgilere dönüştürebilmişti. Darius'un çektiği acıları gösteren izler hâlâ oradaydı.

İşi bittiğinde arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. Başı zonkluyordu ve sessizleşmişti. Kemiklerine kadar yorulmuştu, onun kadar güçlü biri için tuhaf bir histi bu. Boğazı bile ağrıyordu. Ama tüm bunlar, önündeki adamın yaşadıklarına kıyasla hiçbir şeydi.

Bu sana yeni bir huzur getirsin, diye düşündü. Darius'un kızıl saçından bir tutamı geriye itti.

Larkyra uzunca bir süre orada oturdu, büyüsü yüzünden eklemleri ağrıyordu ve bu esnada genç lordun uyumasını izliyordu. Ardından son bir şarkı, kendi yuvasından gelen sessiz bir melodi söylemek için kendini zorladı.

Yaz çayırlarındaki altın parıltılar,
Sallanan bitkiler ve rüzgârların,
Nazik dokunuşu.

Güneş senin yanında,
Üstünde ve etrafında,
Bağışlıyor günahlarını.

Dinlen şimdi nazik ruhum,
Merhametlidir kayıp tanrılar.

Bize bu ebedi, cevheri bıraktılar,
Kalan o sıcak yürek,
Değer yaşamaya.

Aradığını getirmesi için sana,
Uykundan daha derinini arama.

Işık senin için hep tepede kalacak,
Zayıf anlarında kuvvetle seni saracak.

Larkyra'nın sesi, Jabari'nin dışındaki buğday tarlalarında gezinen meltem gibi sessizleşti. Kaslarının itirazlarına karşı gelerek ayağa kalktı.

Uyuyan lorda, eskiden yaralı ama şimdi pürüzsüz olan tenine son bir bakış attı.

Ardından nasıl görünmez bir şarkıyla sarılı bir hayalet misali Darius'un kanadına geldiyse öyle çıktı. Genç adamın odasının kapısı kapanırken yankılanan çıtırtı, kırık bir geçmişi iyileştirmek ve yepyeni bir gelecek kurmak isteyen bir kıza dair tek kanıttı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Darius durgun, ılık bir gölün yüzeyinde süzülür gibi hafif ve tanıdık olmayan bir sükûnet hissederek uyandı. Böyle bir hissi sadece Lachlan güneş ışığı ve mavi göklerle rengârenkken, ebeveynleri hayattayken yaşadığını hatırlıyordu. Unutulmuş bir rüyayı andırıyordu bu geçmiş, farklı bir çocuğun anısı gibiydi. Darius bu hisse tutunmak için çabalarken gözleri yatak odasının duvarlarına, ardında parlayan şimşeğe ve cama çarpan yağmur damlalarına odaklandı. Bazen fırtınalar o kadar şiddetli olurdu ki gece ve gündüz ayırt edilemezdi. Sabahlar da gece yarısı gibi karanlık olurdu. Zamanı anlamanın tek yolu, Darius'un yatağının yanındaki kum saatiydi. Şafak vaktinden henüz sonrasıydı.

Darius inleyerek yatakta yuvarlandı, nevresimlerine iyice gömülmek istiyordu ama uzun zamandır ilk kez yorgun hissetmiyordu. Aslında çok iyi hissediyordu, dinlenmişti ve kaslarında acı ya da ağrı yoktu.

Bunu fark ettiğinde aniden doğruldu.

Bir şeyler yanlıştı. Acı onun hayatında sürekli vardı ve içinde dün gece de epey acı çektiğine dair bir his vardı.

Odasına, şöminede sönmeye yüz tutan kömürlere göz atarken halının üzerinde devrilmiş bir halde duran küçük, kahverengi şişeye odaklandı. *İlaç*. Bunu görünce aklı bir anda

dün gece yaşananlarla doldu. Larkyra ile odasında buluşması, onun iç açan güzelliği ve hazırcevaplığı. Darius'un kalbi sıcacık olmuştu ve Larkyra'ya, üvey babasıyla olan yemeğe giderken eşlik etmek de zor gelmişti.

Üvey babası...

İşte düşünceleri orada zaman atladı, anıları bir oraya bir buraya saçılıyordu, bir eksik vardı.

Zihnine bulamadığı şeyi bir araya getirmesi için yalvarırken Darius'un tüyleri diken diken oldu.

Akşam yemeği. Yemekte ne oldu?

Darius akşamı aklında canlandırmaya ne kadar uğraşırsa anıları da ondan o kadar uzaklaşıyordu. İçindeki titreme yerini soğuk terlere bıraktı çünkü hafızasındaki mürekkep lekeleri, sadece tek bir şeyden sonra olmuş olabilirdi.

Hayır, diye düşündü Darius. *Lütfen, o olmasın.* Gözlerini sımsıkı yumdu, çarşaflarını lekelediği kesin olan şeye bakmaya korkuyordu.

Kanına.

Ama hiç dinmeyen yağmur, cama vurmaya devam edip acı hiç gelmezken Darius aşağı doğru bir bakış atmaya cesaret edebildi.

Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Üstelik yalnızca yeni yaralar değil, eski yara izleri de ortada yoktu.

Darius'un göğsü panikle doldu ve zihninde bir hortum misali dönmeye başladı, Aceleyle yataktan sıçradı. *Nasıl bir oyun bu?*

Boy aynasına ilerledi ve yansımasına bakıp titreyen ellerini bir zamanlar yara izleriyle dolu olan teninde gezdirdi. Darius bu yaraları nasıl aldığını tam olarak hiç hatırlayamasa bile göğsü, karnı ve kolları on yıla eşdeğer izlerle doluydu. Ancak şimdi her yeri dümdüz ve pürüzsüzdü, sadece birkaç

kırmızı çizgi ve kırbaç izi kalmıştı. Bunlar da gerçekten kaybolamayacak kadar derin yaralardı.

Darius aynanın önünde diz çöktü, kalan izlerin üzerinde parmağını dolaştırırken tüm bedeni titriyordu.

Kayıp tanrılar aşkına...

Hâlâ uyuyor muydu? Hâlâ güneşle mavi göğün rüyasını mı görüyordu? Bu gerçek olabilir miydi?

Gerçek gibi geliyordu.

İyi de bunun anlamı neydi? Teninde kesikler ve yaralarla uyandığına dair anıları ne olacaktı? Acı... Acı hep onu gerçekliğe bağlayan şey olmuştu.

Darius çaresizce sağ ön koluna baktı. İlk yarasının orada olduğunu biliyordu. Topuklarının üzerine oturdu, izin hâlâ orada olduğunu görünce hastalıklı bir rahatlama doldurmuştu içini. Çarpık ve kabarık ize dokundu.

Hâlâ burada. Hâlâ burada. Olanlar gerçekti.

İyi ama öbür yara izleri?

Aynada yeni bedenini incelerken midesi bulanıyordu.

Olan olmuştu. Gerçekten deliriyor olmalıydı.

Sert bir rüzgâr, Darius'un pencerelerine çarptı ve çıkan gürültü onu tekrar şu ana getirdi. Rüzgâr kalenin etrafında uluyor, Kale Adası'nın huzursuzluk verici melodisini sürdürüyordu. Darius'un zihninde başka bir şarkı belirdi, farklı bir sesin söylediği farklı bir melodiydi. Hırsızlar Krallığı'nda dudaklarını açtığı andan itibaren Darius'u bırakmayan bir sesti bu: Mousai'ın şakıyan kuşu.

Darius somurttu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

"Lordum?"

Kapısı tıklatılınca Darius aceleyle kalktı, yatağın üzerine fırlattığı gömleğini aldı.

Boland, Darius'un odasına girerken tekrar, "Lordum?"

diye seslendi. Darius çabucak göğsündeki düğmeleri iliklerken Boland'ın dikkati oraya kaydı. "Bir şeyi böldüysem, bağışlayın." Bakışları Darius'un odasında dolaştı. "Sizi uyandırmak ve giyinmenize yardım etmek için geldim."

"Teşekkürler, Boland," dedi Darius. Gömleğini içeri sokarak titreyen ellerini meşgul edip saklıyordu. "Ama sanırım bu sabah kendi başıma halledebilirim."

Kayıp yara izlerinin farkına varacak biri varsa o da uşağıydı. Boland yıllar önce başkâhya yapılmıştı ama buna rağmen Darius'un uşağı olarak kalmakta inat etmişti. Başka bir hizmetkârın işini düzgün yapamayacağını söylemişti. Darius bu konunun, yaralar ilk ortaya çıkıp kabuk bağlamaya başladığından beri paylaştıkları ama asla doğrudan bahsetmedikleri sırla alakalı olduğunu düşünüyordu.

"Daha dikkatli olmalısınız," demişti Boland genç Darius'a, Bunu lordun karnındaki açık bir yarayı sarıp nazikçe ona bir gömlek ve ceket giydirdikten hemen sonra söylemişti.

"Yaraların nasıl olduğunu bile hatırlamıyorsam," demişti Darius acı acı. "Nasıl daha dikkatli olabilirim? Deli olduğum ortada, hücrelerimize hapsedilmem lazım."

"Hayır," demişti yaşlı adam yumuşak bir sesle. "Siz iyi ve sağlıklısınız, güzel bir geleceğiniz olacak. Bu... durum tekrar yaşanırsa çaresine bakacağız. Siz ve ben, ikimiz birlikte. Anladınız mı, lordum?" Darius'un gözlerine bakmıştı. "Sizinle ilgilenildiğinden emin olmak benim görevim. Size yardım etmeye hep hazırım."

Darius o zaman biraz yumuşamıştı. Yaşlı adamın sözleri ve içten endişesi onu rahatlatmıştı. Özellikle de üvey babası bu konuyu hiç umursamadığını belirttiği için. Darius tam olarak nasıl olduğunu çözemese bile Hayzar'ın bu yaralarda büyük rolü olduğu gerçeği nihayetinde aklına yerleşmişti. Hafızasında tam detaylar yoktu, sadece hızla geçen ve acı veren kısa anılar vardı. Ama Darius tam olarak hatırlayamasa

da her seferinde üvey babasının yakınlarda olduğunu kesin olarak biliyordu.

Bu durumlar hiç düzenli de değildi. Bazen aylarca tek çizik almazdı, sonra aniden kalenin tuhaf bir köşesinde ya da odasında, teninde yeni kesiklerle uyanırdı. Darius delirdiğini, korku ve şüpheden oluşan bir köşeye çekildiğini hissetmişti. Fakat sonrasında acının ötesinde hayatını sürdürmeye başlamıştı. Eski veya yeni kesiklerle, daha fazla yarayla uyanma tehdidine karşın kendini her sabah uyanmaya, hayatına devam etmeye zorlamıştı. Halkının iyiliğini adeta takıntı haline getirmişti. Lachlan'ın tekrar refaha kavuşmasını sağlayacak bir yol bulmalıydı. Başka gidecek bir yeri olmayan iradesini buraya yönlendirmişti. Bu durum düşüncelerini sağlam ve gerçek tutmasını sağlamıştı. Vatanı ve halkı ona huzur veriyordu. Vahşi topraklar ve çevredeki göllerin arasındayken acıyla kendinden geçmiyordu. Kalenin surları dışında hep rahat etmişti fakat Lachlan'a yardım edebilmek için surların içinde kalması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden o acı verici pus, onun normali haline gelmişti. Anlaşılan Boland için de durum böyleydi.

Her iyi Lachlan hizmetkârı gibi sessizlik ve gizlilik sanatlarında eğitilmiş olan Boland, yıllar geçmesine rağmen bu konuda sessiz kalmaya devam etmişti. Darius da soru sormayı bırakmıştı. *Yalanlar*, diye düşündü huysuzca. *Yaşamım yalanlar üzerine kurulu.* Darius yıllar önce bazı yalanların gerekli olduğunu, bazı soruların sorulmamasının daha güvenli olduğunu öğrenmişti. Bilhassa içindeki karanlık, çarpık bir yanı bu yaraları hak ettiğini düşündüğü için. Annesini hastalıktan koruyamayan bir oğul ne işe yarardı? Ya da yuvasını koruyamayan bir adam?

"Lordum." Boland'ın sözcükleri Darius'un dikkatini tekrar odaya çevirdi. "İyi misiniz?"

"Pardon?" Darius, şimdi yanan ateşin yanında dikilen

uşağına gözlerini kırpıştırdı. Üstünde kahve ve reçelli kızarmış ekmek bulunan bir tepsi -Darius böyle kahvaltı etmeyi tercih ederdi- alçak bir masanın üzerine konmuştu.

"İyi misiniz diye sordum."

"Niye olmayayım?"

"Daha önceki soruma cevap vermediniz?"

"Öyle mi? Henüz ayılamamışımdır."

"Evet." Boland ona yan bir bakış atarken fincanı doldurdu, kahvenin zengin ve kuvvetli kokusu odaya yayıldı. "Buyurun, efendim."

"Teşekkür ederim."

Darius kahvesinden bir yudum alıp sıcak sıvı boğazından aşağı akarken Boland bekledi.

"Ne oldu?" diye sordu Darius.

"Az önceki sorumdan bahsediyorum, lordum."

"Evet, doğru. Lütfen bu kadar önemli olan neyse tekrarla."

"Sizi giydirmek, lordum. Yardımıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

"Evet." Darius fincanını tekrar doldurdu. "Gayet eminim."

"Fincanınızı ben..."

"Kayıp tanrılar aşkına, Boland. Kahvaltımı kendim edebilirim, beni kendi ellerinle beslemene gerek yok."

Yaşlı adam kaskatı kesildi. "Elbette, lordum."

Darius iç çekti. "Özür dilerim. Patlamak istemedim. Bu sabah kendimde değil gibiyim. Sanırım hâlâ ayılmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette, efendim."

"Kahvaltı getirdiğin için teşekkürler."

"O zevk bana ait, efendim. Ben gitmeden önce başka bir ihtiyacınız var mı, efendim?"

"Hayır. Gerisini ben hallederim."

"Pekâlâ, lordum." Boland yerlere kadar eğildi, bakışları ayağının dibindeki halının üzerinde yatan şişeyi buldu.

Darius da onun bakışlarını takip etti. "Niye alerji ilacıma ihtiyacım olduğunu biliyor musun?"

Uşak bakışlarını Darius'a çevirdi. "Bilemiyorum, lordum."

"Şişe boş. Dün gece hastalandım mı?"

Uşağı hiçbir zaman Darius'un böyle şeyleri niye kendisinin hatırlayamadığını sormazdı.

Boland hafifçe somurttu. "Akşam yemeğinde ben yoktum, efendim. Başseyisin envanterinin ikinci kez kontrol edilmesi gerekiyordu. Ama çalışanlara sorup..."

Darius bir elini sallayarak ateşin yanındaki tekli koltuklardan birine çöktü. O tanıdık bitkinlik tekrar kendini hissettiriyordu. "Gerek yok. Lütfen şişeyi doldurt sadece."

"Tabii ki." Adam şişeyi ceketinin cebine attı, ardından kapıya yöneldi.

"Bir de, Boland," diye seslendi Darius, yaşlı adamın durmasını sağlamıştı. "Leydi Larkyra'nın bu sabah ne planladığını biliyor musun?"

"Leydi Larkyra mı?" diye tekrarladı Boland.

"Evet, misafirimiz olan tek leydi."

"Bayan Clara leydiyle beraber kahvaltıdan sonra yürüyüşe çıkacaklarını söylemişti ama Leydi Larkyra şu an odasında. Geç saate kadar uyumanın tadını çıkarıyor gibi."

"Geç saate kadar uyumak" derken korkunç bir hastalıktan bahsediyor gibiydi.

"Teşekkürler, Boland. Hepsi bu kadar."

"Elbette, lordum."

Uşak kapıya yöneldi ama sonra eşikte durdu. "Efendim, bir tavsiye verebilir miyim?"

Darius şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

"Ben olsam önümüzdeki birkaç hafta boyunca dışarıda daha fazla vakit geçirirdim. Tercihen anakarada."

"O nedenmiş?"

"Temiz hava sağlığa iyi gelir, lordum."

"Sağlıksız göründüğümü mü söylüyorsun, Boland?"

"Elbette hayır, efendim. Sadece dışarıda genç bir adamı eğlendirecek başka şeyler vardır diye düşünüyorum."

O esnada dışarıda bir şimşek kör edici bir parlaklıkla çarptı.

İki adam da o tarafa doğru bir bakış attı.

Darius kuru kuru, "Beni öldürebilecek daha fazla şey de var," diye yanıtladı.

"Belki." Uşak bir elini ceketinin cebinin üstüne, boş ilaç şişesinin göründüğü yere koydu. "Belki de tam tersidir."

Hizmetkârı odadan çıkarken Darius somurttu ve sonunda kendini hep nasıl buluyorsa yine öyle kaldı. *Yalnız.*

Uşağı ona tüm gücüyle esen bir fırtınaya rağmen günü dışarıda geçirmesini önermiş olsa dahi Darius kuzey kanadına koşmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Hızla giyinirken bedeni hâlâ şaşkındı. Bir zamanlar her yanını kaplayan izleri saklarken nasıl çaresizse, şimdi de bu pürüzsüz tenini saklamak zorundaydı ve bu ironiye az kalsın gülecekti.

Neredeyse tamamen iyileşmiş bir şekilde uyanmasının bir açıklaması yoktu. Fiziksel açıdan tabii. O izlerin zihninde bıraktığı yara, yıllar boyu yarattığı kafa karışıklığı ve acı, tek bir rahat uykudan sonra silinemeyecek kadar derine işlenmişti.

Zihninin bulanmasına dair korkusu her zamankinden daha kuvvetli olsa da Darius geçmişte yaptığı gibi bu düşünceyi uzaklaştırdı, halkı için sağlam ve aklı başında olmaya her zamankinden daha kararlıydı.

Yine de zihni dün geceyle ilgili yanıtlar ararken tek bir önemli detaya takılıp duruyordu.

Leydi Larkyra'ya.

Darius akşam yemeğinden belirgin bir yara olmadan ayrılmayı başarmışsa bunun Larkyra için anlamı neydi?

Dükün hareketlerini önceden kestirmek mümkün değildi ve bu da Darius'u deli ediyordu.

Hayzar aşağılık bir adam olabilirdi ama müstakbel eşine evlenmeden önce karanlık yanını yansıtacak kadar zalim budalanın teki miydi? Larkyra'nın getireceği para güvenle onun eline geçmeden önce bunu yapar mıydı?

Darius panikle genç kadının odasına koşturdu.

Üçüncü kata vardığında hızlı ayak sesleri, boş koridor boyunca uzanan halıların üzerinde ses çıkarmaz hale geldi. Darius koridorun sonuna ulaşırken yavaşladı, son kapıdan dışarı yumuşak bir melodi süzülüyordu.

Sadece sözsüz notalar mırıldanılsa da bu ses göğsünde sıcak bir titreşim oluşturdu. Habersiz girmek uygun olmasa bile bu his onu eşiğin diğer tarafına sürüklemişti.

Leydi Larkyra'nın odası büyük olan misafir odalarından biriydi, yüksek tavanları ve pelüş halıları vardı. Kalenin büyük kısmı soğuk ve karanlıktı ama burası hâlâ biraz sıcaktı. Bu sıcaklığın şu an burada bulunan genç kadından geldiği kesindi. Odanın ortasında devasa, dört direkli bir yatak bulunuyordu. Kusursuzca toplanmış yatağın üzerindeki mavi, çiçekli yorganın üzerine beyaz papatyalar işlenmişti. Darius kalede hiç bu kadar neşeli bir tasarım gördüğünü hatırlamıyordu, Larkyra'nın ziyareti için evinin ufak bir kısmını getirip getirmediğini merak etti.

Bu düşünceyle kalbi sıkıştı. Genç kadının burada, onunkinden çok farklı topraklarda, ailesi ya da dostu olmadan ne kadar yalnız hissettiğini unutmuştu.

Yalnız.

Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki.

Darius'un bakışları yazı masasında, sandalyelerde, koltukta ve makyaj masasında dolaşırken melodi sürmesine rağmen

içerisinin boş olduğunu görünce şaşırdı. Tabii bu şaşkınlık, balkon kapılarının aralık olduğunu fark edene kadardı. Darius kapılara doğru ilerlerken şarkı şiddetlendi. Dışarıya bir bakış attığında koltukta yarı oturur halde duran, yanında da bir tepsi tatlı ve çay olan bir kadın figürü gördü.

Darius nefesini tuttu.

Larkyra bir tanrıçayı andırıyordu.

Görünürde yarası olmayan, güvende olan bir tanrıça.

Larkyra'nın mavi elbisesi su gibi yere akıyor, belinin aşağısına kadar uzanan ve bağlamadığı beyaz saçlarına uyum sağlıyordu. Yumuşak vücudunu saklayacak korsesi ya da kabarık eteği yoktu, ayaklarını da altına sıkıştırmıştı.

Darius olduğu yerde kalakalmış gibiydi. Kalbini durduran bu huzurlu manzarayı bozmak istemiyordu çünkü Larkyra'nın uzattığı parmağının ucunda küçük, turuncu sarı bir kuş vardı. Larkyra'nın mırıldanmasına karşılık verir gibi güzel bir melodiyle öttü. Leydi de gülümsedi ve dudaklarını aralayıp kuşunkine o kadar benzer bir nota şakıdı ki, Darius gördüklerine inanamadan önce bunun iki kez daha yaşanmasını izledi.

İki sarı kuş daha kanat çırparak balkonun korkuluğuna kondu. Silkinerek üzerlerindeki yağmur damlalarından kurtulup uçarak Larkyra'nın kucağına yerleştiler.

Kim bu kadın? Darius tekrar merak ediyordu. Larkyra'ya büyüye hâlâ inandığını söylemişti ve ona bakarken bunun nedenini görmek kolaydı. Larkyra yaşamla, ruhla, *iyilikle* parlıyordu.

"Babamın eski dostlarından biri öğretmişti," diye mırıldandı Larkyra. Parmağındaki kuşu nazikçe okşadı, eldivenleri yokken sol elindeki yara açıkça ortadaydı. "Sedir ipekkuyrukları en kolay taklit edebildiğim kuşlar," dedi sanki böyle bir yeteneği açıklayabilirmiş gibi. Ardından dönüp Darius'un gözlerine baktı.

Darius saklandığı yerden irkilerek kalktı, kalçasını kapı koluna çarpmıştı.

Larkyra hafifçe güldü, etrafındaki kuşlar bu sesle kanat çırpıp tekrar fırtınaya uçtu.

"Gelip bana katılabilirsin," dedi. Mavi gözleri dikkatli bir tavırla Darius'u baştan aşağı inceliyordu. "Tabii gizli gizli dolaşmayı tercih ediyorsan ayrı."

"Gizli gizli dolaşmıyordum." Darius kızaran yanaklarının çok farklı bir hikâye anlattığını biliyordu.

"Elbette. Kusura bakma. Burası senin evin. Bu sebepsizce ya da davet edilmeden her kapıdan içeri bakış atabileceğin anlamına geliyor, tamamen unutmuşum."

"Beni az önce davet etmedin mi?"

Larkyra'nın dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "İyi savuşturdun, Darius. Şimdi ben seni sürükleyerek çıkarmadan önce oradan çık lütfen."

Darius temkinle balkona çıktı, serin hava ceketine çarptı. "Burada üşümüyor musun?"

"Ufak bir ateş getirmelerini istedim." Yanında bulunan, metal ızgaralı taş kâseyi işaret etti. Izgaranın altında sıcak kömürler ve yükselen alevler vardı. "Jabari'de serin gecelerde bunları avlularımızda yakarız."

Darius yaklaştı ve Larkyra'yı sarmalayan sıcaklığın tadını çıkardı. "Bunu yanında mı getirdin?"

"Ablalarım çok itiraz etmesine rağmen, evet. Onlara mektupta yanıldıklarını söylerken çok keyif aldım."

"Evet, böyle bir haberi paylaşmanın seni ne kadar eğlendirdiğini tahmin edebiliyorum."

"Hadi, lütfen." Larkyra ayaklarını çekti ve koltukta onun oturabileceği kadar yer açtı. "Gel otur ve niye beni ziyaretinle onurlandırdığını anlat."

Darius bunun yerine yakındaki bir sütuna yaslandı. "Dün

geceki yemekten keyif alıp almadığını merak ettim." *Ve o yemekten sağ çıkıp çıkamadığını.*

Larkyra kucağındaki bir kırıntıya fiske attı. "İyi geçti."

"İyi mi?" Darius kaşlarını kaldırdı. "Üvey babamın böyle bir yanıtla tatmin olacağını sanmam."

"Evet, ben de sanmam."

Darius onun sesindeki gerginliği fark etti. "Seni rahatsız eden bir şey mi oldu?"

Larkyra yağmuru, balkonun kenarına çarpan yağmur damlalarını izledi.

Darius, Lachlan fırtınalarının sürekli, *Daha fazla*, diye yalvardığını düşünürdü. *Daha fazla ver bize. Sırılsıklam etmek için daha fazla. Sahip olmak, kendimize benzetmek, sonsuza kadar düşmek, düşmek, düşmek için daha fazla ver.*

"Üvey babanın seninle konuşma tarzından hoşlanmıyorum."

Larkyra'nın yanıtıyla beraber Darius'un kulakları gerginlikten çınladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin var olmandan bile nefret ediyormuş gibi görünüyor."

Darius gözlerini kırptı, Larkyra'nın açık sözlülüğü onu hep şaşırtıyordu. Sonra buna güldüğünü fark etti.

"Katılmıyor musun?" Larkyra kaşlarını çattı.

"Haklısın." Darius biraz daha güldükten sonra nihayet onun yanına oturdu. Larkyra onun gardını düşürmesine sebep oluyordu. "Tamamen katılıyorum. Sadece bunu benim yüzüme söyleyecek kimseyle tanışmamıştım."

"Şimdi tanışmış oldun."

Konuştukları konuya rağmen Darius gülümsedi. "Evet, öyle oldu."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Üvey babamla ilişkimiz konusunda insanların aklındakilerini söylememeleri mi? Bence bunun uygun olduğunu düşünmüyorlar."

"Hayır, yani üvey babanın seni sevmemesi seni rahatsız ediyor mu?"

"Niye etsin ki?" Darius omuz silkti. "Ben de onu sevmiyorum."

Bunu yüksek sesle ilk kez kabul ediyordu ve bu özgürleştirici bir duyguydu. Özellikle de şu an yanındaki kişinin onu yargılamayacağını hissettiği için.

Larkyra ona doğrudan bakmak için döndü, bu hareketiyle mavi elbiseyle örtülü dizi de tehlikeli bir şekilde Darius'un bacağına yaklaşmıştı. Aralarındaki sıcaklık, göğü yaran şimşekten daha çok elektrikle doluydu. Ayrıca Darius onun ellerine bakmadan duramıyordu. Larkyra'nın eksik olan parmağı yüzünden değil, ellerini eldivensiz görmeye alışkın olmadığındandı. Yüzükparmağının eklemindeki kabarık yara izlerine rağmen elleri narin fakat kuvvetli görünüyordu. Tutuşu güçlüydü ancak bir leydi olarak yetiştirildiği ellerini nazikçe üst üste koymasından belliydi.

"Aranızın iyi olduğu zamanlar var mıydı hiç?" diye sordu Larkyra.

Bu soruyla beraber Darius gözlerini onun bakışlarına çevirdi, aklı da isteksizce uzun zaman önce gömdüğünü düşündüğü zamanlara gitti. "Bazı zamanlar oluyordu... en başta. Hayzar'ın Lachlan'ı ziyaret ettiğini, yeni dük olmadan önce annemle beni şehre götürdüğünü hatırlıyorum. O zamanlar hava güneşliydi." Fırtınaya bir bakış attı. "Bana şeker ve küçük tahta bir gemi almıştı. Oyuncağı gölde yüzdürmüştüm, o gün akıntının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Akıntı hemen gemiyi götürdü. Hediyeyi bu kadar çabuk kaybettim diye panikleyip geri almak için suya girdim. Çok uzağa gidemeden kucaklayıp sahile getirdiler beni. Annem beni kucaklarken yüzü nasıl bembeyazdı hatırlıyorum, gözleri doluydu. Hayzar onun yanında sırtını sıvazlıyordu, güzel takımı beni kurtarırken yarısına kadar ıslanmıştı ama hiç kızgın durmu-

yordu, rahatlamıştı sadece. 'Sen her gemiden daha değerlisin,' demişti, 'Esrom'da yapılanlardan bile.' O günden kısa süre sonra annemle evlendiler."

"Onunla evlenmeli miyim?"

Darius tokatlanmış gibi geri çekildi. "Ne?"

"Üvey babanla evlenmeli miyim? Ziyaretimin sebebi pek sır sayılmaz."

Darius ağzını açıp kapadı, sudan çıkmış balık gibiydi. "Ben... Ben bunun uygun bir soru olduğunu düşünmüyorum."

"Yani?"

"*Yani* bu soruyu bana sormamalısın."

"Bir şeyin uygun olup olmaması, onun değerini etkilememelidir. Aslında en uygunsuz konular, uygun konulardan daha önemli sohbetler içerir."

"Ciltlerde yazmayan, mürebbiyelerin öğretmediği ama babanın verdiği bir ders mi bu?"

"Babamın Jabari'deki en zengin adamlardan biri olmasının bir sebebi var."

"Bu apaçık ortada." Darius öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve onu deli etme gücüne sahip olan kadından uzaklaştı.

Bu Bassette tehlikeliydi. Baş başa sohbet edilmemesi gerekecek kadar tehlikeliydi.

Darius buradan gitmeliydi.

"Birbirimizle hep açık konuşacağız sanıyordum," diye hatırlattı Larkyra. "Ee? Şok edici soruma cevap verecek misin? Yoksa sana hakikati söylemeyi reddeden insanlarla aynı seviyeye mi düşeceksin?"

"Gerektiğinde yalan söylemeyi savunan kadın konuştu."

"Evet, bu durumda yalan söylememek gerektiği yönünde oy kullanıyorum."

"Tam da senin şansına."

Larkyra sırıttı. "Değil mi?"

Darius hüsranla nefes alıp ayağa kalktı ve balkonun kenarına ilerledi. İlk kez tenine çarpan soğuk yağmura minnettardı çünkü hızla akan düşüncelerinin sakinleşmesini sağlıyordu. "Benim fikrimin önemli olduğunu düşünmüyorum."

"Dükün ailesinin bir üyesi olduğuna göre bence önemli."

"*Sen* öyle düşünüyorsan öyledir tabii."

"Zeki bir adam olduğunu biliyordum."

"Yanımızda eşlikçi olmadan yanında kalıyor olmam, bunun tam tersini kanıtlıyor."

"Habis bir şey mi olacak sence?"

"Habis mi?"

"Uygunsuz, en sevdiğin sözcük o ya."

"Hayır."

"Hayır derken en sevdiğin sözcüklerden biri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, uygunsuz bir şey olmayacak."

"Çok yazık."

"Affedersin?"

"Çok yazık," diye tekrarladı Larkyra. "Çünkü o zaman sen haklı olursun, ben yanılmış olurum. Ama şimdi, beni eşlikçi olmadan ziyaret etmenin zekâ yoksunluğu olduğuna dair iddianı yalanladığına göre, korkarım ki şu andan itibaren söyleyeceğin herhangi bir beyanının hiç dayanağı olmayacak."

"Başıma ağrılar girdi."

"Al." Genç kadın tepsiden bir tatlı kaptı. "Bir şeyler yemen lazım."

"Aç değilim."

"Ah," dedi Larkyra. "Az önce kanıtladığımız üzere muhtemelen açsın."

"Ben..." Darius onun dans eden gözlerinden alıp uzattığı avucunda tuttuğu küçük ve parlak tatlıya baktı. "Pes ediyorum." Keki aldı, onun yanına oturdu ve tatlıyı iki lokmada yedi.

"Daha iyi misin?"

"Hayır."

"Yani, evet."

Darius nefesini vererek güldüğü için kendine sinirlendi. Bu Bassette'le sözlü tartışmaya girmemesi gerektiğini bilmeliydi.

O andan sonra sessizliğe gömüldüler, Darius bunun için minnettardı. Çünkü zihni buraya aslında niye geldiğini unutmuştu. Bu kadın onun dikkatini dağıtmakta çok becerikliydi.

Ama rüzgâr balkona doğru eserken paltosuna baskı yapıp tenini öpünce her şey tekrar aklına geldi. Yara izleri gitmişti.

Larkyra'ya bir bakış atıp çayını yudumlamasını izledi. Dün gece neler olduysa Larkyra'nın bunları ya hatırlamadığını ya zarar görmediğini ya da ikisinin de doğru olduğunu fark etti. Larkyra, Darius'un yaralarını apaçık görüp de sessiz kalacak birine benzemiyordu. Özellikle de onların bir anda yok olmasına şahitlik etmişse. Ayrıca Darius ona doğrudan bu konu hakkında soru soramazdı. Hayal edebiliyordu. Gömleğini sertçe çıkarıp bir leydinin önünde üstsüz dikiliyor, eskiden çok yara izi varken şimdi birkaç tane kaldığını anlatıyordu. Larkyra onun kafayı yediğini düşünürdü. Gerçi bu doğru olabilirdi de. Darius bu fikri hâlâ göz önünde bulunduramıyordu. Lachlan zaten günden güne güçsüzleşiyordu, toprakları ve halkı bir de Darius'un mahvolmasını kaldıramazdı. Kendini toparlamak zorundaydı. Bazı yara izlerinin iyileşmesine yol açan gizem her neyse belki de olduğu gibi kalmalıydı. Bir gizemdi. Sonuçta Aadilor tuhaf bir yerdi ve Hırsızlar Krallığı'nda gördüğü üzere çok daha tuhaf şeyler de yaşanabiliyordu. Darius o büyünün ufacık bir kısmını Lachlan'a getirmiş olabilirdi.

Larkyra titrediğinde, Darius düşünmeden paltosunu çıkarıp onun omuzlarına bıraktı.

"Teşekkürler," dedi Larkyra şaşkınca bakarak.

Bu kadar yakınken genç kadının lavanta ve nane karışımı kokusu, kışkırtırcasına onun üzerinde dolaşıyordu. Ellerini Larkyra'nın omuzlarından çekip uzaklaşarak, "Ne demek," dedi Darius.

Balkonun dışında şiddetli fırtına gösterisine devam ediyor, etraflarındaki toprakları görülmez hale getiriyordu. Sanki bir adanın içindeki şahsi adalarına çekilmiş gibilerdi.

Çok samimiydi.

Darius kıpırdandı. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman."

"Niye evliliğine dair fikrimi bu kadar önemsiyorsun?"

Larkyra paltoya iyice sarındı. "Önemsiyorum işte."

"İyi de neden?"

"Çünkü senin sesin de duyulmayı hak ediyor."

"Bunun amacı nedir?"

"Mutluluğun."

"Mutluluğum mu?" diye homurdandı Darius. "Kusura bakma ama bunun o konuyla ne ilgisi var anlamadım."

Elbette anlıyordu ama en şahsi düşüncelerinde bile böyle bir şeyi kabul edemezdi.

"Üvey babanın gelininin kim olacağı konusunu kastetmedim tam olarak," diye açıkladı Larkyra. "Sadece Aadilor'daki her ruh duyulmayı hak eder. İsteklerinin ve dileklerinin dinlenmesini hak ederler."

"Bana bu şansın verilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Burada değil."

Darius onun yüz hatlarını, burnunun nazik eğimini, rüzgârdan kızaran yanaklarını ve vakur duruşunu izledi. Genç kadın ona sanki en derin sırlarını biliyormuş gibi bakıyordu.

İşte o zaman beklemediği, onu saklı ve mahrem dünyalarından tutup tekrar gerçekliğe çeken bir şey hissetti. Öfke. Çünkü Larkyra'yla ilgili bir şey -belki sözcükleri, belki de onu *gerçekten* tanıyormuş gibi, yıllar boyunca nasıl tek başına acı

çektiğini biliyormuş gibi davranması- Darius'un baştan aşağı hiddetle dolmasına neden olmuştu. Bunun sebebi gerçeğe bu denli yaklaşması da olabilirdi. Genç adam kendisine ait, bir canavarın onu boğan pençesinden ve düşüncelerini sesli dile getirememenin korkusundan uzakta bir hayat istiyordu. Bu, uzun zaman önce kendisine zorla unutturduğu bir hakikatti.

"Bunu bana verecek kişi sen misin, buna mı inanıyorsun?" diye sordu. "Sence gelip beni kurtaracak, bana bir ses verecek kahramanım mısın? Madem öyle, dürüstlükle ilgili standartlarımıza uyup birkaç şey söylemek isterim. Jabari'deki evinizde nasıl oyunlar oynamaktan hoşlandığınızı bilmiyorum. Yaldızlı malikânenizde ablalarınla vakit geçirmek için nasıl projeler planladığınıza dair hiçbir fikrim yok. Fakat bu dünyadaki her şey adil değildir ve hepsinin de kurtarılmaya ihtiyacı yoktur. Bazı şeyler sadece *öyledir*." Darius ayağa kalktı, gömleğinin manşetlerini düzeltti ve Larkyra'nın kaşlarına yansıyan ifadeyi görmezden geldi. "İyi olup olmadığınıza bakmaya, akşam yemeğiniz nasıl geçti diye sormaya geldim sadece, leydim. Hayatımla ilgili düşüncelerinizi merak etmiyordum. Açıkça söylemek gerekirse, fikrinizi belirtecek kadar bilginiz de yok."

Bir sessizlik oldu. Balkonda sadece yağmur ve gök gürültüsü sesi duyuluyordu. Hemen sonra, "Yani 'leydim' demeye mi döndük?" diye sordu Larkyra.

"Öyle duruyor."

Darius onun üzerindeki bakışlarını, böyle bir beyanda bulunurken ona bakması için kendisine meydan okuyan gözlerini hissedebiliyordu ama genç kadına bakmayacaktı, bakamazdı.

"Pekâlâ, *lordum*. Ben iyiyim, akşamki yemek de iyiydi."

"Güzel."

"Harika."

Böylece Darius genç kadının odasından çıktı. Paltosunun,

yalnızlık ve içe kapanıklıkla geçen yılların ardından açılmasına yardım eden kişide olduğunu görmezden geliyordu. *Böylesi daha iyi*, diye düşündü öfkesine tutunarak. O kıvılcım gerçekten alev almadan söndürmek daha iyiydi. Neticede Darius'a gerçekten kıymet verenlerin, onu sevenlerin kaderi, Buğu'nun öbür tarafında yatıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Larkyra kütüphanede oturuyordu, çok öfkeliydi. Son üç gündür Clara onunla yürüyüşe çıkmayı reddettiği ve kalenin içine mahkûm oldukları için değildi. *Buz yağışı, heyelan ve çamur kayması raporları o kadar korkunç mu cidden?* Şimdi *Lord Mekenna* olan adamı balkonda kavga ettiklerinden beri görmediği için de değildi. Lord tozlu kanadından çıkmama konusunda çok iyi iş çıkarıyordu. Larkyra da bu esnada her yerinden siyah yağlar sızan dükle çay içmek, yemek yemek ve gösterisine devam etmek zorunda kalıyordu. Genç lordu iyileştirmek konusunda paçasını kurtarmış olsa dahi adamın üvey babasından uzak durmasının herkes için daha iyi olacağını düşünüyordu.

Hayır, onu öfkeden deli eden şey elinde sıktığı mektuptu.

Kaipo mektubu bu sabah getirmişti. Gümüş kanatları yağmur damlalarıyla parlıyordu. Boyut olarak küçülmüştü, böylece Larkyra ısınsın diye onu içeri alabilmişti. Kaipo şöminenin yanında ısınırken genç kadın da onun bacağının etrafındaki küçük, deri kılıfı çözmüştü. Tabii mektubu hemen o anda, Clara onu giydirmeye gelmeden önce okumuştu. Kahvaltıdan sonra, daire şeklindeki kütüphanede gezinirken iki kez daha okumuş ve nihayet kendini minderli bir pencere pervazına atıp somurtmaya başlamıştı.

"Öyle somurtursanız erkenden kırışıklıklarınız çıkar, leydim." Clara yakındaki bir koltukta oturmuş mendil işliyordu. "Aldığınız haber o kadar korkunç olamaz."

"O kadar korkunç." Larkyra kollarını kavuşturup pencereden dışarı dik dik baktı.

Not pek uzun değildi, özellikle de Larkyra'nın son gönderdiği mektubun kaç sayfa olduğu düşünülürse.

Aslında babası sadece beş satır yazmıştı.

Canım kuşum,

Lord M mevzusu epey karanlık ama şarkı söylemekten kaçınman konusunda ısrar ediyorum. Şahsen zarar görmediğin sürece bu konuyu boş ver. Sabırlı ol. Arayışına devam et. Z ve ben, aradığımızı bulmaya çok yakınız. Ablaların da ben de seni özlüyoruz.

Sevgiler,

Baban

Hiçbir şey yazmasa da olurdu. *Şarkı söylemekten kaçın.* Bu kadar kısa bir mektup yazdığı için babasına biraz gücenmişti. Larkyra büyüsünü kullandığı için hiç üzgün değildi. Ne zaman yatağa uzansa Lord Mekenna'nın korkunç yaraları gözünün önünde beliriyor, duvarlarındaki gölgeler sanki o kesikleri taklit ediyordu. Genç adam hâlâ o yaraları görüyor muydu? Her sabah uyanırken onların var olduğunu görmekten korkuyor muydu?

Belki de babası haklıydı. Belki de Larkyra müdahale etmemeliydi...

Ama buraya tam olarak bunun için gelmemiş miydi?

Mektuba tekrar bir bakış attı.

Arayışına devam et.

Larkyra can sıkıntısıyla anlaşılmaz sesler çıkardı. Dolion, Larkyra en son gece etrafta dolaştığında neler olduğunu

okumamış mıydı? Hayzar'ın yatak odasındaki boş *phorria* kaplarının detaylı bir tasvirinin yanı sıra sadece ilişki yaşayan iki hizmetkârdan, içkiyle kendini kaybeden bir uşaktan ve düzenli olarak kilerden yiyecek çaldığı için aşçının memnuniyetsizce homurdanmasına neden olan birinden bahsedebilmişti.

Babası, Zimri ve ablaları kesin hep beraber büyük bir macera yaşıyor, Hırsızlar Krallığı'ndan uyuşturucuyu sızdıracak kadar cesur veya aptal olan kişiyi arıyorlardı. Larkyra ise istismarcı bir manyağa ev sahipliği yapan bu kalede dolaşmak zorundaydı. Başka da bir şey yapamıyordu. Evet, orada burada gizli geçitler vardı, her eski malikânede olurdu ama bunların hepsini hizmetkârlar kullanıyor, kalenin derinliklerinden malikânenin dört bir ucundaki yerlerine gidiyorlardı. Kadim bir aile kasası varsa bile yerini keşfetmek mümkün değildi.

Larkyra pencereden dışarıyı, çerçeveye vuran yağmuru izledi.

Belki de kasa bu kahrolası adada bile değildir.

"Aa!" Larkyra doğruldu.

"Ne oldu, leydim?"

"Belki de değildir."

Clara somurttu. "Belki de ne değildir, leydim?"

Larkyra cama yaklaştı, az kalsın burnunu yüzeye bastıracaktı. "Clara, tepedeki şu harabeler ne?" Sis perdesinin arkasında bulunan, anakaradaki dağdan oyulmuş olan devasa taş cepheyi işaret etti. Orman harabelerin çoğunu örtmüştü ama cephe hâlâ aşağıdaki kentin ve gölün üzerinde gururla yükseliyordu. Buraya geldiği ilk hafta fark ettiği istihkâmdı ama Larkyra onun bir tür eski gözcü kulesi, Lachlan'ın unutulmuş tarihinin bir kalıntısı olduğunu düşünerek üstünü çizmişti.

"Bildiğim kadarıyla kurucu Mekenna ailesinin asıl evi. Kale inşa edilmeden ve onlar anakaradan taşınmadan önce orada yaşarlarmış."

"Orada hâlâ yaşayanlar var mı?"

"Hayır. Asırlar önce terk edilmiş."

"Hiç içine girdin mi?"

Clara kahkaha attı. "Buğu'nun bu tarafında kalmak istediğim için hayır. Sadece aptallar kendi istekleriyle içeri girer, özellikle de o koridorları aydınlatan hayaletler olduğu düşünülürse."

"Hayaletler mi?"

Clara sessiz kütüphaneye bir bakındı, ardından Larkyra'ya doğru eğildi. "Duyduğuma göre bazı gecelerde balkonda meşale ışığı görünürmüş."

"Belki de sağanaktan kurtulmak için orada gecelemek zorunda kalan birileri geçiyordur."

"Belki ama öyleyse niye kimse onları eninde sonunda kentte ya da yollarda görmesin ki? Buraya yolu düşen yabancılar mutlaka fark edilir. Hayır..." Clara başını iki yana sallayıp nakışa döndü. "Bence orada başka bir şeyler var, leydim. Lachlan'da eski tanrıların bıraktığı şeyler artık olmayabilir ama kendi gizemleri yine de vardır."

"Peki ya lanetleri?"

Clara, Larkyra'nın gözlerine baktı. "Evet, lanetler de."

Larkyra camdan dışarı bakıp eski harabeyi izledi.

Arayışına devam et, diye yazmıştı babası.

Madem öyle, diye düşündü Larkyra. *Arayışıma devam edeceğim.*

Larkyra gölgeleri çalan pelerinine sıkı bir şekilde sarındı. Pelerininin altındaki deri tuniği bedenine oturuyordu ve sıcacıktı. En sevdiği siyah pantolonuyla da kolayca yürüyebiliyordu. Bu kıyafetler, babaları el çabukluğu sanatını öğretmek için onları dışarı çıkardığında Bassette kızlarına verilen

kıyafetlerdi. Ziyaret ettikleri Jabari tesisleri sadece erkeklere açıktı. Orada ihtimal, şans ve kumar aynı şeydi. O gece kızlar birer oğlan olmuş, hayatın ne kadar farklı olabileceğini çabucak öğrenmişlerdi. Oradan ayrılırken ceplerinin ne kadar dolu olduğunu hatırlayarak sırıttı.

Gece yarısını bir kum düşümü geçmişti ve bir kez daha odasından dışarı sıvışmıştı. Geç uyandığı sabahlar, zengin bir kızın kusuru olarak görülebilirdi ama gece aslında niye ayakta olduğunu ortaya sermektense tembel sanılmak daha iyiydi.

Kalenin yan girişinden aşağı doğru inen dönen merdivenler, Lachlan'daki pek çok şey gibi ıslaktı. Alt kısma varınca oyalanan Larkyra önündeki uzun koridora baktı. Tek ışık, sondaki aralık kapıdan içeri süzülen loş ay ışığıydı. Larkyra, Darius'un gizli iskelesine gidiyordu ve orada bir sandal bulmak için kayıp tanrılara dua ediyordu.

Gecenin içine adımını atarken ciğerlerindeki hava serindi, yağmur da sadece çiseliyordu. Kayalık yokuştan indi, iskeleye bağlı ve dalgalarla kıyıya doğru itilen küçük bir sandal olduğunu görünce sırıttı.

Tak, tak, tak.

Sandalın iskeleye çarpma sesi, onun ayak seslerini bastıran bir davul sesi gibiydi.

Larkyra sandala yerleşti, halatı çözdü ve kürek çekmeye koyuldu. Denizci değildi ve onun hareketleri, Lord Mekenna'nın güçlü kürek çekişlerine hiç benzemiyordu ama birkaç seferden sonra verimli bir ritim tutturabilmişti.

Ablalarım beni şimdi görebilseydi...

Niya kesinlikle etkilenirdi, Arabessa da gururlanırdı.

Ablalarını düşününce göğsü düğümlendi. *Kayıp tanrılar aşkına, onları çok özlüyorum*, diye düşündü. Kavuşmalarının önündeki tek engel, Larkyra'nın şu kahrolası kasayı bulamamış olmasıydı!

Daha kuvvetli kürek çekmeye başladı. Kasayı bu gece bulacaktı.

Bulmak zorundaydı.

Sandal anakaraya çarptı, Larkyra sandaldan indikten sonra onu homurdanarak kıyıya çekti. Kale Adası'ndan yayılan meşale ışığı arkasından bir uyarı gibi parlarken taşlık sahil boyunca ilerledi. Ardından düz çalılar ve dallarla örtülü geniş bir alana geldi. Buradaki odunlar yanıp kapkara olmuştu. Belli ki yıldırım düşmüştü ve hava sanki canlıydı, görülmeden dans eden bir enerji vardı. Burası mükemmeldi.

Larkyra bir şahin gibi haykırdı, sonra tekrar bağırdı. Yukarıdan bir rüzgâr sertçe estiğinde genç kadın kollarını uzattı, pençeler de kollarına sarılıp bir uğultuyla onu havaya kaldırdı.

"Merhaba, Kaipo," diye seslendi kuşa. Şahinin devasa gümüş kanatları, bulutlu ay ışığını yansıtıyordu.

Kaipo haykırarak onu selamladı, Larkyra aşağıdaki manzarayı izlerken yüzüne rüzgâr çarpıyordu. Hedefinden pek uzak değildi. Kaipo tekrar çığlık atarak sola yönelip uyuyan Imell köyünün üzerinden geçti.

Kaipo'nun bu akşam bir dev olması gerektiği düşünüldüğünde *mutati* şahinin balkonuna gelmesi epey olay yaratırdı. Bu saatte ormanda gezinip uçuruma gitmek ise istemediği olasılıklar doğurabilirdi. Larkyra en güvenli seçeneğin öncelikle Kale Adası'ndan ayrılmak olduğunu düşünmüştü.

Çoğu şeyde bu kural geçerliymiş gibi görünüyordu.

Kaipo devasa kanatlarını çırptı, ağaçların tepesinden geçtikten sonra dağın kenarından yukarı, yukarı, yukarı tırmandı ve Larkyra'yı Mekennaların antik eviyle burun buruna getirdi.

Büyük bir kısmı karanlık ve etrafı tekrar ele geçiren doğa ile örtülü olsa da Larkyra buranın bir zamanlar azametli olan mimarisini seçebiliyordu. Üç yüksek pencere balkona iniyordu. Fayansları kırılmış teras zemini boyunca güzel, güle ben-

zer oymalar ve hareli bir nişan vardı. Yer, düşmüş dallar ve yapraklarla doluydu. Larkyra inebileceği güvenli bir yer olup olmadığına baktı.

Şahin onu nazikçe yere bırakırken, "Teşekkür ederim, eski dostum," diye mırıldandı. Hemen sonrasında Kaipo onun deri zırhlı omzuna konabilecek bir boyuta gelene kadar küçüldü.

Larkyra pelerinini silkeledi, yüzündeki ve saç örgüsündeki yağmuru sildikten sonra kalenin içindeki karanlığa baktı. Eskiden tahta kapı vardıysa da çoktan çürüyüp yerine bir boşluk, başka bir zamana açılan bir portal bırakmıştı. Durduğu yerden bir koridor ya da bir geçidin kenarı bile görünmüyordu. Bu dağ evinin ne kadar derine uzandığını merak etti. İçeri açılan ve buradan başlamayan kaç gizli giriş vardı? Peki, onların yerini başka kim bilebilirdi?

Cebinden, avucuna tam oturan bir taş çıkardı ve melodik bir emir mırıldandı. "Taş parla, bakayım etrafa." Taş onun büyüsünü hissederek beyaz bir ışıkla parladı, ardından yumuşak bir ışıltı saçmaya başladı.

Larkyra taşı kaldırıp rahatlamak için bir nefes aldı. "Unutma, Kaipo," dedi. "Hayalet diye bir şey yoktur. Sadece ruhlar vardır, onlar da Buğu'dadır."

Şahin ona katılarak gagasını açıp kapadı ve omzuna daha sıkı tutundu. Larkyra arkalarındaki manzaraya, bulutla örtülü ayın aydınlattığı bin farklı göle son bir bakış attı. Ardından günümüzdeki Lachlan'ı bıraktı ve bilinmeyen bir geçmişin karanlığıyla boyanan Lachlan'a adım attı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Larkyra taşın parıltısını ileri gönderdi. Önünde dümdüz bir yol açan ve iki yanında uzanan sıra sıra pürüzsüz, devasa sütunları aydınlattı. Burası çok yüksek olmalıydı; Larkyra'nın ışığı, salonun tavanına ulaşmıyordu. Yer kırık taş ve mermerle, ayrıca ölü yapraklar ve dallarla doluydu, kokuları salonu dolduruyordu. Yürürken fareler etrafa kaçışıyor, onları böcekler takip ediyordu ve genç kadın sütunlar arasında asılı duran devasa örümcek ağlarını görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu ağları yapan örümcekler de o kadar büyük olmalıydı.

Büyük, yakılmamış meşaleler hazır duruyordu. Larkyra burada olduğunu bildiği şaheseri gerçekten görmek için onları alevlerle doldurmak istese dahi kendini tutuyordu.

Kale Adası'nda da ihtişamlı yerler vardı. Ama burası kadim tarihle, belki de kayıp tanrılar gitmeden önce refah içinde yaşamış bir halkın usta zanaatıyla dolup taşıyordu. Larkyra sütunlardan yükselen, havada asılı süslü payandalara bir bakış attı. Duvarlarda hâlâ incelmiş sancaklar asılıydı, görünmez bir meltemle hafifçe sallanıyorlardı. Merkezlerinde bulunan ve okyanus mavisi Mekenna Hanesi nişanı işlenmiş bir gölgeden ibaretlerdi. Ay ışığı tuhaf açılarla içeriyi aydınlatıyordu, Larkyra da aydınlık yolu takip etti. Eldivenli eliyle bir duvarın

yüzeyini sildikten sonra geri çekildi, çamur katmanı düşünce vitraylı cam ortaya çıktı ve içeriye daha fazla ışık girdi.

Pencereler.

Salonun bu tarafı, dağa bakan devasa pencerelerle dekore edilmiş olmalıydı.

Omzundaki Kaipo'ya, "Burası kim bilir ne kadar güzeldi," diye fısıldadı.

Gerileyip yoluna devam etti.

"Sence aile buradan niye taşınmış?" diye mırıldandı. "Niye böyle bir yeri çürümeye terk etmişler?"

Daha derinlerden gelen bir yankı, Larkyra'nın çabucak ışığını söndürüp yakındaki bir sütuna yaslanmasına neden oldu.

Ses tekrar yankılandı. Ayak sesleri miydi?

"Sence o kim?" diye sordu Kaipo'ya. "Sessizce uçup bak, aşkım."

Şahin uçuşa geçti, usulca kanatlarını çırptı ve karanlığın içinde kayboldu.

Larkyra kendi nabzını dinleyerek bekledi.

Zar zor duyabilse de belli belirsiz bir ayak sürüme sesi kulaklarına geliyordu.

Daha fazla fare mi?

Tereddütle öne doğru ilerledi, devasa salonun sonuna gelirken taşından azıcık bir ışık yayılmasını göze aldı. Salon ikiye ayrılıyordu ama koridorlarda ne olduğunu göremiyordu. Daha güçlü bir ışığa ihtiyacı vardı.

O anda sağındaki geçidin sonunda yumuşak, turuncu bir parıltı belirdi. Bir meşale.

Larkyra'nın nabzı hızlandı, eliyle taşı örttü.

Alev ona gittikçe yaklaştı, meşaleyi tutan figürün hatlarını zor olsa da seçebiliyordu -uzun boyluydu, yüzünü örten bir başlığı vardı- ve bir sonraki anda figür ortadan kayboldu, belli ki bir kapıdan geçmişti.

Karesin.

Larkyra, Kaipo'yu görmek için karanlığı izledi. Tam pes edip yola tek başına devam etmek üzereydi ki yüzüne yumuşak bir rüzgâr çarptı.

Larkyra kolunu uzattı, şahin onun deri kıyafetli koluna kondu ve mor bakışlarını ona çevirdi.

"Ee?"

Kaipo başını eğdi, meşalenin ortadan kaybolduğu yönü işaret etti.

"Aa, yok canım," diye fısıldadı Larkyra gözlerini devirerek. "O kişiyi takip etmek hiç aklıma gelmezdi."

Şahin bu alaydan etkilenmemiş bir şekilde tüylerini kabarttı.

İkili tekrar yola düşerken Larkyra bir kez daha ışık taşını etkinleştirdi. Parıltıyı en az seviyede tuttu, parmak uçlarıyla duvara dokunup ileriye giden yolu bulurken taşı yukarı kaldırmadı.

Kemerli bir girişe gelmişti, yabancının meşalesinin soluk turuncu ışığının sarmal merdivenden aşağı inmesini izledi. Onu çabucak takip etti.

Burası daha küflüydü ve aşağı indikçe hava ısınıyordu. Sanki dağın merkezinin kendi ısı kaynağı vardı. En aşağı ulaştığında Larkyra figürün bir geçide girdiğini gördü. Nabzı hızla atarken taşı cebine attı, Kaipo'yla beraber sessizce o ışığı takip etmeye başladılar. Uzun bir koridordan geçtiler, sonra diğerinden. Peşinde oldukları ateş sakince ilerliyordu, Larkyra güvenli bir mesafeden takip ettiği için meşaleyi taşıyan kişinin onların varlıklarından haberi yoktu.

O kişi her kimse yolu biliyor gibiydi, bilhassa bir dönemeci dönüp de yarım daire şeklindeki bir duvarın, bir çıkmazın önünde durduğu için. Yabancı meşalesini kaldırdı ve merkezdeki büyük, yuvarlak, bakırla kaplı kapıyı ortaya çıkardı. Kapının yüzeyine göllerle dolu bir manzara resmi özenle iş-

lenmişti. Titreşen ateşin karşısında dağ ve tepe oymaları parlıyordu, tepedeyse ışıldayan bir güneş ve bulutsuz bir gökyüzü vardı. Lachlan'ın geçmişinin bir portresiydi bu.

Larkyra durduğu yerde, koridorun uzak ucundaki karanlık bir köşeye gizlenmiş halde bu manzarayı doyasıya izledi.

Lachlan'ın bir zamanlar böyle göründüğüne, böyle yaşamla parladığına inanmak çok zordu.

Figür kıvrımlı duvar boyunca yürüdü, hazır duran meşaleleri yaktı. Etraflarında devasa, daire şeklindeki bir girinti harekete geçti ve iki kapıyı daha ortaya serdi ama bu kapılara dalgaların ve yelkenleri rüzgârla dolu olan düzinelerce geminin manzarası işlenmişti.

Larkyra gerileyen gölgelere sığındı, Kaipo'yu iyice kendine doğru çekti. Aydınlık ışık sayesinde artık figürü tam olarak görebiliyordu. Geniş omuzlarına ve iri yapısına bakılırsa bir erkek olduğu kesindi ama Larkyra'nın kaşlarını çatmasına sebep olan şey, figürün tanıdık görünmesiydi.

O kahverengi deri maskeyi, o koyu renk pelerini daha önce de görmüştü. O figür, Hırsızlar Krallığı'nda kralın odasından öfkeyle fırlamıştı.

Bunun ne anlama geldiğini fark edince kalbi dörtnala atmaya başladı ve adam, boynunda asılı olan anahtarın zincirini kıyafetlerinin arasından çıkarırken onu izledi. Figür, anahtardan sallanan bir halkayı gevşetti, ardından kapının merkezindeki bir çentiğe soktu. Diğer elini kaldırdı ve oymanın içindeki yivlere üç parmağını bastırdı.

Bir *pof* sesi duyuldu, devasa levha çatlayarak açılırken kenarlardan toz saçıldı.

Adam içeri sıvıştı.

Kaipo kulağını dikleyene kadar Larkyra olduğu yerde durdu.

"Gidiyorum." Kaipo'nun gagasını itti. "Ama sen burada kalıyorsun."

Kaipo onun kulağıyla tekrar oynadı.

"Birinin gözcülük yapması lazım." Yere inmesi için şahini dürttü.

Larkyra açık, dairesel kapıdan içeri bakarken gözleri kocaman oldu. Dikdörtgen şeklindeki tüm mekân, zeminden tavana kadar üst üste dizilmiş deri sandıklarla doluydu. Beyaz mermer duvarlar neredeyse görünmüyordu.

Figürün meşalesi taş zeminde duruyordu, odanın dört bir yanında gölgeler dans ederken adam uzak köşedeki bir kutunun üzerine eğilmişti. Pelerini ayaklarının dibine yayılmıştı, o da kilitle uğraşıyordu. Larkyra bu anı kullanarak içeri girdi, bir meltem misali en yakındaki sandıkların arkasına çömeldi ve bir aralıktan onu izledi.

Figür arkasına bir bakış attı, gölgeli bakışlarla Larkyra'nın hareketinin yumuşak sesini aradı ama aynı boş odayla karşılaştığında işine devam etti.

Larkyra'nın tüyleri diken dikendi. Avın ve izlenmeden izlemenin heyecanıyla doluydu.

Alçak sesli bir gıcırtı geldi. Larkyra bakışlarını yabancıdan ayırmazken adam kutuyu açtı, bir gümüş yığınından kör edici bir yansıma parladı.

Obasi Denizi aşkına.

Genç kadının ağzı sulandı.

Bulmuştu. Lachlan kasasını bulmuştu.

İyi de bu hırsız kimdi?

Adam titizlikle sikkeleri saydı, ufak bir çantayı doldurdu, ağzını bağladı ve botlarının yanındaki daha büyük bir çuvalın içine fırlattı. Başka bir kutuyu açmak için ilerledi, adam turşusu kurulmuş sebzeleri, ayrıca *Buğday*, *Pirinç* ve *Arpa* yazılı paketleri çıkarırken Larkyra somurttu.

Yiyecek. Aile kasasında yiyecek de mi saklanıyordu?

Adam yağmalamayı bitirdikten sonra ayağa kalktı ve homurdanarak gerindi.

Başlığını geriye itti, terini silmek için maskesini kaldırdı ve Larkyra'nın nefesi kesildi.

Darius.

Lord Mekenna.

Darius.

Zihni bu isimleri tekrar tekrar haykırıyordu. Maskeli adam oydu. Hırsızlar Krallığı'na gelmiş, babasıyla görüşmek istemişti ve... Şimdi de burada, kendi ailesinin kasasını yağmalıyordu.

İyi de... *Neden?*

Kanında kaos patlak verirken Larkyra, Darius'un ayaklarının dibindeki çantaya somurtmasını izledi. Lordun kızıl saçları, meşale ışığının altında turuncu turuncu parlıyordu.

Larkyra'nın arkasındaki sandıklar bir gümbürtüyle titredi. Güvenle çömeldiği yerden geriye çekilmişti.

Darius'un yeşil gözleri, başlıklı Larkyra'ya döndü ve genç kadın kalbi küt küt atarken köşesinden uzaklaşıp kapıya doğru fırladı.

"Hey!" Darius'un öfkeli sesi onu takip etti.

Ama Larkyra durmadı, duraksamadı ve Kaipo'nun yanından hızla geçti. Şahin, Larkyra'nın yanında uçarken çığlık attı, tek bir sorusu vardı. *Saldırayım mı?*

Larkyra'nın bu soru üzerine düşünmesinin gerekmesi, muhtemelen iyiye işaret değildi. "Hayır, hayır," dedi oflayarak. Işıklı taşını çıkarıp kaldırdı, karanlık yolunun aydınlanmasını sağladı.

"Dur!" Lord Mekenna arkasından haykırdı, fazla yakındı. Larkyra koşarak koridor ardına koridor aştı, ardından kayarak durdu ve döner merdivene çıkan kapı çerçevesini tuttu. Basamaktan ikişer ikişer atlayarak çıktı, lordun küfürlerinin sesi arkasında yankılanıp kayboluyordu. Sonrasında Larkyra nihayet en yukarıya vardı. Hızlı hızlı nefes aldı ve bir damla umudun içini doldurmasına izin verdikten sonra yoluna devam etti.

İlerlemenin tek yolu, kayıp tanrıların izinden gidip ortadan kaybolmaktı.

Ana salona doğru koştu. Düşmüş molozlara dikkat ederek koşuyordu, kurtuluşu olan balkonun kapısını görebiliyordu, karşı uçtaydı.

Bir şey ona sertçe çarpınca Larkyra büyük bir sütuna toslayarak homurdandı. Mağara bu darbeyle sarsıldı.

Genç kadın saldırganının kasığını tekmeledi, sonra erkeklik organına yöneldi ama adam onun zihnini okumuş gibi saldırısını engelledi. Larkyra'yı tutup çevirdi ve yanağını soğuk mermere yasladı.

"Kimsin sen?" dedi sertçe. "Niye beni takip ettin?"

Pelerinin başlığı yüzünün yarısını örtüyordu. Zihni bir kaçış yolu bulmak, sakladığı bıçaklarına uzanmak için bir yol düşünüyordu...

Darius onun başlığını sertçe indirdi. Şaşkın bir duraksamanın ardından ona, şu anda ailesinin misafiri olan leydiye dik dik baktı. Hemen sonra, sanki onu yakabilecek bir gücü varmış gibi kadını itti.

"Larkyra?" Bu soru, ölen bir adamın son sözcükleri gibi çıkmıştı. Fısıldanmıştı. Zayıftı. Kaderini kabullenemiyordu.

Kaipo o anda orada olduğunu belli etmeye karar verdi. Çatı kirişinden uçup Darius'a saldırdı.

"Kaipo, dur!" diye emretti Larkyra. Canavar kafasını gagalayıp pençelerken lordun küfredip ona vurmasını izledi.

Şahin cıyakladı, ardından Larkyra'nın ön koluna kondu.

Darius kendine çekidüzen vermeye uğraştı, saçı darmadağındı. Kaipo'nun bir pençeyle yakaladığı sol yanağında tek bir kırmızı çizgi vardı. Larkyra irkildi.

Lord önce ona, sonra da kolundaki gümüş şahine baktı.

"Ne..." Başını iki yana salladı. "Sen neden..."

"Burası... şey, harika bir yer." Larkyra etrafa bakındı. "Biraz toz alsak hemen kendine getiririz."

Söylenecek doğru şey bu değildi.

Darius'un kafa karışıklığı yerini çabucak hiddete bıraktı. Lord ona doğru hücum eden bir boğa misali ilerliyordu. Larkyra tekrar sütuna doğru gerilemeye başladı.

"Sen burada ne arıyorsun?"

Larkyra onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Hadi ama," dedi Darius'u teskin eden bir sesle. "Ben de aynısını sana sorabilirim. Aslında soracağım da. *Sen* burada ne arıyorsun?"

"Bu bir oyun değil!" Darius'un sesi devasa salonda yankılandı. "Niye buradasın?" Onun kıyafetlerine, kolundaki gümüş şahine baktı. Larkyra kuşu havaya doğru kaldırdı ve Darius onun uçarak uzaklaşmasını, karanlıkta kaybolmasını izledi.

"Kimsin sen?"

"Larkyra Bassette. Raveet Kontu Dolion Bassette'in..."

"*Adını biliyorum*," dedi Darius dişlerini sıkarak. "Ama Larkyra Bassette *kim*?"

"Ne demek istiyorsun?"

Darius bir elini saçlarından geçirdi. "Oyun oynamayı kes," diye hırladı. "Niye buradasın? İçeri nasıl girdin?"

Larkyra, Darius'un bu kadar öfkelenebileceğini hiç düşünmezdi. Ayrıca deli olmalıydı çünkü Darius'u sadece kendi zihninde ve evinde saklanmış bir durumda görmüşken böylesi bir enerjiye sahip olduğuna tanık olmak içini sıcacık yapıyor, hatta ona mutluluk veriyordu.

Tabii Larkyra şimdi *niye* Darius'un ortalarda görünmediğini de biliyordu.

"Bir kapıdan geldim, herhalde sen de öyle gelmişsindir."

"Beni çıldırtmaya çalışıyorsan başarıyorsun."

"Aslında amacım o değildi ama buna da varım."

Darius tekrar onu incelerken hırladı. "Niye öyle giyindin? Hırsız gibi görünüyorsun, sen..." Tekrar Larkyra'nın gözlerine bakarken gözleri parladı. "Sen... Sen *hırsızlık* yapmaya mı geldin?"

"Saçmalama."

Çok kötü. Çok kötü durumdayız.

"Öyleyse niye? Niye kasamızda saklanırken buldum seni? Bana doğru düzgün bir cevap ver! En azından sözünü o konuda tut, yoksa buraya geldiğine pişman olacaksın."

"Zaten pişman oldum."

Darius omuzlarını kavrayarak onu daha sert bir şekilde taşa bastırırken Larkyra'nın nefesi tıkandı. "*Söyle dedim.*"

"Canımı yakıyorsun." Larkyra irkildi, karnında yüzen büyü sıcacıktı.

Darius tutuşunu gevşetmedi.

Larkyra'nın zihni sırtına bağladığı bıçaklara gitti. Kurtulmak için hızlı bir yol olurdu ama güçlerini ya da bıçaklarını kullanırsa iyice mahvolacaktı.

"Burada ne var diye merak ettim," dedi Larkyra nefesini vererek. Darius'un soğuk gözlerine bakıyordu. "Uyuyamadım, merak ettim. Merak etmek yasalara aykırı mı?"

"Bir insanı, gecenin bir yarısı sıcacık yatağından bu kadar uzağa getiren şey sadece merak değildir."

"Tam aksine, merak insana pek çok şey..."

"Yeter! Beni niye takip ettin?"

"Seni takip etmedim." Larkyra onu itse bile nafileydi, adam granitten yapılmış gibiydi. "Buraya tek başıma geldim. Senin burada olacağını bilmiyordum, kimse olmaz sanmıştım. Bana buranın terk edildiğini söylediler. Neler bulacağımı bilmiyordum. Gerçek bu! Annemin Buğu'daki ruhu üzerine yemin ederim."

Darius onun bakışlarını inceledi. Bedeninin sıcaklığı Larkyra'yı da ısıtıyordu ve lord nihayet tutuşunu gevşetip geriye doğru adım atarken Larkyra rahatlayarak titredi.

"Bu hiç iyi değil." Darius alnını ovdu. "Buraya hiç gelmemeliydin."

Buna daha fazla katılamazdım. Larkyra çıkışa doğru bir

bakış attı. Küçük kapı aralığı ulaşabileceğinden daha uzaktaydı ve onu deli ediyordu.

Darius kendi kendine, "Şimdi seninle ne yapmalı?" diye mırıldandı.

"Bana bir şey *yapılması* gerekiyor mu? Anlaşılan ikimizin de sırları var. Maskeli bir adam olarak dolaşıp kendi mirasını yağmalaman gibi."

Darius soğuk, sert bir şekilde güldü. "*Mirasıma* ve bu gece şahit olduğunu düşündüğün şeye dair hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyleyse beni aydınlat."

"Senin beni aydınlattığın gibi mi? Sana söyledim, bu bir *oyun* değil. Hâlâ yapabiliyorken Jabari'ye dönmelisin. Sefahatine, güzel şeylerine geri dön."

Sözleri canını yakınca Larkyra irkildi. "Gerçekten benim için sadece bunların mı önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"*Aslında*," dedi Larkyra, göğsüne bir acı saplanmıştı. *Sakin*, diye düşündü. *Sakin.* "Sen çoktan kararını vermişsen sözlerimin ne kıymeti var?"

"İnsanın eylemleri, daha doğru hakikatler ortaya koyar."

"Senin bu geceki eylemlerin gibi mi? Yerinde olsam diğerlerini nasıl suçladığıma dikkat ederdim, lordum. Gülümseyip kahkahalar atıyorum, ipeklere bürünüyorum diye bir şeyleri kaybetmenin, acı ve ıstırap çekmenin nasıl olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni sadece dış görünüşümle mi yargılayacaksın? Öyleyse beraber geçirdiğimiz zamandan ya da Aadilor'da yaşamaktan bir şey öğrenememişsin demektir. Boğazından sallanan maske haricinde tüm maskeler bu kadar gözle görünür değildir."

Darius cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Zihnindeki sözcükleri söyleyip söylememe konusunda düşündüğü belliydi.

Aklındakileri söyle, diye haykırmak istiyordu Larkyra.

Ancak bunun yerine çenesini kaldırdı. "Şimdi izninle. Muhtemelen bir sonraki eylemlerimle seni iyice şaşırtacağım ama yapacak bir şey yok." Arkasındaki sütunu kaplayan toz tabakasından bir avuç alıp Darius'un gözlerine fırlattı. Lord bağırarak küfretse de genç kadın balkona fırlarken hiç arkasına bakmadı.

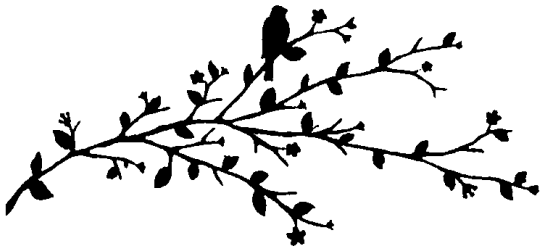
Kaipo önüne uçtu, sahibi eşikten hızla geçerken şahinin gümüş vücudu parlıyor ve büyüyordu. Larkyra soğuk geceyi yüzünde hissettiğinde az kalsın rahatlayarak ağlayacaktı.

"Larkyra!" Darius'un boğuk sesi, kaleden ona ulaştı. Lord ona yetişmek için aceleyle koşarken sert adımlarının sesi serin havada yankılanıyordu.

Ama yetişemeyecekti.

En azından bu gece değil. Çünkü Larkyra durmadı, balkon korkuluğunun üzerine sıçradı ve kollarını iki yana açarak kendini fırlattı.

Bir kum düşümü boyunca bile düşmemişti ki bir çift pençe onu kollarından kavradı. Kaipo hızlı bir hareketle onu yakaladı ve kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak yükseldi. Doğruca aşağıdaki Lachlan göllerinin tepesinde parlayan aya doğru uçtu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Darius aynadaki yansımasına, yanağındaki ince ve kırmızı çiziğe baktı.

Çıplak göğsü, kalan birkaç yara izi haricinde hâlâ pürüzsüzdü. Vücudundaki bir kesiğin göze çarpacağını düşünmemişti ama şu an olan buydu.

Dün gece tam bir felaketti.

Kaleye geri dönmeden önce Alastair'e zar zor uğrayıp eşyaları bırakmıştı.

Saklı iskeleye kürek çekip diğer sandalın kayıp olduğunu fark ettiğinde ise tepesinde yükselen kaleye bir bakış atmıştı. Misafirlerinin hâlâ burada olmasını hem umuyor hem de bundan korkuyordu. Larkyra güneş doğmadan toplanıp gitmişse akıllıca davranmış olurdu. Tabii bu Darius'un başını epey belaya sokardı. Genç kadının hızlıca ve haber vermeden gitmesinin suçu muhtemelen onun üzerine atılırdı. Ama yalnızca cesur bir ruh, Larkyra gibi yakalanıp kaçtıktan sonra burada kalırdı.

Darius yanağını çevirdi, kesiğe dikkatlice baktı.

Tüm maskeler bu kadar gözle görünür değildir.

Darius'un zihninde dün geceki olaylar tekrar canlandı. Larkyra'nın eldivenli ellerini, sakat sol yüzükparmağından kalan yere pamuk doldurduklarını anlatmasını düşündü.

Larkyra başka hangi maskeleri takıyordu? Yalanları ve hakikatleri nelerdi? Dün gece tanıştığı kız, gerçek Larkyra mıydı?

Alkolle ıslatılmış bir kumaşı yanağına bastırırken dişlerini sıktı, yara yanınca irkildi.

Yansıması sakin ve sükûnetli dursa dahi içten içe darmadağın olmuştu. Darius uzun zaman önce bu konuda ustalaşmıştı.

Larkyra topladığını düşündüğü bilgiyle ne yapacaktı? Darius'u harabede ne kadar süre izlemişti? Onu kaleden oraya kadar takip mi etmişti? Ondan önceki gece de takip etmiş miydi? Peki ya o kıyafetler... Bir kontun kızının niye öyle giysileri vardı? Öyle sessiz adımlar atmayı nereden biliyor olabilirdi? Gümüş şahin tekrar zihninde canlanınca genç adam somurttu. Hatırladığından küçük olsa da Lachlan'a gelen yolda gördüğü, hayduta saldırıp onu öldüren yaratık olmalıydı.

Kırmızı lekeli kumaşı, aynasının yanındaki su leğenine fırlattı ve alnını ovuşturdu.

Bugünlerde baş ağrıları hiç kesilmiyordu ve bu ağrıların, yapması gereken bir sonraki şeyle artacağını bilse bile görevini görmezden gelemezdi.

Çabucak giyindi ve aynaya tekrar bakmadan kıyameti olabilecek leydiyi bulmak için yola çıktı. İkisinin de yaraları açılıp kanasa da Darius onu her şeyi açıklaması için zorlayacaktı.

Leydi Larkyra'nın asıl dinlenme odasında olduğunu söylemişlerdi. Genç lord oraya doğru ilerlerken hizmetkâr kızlar kaçışıyordu. Darius eşiğe geldiğinde büyük tahta kapılar açıktı, kahkaha sesini duyan adam önce durdu, sonra odaya bir bakış attı.

Leydi Larkyra odanın ortasındaki bir platformun üstünde duruyordu. Koyu tenli ve kır saçlı yaşlı bir kadın da diz çökmüş, eteğinin ucunu iğneliyordu. Larkyra koyu laciverte bürünmüştü, beline oturan elbise göğsünde genişliyor ve detaylıca işlenmiş uzun kollarda son buluyordu. Bu Darius'un

Lachlan'da gördüğü en şık tasarımlardan biriydi. Yaşlı kadın, koyu renk kumaştan daha fazla almak için ayağa kalkarken Darius şaşkınlıkla izledi.

"Bunlar harika, Bayan Everett." Larkyra öne eğilip elini kumaşta gezdirdi. "Her birinden bir elbise istiyorum."

"Harika, leydim." Bayan Everett apaçık bir neşeyle gülümsedi. "Cesaretimi mazur görün ama bence bu," dedi ve gece yarısı mavisi kumaşı kaldırdı. "Harika bir pelerin de olur."

"Çok haklısınız." Larkyra başıyla onayladı. "Sevgili Clara, yetenekli bir tasarımcı olduğunuz konusunda haklıymış. Bu şaheserleri görünce ablalarım da kesinlikle elbise isterler."

"Çok teşekkür ederim, leydim." Kadın eğildi. "Çok naziksiniz."

"Sadece gerçekleri söylüyorum, Bayan Everett."

Gerçeklerden bahsedilince Darius kendini tekrar kapıda buldu, ellerini yumruk yapmıştı.

Sizin kendi gerçeklerinizi söyleme vaktiniz geldi, Leydi Larkyra. Kapıyı çalmak üzereyken üvey babasının kulak kanatan sesi onu durdurdu.

"Bu doğru, Bayan Everett," dedi Hayzar. İki leydinin yanından Darius'un görüş açısına girdi. "Ben de güzellikten anlarım ve karşımda olduğunda fark ederim."

"Tatlı dillisiniz, Ekselansları." Larkyra adama gülümsedi ve Darius'un göğsüne kıymık batmış gibi bir acı saplandı.

Dük yine fazla karmaşık üç parçalı takımlarından birini giymişti. Yağmurla ıslanan pencerelerden süzülen ikindi ışığında siyah saçları yağlı gibi parlıyordu.

Larkyra'nın istediği hayat gerçekten bu mu? diye merak etti Darius. Gayet rahat elbiselere bürünen, üvey babasıyla flört eden kız mıydı, yoksa uykusuz kaldığı geceleri ve annesini kaybettiğini anlatan, pis hilelerle savaşırken pantolonla çabucak koşabilen kişi miydi?

Maskeler. Bu sözcük Darius'un zihninde tekrarlanıp duruyordu.

"Güzel zevkinizden bahsetmişken, Ekselansları," diye lafa girdi Larkyra. Bayan Everett onun ölçüsünü almaya dönmüştü. O da siyah kadife eldivenler giydiği parmaklarıyla bir parça dantelle oynuyordu. "Beraber bir proje yapmaktan keyif alır mısınız diye merak ediyordum."

"Sizinle pek çok şey yapmaktan keyif alırım, Leydi Larkyra."

"Ah." Larkyra kızardı. "Tehlikeli bir adamsınız."

"Öyle umuyorum." Dük ona yaklaşırken Bayan Everett odadan yok olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçi *ben*," diye devam etti Larkyra. "Hazır Bayan Everett bizim hizmetimizdeyken hizmetkârlar için yeni üniformalar tasarlamak eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

"Yeni üniformalar mı?"

"Evet, efendilerinin şıklığına uymaları onlar için iyi olur diye düşündüm. Ayrıca çalışanlarla yakınlaşmam için bana da fırsat olur. Bu, bir evin müstakbel hanımının yapması gereken şeylerden biri."

Larkyra kirpiklerinin arasından düke baktı ve ona saf, masum bir tebessüm gönderdi. Darius önündeki kapıyı menteşelerinden sökmek istiyordu.

Neler oluyor? Yeni üniformaları karşılayamazlardı, yeni bir hanıma da ihtiyaçları yoktu.

"Büyük bir proje olur." Dük alnını kırıştırdı. "Ama nişan törenimiz için şık giyinmeleri iyi olur."

Hayzar, Larkyra'nın sol elini kaldırıp eldivenli yüzükparmağındaki devasa bir yakutu ortaya sererken ev bir anda dönmeye başladı, bir uçurum açılmıştı sanki. O, annesinin yüzüklerinden biriydi.

Darius öfkeden deliye dönmüştü.

Kapıları itip odaya girdi.

"Oğlum." Üçü de o tarafa bakarken üvey babası dudaklarını büktü. "*Bir kere de olsa* bize katılman ne hoş."

"Lordum." Bayan Everett eğilerek selam verdi.

Larkyra tek kelime etmedi, sadece elini eteğinin arkasına sakladı.

Bu ufak hareket, bir nedenden dolayı Darius'u daha da sinirlendirdi.

"Ekselansları, leydilerim." Her birine başıyla çabucak selam verdi. "Şu yeni üniforma ve nişan işi nedir?" Larkyra'ya çevirdiği bakışları alev alevdi.

"Anlaşılan aramızda başkalarının sohbetine kulak kabartan biri var," dedi Hayzar.

"Hiç de bile. Sadece içeri girerken duyduğum şeyler."

"Bu sabah babanız bana evlilik teklifi etti, lordum." Larkyra asi bir tavırla çenesini kaldırdı ve yüzüğü tekrar ortaya serdi. "Ben de kabul ettim."

Darius olması gerekenden daha fazla anlam taşıyan o örtülü parmağın üzerindeki parlak taşa bakarken, yüzüğü eldivenle beraber söküp almamak için kendini zor tuttu. Larkyra dün gece yaşananlar yüzünden mi dükün evlilik teklifini bu kadar çabuk kabul etmişti? Ne kazanacağını ummuştu? Darius soğuk bir kahkahayı bastırdı. Eğer Larkyra öyle düşünmüşse, bu yeni kaderi hak etmiş demekti.

Bu kadın hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

"Tabii ki kabul ettin." Dük, Larkyra'nın diğer elini de tuttu.

Darius bu temasla beraber Larkyra'nın tebessümünün gerilmesini, vücudunun kasılmasını izledi.

"Tebrikler," dedi Darius sıktığı dişlerinin arasından. "Peki ya yeni üniforma mevzusu?"

"Nişan töreni yaklaştığına göre yeni üniformaların iyi bir yatırım olacağını düşündüm," diye açıkladı Larkyra.

"Evet, gayet iyi." Darius onun beyaz saçlarına ve lüks elbisesine bir bakış attı. Yeni Lachlan Düşesi... Dudaklarında be-

lirmek üzere olan iğrenen ifadeyi zorla bastırdı. "Ama hangi parayla?"

"*Darius*," diye araya girdi üvey babası.

Ama Darius'u durduramazdı. Şimdi değil. Yıllar süren zor koşullardan, özellikle de dün geceden sonra değil. Darius her şeyden bıkmıştı. Oyunlardan, hep tetikte olmaktan, halkı için kırıntıları bile zar zor almaktan bıkmıştı. Şimdiyse aptal bir kız, tüm emeklerini silip süpürecekti.

"Bağışlayın, Ekselansları," diye devam etti Darius. "Ama nasıl yapacağımızı anlamadım. Bilhassa ödememiz gereken bir nişan töreni varken."

"Çalışanlarınızın düzgün giyinmesini istemez misiniz?" diye sordu Larkyra. Dükün yanıt vermeye fırsatı olmamıştı. "Buradaki konumlarından gurur duymalarını istemez misiniz?"

"Güzel dikişler, bir insanı gururlu yapmaz."

Bunu duyan Bayan Everett cıyakladı.

"Affedersiniz, madam. Lafım size değildi."

"Elbette, efendim."

"Sadece," dedi Darius. Sakin bir sesle konuşmayı deniyordu. "Bu kadar parayı başka yere harcamak daha iyi olabilir."

"Eminim ki bu hane için çok büyük bir harcama değildir."

"Şu anda *her* harcama çok fazla."

Larkyra kaşlarını çattı. "Para sıkıntısı varsa," diye yavaşça konuşmaya başladı. "Babam çalışanları giydirmekten çok memnun..."

"Yeter." Hayzar'ın sert emriyle odaya sessizlik çöktü.

Hayzar, ona öyle bir tiksintiyle bakıyordu ki Darius kararlı duruşuna az da olsa korku sızmasına engel olamadı. Ama bir sonraki anda küfrederek o korkuyu uzaklaştırdı. *Sis gelirse gelsin*, diye sessizce haykırdı. Artık umurunda değildi. Her şey zaten harap olmak üzereydi.

"Bayan Everett," dedi dük, simsiyah gözleri delercesine

Darius'a bakıyordu. "Leydi Larkyra'nın ölçülerini başka bir gün almaya devam eder misiniz?"

"Elbette, Ekselansları." Yaşlı kadın aceleyle eşyalarını topladı ve herkese reverans yapıp odadan kaçtı.

O gidince odadaki enerji anında değişti. Işıklar loşlaştı, Darius'un bedeni ona hareket etmesini söylese de olduğu yere kök salmış gibiydi.

Yine de ruhu, her türlü sonuca rağmen vahşi ve gözü pekti. Bir kere dahi olsa üvey babasına aslında ne düşündüğünü söyleyecekti. Belki de böyle gözü kara davranmasını sağlayan kişi şu anda ona bakan, ruhu pervasızlık ve hakikat için şakıyan o kadındı. Larkyra'nın parmağındaki yüzük, genç kadının düşünmeden hareket ettiğinin kanıtıydı.

"Dışarıdan birinin önünde böyle şeylerden bahsetmeye nasıl cüret edersin?" Dük ona doğru ilerledi.

Darius'un teninde kaygan bir şeyler gezindi, onu okşarken hem tanıdık hem de korkunçtu fakat her neyse gözle görünmüyordu. Asla görünmezdi.

Darius çenesini kaldırarak, "Ben sadece malikânenin çıkarlarını göz önünde bulunduruyorum," dedi.

"Sence bu toprakların efendisi olan ben, en iyisinin ne olduğunu bilmiyor muyum?" Hayzar iyice yanaştı, aralarındaki yazı masasının yanında durdu.

"Beyler, lütfen." Larkyra platformdan indi, eteği gergin anın ortasında hışırdıyordu. "Her şeyi unutup bir çay içelim. Bunu başka bir zaman..."

"Bence bu konunun şimdi çözülmesi lazım," dedi dük. Gümüş rengi parlayan bir eşyayı eline almıştı.

Darius gözünün ucuyla eşyaya bakan Larkyra'nın bembeyaz olduğunu görebiliyordu. Fakat o şeyin ne olduğunu görmek amacıyla bile olsa bakışlarını üvey babasının gözlerinden ayıramıyordu.

Darius bu hisle savaşsa da zihni her şeyi yutan bir dalgayla o tanıdık sise kapıldı ve itaat etmeye başladı. Bir anda soğuk soğuk terlemesine bakılırsa bedeni bu etkiyi tanıyordu.

Hareket et, diye haykırıyordu zihninin gerisindeki bir ses. *Uzaklaş.*

Ama yapamazdı. Hiçbir zaman yapamıyordu.

Hayzar konuştu ama sisin içindeki sözcükleri boğuktu. Darius'tan hiç hoşnut olmadığını, böyle bir terbiyesizlik için nasıl cezalandırılacağını anlatıyordu. Ama en önemlisi, burada yaşanan hiçbir şeyin hatırlanmayacağını söylüyordu.

Darius başıyla onayladı.

Hatırlanacak bir şey yok.

"Yanağındaki ne güzel bir iz öyle, oğlum." O zaman Hayzar'ın sözcükleri sisi delip geçti ve yüzü bir anda odağa kavuştu. Darius'un eline soğuk bir şey bastırdı. "Birkaç kesik daha ekleyebilir miyiz, bir bakalım mı?"

Darius'un son gerçek anısı, elindeki şeye baktığı andı -bıçak kadar keskin bir mektup açacağıydı- ve sonra oda, onu acıyla kesen gölgelere bürünerek karanlığa gömüldü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her yer kandı.

Darius'u dikkatle yatağına yatıran Larkyra, yüzünden süzülen yaşlarla savaştı. Darius ya hâlâ uyuyordu ya bilinci yarı kapalıydı ya da öyle bir işkencenin ardından uysal kalması için zihnine nasıl delice bir büyü işlenmişse hâlâ o büyünün etkisindeydi.

Larkyra geriye çekilip alnındaki teri sildi, muhtemelen genç lordun yaralarından akan kanı da kendine bulaştırmıştı. Darius aklı başından gitmiş bir halde koridorda yürümeye çalışırken zor da olsa ona destek olmuş ve lordun kanı, yarı dikilmiş elbisesine saçılmıştı.

Hayzar'ın üvey oğluna yüzünü bıçakla yarması için emir vermesini izlerken Larkyra az kalsın kontrolünü kaybedecekti.

Zihnindeki dehşet hâlâ canlıydı. Kızıl nehirler genç lordun boş bakışlarına akmış, beyaz gömleğinin yakasını kırmızıya bulamıştı.

Larkyra korkudan donakalmıştı. Hiçbir şey yapmazsa neler olacağının korkusu. Bir şey yaparsa neler yaşanacağının korkusu. Her zamanki gibi sessiz bir fırtınada acı çekmiş, kendi zihnine hapsolmuştu. Dükün sisli transının etkisindeymiş gibi görünmek için bile çabalamamıştı. Neredeyse

nefes dahi almamıştı çünkü soluklarının alev alev çıkacağına emindi.

O odada sadece tek bir canavar yoktu.

Larkyra hep büyüsü yüzünden mahkûmdu, büyüsünün mahkûmuydu.

Görevinde başarılı olmak *zorundaydı*. Ailesini hayal kırıklığına uğratamazdı.

Ancak hararetli öfkesine kapılmışken Hayzar'ı durdurmaya çalışırsa dükü ya da daha kötüsü Darius'u öldürebilirdi. Ve yoluna çıkan herkesi de.

O an çığlık atmak, yüksek sesle ve kontrolsüzce haykırmak, toplanmış ve kükremeye hazır olan güçlerine boyun eğmek istemişti. Bir refleks gibi kendi içine o kadar çekilmişti ki odaya tamamen zihnini kapamış, Darius'tan yükselen acı dolu inlemeleri bastırmıştı. Ölmüş olabileceğini bile düşünmüştü.

Yaşanan tek iyi şey, dükün çalınmış büyü deposunun tükenmiş olmasıydı. Bu yüzden üvey oğluna belli bir miktar zarar verdikten sonra durup dinlenmek için odasına çekilmesi gerekmişti.

Larkyra lekeli eldivenlerini çıkarıp kendini sarstı. Ağlayıp sızlanmayı bırakıp bir işe yarama zamanıydı. Kayıp tanrılar aşkına, Hırsızlar Krallığı'nda işkenceler yapıldığını görmüştü. Kendisi de başkalarına işkence etmişti. Bu niye farklı olsundu ki?

Larkyra sebebini elbette biliyordu.

Bakışları, Lord Mekenna'nın kırmızı bir dehşet haline dönüşen yüzünde dolaştı. Toplamda beş tane derin kesik vardı. İki tane alnında, bir tanesi Kaipo'nun solda bıraktığı ize uyacak şekilde sağ yanağında, bir tanesi de çenesinden kulağının altına uzanan beş yara.

Larkyra yutkundu, buna sebep olduğu için hissettiği suçluluğu bastırmaya çalıştı.

Bu, *onun* suçuydu. Ama dükün evlilik teklifini nasıl reddedebilirdi? Babası işlerin bu noktaya gelebileceğini, ihtiyaç duydukları şeyi öğrenmek için bu kadar ileri gitmek zorunda kalabileceklerini söylemişti. Genç kadın elbette dükle gerçekten evlenmezdi. Babası *böyle* bir şeyi ondan asla istemezdi... Yoksa ister miydi?

O an Darius'a gerçeği anlatabilmeyi diledi. Genç adam yüzüğe bakarken yüzünde beliren öfke ve acı, Larkyra'yı neredeyse ortadan ikiye ayıracaktı.

Bir de şu aptal üniforma işi vardı.

Larkyra sadece Darius'un önceki gece ona söylediklerinden sonra faydalı hissetmek, yardımcı olmak istemişti. Çalışanlara yardım etmenin lordu bu derece öfkelendireceğini düşünememişti.

Bu kadar parayı başka yere harcamak daha iyi olabilir.

Ama gizli kasadaki sandık yığınları, Darius'un sesindeki çaresizlikle birleşince... Akla yatmayan bir şeyler vardı.

Larkyra bunu daha sonra çözecekti.

Şu anda, sebep olduğu yaraları iyileştirmesi gerekiyordu.

Darius'un odasına giderken kimseyle karşılaşmamaları bir lütuftu. Gerçi Larkyra geldiğinden beri kaledeki insan sayısı gittikçe azalmıştı. Minnettar olması gereken bir tuhaflıktı bu. Genç efendilerinin niye böyle göründüğünü kimseye açıklayacak enerjisi yoktu.

Hayır, tüm enerjisini Darius için saklaması gerekiyordu.

Lordun yatak odasının kapısını kilitledikten sonra balkonu da kapatıp mumları söndürdü fakat cayır cayır yanan şömineye dokunmadı.

Darius'un tuvalet masasından pamuklu kumaş parçaları ve bir su leğeni bulup lordun yatağına getirdi. Nazikçe Darius'un yaralarından sızan kanları sildi.

Genç adam acıyla inlediğinde Larkyra'nın kalbi burkuldu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "İyi olacaksın."

Sesini duyan Darius gözlerini kırpıştırarak açtı ve Larkyra'nın eli öylece kaldı.

"Larkyra," diye mırıldandı Darius. Hemen sonra bedeni şilteye iyice battı ve gözleri kapandı.

Larkyra tekrar görevine döndü, şimdi narin bir ninni söylüyordu.

Ses karnının derinliklerinden yükselip boğazını ısıttı. Odayı büyünün bal sarısı sisiyle sardı, ses geçirmeyen bir güvenlik baloncuğu oluşturdu ve genç lordu yıkamaya devam etti. Söylediği şarkı, ablalarının en sevdiklerinden biriydi. Jabari'nin doğu sınırında bulunan Büyük Park'taki çayırları anlatıyordu. Babaları küçüklüklerinden beri onları sık sık oraya pikniğe götürürdü. Larkyra notaların sıcacık ve altın renkleriyle süzülmesine izin verdi. Niya sevdiği şiir kitaplarından mısralar okurken Arabessa'nın onun saçına taktığı çiçekler gibiydi. Bu rahatlatıcı bir anıydı. Larkyra yaraları temizlerken Darius'un hissedebileceği acıyı ortadan kaldırırdı. Havluyu sıktı, leğen kızıl suyla doldu, ardından arkasına yaslandı.

Yüzü kesiklerle dolu olsa bile Darius çok güzeldi. Çıkık elmacıkkemiklerine ateşten gelen gölgeler yansıyordu. Dolgun dudakları aralıktı, düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Larkyra onun vücudunun kalanını inceledi, gözleri adamın kömür rengi takımına takıldı. Kan yüzünden klapasının bazı yerleri koyu renge bürünmüştü. Yeleğinin altındaki bembeyaz gömleğinde de büyük, kırmızı bir leke vardı. Larkyra, onun yüzünü halledince kıyafetleri için neler yapabileceğine bir bakacaktı.

Kesiklere bakarken tekrar göğsü sıkıştı. Darius nasıl yıllar boyunca böyle bir işkenceye katlanmış olabilirdi? Onun yaptığı gibi odaya dalmak için büyük bir cesaret gerekirdi, düşüncesini dillendirdiğine göre gerçekten dediklerine sonuna dek inanıyor olmalıydı.

Larkyra kendini tekrardan, "Çok üzgünüm," derken buldu. "Bu noktaya geleceğini bilmiyordum."

Yanındaki kadife eldivenin üzerinde duran kırmızı mücevhere bakarken Larkyra'nın göğsünde bir ağırlık vardı, yorgun hissediyordu. Hayzar Bruin'e olan bağlılığını simgelemesine rağmen çok güzel bir yüzüktü. Bir arada örülmüş narin altın bantlar, büyük yakutun etrafına sarılmıştı. Yüzüğü dükten alıp pamukla doldurulan parmağına geçirirken takının geçmişini, belki de daha mutlu zamanları anlatan hikâyesini sezmişti.

Bunu telafi edeceğim, diye söz verdi Darius'a bakarak. *Zorundayım.*

Elindeki kumaşı bırakıp derin bir nefes aldı, kalbinin en derinlerinde bulunan büyüyü kullanarak eti ve kemiği iyileştirecek yeni bir şarkı çağırmaya hazırdı.

Ama o bunu yapamadan Darius'un odasının kapı kolu titredi.

Bir anahtarın kilide girdiğini duyan Larkyra ağzını çabucak kapadı ve eldivenlerini kapıp yatağın kenarından kalktı. Aceleyle balkon kapısının yanında duran kalın perdelerin arkasındaki gölgeye saklandı.

Kumaştaki dar aralıktan dışarı bakan genç kadın, görür görmez tanıdığı kemerli bir burnu olan sıska adamın, kafasını içeri sokmasını izledi. Boland genç lordun odasına bakındı. Larkyra'nın saklandığı yeri atladı, ardından şöminede yanan ateşe baktı.

"Lordum?" diye fısıldadı Boland.

Larkyra'nın nabzı deli gibi atıyordu.

"Lordum, uyanık mısınız?" Hizmetkâr sessizce içeri girdi.

Efendisi yanıt vermeyince omuzları gevşedi ve kapıyı arkasından kapadı. Darius'un yanına vardığında gördüklerine şok olmuş bir şekilde nefesi kesildi.

Korumacı bir büyü dalgası içinde yükseldiğinde Larkyra alçak sesle hırladı.

Boland bir ses duymuş gibi başını kaldırdı ama dışarıda asla dinmeyen bir fırtına varken hangi sesin gök gürültüsü, hangisinin bir insanın hiddeti olduğunu ayırt etmek zordu.

"Ah, lordum," dedi yaşlı adam, Darius'a bakıyordu. "Bu sefer ne yaptınız?"

Bu sefer mi?

Yani ihtiyar, bu taştan hapishanede neler olup bittiğinin farkında mıydı? Larkyra'nın karnında öfkenin alevleri beliriyordu ancak sonra Boland burnunu ve ağzını bir mendille örttü, hemen sonra sicimle tutturulmuş bir demet dal çıkardı. Dalın ucunu yakıp dumanı uyuyan lordun üzerine doğru salladı. Zengin aroma, Larkyra'ya sertçe çarptı. *Gaffaw* kabuğunun dumanı uyku getirirdi. Larkyra çabucak nefesini tuttu.

Ne yapıyor o?

Gaffaw kabuğunu Darius'un yanındaki leğende söndüren uşak mendilini kaldırdı ve ceketinin cebinden küçük, deri bir kese çıkardı. Dikkatlice açık yaralara kahverengi bir şey sürmeye başladı.

"Bu yaralar derin, lordum," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Gözlerine bir hüzün çökmüştü. "Keşke bu kesikler sizin yerinize bende olsa. Anneniz, yuvasının bu hale dönüşmesine göz yummazdı. Bunu yapmazdı." Boland, Darius'u olduğu kadar kendisini de sakinleştirmek ister gibi konuşmaya devam etti. "Keşke ona bu kadar benzemeseydiniz."

Ona mı?

Benzer bakır rengi saçlar, solgun ten ve bir tablodan onu izleyen yeşil gözler bir anda Larkyra'nın zihnini doldurdu.

Obasi Denizi aşkına, Hayzar'ın acımasızlığının sebebi gerçekten bu olabilir miydi? Üvey oğlu, merhum düşesi andırdığı için miydi?

Ellerini yanında yumruk yaptı, boğazındaki büyüsüyse intikam almak için hırladı.

Uşağı izlerken başı dönüyordu. Larkyra'nın önünde kü-

çümseyerek bakmaktan başka bir şey yapmayan bu tuhaf adam, Darius'a yardım etmeye çalışıyordu. Hareketleri dikkatliydi, böylesi bir göreve alışmış olan bir dostun nazik dokunuşlarıydı.

Bu iki adam arasında nasıl bir ilişki var? Boland bu çatının altında neler yaşandığını aslında ne kadar biliyor?

Lordun yatak odasının dışından gelen bir şangırtıyla Larkyra da Boland da kapıya döndüler. Yaşlı adam aceleyle eşyalarını topladı ve efendisine acıyla son bir bakış atarak odadan çıktı.

Genç kadın inanamaz bir tavırla başını iki yana salladı, Darius yatakta nazikçe kıpırdanırken hâlâ bir köşede gizleniyordu.

Darius'un yanına geçtikten sonra Boland'ın yaptıklarını inceledi. Acemice bir iş çıkarmıştı, kahverengi maddeyi lordun yaralarının içine sürmüştü ama bunca yıl boyunca diğer kesikleri iyileştirmek için kullandığı şey buysa kabul edilebilirdi.

Ama bu gece yeterli olmazdı.

Larkyra sayısız sorusunu bir kenara itip bıraktığı yerden işine devam etti. Yumuşak bir şekilde nefes alıp şarkı söylemeye başladı.

Onar kırığı, onar acıyı,
Ör ve dik,
Geriye kalanı.

Yüzey sakin,
Hızla yüz, hedefe yüz,
Parçalananı birleştir.

Artık Yok,
Ebediyen silsin,
Gözlerindeki yaşları.

Kalbini sıkan,
Anıların üstünü ört,
Dindir çığlıklarını.

Her şeyi dindir, sil,
Sert kum tepelerini,
Düzleştiren meltem gibi.

Yepyeni geleceği,
Işıkla doldur,
Aç bırak habisi.

Karanlığı kov,
Benim aydınlığımla,
Yaşayanlara olan sevgimle.

Obasi Denizi'nin suları,
Boğsun geçmişi,
Bağışlasın son bir kez.

Larkyra'nın büyüsü parlak altın rengiyle dudaklarından döküldü, notalar etraflarında uçuşarak bir kez daha onları sessizliğe hapsetti. Larkyra büyüsünün yeterince güçlenmesini, kalbindeki niyetin saflaşıp odaklanmasını bekledi, ardından büyüyü nazikçe her yarada gezdirdi.

Gücü bedeninin içinde titreyerek damarlarında dolaştı, sıcacık ve severek karşıladığı bir histi bu. Uşağın merhemi havaya yükselip parçalandı ve pürüzsüz deri yavaşça birleşti, zaman sanki hızla akıp geçmişti.

Yaralar bu kadar yeniyken Larkyra işini çabucak halledebiliyordu. Ama tüm yaraların gözle görünmediğini ve bugünün herkeste, özellikle de kendisinde iz bırakacağını biliyordu.

Darius'un kesiklerini iyileştirdikten sonra onun lekeli ceketini ve gömleğini çıkarmaya koyuldu, lordun çıplak göğsünü görmezden gelmek için elinden geleni yaparak yataktan kalktı ve gardırobunu karıştırdı. Parmaklarının değdiği ilk kıyafeti çıkarıp bilinçsiz lordu nazikçe giydirdi.

Babasının talimatlarına rağmen sabırlı davranma vakti geçmişti.

Harekete geçme zamanıydı ve Larkyra bunu kendi kurallarına göre yapacaktı. İşleri yoluna koymanın, Lachlan'ı kurtarmak için daha hızlı ve *güvenli* bir rota belirlemenin vakti gelmişti.

Darius'un üzerine yumuşak bir battaniye örttü ve battaniyeyi lordun etrafına sıkıştırdı. Larkyra onun yüzünü, yeni ve pürüzsüz maskesini inceledikten sonra ateşin kenarındaki koltuğa yönelip bekledi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Darius üzerine buzla dolu bir kova su dökülmüş gibi nefes nefese uyandı ve bir anda doğruldu.

Rüyaları acı dalgaları gibiydi. Fakat sonra yumuşayarak tüy gibi hafif dokunuşlara dönüşmüş, tekrar gölgelerin soğuk buselerine evrilmişti.

Odasındaki perdeler tamamen örtülmüş olsa da aralarından bir ışık huzmesi sızıyordu. Sabahın ve yeni bir günün habercisiydi. Duvarlarının ötesindeyse yağmurun sesi ve Lachlan'daki daimi fırtınanın gök gürültüsü vardı. Odasının kalanı daha yumuşak bir turuncu renge bürünmüştü, şöminedeki ateş parlıyordu. Darius eli yakasına gittiğinde en son gençken giydiği bir gömlek giydiğini fark etti. Teninin üzerindeki kumaş dar geliyor ve kaşındırıyordu.

Somurtarak gömleğinin düğmelerini çözmeye girişmişti ki hafif bir öksürük onu durdurdu.

Darius döndü ve tekli koltuklarından birine rahatça kıvrılmış olan kadını gördü.

Gömleğini kapatarak yatağından fırladı. "Larkyra? Burada ne arıyorsun?"

"Nasıl hissediyorsunuz, lordum?"

"Hissetmek mi?" diye kekeledi Darius. "Şu an oldukça rahatsız hissediyorum."

"Ama acı içinde değilsiniz?"

Acı.

Bu sözcük, karışık anılardan oluşan yığını salıverdi. Darius bir zamanlar parlak gümüş bir eşyayı tutan eline baktı.

Bir adım geriledi, etrafında döndü ve göğsüne, kollarına baktı. *Hiçbir şey yok.*

Yeni yara izleri yoktu. Öyleyse, Darius neden olması gerekiyormuş gibi hissediyordu?

"Yüzünüz."

"Affedersin?" Hâlâ koltuğunda oturan Larkyra'ya baktı.

"Size yüzünüzü kestirdi."

Larkyra bunu sanki sabah onu selamlıyormuş gibi normal bir tavırla söylemişti.

"Deli misin sen?" dedi Darius sertçe. Kendi yanaklarına ve alnına dokunuyordu. Teni adeta pürüzsüzdü. "Niye odamdasın? Çıkman lazım." Kapıya doğru ilerledi. "Bu çok uygunsuz bir durum."

Özellikle de Larkyra'nın artık üvey babasıyla nişanlı olduğu düşünülünce. Darius *bunu* hatırlıyordu ama her şeye rağmen karnına yepyeni bir darbe iniyor gibiydi. Gerçeğe dönüşen bir kâbus daha. Bundan nasıl sağ çıkacaktı?

"Kapıya ne yaptın?" Darius kapı kolunu sarssa bile nafileydi. İçeri kilitlenmişti.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?" Larkyra ayağa kalkıp ona yaklaştı.

Darius geriledi. "Ne demek istiyorsun? Her şeyi hatırlıyorum. Özellikle de kutlama haberinizi. Tekrar tebrikler, leydim." Alayla eğildi. "Tüm hanemizi baştan giydirme konusundaki havai tavrınızı da hatırlıyorum."

Larkyra'nın bakışları incindiğini gösteriyordu. "Yaşanan öteki şeyden bahsediyorum, lordum."

O kaybolan anılarla dolu engin uçurum yine Darius'un zihnini ele geçirdi.

Ben deli değilim. Ben deli değilim. Ben deli değilim, diye tekrarladı sessiz bir panikle. Sağ kolundaki tanıdık kamçı izine dokundu. İz hâlâ oradaydı.

"Hangi öteki şey?" diye sordu, sesindeki titremeyi Larkyra'nın duymadığını umuyordu.

"İnanılmaz." Larkyra onu dikkatlice inceliyordu. "Hiç acı da mı hatırlamıyorsunuz?"

Yine o sözcüğü kullanmıştı.

"Ben..." Darius her ne diyecektiyse sözcükleri boğazında takılı kalmıştı.

Acı.

Titremesini bastırdı.

Hep acı vardı. Bilhassa şimdi, Larkyra'nın karşısında. Larkyra onun odasındayken. Darius'un yatağına, yumuşak çarşaflarına bu kadar yakınken.

Kayıp tanrılar aşkına, topla kendini.

"Konuşmamız gereken çok şey var, lordum. Otursak iyi olur." Genç kadın şömineyi işaret etti.

Darius'un uyanmasını beklerken yiyecek ve içecek söylemiş olmalıydı, alçak masanın üzerinde bir tepsi vardı.

Onun burada olduğunu başka kim biliyordu? Yoksa Larkyra kimsenin onu görmemesi için zekice yöntemlerini mi kullanmıştı?

Larkyra tekrar tekli koltuğa yerleşti, Darius ona ikinci kez bakınca her zamanki kadar derli toplu görünmediğini fark etti. Kadının başının tepesindeki karmaşık topuzdan saç telleri çıkmıştı, elbisesi de dün giydiği ve yarı tamamlanmış olan elbiseydi, etekleri bile kırışmıştı. Ayrıca Darius emin olamıyordu ama... Boynunun etrafında *kan lekeleri* mi vardı?

"Gelip oturabilirsiniz," dedi Larkyra tekrar, iki fincan çay doldurdu. "Kimse bizi rahatsız etmeyecek."

"Her şey çok tuhaf." Darius yavaşça onun karşısındaki sandalyeye yaklaştı, başı dönüyordu. Ayrıca kemikleri ağrı-

yordu, ruhundaki bitkinlik bedenini de ağırlaştırıyor ve içindeki savaşma gücünü uzakta tutuyordu.

Darius savaşmaktan yorulmuştu.

"Kafa karışıklığınızı anlıyorum." Larkyra ona bir fincan uzattı. "Benim de kafam karışık ve bu yüzden konuşmamız gerek."

"Sanırım kibar sohbetlere yakışmayacak şeyler konuşacağız."

Larkyra'nın yorgun yüzünde bir sırıtış belirmek üzereydi ama sonra bir şey hatırlamış gibi kayboldu. "Aynen öyle."

"Bu konuşma geçen gece atalarımın evinde yaşanan şeyleri de açıklayacak mı?"

"Evet ve başka şeyleri de açıklayacak."

Darius gözlerini kıstı. "Gerçekten mi?"

"Lordum." Larkyra arkasına yaslandı. "Size anlatmak üzere olduğum şey, muhtemelen ailemden atılmama sebep olacak. İdam bile edilebilirim. Tabii biri beni yakalarsa. Yani evet, konuşmak üzere olduğumuz şey hakikat, artık oyunlar ve maskeler yok."

Darius, parlak mavi gözlerinden fincanı kavrayan ve titremeyen parmaklarına kadar Larkyra'yı baştan ayağa inceledi. "Pekâlâ," dedi. "Dinliyorum."

"Zor olan, nereden başlayacağıma karar vermek."

"En son olaylardan olabilir mi?"

"Evet, onlar." Larkyra derin bir nefes alıp ateşi izledi. "Babanızla, *üvey* babanızla olan nişanım sahte."

Darius'un başından aşağı soğuk su dökülmüştü sanki. "Affedersiniz?"

"Sadece göstermelik."

Darius homurdandı. "Her evlilik öyle değil mi?"

"Kastettiğim şu, düğün yapıp gerçekten evlenmeyi düşünmüyorum."

Şöminedeki alevler titreşirken duraksamış gibiydi, Dari-

us'un kafa karışıklığı kuyusuna yine de bir damla rahatlama düşüverdi. *Gerçekten evlenmeyi düşünmüyorum.*

Genç adamın kalbi tekledi, tuhaf bir duygu onu ele geçiriyordu fakat tam olarak ne hissettiğini bilemiyordu. "Ne yapmayı planlıyorsunuz öyleyse?"

"Bu... Epey karışık."

"Ancak sizin dahil olduğunuz bir konu bu kadar karışık olabilir."

"Yara izlerinizden de haberim var."

Darius'un kulakları çınladı. "Yara izlerim mi?"

"Evet, göğsünüz ve kollarınızdaki."

Darius'un eli istemsizce rahatsız edici derecede dar olan gömleğine gitti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Oralarda yara izim yok."

"Var ama eskisi kadar çok değil."

Darius'un nefesi tekledi, teni gittikçe buz kesiyordu ve çayı dökmemek için fincanı bırakmak zorunda kalmıştı.

"Endişelenecek bir şey yok, lordum," diye devam etti Larkyra. "Çünkü..."

"Endişelenecek bir şey yok mu?" Darius az kalsın kendi dili yüzünden boğulacaktı. "Ben hiç öyle düşünmüyorum, leydim."

"Larkyra," diye ofladı genç kadın. "Lütfen bana yine Larkyra diye seslen. Sana 'lordum' ve 'efendim' demem gerekiyorsa öyle olsun ama resmi konuşmak artık çok saçma geliyor."

"Artık mı? Çıplak göğsümü gördüğünü itiraf ettikten hemen sonra mı demek istiyorsun?"

Larkyra'nın yanakları kıpkırmızı oldu. "Başka şeyler de var," diye yanıtladı.

Darius şok içinde tek kaşını kaldırdı.

"*Öyle* başka şeyler değil," diye düzeltti Larkyra çabucak.

"Umarım değildir."

"Her neyse..." Larkyra elini eteğinde gezdirdi. "Yara iz-

lerini gördüm çünkü sen akşam yemeğinde hastalandıktan sonra sana bakmaya geldim."

"Hastalan..."

Yerdeki ilaç şişesi. Şişe boştu.

Puslu bir anı içinde üvey babasının öfkeli yüzü gözlerinin önünde belirdi, *curash* kokan bir çorba vardı. Darius çok acı çekeceğini bildiği halde çorbayı yemek zorunda hissediyordu... Niye yapmıştı bunu?

Hayzar, diye haykırdı kafasının içindeki bir ses. *Hep Hayzar.*

"Seni uyurken buldum."

Larkyra'nın sözcükleri, Darius'u tekrar o ana döndürdü.

"Yaraları o zaman gördüm ve şey, onları ortadan kaldırdım. Seni iyileştirmek için. En azından, elimden geldiği kadarıyla."

Odada bir sessizlik oldu, böylesi bir yoruma verilebilecek tek cevap pencerelerin ardında kükreyen fırtınaydı.

"Bana inanmadığını görebiliyorum," dedi Larkyra bir an sonra. "Buna hazırlıklıydım, bu yüzden doğrudan göstereceğim." Fincanını bırakıp yarı yapılmış elbisesinden bir iğneyi çekip çıkardı. İğnenin ucu loş ışıkta parladı, ardından Larkyra onu avucuna bastırıp derisini kesti.

"Larkyra!" Darius yerinden sıçradı.

Genç kadın acıyla tısladı ama onun haricinde etkilenmemiş gibiydi. "Yerine otur. İyileşecek."

"Delisin sen." Darius onun yanında diz çöküp elini tuttu. "Bunu yıkamamız lazım. Bende merhem var, sonra..."

"Hayır." Larkyra elini çekip kurtardı. "Sana göstermem lazım. Senin de dinlemen gerek. Şarkının etkisini sadece kendimle sınırlamaya çalışacağım, yani güvenle dinleyebilirsin ama kulaklarını örtmen gerekebilir. Lütufsuz olanlar uyanıkken ya da bağlı değilken bu büyüyü yapmayı hiç denemedim."

"Sen ne..."

Ama Larkyra'nın dudaklarından notalar dökülmeye baş-

larken Darius'un lafı bir anda kesildi. Bu öylesine müthiş bir melodi ve kusursuz tona bürünmüş bir şarkıydı ki olduğu yerde irkilerek geriledi, nefesi kesilmişti. Bu sesi tanıyordu. İlk duyduğundan beri her gece rüyalarında, kâbuslarının arasında duymuştu.

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

Larkyra nasıl...

Larkyra'nın bakışları elinde, kanayan yaradaydı ve Darius göremese de etraflarındaki hava bir anda enerjiyle dolmuştu, güçlü bir şey toplanıyor gibiydi. Genç adamın kalbinin ritmini değiştirebilecek bir şey.

Larkyra'nın ağzından bir ezgi, sözleri olmayan -en azından Darius'un bildiği kadarıyla- bir şarkı dökülüyordu ama melodi bağışlamaya, kırık şeyleri onaylamaya dair karmaşık bir öykü anlatıyordu.

Ardından yaşanan şeye Darius kendi gözleriyle görmese inanmazdı. Larkyra'nın avucundaki ikiye ayrılmış kanlı deri hareket edip birleşmeye başlıyordu. Ve yerini yumuşak, pembe bir ize bıraktı. Kanın her damlası da kapanan yaraya dönüştü.

Larkyra'nın sesi solarak kayboldu ve pencerelerin ardındaki yağmurla gök gürültüsü tekrar odayı ele geçirirken Darius'un göğsünde bir özlem bıraktı.

Darius hâlâ onun elini tutuyordu. Larkyra'nın kusursuz avucuna baktı, kesiğin olduğu yerde nazikçe parmak ucunu gezdirdi. Zihnindeki solmaya başlayan görüntü haricinde yaraya dair hiç iz hissedemiyordu.

Genç kadın hızla nefes alınca başını kaldırıp ona baktı, yüzleri birbirine yaklaşmıştı. Bir nefesi paylaştıkları sırada Darius'un dikkati kadının dolgun dudaklarına kaydı. Larkyra'nın lavanta ve nane kokusu onu sarmalıyordu, bir banyodan daha baştan çıkarıcıydı. Darius çaresizdi, hareket edemiyordu. İlerleyemiyor ya da geri çekilemiyordu.

"Gördün mü?" dedi Larkyra. Sesi ondan dökülen gücün, olduğu kişinin üstü kapalı bir hatırlatıcısıydı. "Tamamen iyileşti."

Darius gözlerini kırpıştırıp onun elini bıraktı. "*Senin*," dedi nefes nefese. "Büyün var."

"Evet." Larkyra başını salladı. "Büyüm var. Elimle yaptığımı burada da yaptım." Nazikçe onun göğsüne dokununca genç adamın tüyleri diken diken oldu. "Burada da." Larkyra elini onun yanağına götürdü.

Darius geriye sıçradı, ayağa kalkarken Larkyra'nın dokunuşunun yankısı tenini yakıyordu. Zihni parçaları bir araya getirmek, yaşananları anlamaya çalışmak için fıldır fıldır dönüyordu.

Larkyra'ya, onu izleyen sakin yüzüne bir bakış attığında bir anda orada oturan farklı bir varlığı gördü. Yüz hatları siyah incilerle tamamen örtülmüş olan, başının üstünde devasa bir yay taşıyan yaratıktı.

Darius gözlerini sıkıca yumdu ve tekrar açtı.

O görüntü kaybolmuştu.

"Sen... Bunu sen mi yaptın?" Eli, pürüzsüz tenini örten gömleğine gitti.

Larkyra başıyla onayladı.

"Buna hakkın yoktu!" Öfke Darius'u ele geçirirken sınırlarının aşıldığını hissettiğinden boğazında safra yükseldi.

"Ne?" Kafası karışan Larkyra kaşlarını çattı.

"Üzerimde doğru düzgün iz bulmadan uyandığımda ne düşündüm, hiç fikrin var mı? Acımın bedenimdeki haritasını yıllarca ezberledikten sonra? İzlerin nasıl ortaya çıktıklarını zaten bilmiyordum, sonra bir de nasıl yok olduklarını bilmemek... Ben... Aklımı kaçırdığımı sandım! Nihayet kafayı yedim sandım. Istırabını çektiğim hiçbir şey gerçek değil sandım." Zorla aldığı her nefesle göğsü ağrıyordu. Duvarlar sanki onu ezmek için üstüne üstüne geliyordu.

"Darius," diye lafa girdi Larkyra aceleyle. "Çok özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ben... Yara izlerini gördüğümde bu kadar acı çektiğini öğrenmeye dayanamadım. Acı çekmişsin de. Bunu *yaşamışsın*. Deli değilsin. Çok özür dilerim. Sadece yardım etmek istedim. *Hâlâ* yardım etmek istiyorum."

"Hangi konuda?" dedi Darius sertçe.

"Yaşadıkların konusunda, Darius," diye devam etti Larkyra yumuşak bir sesle. "Üvey baban sana zarar veriyor."

Hep düşündüğü ama hiç inanmak istemediği şeyi yüksek sesle duyduğunda Darius'un derinliklerinde yepyeni duygulardan oluşan bir fırtına belirdi.

"Ve şunu anlamanı istiyorum... Hayır, bunu anlaman *gerekiyor*," dedi Larkyra içtenlikle. "Bunların suçlusu sen değilsin."

Darius yakındaki sandalyeye çöküverdi, tüm gücü ve hiddeti bir anda uçup gitti.

Suçlusu sen değilsin.

Gözleri doldu ve vücudu titremeye başladı. Bu sözcükler odasını doldurana kadar böyle bir cümleyi duymaya ne kadar umutsuzca ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Suçlusu sen değilsin.

Annenin ölümünün suçlusu sen değilsin.

Lachlan'ın harap olmasının suçlusu sen değilsin.

Üvey babanın öfkesinin suçlusu sen değilsin.

Uzun zamandır gömülü olan yeni anılar tam o anda yüzeye çıktı. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra Hayzar'la oturduğunu hatırlıyordu. Darius başparmağıyla annesinin broşunu okşuyordu, o hastalanmadan önce bununla oynamasına izin vermişti. Darius o zamandan beri broşu yanından ayırmamıştı. Hayzar fark ettiğinde broşu nereden bulduğunu sormuştu. Darius anlattığında üvey babasının gözlerinde keskin bir bakış belirmişti. O bakışı o zaman anlamamıştı ama şimdi...

Suçlusu sen değilsin.

Üvey babasının öfkesinin kaynağının, eşinin oğluna karşı hissettiği sevgiyi kıskanması olup olamayacağını düşündü Darius. Baş dönmesi onu ele geçirirken her şey yıkılıyordu.

"Darius." Larkyra'nın alçak sesi, Darius'un hızla akan düşüncelerinin önüne geçti.

Genç kadın elini onun elinin üstüne koymak için uzansa da Darius geri çekildi. Öfkenin o sıcak alevi tekrar içini dolduruyordu. "Yara izlerini ortadan kaldırmak, onların nasıl ortaya çıktığını değiştirmez," dedi. "Geri gelmelerini de engellemez."

Larkyra bir an sessiz kalıp Darius'un duygularını yaşamasına izin verdi, ardından yanıtladı. "İlk kısmı doğru ama ikinci kısım konusunda aynı fikirde değilim. Sence neden burada oturmuş, az önce yaptığım şeyi sana gösteriyorum? Üvey babanın sana yaptığı, sana *yaptırdığı* şey..."

"Önemi yok," dedi Darius sertçe.

"*Tabii ki*, önemi var."

"Durduramayacaksak önemi yok."

"Peki sana durdurabileceğimizi söylesem?"

Darius bir süre Larkyra'yla bakıştı. Kadının mavi derinliklerinde dans eden alevlerin yansımasını izledi. "Seni Hırsız Kral mı gönderdi?"

Bu sefer şaşırma sırası ondaydı. Oldukça ender bir olaydı. "Pardon?"

"Sen Mousai'dan birisin, değil mi?"

Larkyra taş kesilmiş gibi kıpırtısız durdu.

"Seninki gibi bir sesi unutmak zor," diye açıkladı Darius.

Larkyra onu dikkatle izledi. "Peki sen bu sesi daha önce nerede duymuş olabilirsin?"

"Mousai Hırsızlar Krallığı'nda gösteri sergilediğinde. Aslında *Eumar Journé*'nle aynı geceydi."

Larkyra sessiz kaldı.

"Hadi ama," dedi Darius. "Gerçekleri konuştuğumuzu sanıyordum, Larkyra. Yoksa gerçek adın bu değil mi?"

Larkyra duruşunu dikleştirdi. "Pekâlâ," dedi. "Gerçeklerden bahsediyorsak Hırsız Kral'la görüşmek isteyen o maskeli adama hangi isimle hitap edeceğim? Ailesinin kasasındaki sandıkları yağmalayan adamla aynı ismi paylaşıyor mu?"

Darius ona sokulan lafı görmezden geldi çünkü teorisi doğru çıkmıştı. "Siz Bassette leydilerinin neden tuhaf olduğu anlaşıldı."

Larkyra çenesini kaldırdı. "Nasıl olmamız gerekiyorsa öyleyiz."

"Yani tuhaf?"

"Dar görüşlü bir aklın düşündüğü kadar tuhafız sadece."

Darius güldü ve bu yaptığına şaşırdı. Gerçekten de keçileri kaçırıyordu. "Söylesene, baban üçünüzün nereye kaçtığından habersiz mi? Yoksa onun da Hırsız Kral'ın sarayında pozisyonu mu var? Öyle olması, lütuflarınız ve servetiniz..."

"Bence en iyisi şu anda sana ve üvey babana odaklanmak. Yoksa buraya geldiğim için pişman olup şarkı söyleyerek sana aklını kaybettirmemi mi istersin?"

İşte karşısındaydı. O kâfirlerin inine hükmeden, dudaklarını ayırdığı anda odayı kaosa sürükleyen o heybetli yaratık. Onu zorlamaya devam ederse bu tehdidini gerçekleştireceğinden hiç şüphe duymuyordu. Larkyra narin birine benziyordu ama Darius, en çok onlardan korkulması gerektiğini öğrenmeye başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi Larkyra bir an sonra. "Bana söylediklerinden sonra seni böyle tehdit etmem kabalıktı."

"Hayır, lütfen gerçek yüzünü göster, Mousai'ın şarkıcısı."

Larkyra derin bir nefes aldı. Sakin kalmak için kendi içinde büyük bir kuvvet arıyordu sanki. "Şu anda bana güvenmemek için yeterince sebebin var."

"Evet."

"Kızmak için de öyle."

"Buna da evet."

"Ama bu noktaya kadar sana yardım etmeye çalışırken bazı yanlış adımlar atmış olsam dahi," diye devam etti Larkyra. "Ben senin *dostunum*, Darius. Müttefikin olmak niyetindeyim."

Darius uzunca bir süre genç kadını inceledi. Tereddütsüz bakışlarını, duruşundaki gücü, onu sarmalayan tanıdık enerjisini. Şu anda ne kadar öfkeli olursa olsun Larkyra'nın doğruyu söylediğini biliyordu. Genç kadın ona hep doğruyu söylemişti. Özellikle de şimdi kendini ve ailesinin sırrını açık ediyordu. Larkyra'nın bunun için ödeyebileceği bedel, Darius'un gözünden kaçmamıştı. "Pekâlâ," dedi savaşma isteğinin birazı sönerken. "Ama sorularım olduğu için beni suçlayamazsın."

"Hayır, suçlamıyorum."

Darius, Larkyra'nın ona acıyan bakışlarından hoşlanmıyordu. Neler çekmiş olursa olsun, bir kurban olmayacaktı. "Üvey babam hakkında bildiğin ve engel olunması gereken başka ne var?"

"*Phorria* bağımlısı olduğunu biliyorum."

"Ne olduğunu?"

"*Phorria* bağımlısı."

"Dediğini tekrarladın sadece. Bu açıklamak için işe yarar mı sence?"

"Büyüyü yalnızca kayıp tanrıların lütuflarına sahip olanlar kullanabilir," diye açıkladı Larkyra. "Üvey baban kutsanmamış ama kendine kutsanmışlardan alınan büyüyü enjekte ediyor. O büyü ekşir, zehirlenir ve *phorria* adındaki epey bağımlılık yapan bir maddeye dönüşür. *Phorria* sıradan ölümlüler için bir uyuşturucudur. Coşku hissettirir ve yüzeysel güçler bahşeder. Çok uzun süre alınırsa o kişinin ruhunu yozlaştırır. Korkarım ki üvey baban da uzun zamandır *phorria* kullanı-

yor. Bence bu yüzden nasıl yaralandığını hatırlayamıyorsun, Darius." Bakışları yumuşadı. "Herkesi bir tür transa sokup seni büyülüyor ve..."

"Yeter." Sözcük, huysuz bir emir gibi çıkmıştı.

Larkyra sessiz kaldı, Darius ise ellerini saçlarından geçirip dirseklerini dizlerine dayadı. Yıllardır yaralarının gizemiyle boğuşuyor olsa bile şimdi gerçek yüzüne çarptığında bunu duymak için kendini fazla zayıf hissetmişti. Geçmişin o kayıp çocuğu, Darius'un şu anına, şimdi olduğu kişiye fazlasıyla bağlıydı. Darius o özgür kalırsa neler olacağından korkuyordu.

"*Phorria*," diye fısıldadığını duydu kendi dudaklarının. "İyi de neden? Niye böyle bir şeyin peşine düşmüş olsun?"

"Lütufsuzların ne kadar geçici olsa da böyle yapay güçlerin peşinden koşmasının pek çok sebebi var," dedi Larkyra. "Benim merak ettiğim..."

"Ne?"

"Sadece yardım etmek, anlamak için soruyorum ama üvey baban tam olarak ne zaman..."

"Zulmetmeye mi başladı?"

Larkyra'nın gözleri pişmanlıkla parladı. "Evet."

"Annem öldükten sonra her şey değişti. *Ben* değiştim. Çalışanlar, bu ev, bu topraklar da değişti. Sanki Lachlan yas tutuyor gibiydi. Uzunca bir süre ben de bu durumdan memnundum."

"Seni durduran ne oldu?"

"Halkım," dedi Darius. "Hâlâ genç bir adamken Kale Adası'ndan uzaklaşmak istediğim için bir sandala atladım ve kendimi Imell'deki iskelede buldum. Kasabının hali beni şok etti. Sadece bir yıl geçmişti ama Imell sanki on yıldır ihmal edilmiş gibiydi. Bir zamanların önde gelen balık tezgâhları kapatılmıştı, evler terk edilmişti, benden küçük çocuklar sokaklarda aç aç oturuyordu. Imell gibi gelişmiş bir limanı bu kadar çabuk mahveden şeyin ne olabileceğini anlamamıştım.

Eve döndüğümde ise uyandım ve gerçekten de yaşananlara karşı gözlerim açıldı. Çalışanlarımız ellerinden geldiğinde görünüşü kurtarmaya çalışsalar dahi kalenin bazı kısımları yağmalanmış gibiydi. Üvey babam neredeyse her gece suareler düzenliyordu ve misafirleri de at arabalarında bir duvar halısı, pahalı bir yadigâr ya da bir kutu gümüşle gitmekten hiç çekinmeyen insanlardı. Dükün bu insanları nereden bulduğunu hiç bilmiyordum ama sürüyle geliyor, buram buram yozlaşma kokuyorlardı. Dük, annemin hastalığı ilerledikçe içmeye başlamıştı ama sessizce ve geceleri içerdi. Sadece çok yakınındaysan nefesinden kokusunu alabilirdin. Ama bir sene sonra sarhoş, darmadağın bir adama dönüştü.

Bir ay geçtikten sonra bunu artık çekememeye başladım çünkü topraklarımızda yaşayanların, onun günahları için nasıl zorluklarla az miktarda paralar getirebildiğini görüyordum. Üvey babama orada, misafirlerin önünde karşı çıktım. İşte o zaman ilk kez tokat yedim."

"Ah, Darius..."

"Hayır." Darius elini kaldırdı, Larkyra'nın ona acıyan sözcüklerini kesti. "İyi bir ders almıştım. Hayzar'ın artık hiçbir şeyi umursamadığı belliydi. Annemin istediği şeyi bile umursamıyordu. Annem Lachlan'ın refahını isterdi. Böylece topraklarımı nasıl düzgün yöneteceğimi öğrenme görevini üstlendim, oysa bunu yapmaya yetkim yoktu. Üvey babam o dönem bir süreliğine ortadan kayboldu, kısa bir an belki de hiç dönmez diye ummuştum. Ama döndüğünde çok değişmişti."

"Nasıl?"

"Bazı açılardan... Daha güçlü ve genç görünüyordu. Artık kalede lekeli ve kırışık takımlarla dolaşmıyordu, yine çok şık giyiniyordu. Fakat asıl değişen bana bakışıydı. Şimdi de öyle bakıyor, sanki..."

"Bir avmışsın gibi."

Darius onun gözlerine baktı, Larkyra'nın sözcüklerini onaylamak istemese de buna ihtiyacı vardı. Hayzar döndükten sonraki ilk birkaç yıl hissettiği korkuyu hiç hissetmemişti.

"Ondan sonra fırtınalar başladı," dedi Darius. "Sonra da... yaralar."

O an odayı uzun süren bir sessizlik kapladı. Darius, onun pek çok şey söylemek istediğini görebiliyordu. Bakışlarından bir duygu seli akıyordu. Yas, öfke, pişmanlık, intikam vaadi. Ama Larkyra sessiz kaldı, sanki Darius'un az önce paylaştığı şeyin ondan ziyade kendisi için olduğunu, sıkışıp kalmış bir nefesin verilmesi gibi hissettirdiğini biliyormuş gibiydi. Darius bunun için minnettardı. Bu öyküyü kimseye, asla anlatmamıştı. Boland'a bile üvey babasından korktuğunu itiraf etmemişti. Ama Larkyra, teknik olarak hâlâ yabancı olan bu kadın, onun en karanlık düşüncelerini ortaya dökmesini sağlamıştı.

Hayzar'ı gerçekten böyle bir canavara dönüştüren şey, şu *phorria* olabilir miydi? Dük belki de onun üzerine kalan üvey oğlundan ölü bir kalple nefret etmiyordu. Eşinin, çocuğuna olan sevgisini kıskanıyordu. Belki de her şey bir aradaydı, onun eylemlerini ateşleyen şey karmaşık, kederle dolu bir adam olmasıydı.

Ama bunların önemi var mı ki? diye düşündü Darius. Dükün şu anda olduğu adama ne zaman, nasıl ya da neden dönüştüğü kimin umurundaydı?

İşleri yoluna sokmak için yapılması gerekenler, eğer Darius ona empati duyarsa hiç de kolaylaşmayacaktı. Bu yüzden böyle sorular sormayı, yanıtlar aramayı bırakmıştı. Yara izlerinin geçmişi ve nasıl ortaya çıktıkları bir yerden sonra önemini yitirmişti. Kıymet verdiği şeyler halkı, toprakları ve ikisine de hükmeden canavardan nasıl kurtulacaklarını bulmaktı.

Parçalanan bir baraj gibi yepyeni bir irade içini doldurdu. Yorgun zihnini kuvvetlendirirken bakışlarını Larkyra'ya

odakladı. "Şu *phorria*'ya dönelim," dedi Darius. "Tüm bunların." Etraflarını işaret etti. "Fırtınaların, dükün... Bana karşı davranışının sebebinin bir uyuşturucu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öfkesinin gittikçe arttığını düşünürsek, evet. Benim teorim bu."

"Peki, bunu bilmenin bana ne faydası var?"

"Tedarikçisini bulmaya çalışıyoruz," diye açıkladı Larkyra. "Hırsızlar Krallığı'nın dışında *phorria* alıp satmak yasadışıdır."

"Hırsızlar Krallığı'nda yıkılacak kurallar yok sanırdım."

"Aptalca bir düşünce. Çoğu yerden daha fazla kural vardır."

"Pekâlâ..." dedi Darius, dikkatle Larkyra'yı izliyordu. Dans etmek için isteksizce kollarına aldığı anda yaşamının gidişatını değiştirmiş gibi duran kadını izliyordu. "Burada olmanın tek sebebi bu mu? Bu tedarikçiyi bulmak mı, yoksa başka bir nedenin var mı?"

"Darius." Larkyra koltuğun ucuna doğru ilerledi. "Yardım etmeye de geldim."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Ama *nasıl*?"

Larkyra bir an bakışlarını kaçırdı ve bir sonraki sözcüklerini tartıyormuş gibi göründüğünde Darius neler olduğunu anladı.

Hırsız Kral kararını verdi, diye düşündü. Larkyra tüm bunları kendi duyguları ya da isteklerinden değil de sorumluluktan, görev bilincinden dolayı söyleyip söylemediğini merak etti ve bu sırada içinin sızlamasından nefret etti.

"Peki, kralın yardımının bedeli ne? Lachlan'ın ödemeye ayıracak parası olmadığını bilmiyor mu?"

Larkyra somurttu.

"Evet." Darius alayla sırıttı. "Gördüğün tüm o sandıklar ya boş ya da halkıma vermek için aylar boyunca mutfaktan kaçırdığım yiyeceklerle dolu. Neyse ki üvey babamın atalarımın gümüşünden haberi yok, o güvende. Artık vergi ödeyeme-

diklerinde halkıma o parayla yardım ediyorum çünkü yağmur tüm tarlaları silip süpürüyor, balıkçı teknelerine hasar veriyor."

"Peki ya maden ocakları? Lachlan'ın Jabari'yle ticaret anlaşması yapmasını sağlayan değerli madenler?"

"Hayzar her kuruşu kendine almasa harika bir anlaşma olurdu. Şu anki haliyle halkıma zincir vuruyor, insanlar emeklerinin ödemesini almayacaklar. Şık kıyafetler giymesini sağlayan, bahsettiğin bağımlılığının parasını ödeyen Lachlan olsa bile, dük yaptıklarının bu topraklar üzerindeki etkisini görmezden gelmeye kararlı. Kaledeki az sayıda hizmetkâra bile zor para ödüyoruz. Geldiğinde gördüklerin, sırf o hafta için Imell'den getirtilmişti."

Larkyra bir an sessiz kaldı, başparmağıyla kestiği avucunu ovaladı. "Öyleyse düşündüğüm şeyi yapmalıyız."

"O nedir?"

"Üvey babandan kurtulmalıyız."

Darius bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı, ardından kendini gülerken buldu. Gözlerini yaşartan ve karnının derinliklerinden gelen bir kahkahaydı bu.

"Bu sana komik mi geldi?"

"Evet."

"O niyeymiş?"

"Çünkü Hırsız Kral'a aynen böyle söyledim ve yanıt olarak seni gönderdi."

Larkyra dudaklarını büktü. "Yaraları iyileştirmek ve şarkı söyleyerek herkesi heyecana sürüklemek haricinde birçok farklı yeteneğim de var, *lordum*."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Öyleyse niye gülüyorsun?"

"Çünkü," dedi Darius. Bakışlarını Larkyra'nın mavi rengi gözlerinden ayırmadı ve sonraki kelimeleri dudaklarından

zorla döktü. "Buraya geldiğinde benim kıyametim olduğuna inanmıştım ama anlaşılan o ki sen benim kurtuluşumsun."

Larkyra'nın yanakları kızararak onun nutkunun tutulmasını sağladığında Darius göğsüne tuhaf bir keyif yerleştiğini hissetti. Kendi düşünceleri; arzuları, görevi ve acısı arasındaki savaşta bölünmüş halde olsa dahi bu yaratık yakınlardayken -kayıp tanrılar yardımcısı olsundu ki- aklından geçenleri söyleyemezdi.

"Evet, şey..." Larkyra elbisesinin kumaşıyla oynadı. "Güçlü olabilirim ama büyümün sınırları var."

"Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Larkyra ona bir bakış attı, gözlerine bir sıcaklık yerleşiyordu. "Yine de," diye devam etti. "Tek başıma yapabileceğimi sandığım şeyi yapamıyorum. *Yapamıyoruz.*"

Buna inanmak zordu ama Darius tekrar ona karşı çıkmamak için kendini tuttu. "Peki, ne yapmamızı önerirsin?"

"Acilen bir yolculuğa çıkmalıyız."

"Yolculuğa mı?"

"Evet."

"Nereye?"

Larkyra, Darius uyandığından beri ilk kez gülümsedi. "Ablalarımı görmeye."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Larkyra kaleden ayrılmanın güvenli olduğunu düşünene kadar iki gece daha geçti. Tıpkı tahmin ettiği gibi Darius'a yaptıklarından sonra dükün *phorria* deposu çabucak tükenmişti ve adam Lachlan sınırında bir işi olduğunu söyleyerek gitmişti. Larkyra zor sabretmişti çünkü nişanlanmalarından beri söz konusu kendisi olduğunda dük fazla rahat davranmaya başlamıştı. Özellikle de fiziksel temas konusunda.

Bu anıları ve büyüsünü kullanmadan paçayı kurtarmak için kullandığı yöntemleri düşününce ürpermemek için kendini tuttu. Bu karman çorman görev ne kadar çabuk biterse parmağındaki yüzüğü o kadar çabuk çıkarıp atabilirdi.

Güzel bir yüzüktü gerçi.

Larkyra balkona adımını attı, taş gölgelikten kenara ilerledi. Dük gittiğinden beri yağmur hafiflemişti, nazikçe çiseliyordu. Bulutlar ve sis ortadan kalktığı için yüksek dağları ve engince uzanan gölleri izleme şansı olmuştu. Imell, sağ taraftaki sulardan uzanan gri ve kahverengi bir leke gibiydi. Larkyra başını geriye atıp günbatımı göğünü inceledi.

Rüzgâra doğru bir şahin gibi haykırdığında gümüş bir yıldız belirdi.

Kaipo aşağıya süzülüp balkon korkuluğuna kondu, şimdi kızıl kuyruklu şahin boyutundaydı.

"Merhaba, canım." Larkyra bir elini onun ipek gibi tüylerinde gezdirdikten sonra bacağına küçük, deri bir tüp bağladı. "Bunu çabucak babama götür."

Şahin haykırarak kenardan sıçradı ve göğe yükseldi.

Larkyra onun uzaklaşmasını izledi. Kaipo, Dolion'a dükün gittiğini anlatan ve Zimri'nin daha önce onu takip ettiği yere tekrar bakmalarını söyleyen mektubu taşıyordu. Larkyra şimdi ne yapacağından bahsetmemişti. Daha sonra açıklayabilirdi ama muhtemelen bunu düşünür düşünmez yapacakları babasının kulağına ulaşmıştı.

Gölgeleri çalan pelerininin başlığını örten Larkyra odasından çıktı, siyah botları sessizdi. Siyah elbisesi de Bayan Everett'in tasarımlarının ilk örneklerinden biriydi ve bu yolculuk için tam vaktinde yetişmişti. Elbisenin uzun ve dramatik kolları, bileklerinin altından üçgen şeklinde sarkıyordu. Kıyafetin yüksek bir yakası vardı, göğsünün hemen üzerindeki teni ortaya seren dantelli, elmas şeklindeki bir açıklık bulunuyordu. Larkyra saçını başının üstünde toplayıp başlığının içine sıkıştırmıştı. Siyah detaylı altın bir maske bileğine bağlı olan el çantasının içinde ağırlık yapıyor, sırasını bekliyordu.

Larkyra misafir kanadının sonuna yürüdü ve hizmetkâr geçitlerinden birine sızdı.

Zemin kata indikten sonra Darius'un talimatlarını izledi. *Halıların depolandığı odaya geldiğinde odanın merkezindeki tuzak kapısına git. Merdivenden in, eski zindana çıkacaksın. Temiz havayı alana kadar yosunları takip et. Kilitli görünen kapının ardında bekliyor olacağım, o kapı hep açıktır.* Kalenin sırlarından daha fazlasını öğrenmek Larkyra'yı neşelendirmişti.

Gizli girişleri ve çıkışları olmayan bir ev, ev değildi.

Yeraltı hapishanesinin ağır havasında yürürken boş hücrelere bir bakış attı, küçük parlayan taşı yolunu aydınlatıyordu. Her odada asılı zincirler ve çamurlu zeminler vardı. Larkyra

burada kimin ya da neyin bulunduğunu merak etti. Ardından Darius'un buraya hiç gelmediğini umarak somurttu.

Geçen sabah lordun odasında yaptıkları konuşmadan beri tedirgindi. Yara izleri konusunda ona yardım etme niyetinin sadece onu daha da çok yaraladığını fark ettiğinde korkunç hissetmişti. Darius delirdiğine inanarak uyandığını söylediğinde sözcükleri sanki karnına bir yumruk indirmişti. Larkyra kendini affettirmek, onun güvenini tekrar kazanmak için kararlıydı. Bu yüzden görevlerinde başarılı olmayı çaresizce istiyordu.

Taş geçitteki dönemeci geçerken serin gece havasını hissetti, ardından yolun sonundaki kapıyı gördü. Diğer tarafta karanlık bir figür bekliyordu.

"Seni gören oldu mu?" Darius demir kapıyı açtı, paslı gıcırtı sesi sessiz gecede bir çığlık gibi yankılandı.

"Evet," dedi Larkyra taşı cebine atarken. "Herkesi yanımda getirdim ki beraber sıvışalım."

Darius onun omzunun üzerinden karanlık, boş geçide bir bakış attı. "Çok komik," dedi kuru kuru. Larkyra'nın pelerininin altından görünen elbiseye bakıyordu. "Ne giydin sen?"

"Giymem gereken şeyi."

"Baloya mı gidiyoruz?"

"Sonrasında vakit bulursak belki de gideriz. Al şunu." Larkyra ona pürüzsüz, kırmızı deriden bir maske uzattı ve kendi altın maskesini çıkardı.

"Benim zaten maskem var," dedi Darius.

"Tenine yapıştırdığın şu küflü, kahverengi şeyden mi bahsediyorsun?"

"Maskem öyle değil." Darius kırmızı maskeyi onun ellerine tutuşturdu.

"İyi ama kafanı şişirdiklerinde beni suçlama."

"Hangi konuda?"

"Buradan taş kameriyeye en kolay nasıl gidilir?" Larkyra

döndü ve kalenin doğusunda bulundukları yere baktı, karanlık orman da tepenin aşağısında uzanıyordu. Gökyüzünün tepesindeki dolunay, manzaraya puslu bir ışık saçıyordu.

"Kameriye mi?"

"Evet, şuradaki ağaçların ortasında olan hani."

"Buradan oraya inmek pek kolay değil."

"Daha da iyi." Yokuştan inmeye yeltenmişti ki Darius eldivenli eliyle onu dirseğinden tutup geri çekti. Larkyra'nın vücudu onunkine çok yakındı, Darius'un karanlık ve pelerinli bedeninden yükselen sıcaklık bu serin havada çok davetkârdı. Larkyra ona iyice yaklaşmamak için kendini tuttu.

"Dümdüz ilerlemek yerine adanın güney ucundan gitmek daha mantıklı."

"Pekâlâ," dedi Larkyra. "Önden buyur."

Sessizce yürüdüler, adanın uzağındaki uçuruma çarpan dalgaların sesiyle uyum içinde adım atıyorlardı.

"Biz yokken ihtiyar Boland'ın o meraklı burnunu işine sokmaması için ne söyledin?" diye sordu Larkyra ormanda ilerlerlerken.

"Aksini belirtene kadar odamda olacağımı ve rahatsız edilmek istemediğimi söyledim."

"Bu kadar mı?"

Darius başıyla onayladı.

"Hah." Larkyra homurdandı ve yolunun üzerindeki bir dalı itti. "Böyle kolay emir verebilmek ne güzel."

"Buranın lordu benim. Yaptığım şeyleri hizmetkârlarıma açıklamak zorunda kalmamalıyım."

Larkyra kaşlarını kaldırdı. "Çok haklısınız, *Ekselansları*."

Darius somurttu. "Özellikle de Boland'ın yüzümdeki kesikleri gördüğünü söylediğin için. Emir verdiğimde sırtım ona dönüktü. Yaralarım iyileşene kadar saklanma eğilimi gösterdiğimi biliyor. İlk kez yaşanan bir şey değil sonuçta."

Söylediği şeyler Larkyra'yı susturdu, göğsüne bir utanç oturmaya başlamıştı.

"Sen Clara'ya ne dedin?"

"Aylık kanamamın ortasında olduğumu ve beni korseye sokmak için yatak odama birilerinin girdiğini göz ucuyla bile görürsem üzerlerine yanan kömürler fırlatacağımı söyledim."

Darius durdu. "Affedersin?"

"Aylık kanamam," diye tekrarladı Larkyra. "Hani bir kadın ömrünün büyük bir kısmı boyunca..."

"Evet, evet." Darius elini salladı. "Ne kastettiğini... Yani bir kadın..." Boğazını temizledi. "Birilerine yanan kömürler fırlatmaktan bahsediyordum."

"Ha." Larkyra yürümeye devam etti. Karanlık patikayı aydınlatan tek şey ağaç dallarının arasından süzülen ay ışığıydı. "O zamanlar bazı kadınlar için gayet normal bir istektir bu."

"Sen de bu 'bazı kadınların' içinde misin?"

"Kesinlikle, listenin başında bile olabilirim."

Darius ona temkinli bir bakış atınca Larkyra gülümsedi. "Endişelenme," dedi. "*Aslında* o dönemde değilim. En az bir hafta daha var."

"Bunu bilmek güzel." Darius aniden zeminle fazla ilgilenir olmuş gibi görünüyordu.

"Tabii etrafında hiç kadın olmadan büyüdüğün için böyle konuları anlamaman doğal. Ama istersen sana seve seve açıklarım."

"Teşekkürler ama sanırım bu konudan bihaber olmayı yeğlerim."

"Hiç mantıklı değil. Karın olunca ne olacak?"

"Karım mı?"

"Evet. Mutlaka öyle dönemlerde ağrısını azaltmak isteyeceksindir."

"Onu burada yaşamaya zorlayarak tamamen farklı bir açıdan lanetlerken acısını azaltmam ne işe yarar ki?" Darius

önlerinde uzanan kasvetli ormanı işaret etti. "Hayır, gelecek planlarımda bir eş yok."

İkisi de sessizleşirken Larkyra somurttu.

Gelecek planlarımda bir eş yok.

Bunu duymak niye bu kadar can yakıyordu?

"Ama başarılı olursak ve Lachlan yine hatırladığın hale dönerse?" diye karşı çıktı Larkyra.

"Öyle bir gün yaşanacağını ummaya cesaret edebilsem bile," dedi Darius. "Korkarım ki *ben* hatırladığım gibi olmayacağım. Benim gibi dağılmış birini kim ister ki?"

"Sen dağılmış biri değilsin, Darius." Larkyra koluna dokundu ve genç lordun irkildiğini aklının bir köşesine not etti.

Yine de sağlam durdu, bu tepkinin bile onun yaralı olduğuna inanma sebeplerinden olduğunu biliyordu. İkisinin de yara izleri vardı, ikisi de kendilerini srbest bırakmaya cesaret ederlerse neler olacağından korkarak kaskatı duruyorlardı. Larkyra, onun böyle duyguları yaşayan tek kişi olduğuna, artık iyileşemeyeceğine inanmasına izin vermeyecekti. Eğer Larkyra, kendi karanlığında yolunu bulabiliyorsa Darius da bulabilirdi.

"Sana baktığımda ne görüyorum, biliyor musun?" diye sordu ona. "Halkını en kötü canavardan korumak için savaşan cesur birini görüyorum. Ve sevilmediğine olan inancını."

Bu sözcükleri duyan Darius yutkundu.

"Lachlan'ı ele geçiren gölgelere rağmen sen halkına hâlâ onları umursadığını gösterdin. Dağılmış biri böyle yapmaz, Darius."

Bakışları kenetlendi. Lord ona doğru bir adım yaklaşırken Larkyra'nın duyguları akın akındı.

Nabzı hızlanmıştı, eli hâlâ Darius'taydı ve çekmek istemiyordu.

"Larkyra, ben..." diye başladı Darius.

"Evet?" Neredeyse yalvarıyordu.

Fakat lord her ne diyecek ya da yapacaksa vazgeçip başını iki yana salladı, gerilediğinde soğuk hava genç kadına sertçe çarptı.

Larkyra'nın eli yana düştü.

"Kameriye şu çalılıkların hemen arkasında," dedi Darius. Yollarını açtı ve sık ağaçların arasındaki küçük bir açıklığı ortaya çıkardı.

Larkyra titrek bir nefes aldı ve göğsünde hayal kırıklığıyla dönüp duran büyüsünü sakinleştirdi. "Teşekkürler," diyerek daire şeklindeki açıklığa adımını attı. Kameriye işte buradaydı. Kadim taş yapının incelikli, vitraylı camdan bir kubbesi vardı.

"Buraya niye gelmemiz gerekiyordu?" diye sordu Darius.

Larkyra tam ortaya ilerledi. Kameriyenin tamir edilmesi ve sütunları sarmış otların temizlenmesi gerekiyordu ama güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. "Mümkünse en iyisi," diye açıkladı. "Portal nişanı kullanırken dışarıda ve ıssız bir yerde olmaktır. Geri dönerken kaçacak daha fazla yön olur."

"Sence döndüğümüzde kaçmamız mı gerekecek?"

Larkyra omuz silkti. "Elimizde seçenek olması daha iyi." Çantasını açtı ve altın kenarlı sikkeyi çıkardı. Sikkenin merkezi tutsak yıldızlar gibi görünen bir yağ ile doluydu.

"O bir portal nişanı mı?" diye sordu Darius.

Larkyra başıyla onayladı. "Özel yapım, kapısı çoktan işaretli olan türden."

"Başka türler de var mı?"

"Birçok farklı tür var. Ama sadece en güçlüler, portal nişanı yaratabilir. Denk geldiğin çoğu nişan, genelde bir cesedin cebinden çalınmış olur."

Darius'un gözleri kocaman oldu.

"Endişelenme," diye devam etti Larkyra. "Bunun geçmişi öyle değil. Şimdi kahverengi çantanı tak."

"Çanta getirmedim."

"Getirmişsin. Elinde işte."

"Bu benim *maskem*."

"Emin misin? Seyislerin at dışkılarını ona çok benzeyen bir şeye koyduklarına yemin..."

"Bu saçmalığı kesmezsen," dedi Darius. "Bunu *sana* takarım."

"Eğlenceli bir fikir ama reddetmek zorundayım."

"*Larkyra*," diye homurdandı Darius.

"Ne? Kafan şişer demiştim."

"İyi, şu kahrolasıca yeni maskeyi ver."

Larkyra kırmızı deri maskeyi uzatırken neşeyle gülümsedi.

Darius maskeyi takarken tek kelime etmedi, maskenin sanki orada yokmuş gibi teninin üzerinde nasıl iyi hissettirdiğini kabul etmedi. Ama Larkyra öyle olduğunu biliyordu. Ne de olsa maskeyi özellikle bu sebeple almıştı.

Fakat Darius sadece dudaklarını büküp sessiz kaldı.

Larkyra ise halinden gayet memnundu, altın rengi parlayan maskesini taktı. Elbisesinin yakasındaki broşu alıp eldivenlerinden birini çıkardı ve parmağının ucunu deldi. Kusursuz şekilli kırmızı bir damlanın belirmesini izledikten sonra kanını sikkenin merkezine damlattı. Sikkeyi dudaklarına yaklaştırıp kalbinin derinliklerindeki bir sırrı çabucak fısıldadı. Sikke sarı, kırmızı ve morla bir anda canlanırken sırıttı.

"Bu portal bizi nereye götürecek demiştin?" diye sordu Darius.

"Bir şey dememiştim." Genç kadın sikkeyi havaya fırlattı. Para bir, iki kez döndü; üçüncü kez dönerken havada dondu ve önlerinde perdeye benzeyen karanlık bir tünel açıldı. "Yakınımda dur," dedi Larkyra. "Ve ne yaparsan yap, maskeni çıkarma."

Ona sırtını dönüp portalın içine girdi ve bambaşka, kaosla dolu bir dünyaya adım attı.

Evim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hırsızlar Krallığı aşağıda uzanıyordu, yıldız gibi yanıp sönen bir gece yarısı şehriydi. Darius'un ilk geldiğinde gördüğü sarkıtlar ve dikitler birbirlerine uzanıp merkezde birleşiyordu. Kenarlarında da binlerce evin ışığı vardı. Tam ortada devasa oniks kale gururla yükseliyordu, sivri ve siyah katlar içerideki daha keskin şeylerin habercisiydi. Bu mağara dünyasının zemini göz alabildiğine uzanan, siyah sazdan çatılardan oluşan bir şehirdi.

"Bu taraftan," dedi Larkyra. Şehrin kayalık sınırı boyunca dolaşan bir patikadan inmeye başladı.

Onu takip etmek zordu çünkü genç kadın gözünün önünde bir kaybolup bir beliriyordu. Gölgelere yaklaştığında pelerini onu kamufle ediyor gibiydi. Listeye eklenecek gizemlerden biriydi.

Çabuk uyum sağlamak, büyürken Darius'un öğrenmek zorunda kaldığı zor derslerden biriydi. Bu beceri, yakın zamanda yaşanan olayları kaldırabilmesinin tek sebebiydi.

Farklı biçimlere ve rollere bürünme sanatını bilen biri varsa o da Darius'tu. Şu anda Hırsızlar Krallığı'nın derinliklerine böyle özgüvenle ilerleyen kadınla ortak yönleri olduğunu kabul etmek onun için zor olsa da çok fazla benzerlikleri olduğunu biliyordu. İkisi de annelerini kaybetmişlerdi, çok fazla

sorumluluk üstlenmenin ne demek olduğunu biliyorlardı ve Darius'un hissettiği kadarıyla uzun zaman önce yaşanan bir şeyin vicdan azabını ve görünmez yara izlerini taşıyorlardı.

Darius, ona bakarken bakışlarına arada bir hayal kırıklığı ve acı yansımasına engel olamasa bile genç kadının yaptıklarının ardındaki sebeplerin iyi olduğunu biliyordu. Ayrıca onun kralından aldığı emirle Lachlan'a yardıma geldiğini de kendisine hatırlatması gerekiyordu.

Topraklarını geri almak ve halkının hayatına refah getirmek için aldığı yardımın karşılığını Hırsız Kral'a nasıl geri ödeyeceğini bilmese de borcunu seve seve ölene dek taşırdı.

"Sana uzanan ellere bakma." Şehre ulaşıp dar, kalabalık bir ara sokağa girdiklerinde Larkyra onun yanında yürümek için yavaşladı. "Meraklıların ceplerini boşaltmak için bileklerinde mücevher varmış gibi büyü yapıyorlar."

Kaldırım taşı döşenmiş olan yol, eğik tahta evlerin ve dükkân vitrinlerinin kenarına yaslanmış bedenlerle doluydu. Karanlık pencerelerden bazılarının kepenkleri açıktı ve panjurların tahtalarında sivri pençeler, taş kolyeler, tören tüyleri ve başka büyülü ıvır zıvırlar asılıydı. Her pencerenin içinde, alacak bir şey bakınanları bekleyen maskeli tipler vardı.

"Buraya Avareler Sırası denir," diye fısıldadı Larkyra. Altındaki elbiseyi örtmek ister gibi pelerinine iyice sarındı. "Tılsım, nazar, lanet ya da dilek arıyorsan burada bulabilirsin. Gerçi aldığın şey kısa bir süre için işe yarayacağından ücreti hiçbir zaman değmez."

Darius bir yandan olabildiğince çok şey görmeye çalışırken bir yandan da bakışlarını dümdüz karşısına odaklamıştı. Etraflarındaki insanlar eski püskü ama şık kıyafetler giymişlerdi. Bu giysiler büyük bir lord veya leydinin unutulmuş bir gardırobundan çıkmış gibiydi. Kaliteli materyaller isli ve kirliydi. Deliklerse tenlerini, siğillerini ya da uyuzlarını ortaya seriyordu ki bunların üstü kapalı olsa daha iyiydi. Hepsi mas-

ke takıyordu. Bazılarının maskesi elbiselerinin kumaşından dikilmişti, bazı maskelerse daha ham malzemelerden oyulmuştu.

Herkesin sessizce ve dikkatlice hareket ettiği, ahlaksız fısıltılar ve karanlık bakışlarla dolu bir mahalleydi.

Darius buraya ilk kez gelmiş olsa da görülmeden bir şey yapmanın mümkün olmadığını anlamıştı.

"Hedefimize giden en iyi yol bu mu?" diye sordu Larkyra'yı taş zeminli bir meydana doğru takip ederken. Meydanın merkezinde parlak, siyah bir çeşme akıyordu.

"En hızlı yollar hiçbir zaman en iyi değildir," dedi Larkyra. "Ama..."

"Güzel tutsağın için güzel bir şey ister misin?" Silindir şapkalı bir iskelet olarak tanımlanabilecek bir adam, gölgeli bir köşeden fırlayıp gri pardösüsünün altındaki kutuyu açtı. Otuz iki diş gülümsüyordu, dişlerinin ucu sivrileştirilmişti.

Darius tam kutunun içine bakmak üzereydi ki Larkyra önüne geçip görüş açısını kapattı.

"Ben olsam uzak dururdum." Genç kadının sesi karanlık bir şiir gibiydi. "Eğer kanınla ödemek istemiyorsan."

Kemik yığını, ne duyduysa ya da Larkyra'nın altın maskesini gördüğünde ne düşündüyse yüzünde kalan tüm renk çekildi ve özür dileyerek eğildikten sonra aceleyle uzaklaştı.

"O da neydi?" Larkyra hızlı adımlarla ilerlerken Darius da hızla onu takip etti.

"Deri hırsızı," dedi Larkyra. Yeraltındaki bir sokağa giden merdivenlerden iniyorlardı. Alçak tavanda sarı ve yeşil lambalar asılıydı, yüzlerce parlak güve de sıcak ışık için etraflarında kanat çırpıyordu. "Kutusunun içindeki aynaya bakmış olsaydın istediği zaman senin dış görünüşüne bürünebilecekti."

"Ama maskem var."

"Buradaki çoğu kişi gibi." Larkyra güve yakalamaya çalışan bir grup insanın arasından geçti. "Çoğu zaman maskeler,

altlarındaki deri ya da pullardan daha çok açık eder kimliği." Altın maskeli yüzünü, onları bakışlarıyla takip eden kısa ve maskeli bir tipe çevirdi. Larkyra'nın dikkatinin ona döndüğünü fark eden yaratık cıyaklayarak kaçtı.

"Epey korkunçsun," diye itiraf etti Darius.

"Teşekkürler," dedi Larkyra, maskesinin altından gülümsediği belliydi.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

"Ne?"

"Burada ününü nasıl kazandığın."

Larkyra bakışlarını çevirdi, parlak bir güveyi yakalamak için elini aniden uzattı. Böcek onun parmaklarının arasında çaresizce çırpındı. "Beni rahatsız etmesine izin verecek kadar üzerine düşünmüyorum."

"Senin yaptığını yapabileceğimi sanmıyorum," diye kabul etti Darius.

Maskesinin altında Larkyra'nın incinmiş bakışını görünce aceleyle açıkladı. "Seni yargılamıyorum, ben..."

"Kesinlikle yargılıyorsun gibi geliyor."

"Hiç de bile. Sadece... Cesur olduğumu söylüyorsun ama senin benden daha cesur olduğun su götürmez."

Larkyra omuz silkti. "Dünya böyledir. Yaptığımız şeyleri yaparız çünkü zorundayızdır. Ayrıca bazı şeyler yalnızca acı çekerken pes eder. Önemli olan, acının ardındaki niyettir. Güçlerimin beni rahatsız edip etmediğini soruyorsun, elbette ediyor. Yapabileceğim şeyler... Yaptıklarım..." Larkyra başını iki yana salladı. "Onları uzun uzadıya düşünemem yoksa büyümün etkilediği insanlar gibi deliririm. Yapabileceğim, *yaptığım* iyiliğe tutunuyorum, araçlarım ne olursa olsun." Larkyra uzaklaştı ve bu sözcükleri sindirebilmesi için onu kendi haline bıraktı.

Larkyra elini çatlaktan sızan çiçek kokulu dumanda gezdirirken güvesi aniden hareket etmeyi kesti. Parmaklarını

açarken yaratığın kanatları ayrıldı ve sırtındaki küçük bir silindiri ortaya çıkardı. Çantasından küçük bir parça sarılmış kâğıt çıkaran Larkyra onu silindirin içine koyup kabı kapattı. Gözlerini kapatıp sessizce bir şeyler mırıldandı, ardından elini havaya kaldırdı ve güvenin uçmasını sağladı. Güve ara sokağın taş tavanındaki bir delikten dışarı uçuverdi, kendi türünden olan diğer böcekleri takip etti.

"Az önce ne oldu?"

"Bizimle buluşması gerekenlere mesaj gönderdim."

"İyi de güve kim olduklarını ya da nerede bulunacaklarını nereden biliyor ki?"

Larkyra ışıltılı sokağın dışına çıkan merdivenlerde duraksadı. "Biliyor musun..." dedi. "Emin değilim. Güveye niyetini söyleyip özgür bırakırsın, o kadar."

"Haber göndermek için çok şüpheli ve güvenilmez bir yol değil mi?"

"Ama ulak güvelerin haber götürmediği hiç olmadı."

Darius bu cevabı tekrar tekrar zihninde çevirirken şehrin sınırına döndüler. Harabe evlerin yerini toprak duvarlar aldı, onlar da nihayetinde mağaranın duvarındaki girintili çıkıntılı bir yarıktan içeri girdiler. Larkyra kayalık zeminden geçen ufak bir akıntının üzerinden atladı ve dönüp yeraltındaki bir mağara odasına inerken Darius'a yol gösterdi. Tavanın ortasından su akıyor ve ayaklarının dibindeki taş gölcüğe doluyordu. Gölcüğün derinliklerinden mor bir ışıltı yayılıp etrafı aydınlatıyordu.

"Su solucanları," diye açıkladı Larkyra. Taş bir bankın üstüne otururken eteğini düzeltti. "Hırsızlar Krallığı'nın gökyüzünü oluşturanlarla yakın türler."

Darius bakışlarını ışıktan çekip etrafı inceledi. Daire şeklindeki mağara odası, mor ışığın altında sakin görünüyordu ve su da ritmik bir şekilde hiç kesilmeden merkeze akıyordu.

Sadece tek bir giriş vardı ve Larkyra'nın oturduğu haricinde hiç bank yoktu.

Genç kadın kenara kayıp ona yer açtı. "Otur bence." Başlığının altındaki altın maskeli yüzünü kaldırdı. "Biraz zaman alabilir."

"Bizim biraz zamanımız yok."

"Buna yetecek kadar zamanımız var."

Darius pes edip onun yanına, küçük banka oturdu ve genç kadının siyah eteği bacağına değdi. Darius ne kadar yakın olduklarını, teninin cayır cayır yanmasına sebep olan o taze kokusunu görmezden gelmeye çalışıyordu. Son günlerde mesafesini korumayı daha fazla istediği bir an olmamıştı ve ilk kez bunun sebebi öfke değil, çok farklı bir duyguydu... Çaresizce düşünmemeye çalıştığı, akıllıca olmamasına rağmen Larkyra'yı kollarının arasına almanın nasıl bir his olduğunu merak etmesine sebep olan bir duyguydu bu.

"Şu broş." Darius, Larkyra'nın pelerininin altından görünen gümüş güle dokundu. "Boland'da çok benzeri var."

"Öyle mi?" diye sordu Larkyra, aksesuarı saklamak için kıpırdandı.

Darius somurtup daha yakından baktı. "Bu onun, değil mi?"

"Öyleydi," diye düzeltti genç kadın. "Artık benim."

"Sana mı verdi?"

"Tam olarak değil."

Darius onun açıklamasını bekledi ama kumlar düşmeye devam ederken sadece akan suyun sesi duyuluyordu, Larkyra da bariz şekilde tereddütlüydü.

"Ondan çaldın mı?" Darius'un hissettiği şok sesine yansıdı.

Larkyra boğazını temizledi. "Evet."

"Ama neden?"

"Bana karşı pek nazik değil," dedi Larkyra itham edercesine. "Aslında kalede olmamdan bile nefret ettiğini düşünüyorum."

"Bu da en sadık hizmetkârlarımdan birinden bir şey çalmak için geçerli bir sebep mi?" diye sordu Darius, hayal kırıklığı ortadaydı.

Larkyra'nın hırsız olduğunu biliyordu ama bu... Onun için bile adice bir hareketti.

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi, suçluluğu gözlerinden okunuyordu. "*Bir* sebep olduğu kesin."

"Hayır, değil," dedi Darius. "Halkımın böyle güzel süsler bir yana, yiyecek için bile zor para bulduğunu biliyorsun. Boland o broşu çok seviyor."

"Şey, o zaman Lachlan'daki durumu tam olarak bilmiyordum," diye itiraf etti Larkyra. Gülü kıyafetinden çıkarırken sesi boğuktu. "Al. Ona geri verebilirsin. Özür dilerim."

Darius ellerindeki eşyayı inceledi. "Bunun gibi başka şeyler çaldığın oldu mu?"

"Lachlan'da mı? Hayır."

"Ama başka yerlerde çaldın?"

Larkyra'nın sessizliği yeterli bir cevaptı ve Darius şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Niye?" diye sordu tekrar. "Zengin bir aileden geliyorsun, neden başkalarından böyle ufak tefek şeyler çalıyorsun?"

Larkyra eksik yüzükparmağındaki kumaşla oynadı, Darius onun elini sağlam göstermek için eldivenin içinin doldurulduğunu biliyordu.

Gergin, diye düşündü Darius şaşırarak.

Nazikçe ellerini tuttuğunda Larkyra iri mavi gözleriyle ona baktı.

"Bana anlatabilirsin," diye güvence verdi. "Şimdiye kadar çok şey paylaştık, şimdi durmamızı gerektiren bir şey yok."

Larkyra titrek bir nefes vererek bakışlarını kaçırdı. "Lütuflarım sesime bağlı olduğu için kontrol etmek hep zordu. Çocukken bu ikisinin nasıl ayrı varlıklar olabileceğini anlamıyordum. Ben ağlarsam büyüm de ağlıyordu, ben gülersem

güçlerim de gülüyordu ama üzgün de olsam mutlu da olsam lütfum hep acı veriyordu. Sırf ağzımı açarak diğerlerine, aileme, arkadaşlarıma acı verdiğimi gördüm ve uzunca bir süre konuşmadım," diye itiraf etti. "Büyüme doğru düzgün hükmetmek için gereken disiplin çok yorucuydu, hâlâ da öyle. Bunun yüzünden asla özgür olamayacağımı hissediyorum çoğu zaman. Bu da... Beni öfkelendiriyor. Hep sakin kalmak zorunda olmam, üzülüp de konuşursam neler olacağından korktuğum için hiçbir zaman fazla üzülememem... Sanırım bu eşyaları çalmak..."

"Başkalarına fiziksel olarak zarar vermeyen bir özgürlük hissetmeni sağlıyor," diye bitirdi Darius. Larkyra'nın sözcükleri göğsünü acıtmıştı çünkü onu şimdi tamamen anlıyordu. İnsanın kontrole duyduğu ihtiyaca hapsolmasının ne demek olduğunu, en ufak kaçış fırsatını aramanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

"Evet," dedi Larkyra, maskesinin ardındaki mavi rengi gözleri yaşlarla parlıyordu.

Darius onun elini sıktı. "Ama kontrolünün galip geldiğini biliyorsundur. Sonuçta bana gösterdiğin büyü asla acı verici değildi, neyi iyileştirdiğini unuttun mu yoksa?"

"Ama uyandığında sana acı verdim. Ben..."

"Belki başta öyleydi," diye araya girdi genç adam. "Ama şimdi... Şimdi bana her dokunuşun ardında acı olmadığını hatırlatıyorsun." Darius bu farkındalıkla konuşurken bir şok dalgası içine yayıldı ve kalbindeki ağırlık kalkıverdi.

Larkyra hızlı hızlı nefes alıyordu, Darius'un nabzıyla uyumluydu. Genç kadın öyle yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordu. Onun maskesini çıkarmak, dolgun dudaklarını izlemek ve yumuşak yanağında elini gezdirmek istiyordu.

"Üzgünüm," dedi Larkyra bir an sonra.

"Ne için?" diye sordu Darius.

"Böyle bir hatırlatmaya ihtiyacın olduğu için."

Sonrasında ayağa kalkıp ardında soğuk bir boşluk bıraktı, tam o sırada mağara odasının girişinde yumuşak mırıltıların yankısı duyuldu.

Darius döndü ve karşısında iki kişi buldu. İkisi de Larkyra'nınkiyle aynı pelerin ve altın maskelere bürünmüşlerdi ve içeri adım attılar. Arkalarında gümüş maskeli ve şık giyimli bir adam vardı, dördüncü kişininse tanıtılmaya ya da kamuflaja ihtiyacı yoktu. Achak bu üçlüden çok daha uzundu. Saçları kazınmış başı mağara odasının girişinden ucu ucuna sığıyordu. Achak'ın açık mor gözleri ona doğru döndü, muhtemelen sırf görünenden daha fazlasını aklına not ediyordu. Darius, az önce Larkyra'yla yaşadıkları anın yarattığı baş dönmesini zorla zihninden kovdu.

"Kuşum!" En kısa kadın, Larkyra'ya koşup sarıldı ve neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Pelerinlerinin koyu rengi bir an için birleşti. "Ne kadar zayıflamışsın." Larkyra'yı yere bırakıp ifadesiz maskesiyle Darius'a döndü. "Kalenizde yiyecek yok mu, lordum?"

Darius kamuflajının ardında tanındığı için önce irkildi, ardından diğerlerini tanıdığını fark etti. Deri başlığı, yüksek yakası ve eldivenli elleriyle kimliğine dair herhangi bir ipucunu saklayan gümüş maskeli adam hariçti tabii.

"Kardeşinizin yemek yiyecek çok fırsatı oldu, öyle ki yedikleriyle bizi bile aç bırakabilirdi," diye güvendi verdi Niya'ya. En azından boyuna bakınca bu kadının ortanca Basset-te olduğunu varsaymıştı.

"Gerçekten mi?" Niya tekrar Larkyra'ya döndü. "Öyleyse niye bu kadar zayıfsın canım?"

"Kilomu başka zaman mı tartışsak?" diye imalı bir yanıt verdi Larkyra.

"Son zamanlarda verdiğin tek akıllıca karar bu olabilir," dedi diğer kadın. Adamın ve Achak'ın arkasındaydı. Pelerinli formunun dışına soğuk ve sakin bir hava yayılıyordu.

Mağara odasında bir sessizlik olurken Darius bu üç kadının, gösterilerini izlediği yaratıklar olduğu gerçeğini sindirmeye çalıştı: Bu üçlü, korkutucu ve cezbedici Mousai'dı.

"Niye böyle düşündüğünü anlıyorum." Larkyra ablasıyla konuşuyordu. "Ama onu buraya getirmemin iyi bir sebebi var."

Achak esmer elini salladı ve mağaranın girişi toprakla örtüldü, artık bir giriş ya da çıkış yoktu. "Larkyra'nın 'iyi sebebini' dinlerken rahatlayabiliriz sanırım," dedi kadim olan, etraflarında daha fazla bank belirdi.

"Kayıp tanrılara şükürler olsun." Niya başlığını indirip alev kırmızısı saçlarını ortaya serdi, ardından maskesini söktüğünde solgun teni ortaya çıktı. "Bu şeylere ancak bir süre katlanabiliyorum." Pelerinini çıkardı ve kıvrımlarını saran şeftali rengi panelleri olan süslü bir elbiseyi ortaya çıkardı.

Diğerleri de aynısını yaptı ve maskeleriyle pelerinlerini çıkarırken oturdular. Darius artık daha kolay nefes alıyordu, mağara odasının serin havasını teninde hissediyordu.

"O elbise," dedi Niya nefes nefese, kız kardeşine bakıyordu. "Nereden aldın onu?"

"Aa, bu mu?" Larkyra süslü siyah eteğini kabarttı. "Bayan Everett'in benim için yapıverdiği bir şey sadece."

"Elbise... muhteşem." Niya bu sözcükleri sarf ederken acı çekiyor gibiydi.

"Öyle de olmalı. Bayan Everett'in Lachlan'daki en iyi terzi olduğunu söylüyorlar."

"Evet," diye lafa girdi Darius. "Ama bunun sebebi muhtemelen tek terzi..."

"Bu kadar geniş kumaş koleksiyonu olan tek terzi," diye araya girdi Larkyra. Bir elini Darius'un koluna koymuştu. "Lachlan'a gelirsen senin ölçülerini de alabilir. Bunu ayarlarız, canım. Bayan Everett ile epey yakınlaştık, eminim ki ablalarımdan birine yardım etmek için yoğun programını rahatlatabilir."

"Bu harika olur," dedi Niya, Larkyra'nın hâlâ Darius'un kolunda duran eline baktı.

Larkyra elini anında çekerken Darius ona doğru hafifçe kaykılmış olmaktan nefret etti.

Obasi Denizi aşkına. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Darius boğazını temizleyip az önce gümüş maske takan adama baktı, şimdi kimliği açıktı. Koyu renk teni, parlayan gölcüğün ışığında yumuşacık görünüyordu ve ela rengi gözleri de bu yansımayla parlıyordu. "D'Enieu," dedi Darius. "Niyeyse sizi burada bulduğuma şaşırmadım."

"Öyleyse aynı şeyi düşünüyoruz çünkü ben de aynısını sizin için söyleyebilirim."

"Öyle mi?"

"Evet." Zimri duygularını belli etmeden gülümsedi ve kız kardeşleri işaret etti. "Bu üçü söz konusu oldu mu pek çok şey planlandığı gibi gitmez ve yoldan sapar."

"Buna çok alındım." Niya kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben de." Arabessa tek kaşını kaldırdı.

"Ayrıca," diye lafa girdi Larkyra. "İşler ilk planlandığı gibi gitmiyorsa belki de saptıkları yol, aslında izlenmesi gereken yoldur."

"Bu mantığı ben bile pek anlamadım," dedi Zimri.

"Aslında epey sağlam bir mantık," diye araya girdi Achak.

"Gördünüz mü?" Larkyra şimdi iyice dik oturuyordu.

Darius'un gözleri hızla konuşanları takip ediyordu. *İnsanın bu grubu takip edebilmesi için gerçekten gayret göstermesi gerekiyor*, diye düşündü hayranlıkla.

"Ama bizi buraya niye uyarmadan çağırdığını ya da neden yanında birini getirdiğini açıklamıyor," dedi Zimri. "Kaipo'nun getirdiği nottaki talimatlarını uygulamak üzereydim ki ulak güven geldi."

"O güveyi ablalarımla Achak'a göndermiştim, sana değil."

"Öyleyse güve geldiğinde Arabessa'yla olduğuma sevindim."

"Kesinlikle." Larkyra ablasına meraklı bir bakış attı.

Arabessa, Zimri'ye doğru dudaklarını büktü.

"Bu da konuyu başka bir noktaya getiriyor," diye devam etti adam. "Lord Mekenna, bu odadakilerin Mousai'la ve Mousai'ın da burasıyla bağlantısını bildiğinizi varsayıyorum."

Darius bir an duraksadı. "Sanırım biliyorum, evet."

"Elinize bakabilir miyim? Emin olmak için."

"Elime mi?" Darius somurttu ve eldivenli avucunu, karşısında oturan D'Enieu'ye doğru kaldırdı.

Zimri hızla onun eldivenini çıkarıp, "Affedersiniz," dedi ve ince, gümüş bir silindiri parmaklarından birinin ucuna bastırdı. Darius'un tenine keskin bir ağrı yayıldı, ardından parlak bir ışık damarlarına girdi ve bir sızıyla kayboldu. "Kayıp tanrılar aşkına." Darius kolunu sertçe geri çekti. "O da neydi?" Parmak ucundaki küçük kırmızı noktayı emdi.

"Endişelenecek bir şey yok," diye açıkladı Zimri, narin cihazı Achak'a uzattı. Achak da kıvrak bir el hareketiyle onu ortadan kaldırdı. "Mousai'ın kim olduğundan veya Hırsızlar Krallığı'yla bağlantılarından bahsedersen artık bir dilin olmadığını fark edeceksin, hepsi bu."

Darius gözlerini kırpıştırdı ve refleks olarak eliyle ağzını örttü. "Pardon?"

"Geri çıkar," diye güvence verdi Zimri.

"Eninde sonunda," diye ekledi Niya.

"Sana güvenmediğimizden değil," dedi Larkyra. "Bu sadece..."

"Güvence," diye lafı bitirdi Zimri. "Anlıyorsundur."

"Anlamak haricinde seçeneğim yok gibi."

"Ortaya çıkan sırlardan bahsetmişken," diye araya girdi Arabessa, dimdik duruyordu. "Lord Mekenna burada olduğuna göre nasıl bir hasar kontrolü yapmamız gerek?"

"Hasar falan yok," dedi Larkyra savunarak. "Sadece asıl görevimiz var."

"Achak seni destekliyor ama," dedi Zimri. "Bunun nasıl doğru olduğunu anlamıyorum."

"Aslında," dedi Niya bir parmağını dudağına götürerek. "Bunun doğru olabileceği *birden çok* yol var."

"Çocuk." Achak bir elini Larkyra'nın dizine koydu. "Sonsuz bir hipotez döngüsüne girmeden önce bize öykünü çabucak anlat."

"Ben de onu yapmaya çalışıyordum," dedi Larkyra. Ablalarına dik dik baktıktan sonra Darius'u ve onu, Yamanu'nun içinde saklı bu dünyaya getiren uzun öyküyü anlatmaya başladı.

Larkyra hikâyesini bitirdiğinde sadece mağara odasının merkezine akan suyun sesi duyuluyordu. Darius tahta bankın kenarını çok sert tuttuğu için küçük kıymıkların eldivenli ellerine battığını fark etti. Larkyra'nın keşfe çıktığı, ailesinin kasasını aradığı ve topraklarda hiçbir şey olmadığını öğrendiğinde yaşadığı hayal kırıklığını duymaya hazır değildi. Larkyra nihayet o akşam yemeğinde ve sonrasında karşılama odasında üvey babasının yaptıklarını, Darius'un kendi yüzüne kazdığı vahşi kesikleri anlatırken tek kelime etmeden oturmak da kolay değildi. Larkyra'nın ablalarına kendilerini acındırmak için bazı detayları abartıyor olup olmadığından ya da gerçekten korkunç detaylardan bahsedip bahsetmediğinden emin değildi. Her şekilde kendini hasta hissediyordu, midesine sanki dikenler batıyordu. Tek rahatladığı an, Larkyra'nın diğer yaralardan bahsetmeyeceğini anladığı andı. Larkyra bu öyküyü anlatması gerekenin Darius olduğunu biliyor gibiydi.

"Gördüğünüz gibi," dedi Larkyra yanından. "*Phorria*'yı kimin sızdırdığını hâlâ bulmamız gerekse de bence artık görmezden gelemeyeceğimiz daha büyük bir sorunumuz var. Lachlan'a yardım etmeliyiz ancak oradan bir şeyleri çalarak değil, Hayzar'ı ortadan kaldırarak. Lord Mekenna, dükün davranışlarını birçok kişiden daha iyi biliyor. Çalışanları ve

Kale Adası'nın çevresindeki patikaları da. Ayrıca... Onu iyileştirdikten sonra ona hiçbir şey anlatmasam olmazdı."

"Evet, katılıyorum." Niya başıyla onayladı. "Ama asıl önemlisi nişanlanmışsın!"

"*Cidden* mi?" Arabessa somurttu.

"Ne? Nişanlanmak heyecan vericidir, özellikle de ilk kez nişanlanıyorsan."

"Senin nişanlarından hiçbiri sayılmaz. İlkine büyüyle teklif ettirdin, ikincisini tehdit ettin, üçüncüsü de o kadar kara sevdaya düşmüştü ki seninle geçecek bir geleceğin ne kadar berbat olduğunu fark edememişti."

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Ara." Niya elbisesindeki ufak bir kırışıklığı düzeltti. "Ayrıca hiçbiriyle nişanlı *kalmadım*."

"Bu da durumu çok iyi yapıyor ya."

"Aynen öyle. Şimdi gel bakalım." Niya, Larkyra'ya doğru eğildi. "Şu yüzüğe bakayım."

Larkyra'nın eldivenini çıkarıp yarım parmağındaki kırmızı yakutu ortaya sermesini izlerken Darius'un midesindeki ekşilik tekrar boğazına yükseldi. Genç kadın bu nişanın sahte olduğunu söylemiş olsa bile yüzüğü hâlâ taktığını görmek ürpermesine neden olmuştu.

"Çok güzel," dedi Niya nefes nefese.

"Evet." Larkyra bunu kabul ederken tereddüt ediyor gibiydi. "Öyle."

"Dük böyle bir şeyi nereden bulmuş?"

"Annemindi."

Sessizlik.

"Darius." Larkyra elini ablasından kurtardı ve aşağı indirdi. "Bilmiyordum."

Darius ilk adının rahatça kullanıldığını gören iki kız kardeşin bakışmasını yakaladı.

"Nereden bilecektin ki?" derken etkilenmemiş gibi görünmeye uğraşıyordu.

"Bilmeliydim." Larkyra yüzüğü çıkarmaya koyuldu ama Darius onu durdurdu.

"Hayır." Bakışları birbirlerini buldu.

"Ama... Bu annenin. Bu doğru değil."

"Doğru olmayan tek şey, onu sana veren adam." Darius ne dediğini fark etmeden sözcükler dudaklarından dökülmüştü bile.

Larkyra'nın mavi gözleri kocaman oldu ve yanakları hafifçe kızardı, ardından bakışlarını kaçırdı.

Darius onu çenesinden tutup kendine çevirmek ve yanaklarının renginin sıcaklığa uyup uymadığını hissetmek için parmaklarını teninde gezdirmek istiyordu. Diğerlerinin orada bulunup bunu engellemesinden nefret etti.

"Şey." Arabessa'nın sesi anı delip geçti. "Sen Lachlan'a gittiğinden beri pek çok şey olmuş anlaşılan." Zeki bakışları, Darius'la Larkyra arasında dolaştı. "*Phorria*'yı boş verin. İlerlemenin tek yolu Hayzar'ın düklüğüne bir son vermek, buna katılıyorum. Aslında anneniz vefat ettikten sonra bu unvan nasıl ona geçmiş, anlamadım. Kan bağınız olduğu düşünülürse vâris doğal olarak siz olmalıydınız, lordum."

"Evet," dedi Darius, Larkyra'dan uzaklaşarak. Zor olmuştu. "Ben de hep öyle düşünmüştüm ama anlaşılan annem vasiyetinde bu unvanın benden önce üvey babama ve onun öz evlatlarına geçeceğini açık açık yazmış." Konuşurken göğsü yanıyordu, yıllar önce vasiyeti okuyan kişinin dudaklarından dökülen sözcükler o zaman ne kadar yanlışsa şimdi de o kadar yanlış hissettiriyordu.

"Çok tuhaf." Achak parmaklarını ön kolundaki gümüş bantlarda ritmik bir tavırla dolaştırdı. "Josephine ile aranız iyi değil miydi?"

Annesinin adını, küçük dünyasında hep özel gelen o ismi duyunca Darius başını hızla o tarafa çevirdi. Achak elbette bu ismi biliyordu, dünyanın ortaya serdiğinden çok daha fazla-

sını görüyor gibiydi. "Son nefesinde beni sevdiğini söyledi." Darius'un sesinde savunmacı bir ton vardı. Ellerinden kayıp giden annesinin zayıf fısıltısını, tüy gibi dokunuşunun hiçliğe dönüşmesini hatırladı. "Yani benim için de şok ediciydi. Unvanı alma yaşım geldiğinde üvey babam dük olarak kalacağını ilan edince vasiyeti okuyan kişiye gidip vasiyeti görmeyi talep ettim. Apaçık bir şekilde yazılmıştı. Bu pozisyona uygun olmadığımı düşündürecek ne yaptığımı bilmiyorum."

"Bir şey yaptığını düşünmüyorum." Larkyra elini onun omzuna koyacaktı ki vazgeçip geri çekildi. "Evinde kötü kokan pek çok şey var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayzar Bruin *phorria* kullanmaya başladığında pek çok şey değişmiş gibi diyorum."

Darius'un içinde bir huzursuzluk filizlendi. "Sence üvey babamın, annemin vasiyetinde yazanlarla bir ilgisi mi var?"

Larkyra gergin bir tavırla parmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Bence başkalarına istemedikleri şeyleri yaptırmak, ondan beklenmeyecek bir şey değil."

Darius bir anda içine kapandı. Dehşetin fırtınası içine dolarken Larkyra'nın sözlerinin doğru olabileceğini düşünmek, boğazına keskin bir bıçak dayanmış gibi hissettiriyordu. Annesinin vasiyetinin bir kısmı sahte miydi? Peki ya tamamı? Bunu nasıl hiç düşünmemiş olabilirdi? Parçaları nasıl birleştirememişti?

Çünkü yasında boğulan küçük bir çocuktu. O günden sonra hiçbir şey onun için berrak olmamıştı.

O anda istenmedik anılar zihnine akın etti ve onu geçmişe çekti. Annesinin yatağının başında nöbet tutuyordu, oda ise hekimlerin yaktığı ve annesinin rahatça nefes almasını sağlayacağını söyledikleri acı bitkilerin kokusuyla doluydu. Hayzar son haftalarda annesinin yanından ayrılmayı reddetmişti, gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. Gizli gizli döktüğü gözyaş-

larının kanıtıydı bunlar. İkisi de konuşmuyordu ama konuşmaları da gerekmiyordu, akılları fikirleri önlerinde yatan kadındaydı. Hayzar'ın Aadilor'un dört bir köşesinden çağırdığı hekimler, şifacılar ve doktorlar birer birer gelip gidiyordu. Nafileydi. Hiçbiri onu iyileştiremiyordu.

Eşini iyileştirmek için durmaksızın bir yol arayan, annesine böyle bağlılık gösteren bir adam nasıl şu anda olduğu kişiye dönüşmüştü? Şimdi bencil ve vahşiydi. Annesinin öldüğünü izlemekten daha kötü bir şey olamayacağını düşünen Darius'u daha da paramparça eden, zincirsiz bir canavardı.

"Kayıp tanrılar aşkına." Darius öne yığılıp başını ellerinin arasına aldı.

Bir aptal gibi hissediyordu.

"Üzgünüm." Larkyra sakinleştirici bir sesle nihayet omzuna dokundu. Darius bu sefer irkilmedi. "Doğru olmayabilir. Sadece yaşananlar..."

"Ondan nasıl kurtulacağız?" dedi Darius başını kaldırarak, sesi intikam arzusuyla kükrüyordu. "Bana yapılması gerekeni söyle, ben de yapayım."

Mağara odasındaki herkes onu izliyor, muhtemelen yeşil gözlerindeki ateşi not alıyor ve bu dileğin yerine getirilmesi için onun ne kadar yükseleceğini ya da batacağını merak ediyordu.

Her şey, diye çığlık atmak istiyordu Darius. *Her şeyi yaparım.* Hayzar'ın çok uzun zamandır onu dönüştürdüğü canavar olması gerekse de bunu yapardı. Darius bu göreve halkını özgürleştirmek için başlamış olabilirdi ama şimdi, işte *şimdi* özgür kalmak için Hayzar'dan kurtulması gerektiğini biliyordu.

"İşleri yoluna sokacak bir yöntemim olabilir," dedi Achak. Tıpkı suyun dalgalanması gibi kız kardeşin yerini erkek kardeş almıştı, sesi giderek derinleşti. "Fakat dik bir yokuşu tırmanmak gerekecek." Achak şimdi bankta, Zimri'nin yanında daha çok yer kaplıyordu. Kırmızı gömleği kaslı

göğsüne yapışmıştı. "Bu yokuşu çıkmak için içinizden biri Buğu'ya girmeli."

"Buğu mu?" Darius, erkek kardeşe somurttu. "Ama orası ölülerin yeri."

"Evet, evlat." Achak'ın mavi renk gözleri, onunkileri buldu. "Öyle."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Larkyra Arıtma Köprüsü'nün öbür ucunda Buğu'ya açılan kapıya baktı, taş kemerin içinde duman dönüp duruyordu. Kolunu uzatarak kapıya yaklaştıkça tenindeki rengin yerini soluk grinin almasını izledi.

Achak'ın öne sürdüğü plan gerçekten zordu. İlerlemelerine dair diğer detaylar eklenmeden önce Hırsız Kral'ın onayına ihtiyaçları vardı. Böylece Zimri ve Achak onunla görüşmek için mağara odasından ayrılmışlardı. Bu esnada Larkyra, ablaları ve Darius da sorularının yanıtlarını barındıran kemerin yanında beklemeye gelmişlerdi.

Genç lord, "Achak burada mı yaşıyor?" diye sordu Niya'ya. Havada süzülen adaya bakıyorlardı.

"Bildiğimiz kadarıyla."

"Ama burası çok..."

"Küçük mü?" diye önerdi Niya.

"Tatlı," dedi Darius.

Niya güldü. "Evet ama bunu Achak'a söyleme. Kesin yaratıldığı dönemde her şey çok modern ve şıktı."

Larkyra için Darius'u ablalarıyla beraberken izlemek, onların yanında ne kadar rahat olduğunu görmek tuhaftı. Ablaları buradayken Darius daha rahat gülümsüyordu, özellikle de Larkyra'ya. O da bunun kalbini nasıl teklettiğini görmez-

den gelmeye çalışıyordu. Darius'un merakı, keskin zekâsı ve rahatlatıcı varlığı ailesinin içinde çok doğal görünüyordu. Ayrıca Larkyra kendine karşı dürüst olacaksa, Darius'u burada görmeyi gerçekten de istiyordu.

Altdudağını ısırdı ve Buğu'nun kapısına tekrar bir bakış attı. *Hayır*, diye düşündü. *Bu konuda asla dürüst olmamak en iyisi.* Sonuçta böyle duyguların sonu ne olabilirdi ki?

Larkyra'nın yaşamı karmaşa ve aldatmacadan oluşan bir kakofoniydi fakat Darius sükûnete, hakikatlere ihtiyaç duyuyordu.

Zaten genç kadından ve hayallerinden daha önemli görevleri vardı.

"Lark?" Niya ona seslendi. "Lord Mekenna onun gözüne toprak attığını söyledi, doğru mu?"

"Şey, evet?"

"Muhteşem." Niya neşeyle Darius'a döndü. "Çok kızdın mı?"

"İnanılmaz kızdım." Darius ufak tebessümünü bastırarak Larkyra'ya kaçamak bir bakış attı.

Larkyra böyle bir bakışın göğsüne yaydığı titreşimi görmezden geldi.

"Döndüler," dedi Arabessa. Köprünün diğer tarafındaki orman patikasından onlara doğru yürüyen Zimri ve Achak'ı izledi. "Ee?" diye sordu onlar yaklaşırken. "Ne dedi?"

"Hırsız Kral, Mousai'ın Lord Darius'a yardım etmesini onayladı," diye duyurdu Zimri.

"Gerçekten mi?" diye sordu Larkyra, epey şaşırmıştı. Reddedileceklerinden emindi. Hükmettiği kişiler emrine karşı geldiklerinde kral onları sürgün etmekten hoşlanırdı. Larkyra belki sürgün edilebileceklerini bile düşünmüştü. Sonuçta kimseye danışmadan görevlerinin planını değiştirmişti *ve* Darius'un kendisiyle ablalarının kimliğini anlamasına izin vermişti. Bu da epey kötü bir itaatsizlik örneğiydi.

"Ne karşılığında yardım?" diye sordu Darius.

"Ödeyemeyeceğiniz bir şey değil," dedi Zimri. "Başarılı olursak siz de krala yardım etmiş olacaksınız."

"Öyle mi?"

"Evet." Zimri başıyla onayladı. "Hayzar tarafından *phorria* satışını durdurunca nihayetinde tedarikçiyi ortaya çıkaracağımızı düşünüyor. Tedarikçi sadık müşterisine bakmaya gelecektir."

"Yani nişan töreninde gösteri sunma planımız..." diye sordu Arabessa.

"Bunu destekliyor," dedi Zimri. "Ama lütufsuzların etrafında gösteri sunmanız için bir çözüm bulana kadar bunların gerçekleşemeyeceğine katılıyor. Büyünüzü yaptığınızda Hayzar'ın deliliğinin herkesten ayrı gözükmesi için konseriniz büyüsüz gibi görülmeli ve duyulmalı."

"Gösterinizi sadece ona odaklasanız bile," dedi Darius üçlüye bakarken. "Lütufları olmayanlar yine de etkilenir mi?"

"Avucumu iyileştirirken şarkımı odaklayarak söyledim," dedi Larkyra. "Üstelik sadece tek kişiydim. O zaman seni etkiledi mi?"

Darius yutkundu. "Ne yapmamızı öneriyorsunuz?"

"Bu sorunun cevabı orada." Achak, Buğu'yu işaret etti. "Johanna güçlü bir büyücüydü, aradığımız yanıtları biliyordur."

Kız kardeşler gri ve dumanlı kemere baktılar, anneleri onun hemen ardındaydı.

Ama bunun bedeli neydi?

Niya, "Her şeyi ne kolaylaştırırdı biliyor musunuz?" dedi Darius'a bakarak. "Hayzar'ı dümdüz öldürmek."

"*Niya*," diye azarladı onu Arabessa.

"Ne? Doğru olduğunu biliyorsun."

"Evet ama bu kararı biz veremeyiz."

Larkyra, çektiği her şeyden sonra Darius'un üvey babasının ölmesini istememesini tuhaf buluyordu. Ama anlaşılan

genç lord, ne kadar kızgın olursa olsun onun seviyesine inmeyecekti.

Darius'un üstüne yıkılan karanlığın üstesinden gelebilme becerisi Larkyra'nın omuzlarında bir ağırlık hissetmesine, daha iyi bir insan olmaya çalışmak istemesine neden oluyordu.

"Size tuhaf geliyor olabilir," diye kabul etti Darius. "Ama o ruhun bana musallat olmasını istemem. Tek istediğim topraklarımın refaha kavuşması, halkımın da annem hâlâ hayattayken hatırladığım kadar mutlu olması. Ayrıca üvey babam için ölüm fazla kolay bir son olur. Birini delirtmeyi amaçladığınızda gösterilerinizin nasıl olduğunu tahmin ediyorum ve doğru tahmin ediyorsam üvey babam ne kadar direnebilirse hak ettiklerinin cezasını o kadar çok çekecek."

İçinde intikam isteyen bir yan varmış galiba, diye düşündü Larkyra. Biraz memnun olmuştu.

"Hayzar misafirlerinin önündeyken Hırsızlar Krallığı'ndakiler gibi davranırsa," dedi Arabessa. "Onu doğruca tımarhaneye atarlar. Oradaki acının sonu olmaz."

Darius'un gözleri parladı ama sesini çıkarmadı.

Mousai bir aradayken güçlerine denk olacak miktarda *phorria* olması mümkün değildi. Bu sebeple Achak'ın planı, yani kız kardeşlerin Larkyra'nın nişan töreninde Hayzar'ı büyüyle delirtme planı dâhiceydi. Dükün, Lachlan için uygun bir hükümdar olmadığını düzgünce ilan edebilmek adına pek çok şey gerekiyordu, gerekenlerden biri şahitlerdi. Bir diğeriyse Darius ya da Larkyra'nın asla suçlanamayacak olduğundan emin olmaktı.

Asıl olay, bunun nasıl yapılacağıydı.

"Pekâlâ." Larkyra duruşunu dikleştirdi. "Karar verdik öyleyse. Bu benim görevim olduğuna göre Buğu'ya ben gidiyorum."

"Hayır," diye hızla yanıtladı Darius. "Bu sorumluluk benim. Ben..."

"O benim annem." Larkyra sözünü kesti.

"Bizim de annemiz." Arabessa'nın bakışları nazikti.

"Evet," dedi Larkyra, hissettiği ebedi suçlulukla midesi buruluyordu. "Ama orada olmasının sebebi benim."

"*Larkyra*," dediler Niya ve Arabessa aynı anda.

"Böyle düşünemezsin." En büyük ablası uzanıp içtenlikle elini sıktı.

"Ama düşünüyorum." Larkyra'nın o tanıdık vicdan azabı göğsünde bir hançer gibi dönerken sözcükleri çok yorgun çıkmıştı. "Ondan özür dileyene kadar da huzur bulamayacağım."

"Canım." Niya ona sarıldı. "Böyle hissettiğini bilmiyorduk."

Arabessa da ikisine sarılıp onları sıkıca kavradı. "Kimse olanlar için seni suçlamıyor."

"*Ben* suçluyorum." Larkyra geriye çekildi, özgürce akmak isteyen gözyaşlarını zorla uzaklaştırdı. "Ben kendimi suçluyorum. Onun nefesini kesen *benim* çığlığımdı. *Benim* doğumumdu. Bunun gerçek olmadığını söyleyebilir misiniz?"

İki ablası da yanıt vermedi, bakışları acı doluydu.

"İşte bu yüzden..." Larkyra yutkunup gruba, Darius'a bir bakış attı. Darius'un iri gözleri, onun acısını tamamen anladığını belli ediyordu. "Bunu yapması gereken *benim*."

Larkyra tek kelime daha etmeden yaşayan her şeyin sonu gibi görünen kemere doğru ilerledi; çünkü tam olarak öyleydi.

Girişte duraksadı, diğerlerinin onu durdurmayı tekrar deneyip denemeyeceğini merak ediyordu. Bir yanı bunu istiyordu.

Kimse onu durdurmadı.

Hem incinmiş hem de rahatlamıştı.

Ta ki yanında birinin varlığını hissedene kadar.

"Yükünü hafifletmeme izin ver, kuşum." Babasının sesi etrafına yayıldı.

Başını kaldırdığında iriyarı adam yanındaydı, bir portal nişanını cebine atıyordu.

"Baba." Larkyra kendini onun kucağına attı, babası ona sarılırken artık kendine engel olamadan hıçkırarak ağlıyordu. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı babasının göğsüne doğru. Evinin, güneşin altındaki hanımellerinin kokusunu içine çekti. "Seni yüzüstü bıraktım. Ben..."

"Şşşt." Babası onun sırtını okşadı. "Kimseyi yüzüstü bırakmadın."

Larkyra başını kaldırıp onun sıcacık gözlerine baktı. "Ama Mousai'ı Lord Mekenna'ya ifşa ettim."

"Duyduğum kadarıyla," dedi Dolion, Larkyra'nın yanağından süzülen bir damlayı sildi. "Yardıma muhtaç olanlara destek olmak istiyorsan başka seçeneğin yoktu. Lord ve halkının bizim yardımımıza çok ihtiyaçları var."

"Öyle."

"Öyleyse onlara yardım edelim." Babası onun omuzlarını tuttu. "Sırlarımız yine Sır Mühürleyen'le güvende, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Ama ya..."

"Canım." Dolion nazikçe sözünü kesti. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Larkyra daha fazla gözyaşı dökmemek için dudaklarını ısırdı. Sanki sözcükler gerçek değilmiş de tekrar duyması gerekiyormuş gibi çaresizce babasının sözcüklerine tutunuyordu.

Seninle çok gurur duyuyorum.

Görevinin başından beri hissettiği endişe, ailesinin beklentilerini yerine getirmek için duyduğu baskı bir anda nazikçe yumuşamıştı.

"Annenle ben doğumundan önce kaderin neler getirebileceğini biliyorduk ve geçen her kum düşümüyle birlikte onu özlesem bile sen kayıp tanrıların bize bahşettiği en güzel lütuflardan birisin."

"*Baba*," diye hıçkırdı Larkyra, Dolion onun alnını öptü.

"Kararını yönlendiren şey suçluluk hissi olmamalı."

Larkyra babasının arkasından onları köprünün ortasından izleyen ablalarına, Darius'a, Zimri'ye ve Achak'a baktı. "Yine de," derken geriye doğru adım atarak gözyaşlarını sildi. "Ben girmeliyim. Bu yürüyüşü yapması gereken benim."

Dolion uzunca bir süre onu izledi. Çok şey düşündüğü bakışlarından belliydi, ardından onu gülümseten bir anıda durdu. "Ona çok benziyorsun."

Larkyra nefesini tuttu, kalbi kocaman olmuştu. Hep böyle olduğunu varsaymıştı ama babası ilk kez bunu kabul ediyordu.

"Seni gördüğüne sevinecek." Dolion cüppesinin derinlerinden bir şey çıkarıp ona uzattı. "Annenin en sevdiğiydi. Onu bulmana yardım eder."

Larkyra babasından küçük bir kır çiçeği buketi aldı. Çiçeklerin yapraklarındaki sarı kısımlar, Buğu'nun aç ve soluk enerjisine direniyordu. "Nereye gideceğimi nereden bileceğim?"

"O gelene kadar yürümeye devam et sadece. Ayrıca, kuşum," dedi Dolion. Bir tutam saçı kızının kulağının arkasına sıkıştırdı. "Unutma ve çabuk davran. Zaman Buğu'da düz bir çizgi olarak akmaz. Ne kadar kaldığına dikkat etmezsen fark ettiğinden daha fazla yıl alınır ömründen."

Larkyra başını sallayarak ailesine, babasına ve en sonunda da Darius'a son bir bakış attı.

Lordun bakışları sanki ona çok şey söylemek istiyormuş gibi alev alevdi ama Larkyra pes edip onun yanına gitmeden önce sırtını döndü, son kez nefes alarak sisin içinden Buğu'ya adımını attı.

Hiçbir şey yoktu.

Sonsuz boşluktu.

Ayak bastığı yerin zemin olup olmadığını bile bilmiyordu, tek bildiği ayaklarının hareket ettiğiydi.

Işık ya da karanlık yoktu. Sadece renksiz bir bulut vardı ve Larkyra'nın kulakları sessizlikten çınlıyordu. Hâlâ nefes alıp

alamadığından emin değildi. Sanki havanın ciğerlerine dolması burada önemli değilmiş gibiydi.

Çiçekleri göğsüne bastırdı, yaprakların sarı renginin yerini gri almıştı. Kaç kum düştüğüne dikkat etmeye çalışsa dahi ne kadar uzun süre yürüdüğünü algılayamıyordu.

Sanki taş kemerden az önce geçmiş gibiydi. Bir yandan da üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Larkyra, Buğu'yu sevmediğine karar verdi.

Etrafa bakındı, ne kadar uzağa yürüdüğünü çözmeye çalışıyordu ama bu dünyanın sisi yüzünden mesafeleri anlamak mümkün değildi. Nasıl geri dönecekti?

"Karesin," diye mırıldandı.

Larkyra.

Başını hızla sola çevirdi.

Daha fazla sis vardı.

Larkyra.

Ses gittikçe yaklaşıyordu. Larkyra kalbinin hâlâ atıp atmadığını bilmese de eğer atıyorsa göğsünde dörtnala koştuğundan emindi.

"Merhaba?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Hiçbir şey yoktu.

Ta ki...

Sis yoğunlaştı, önünde bir biçime bürünmek için toparlanıyor gibiydi.

Keskin vücut hatları olmayan bir kadındı bu. Sadece bir omzun, çıplak bir kolun, belki bir bacağın illüzyonu vardı ve hepsi sise girip çıkıyordu. Larkyra kıyafet göremiyordu ama net gördüğü suratta keskin elmacıkkemikleri, dolgun dudaklar, uzun ve renksiz dalgalı saçlar vardı. Kadın onu izliyordu.

"Kuşum," dedi kadın nazik bir tebessümle.

Larkyra'nın gülümsemesiyle aynıydı bu tebessüm.

"A... Anne?" Larkyra'nın tek yapmak istediği yere yığılmak olsa da güçlü kalmaları için bacaklarını zorladı.

Kadın başını sallarken renksiz gözleri -Larkyra o gözlerin eskiden yeşil olduğunu biliyordu- yaşlarla parladı.

İki kadın birbirlerini izlediler, Larkyra elbisesi ve peleriniyle somutken annesinin ruhu sürekli dönüşüyordu.

Bu gerçek, diye düşündü çaresizce. *O gerçek.*

"Çok uzunsun," dedi annesi nihayet. Sesi gölgeli bir ağacın üzerindeki yoğun yosun gibiydi.

"Senin gibi." Larkyra kendini durduramadan sözcükler ağzından döküldü.

Annesi genişçe sırıttı. "Evet, baban haklıymış. Çok ortak noktamız var."

"Ben..." Larkyra'nın sözcükleri boğazına takıldı. Şimdi hep tanışmak istediği, öldüğü için suçluluk duyduğu, uğruna gözyaşı döktüğü kadının karşısındayken ne hissedeceğini ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Tek bildiği *şu an* şimdiye kadar hissetmediği kadar çok deli hissettiğiydi. "Al." Larkyra çiçekleri uzattı. "Babam en sevdiğinin bunlar olduğunu söyledi."

Kadın çiçeklere baktı, bakışları iyice sıcacık oldu. "Çok güzeller. O adam beni etkilemeyi hiç bırakmıyor."

Johanna çiçekleri almak için hamle yapmayınca Larkyra somurttu. "İstemiyor musun?"

"Buraya ölümle getirilmeyen şeyler Buğu'ya geçemez," diye açıkladı Johanna. "Onlara dokunmaya kalksam elim içinden geçerdi."

"Ah." Larkyra çiçekleri geri çekti. "Ama o zaman..."

"Sana sarılamayacak mıyım?" Johanna'nın bakışları kederle yumuşadı. "Maalesef, kuşum."

Larkyra hayal kırıklığını bastırmak için yutkundu. Babasının ziyarete gelip sevdiği kadına sarılamıyor olması işkence gibi olmalıydı.

"Ama kayıp tanrılar böyle merhamet edip birbirimizi görmemize izin verdiği için minnet duymalıyız." Johanna sanki

onun aklından geçenleri okuyordu. "Bazı dünyalarda yaşayanlar asla ölülerini ziyaret edemezler."

Annesinin ölü olduğunu duyan Larkyra kendini sağlam tutmak için topladığı tüm kuvvetini kaybetti. Çiçekleri düşürdü ve yapraklar sisin içinde kaybolurken yüzünü ellerine gömüp ağladı.

"Canım." Annesinin biçimi ona yaklaştı, sanki içinde bulunduğu bulut ona sarılmaya uğraşıyordu.

"Çok özür dilerim," dedi Larkyra hıçkırarak, parmaklarının arasından konuşuyordu. "Seni buraya gönderdiğim için çok üzgünüm."

"Yapma." Johanna'nın sözcükleri biraz sertti, Larkyra gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Yaptığın tek şey, sana verdiğim hayatı yaşamak."

"Ama çığlığım..."

"Beni öldüren o değildi."

Larkyra bir adım geriledi. "Ne?"

"Çocuğum, sen doğduğunda hastaydım."

"Hasta mı?"

Johanna başını salladı. "Kuzeydeki dostlarımızı ziyarete gitmiştim, hava mevsime uymayacak kadar soğudu ve çok ateşim çıktı. Eve döndüğümde seni kaybetme ihtimalim vardı. Achak doğumunu hızlandırmak için bana bir tonik yaptı ama ikimiz de bunun beni tehlikeye atacağını biliyorduk. Çocuk doğurmak zordur, Larkyra. İlk çığlıkların ehlileşmemiş büyüyle dolu olsa bile seni kollarımda tutarken, Buğu beni almadan önce tek yaptığın acımı dindirmekti."

Larkyra'nın zihni, gerçek olduğuna inandığı şeylerle dönüp duruyordu. Kimse ona doğumda attığı çığlığın annesini öldürdüğünü dosdoğru söylememiş olsa da Larkyra hep böyle olduğunu varsaymıştı. Bu durumda dedikoduların ve fısıltıların, henüz beşikten çıkmamışken bile içinde biriktiğini hissettiği vahşi büyünün de etkisi vardı.

"Baban ne yaptığımı biraz zaman sonra öğrendi ve uzunca bir süre boyunca herkese çok kızgındı. Sen on yaşına gelene kadar buraya hiç ziyarete gelmedi. Ama ben kararımdan hiç pişman olmadım. Yoksa kızlarım kaderlerinde olan kişilerle nasıl olacaklardı ki?"

"O kişiler kim?"

Johanna gülümsedi. "Bekleyip görmemiz gerekecek, değil mi? Şimdi lütfen gözyaşlarını sil ve niye geldiğini söyle canım. Bir yılının daha alınmasına çok az vaktimiz kaldı."

Larkyra cesur bir ifadeye bürünerek annesine sormak istediği dağ gibi soru yığınını bir kenara itti ve bunun yerine olan biteni, aradığı şeyi anlattı.

Anlatmayı bitirdiğinde Johanna'nın biçimi önünde kıvrılıp döndü, annesinin bakışları düşünceliydi. "*Orenda* bulmanız lazım. Sadece Esrom'un küçük güney adalarından birinde yetişen ender bir bitkidir."

"Saklı sualtı krallığının mı?"

Johanna başını salladı. "Ama korkarım ki görevinizin zor kısmı bu değil," diye ekledi. "Bitki insanlara bir süreliğine büyüye karşı bağışıklık kazandırdığı için onu *tahopka* koruyor."

Larkyra bembeyaz oldu. "Hepsi öldürüldü sanıyordum."

"Öldüğü sanılan pek çok şeyi Esrom'da bulabilirsin."

"*Tahopka*..." Larkyra ismi tekrar fısıldadı.

Bir kısmı kadın, bir kısmı kuş, bir kısmı yılan olan hem vahşi hem de bölgesini savunan bir yaratıktı bu. Efsaneye göre bu türün kraliçesi bütün bir şehri ve kendi ailesinin yarısını yok etmişti. Bunun sebebiyse komşu krallığın prensesi olan sevgilisinin, onun kız kardeşine biraz fazla dostane bakmış olmasıydı.

"Yani imkânsız." Larkyra'nın omuzları çöktü.

"Hayır." Johanna elini kaldırdı. Larkyra'nın çenesine bir ruhun temasıyla dokundu. "Elde etmeye değer şeylere giden

yol genelde diktir fakat oraya çıktığında karşılaşacağın manzarayı düşünmelisin."

Larkyra annesinin parlak gözlerine ve ölümde bile hâlâ bakışlarından yansıyan güce baktı. "Seni seviyorum." Sözcükleri özgürce ve hakikatle havada süzüldü.

Johanna'nın gülümsemesi tüm dünyalarını aydınlatıyor gibiydi. "Seni seviyorum."

Sarılamasalar da bu niyet onların etrafını sarmıştı. Gerçek olanı hissetmek için beraber bir ömür geçirmelerine gerek olmayan bir anneyle kızının sıcaklığıydı bu.

"Şimdi, iksiri tamamlamak için," diye nihayet lafına devam etti annesi. "Achak'a bahçesinden armutotu, portakal çiçeği ve çayırgölgesi toplamaları gerektiğini söyle. Ayak tırnaklarından da bir parça koparıp ezmeli. Shajara'dan aldıkları büyü kitaplarından birinde net bir tarif olsa gerek."

"Achak bunu nasıl daha önce bilmiyordu?"

"Achak bilge olabilir," diye açıkladı annesi pişmanlıkla. "Ama her zaman çok tembellerdi. Bir bedeni paylaştıkları için de akılları sürekli dağınık olurdu. Bu tür detaylar için hep bana fazlasıyla bel bağlarlardı."

"Tembel ve aklı beş karış havada olduklarını düşündüğünü duymak kesin çok hoşlarına giderdi." Larkyra sırıttı.

"Onlara bunu zaten söyledim." Annesi güldü, Larkyra'nın gülüşüne çok benziyordu. "Hem de *pek çok* kez. Ama şimdi gitmen gerek kızım." Annesi ikisinin de bildiği şeyi söylemişti. "Buradan ayrılmayı amaçlayarak yürürsen taş kemer eninde sonunda önüne çıkacaktır. Çıktığında lütfen ablalarını ve babanı benim için öp."

"Öperim." Larkyra başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Her zaman canım."

Larkyra daha az önce tanıştığı annesine sırtını dönmek için kendini hazırladı ama omzundaki ufak bir dokunuş onu durdurdu. "Şu Lord Mekenna konusunda," dedi Johanna,

gözleri parlıyordu. "Sen cesursun, kuşum. Bunu asla unutma. Bu yüzden hissedebileceğin şeylerden korkma."

Annesinin sözlerini duyan Larkyra'nın damarları bir anda huzursuzlukla doldu. Kafası karıştığından somurtmaya başlamıştı fakat o bu konunun üzerine gidemeden Johanna ortadan kayboldu, delinmez sisle tekrar bir bütün olmuştu.

"Çok akıllıca bir hareketti, anne," dedi Larkyra huysuzca. Ardından onu buradan çıkaracak olan çıkışı bulmak için yürüdü.

Arıtma Köprüsü'ne tekrar adım attığında ışığa alışmak için birkaç kez göz kırptı. Etrafında çoğunlukla siyah bir boşluk olsa da hiçbir şeyin bulunmadığı bir yerden geldikten sonra Achak'ın havada süzülen adası, köprü ve uzaktaki orman gözüne çok büyük ve etrafı işgal ediyorlarmış gibi görünüyordu.

"Larkyra." Onu ilk karşılayan Darius oldu, grubun arasından ayrılıp onu omuzlarından kavradı ve dikkatle inceledi. "Döndün." Bir an sonra Darius ona sarıldı ve korumacı bir tavırla kollarını Larkyra'ya sardı. "Kayıp tanrılara şükürler olsun."

Larkyra önce gerilse de onun güçlü kucaklaması içinde gevşedi, sonsuza dek seve seve böyle kalabileceğine karar verdi.

"Çok kısa bir süreliğine yoktu." Niya'nın sesi bir anda içinde bulundukları baloncuğa girince ikisi de geri çekildi.

Darius boğazını temizledi. "Evet, şey..."

"Onu gördün mü?" diye sordu Arabessa, lordun gevelemelerini sözleriyle kesmişti.

"Evet." Larkyra grubu inceledi. "Ama önce sana bir şey sormalıyım, baba. Neden annemi öldüren şeyin benim büyüm olmadığını bana hiç söylemedin?"

Dolion bu sözcüklerle sarsılmış görünüyordu. "Sebebin bu olduğunu mu düşünüyordun?"

Larkyra yutkunarak başını salladı, büyüsü karnında alev

gibi yanarak kıvranıyordu. Herhangi bir şeyin suçlusu olmayı sevmediği ortadaydı.

"Ah, kuşum." Dolion, Larkyra'yı kendine çekip sarıldı. "Kendi yasımda boğulurken seni yüzüstü bırakmışım. Seninle annenin ölümünü hiç konuşmadım çünkü bunda parmağın olduğunu düşünmeni istemiyordum. Lütufların annene asla zarar veremezdi. Gücün ondan geliyor, hepinizin güçleri ondan geliyor." Ablalarına da baktı. "Bunun suçlusu sen değilsin. *Asla* değilsin. Bu kadar uzun süre buna inandığın için çok üzgünüm."

Sanki o anda Larkyra'nın bedeni eriyip babasınınkine yapışmıştı. Son on dokuz yıldaki tüm gerginliği, vicdan azabı ve kendini azarlama hisleri bir anda bedeninden boşalıvermişti. Larkyra ağlamalı mıydı, gülmeli miydi, yoksa ikisini birden mi yapmalıydı, bilemiyordu.

"Sen Johanna'nın yarattığı son muhteşem büyüsün." Babası onu biraz geri çekip gözlerine baktı. "Bundan hiç şüphen olmasın."

Larkyra yalnızca başını sallayabildi, etrafındaki her şey bir anda öyle parlamaya başlamıştı ki konuşamıyordu. Babasının kıyafetlerinin rengi, etraflarındaki hava, büyüsü. Belirli sözcükleri birbirine bağlamak gibi basit bir eylem, bir ruhun biçimini nasıl değiştirebilirdi? Çünkü Larkyra içinde yaşadığı şeyi ancak böyle tarif edebilirdi. Ruhu değişiyordu. Yeni, umut dolu ve keder taşımayan bir şeye doğru genişleyip büyüyordu.

Larkyra kendini nihayet, "Teşekkür ederim, baba," demeye zorladı.

"Seni seviyorum, kuşum." Babası ona tekrar sarıldı. "Annen de seni seviyor."

"Ben de seviyorum," diye araya girdi Arabessa, kucaklaşmalarına katıldı.

"Ben de." Niya çabucak tekrarladı. "Ne kadar sinir bozucu olursan ol. Ya! Baba, Arabessa beni çimdikledi!"

"İyi, benim yapmama gerek kalmamış."

Larkyra o sıkıca kucaklaşmanın ortasında güldü. Dolion onu ailenin yanına çekince en sonunda Zimri de onlara katıldı.

"Aklından bile geçirme." Niya onu da çekmeye çalıştı ama Achak'ın sesi, onun geri adım atmasına neden oldu.

Darius kenarda duruyordu, grubu izleyen bakışlarında meraklı bir özlem vardı. Larkyra'nın içi acıdı. Bir ailenin sevgisini hak eden biri varsa o da Darius'tu.

Belki de bunu ben sunabilirim, diye fısıldadı içindeki çok alçak bir ses.

Larkyra kendi düşüncesiyle irkilerek gözlerini kırptıştırdı. Bunu çabucak derinlere bastırdı ve sıkıca kilitledi. Hâlâ yapılacak çok şey vardı. Böyle bir duygunun burada yeri yoktu.

"Ee, annem ne dedi?" diye sordu Niya, onun dikkatini tekrar şu ana çekmişti. "Bizim için bir çözümü var mıymış?"

"Evet," dedi Larkyra. "Ama en çok da senin hoşuna gitmeyecek."

"Benim mi?" Niya somurttu. "O niye?"

"Çünkü," dedi Larkyra. "Esromlu malum bir korsan lordunun yardımına ihtiyacımız olacak."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dalgalar küçük botlarının etrafına çarpıyordu, Obasi Denizi batan güneşle sıcak bir turuncuya bürünmüştü. Bir martı sürüsü başlarının üzerinden uçtu, pamuğu andıran bulutlar ince çizgiler şeklinde göğü boyuyordu. Larkyra, ablaları ve Darius'la beraber oturuyordu. Hırsız Kral'ın onların yanında olmasının ne büyük bir şans olduğunun farkına varmıştı çünkü herhangi bir sudaki en zor yakalanan geminin kaptanı olmaktan gurur duyan bir adamın peşindelerdi.

"Bunun niye gerekli olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye homurdandı Niya. Altın maskesini yüzüne indirip koyu renk pelerinini kabartıyordu.

Darius ona bankta daha çok yer açmak için kenara kaydı.

"Onlarca kez açıkladığımız düşünülürse," dedi Arabessa. Larkyra'nın yanında oturuyordu, ikisi de çoktan uyumlu Mousai kıyafetlerine bürünmüşlerdi. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bizi oraya götürmesini isteyebileceğimiz Esromlu *başka* biri elbette vardır."

"Elbette," diye katıldı Arabessa. "Ama bildiğin biri var mı?"

"Michel," diye önerdi Niya.

"Hurdalıkta kapışırken öldürüldü."

"Nätasha."

"Geçen hafta hapse atıldı."

"Haphris?"

"Bu hafta hapse atıldı."

Niya ofladı. "Esromlular kendilerine çekidüzen vermeli."

"Ya da birazdan görüşeceğimiz adam gibi kozlarını akıllıca oynamalı."

"*Akıllı* sözcüğünü onun için pek kullanmazdım."

"Peki, bu korsanı tam olarak nasıl bulacağız?" Niya somurturken Darius araya girmişti. Başlıklı pelerininin altındaki yeni kırmızı deri maskesi günbatımında parlıyordu.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldiysek öyle," diye açıkladı Larkyra.

"Şey, evet, onu hâlâ anlamadığım düşünülürse..."

"Niya'nın da sizin de kafanız karışık." Arabessa pelerininin cebinden küçük bir sikke çıkardı. Portal nişanı, Larkyra'nın daha önce kullandığı gibi altın kenarlıydı ama ortası süt beyazıydı. "Bunu kullanınca onu kolayca bulacağız."

Tenini delip kanını akıtan ve sırrını fısıldayan Arabessa -Larkyra ve Niya bu sırrı duymak için ona doğru eğilmişlerdi- sikkeyi havaya fırlattı. Sikke havada durdu, ardından dalgaların içine düştü. Denizin başka bir kısmına büyük bir portal açtı. Yıldızlı bir gökle birlikte bir dolunay vardı, ayın ışığında etkileyici siyah bir geminin silueti görünüyordu.

"Şimdi kürek çekmeye başlayın," diye talimat verdi Arabessa. Yanındaki küreği almıştı. "Geç kalmadan yakalanmalıyız."

Ağlayan Kraliçe'nin Aadilor'daki en haşmetli gemilerden biri olduğu söylenirdi. Kabasorta armalı üç ana direği ve inanılmaz bir yelken gücü olan geminin, dar fakat uzun gövdesi ona manevra kabiliyetinin yanı sıra on altı top taşıma kapasitesi veriyordu. Hem korsanların hem de krallıkların salyalarını akıtan bir gemiydi. Geminin başka ellere düşmesini engelleyen tek şey ise efendisi ve içinde barındırdığı bahtsız mürettebattı.

Bu yüzden küçük botlarının üzerine ağ atılıp gemiye çekildiklerinde, içindekiler de güverteye fırlatılıp elleri bağlı bir şekilde kaptan lordunun kamarasına itildiğinde Larkyra planlarını sorgulamaya başlamıştı.

Alōs Ezra devasa bir maun masanın ardında oturuyordu. İki yanında ayaklı şamdanlar ve sakin sularla alçaktaki dolunaya açılan kafesli pencereler vardı. Siyahlara bürünmüş korsan sanki etrafındaki gölgeleri kendine çekiyordu. Esmer ve yakışıklı yüzüyle alev alev yanan turkuaz gözleri ise onları doyasıya inceliyordu. Alōs sandalyesine yaslanmak için bedenini geriye ittiğinde ceketi kaslarının üzerinde gerildi.

"Ben de huzurlu bir akşam geçireceğimizi düşünüyordum." Büyüsüyle karışan derin sesi, Larkyra'yı baştan aşağı sardı. Büyünün kamarayı, gemiyi sahiplendiğini hissedebiliyordu. *Benim*, diye titreşiyordu sanki güçleri. *Hepsi benim, yakında siz de benim olacaksınız.* Larkyra ürpermesini bastırırken Alōs'un bakışları ortadaki Niya'ya takılıp kalmıştı.

Niya'nın boyu her zaman onu büyüsünü dans ederek sunan Mousai olarak açık ederdi.

"Maskelerini çıkarmaya çalıştık, Kaptan," dedi onları içeri sürükleyen adamlardan biri. Leylek gibi görünen bir tipti, kafasında sadece üç dört tel saç vardı. "Ama yapışmış gibiler, çıkmıyorlar. Yapabileceğimiz bir şey yok gibi."

"Sorun yok, Prik," dedi Alōs. "Onları tanımak için yüzlerini görmeme gerek yok. Gerçi senin için gerekiyor olabilir." Larkyra'nın yanındaki Darius'u inceledi. "Tabii hep bu üçlüyü takip eden adam değilsen?" Kaptan lordu gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Hayır. Senin lütfun yok."

Larkyra yanındaki Darius'un gerildiğini, sözünü tutup ne olursa olsun sessiz kalmak için çabaladığını hissedebiliyordu. Lord Ezra kurnaz bir yılandı, ağzından dökülen her sözcükte kat kat anlam ve ifşa bulunurdu.

"Ben olsam adamlarıma bizi yalnız bırakmalarını söylerdim," dedi Arabessa.

"Öyle mi?" Alōs parmak uçlarını birbirine değdirecek şekilde ellerini birleştirdi. "O niyeymiş Mousai'nin en büyüğü?"

Böylesi bir şeyi bildiğini duyan Larkyra şokunu bastırmak için yutkundu. Senelerdir bu menfur adamın etrafındalardı ama hiç mahrem bir şekilde olmamıştı bu, en azından Larkyra'nın bildiği kadarıyla. Alōs'un böyle bir bilgiyi paylaşması, başka bir amaçla açık edilmiş bir karttı.

Anlattığınız öykülere dikkat edin sevgili hayvanlarım zira ben daha fazlasını biliyorum.

"Öğrenmek istiyorsanız onları gönderin ve anahtar deliklerinden dinlenmemize de engel olun," diye meydan okudu Arabessa.

Korsan lordu bir an sessizce düşündü, ardından elini salladı.

Mürettebat itiraz etmeden kamaradan çıktı, kapıdaki sürgü kendi kendine kapandı.

Alōs onlara baktı, anlaşmanın diğer tarafının yerine gelmesini bekliyordu.

"Bu gece Esrom'a sorun yaşamadan ya da fark edilmeden girmemiz gerekiyor," dedi Arabessa.

Korsan siyah kaşını kaldırdı. "Adamı ipe götürecek bir suç ve imkânsıza yakın bir görev."

"Senin için sıradan bir gece," dedi Niya.

"İltifat mı ediyorsun, alev dansçım?"

"İltifat gibi geldiyse bir daha yaşanmayacağının garantisini verebilirim."

"Benim uğruma yolundan sapma."

"Yapacak mısın?" Arabessa konuşmayı tekrar yoluna sokmuştu.

"Mousai'ı bu kadar çaresiz bırakanın ne olduğunu söylerseniz belki."

"Sadece Esrom'da bulunan bir şey almamız gerek."

"Bu çok geniş kapsamlı. Yardımımı istiyorsanız daha fazla detay vermeniz gerekecek."

"*Orenda* almamız gerekiyor." Larkyra hafifçe öne çıktı. Ablasının sinirini hissetse de umursamıyordu. Bu adamla konuşmak için gereken sözcük savaşından yorulmuştu.

"*Orenda*." Alōs sözcüğü bir süre düşündü. "Siz dördünüz neyin peşindesiniz?"

"Bilmen gereken bir şey değil," dedi Niya.

"Belki değildir ama bu seyahat için cidden *hepinizin* olması gerekiyor mu? Tek kişinin, özellikle de kızıl olanın yeteceğine eminim." Niya'ya bakarken dolgun dudaklarını kıvırdı.

Korsan bildiği bir bilgiyi daha açık ederken Larkyra ablasının güçlerinin toplandığını hissedebiliyordu.

"Ya hep beraber gideriz ya da hiç gitmeyiz." Arabessa duruşunu dikleştirdi. "Kararınızı çabuk verin, Lord Ezra. Yoksa sıradaki kişiye sorarız."

"Bu talepkâr üçlüyle çevrili olmak nasıl bir his?" diye sordu Alōs, Darius'a. "Şikâyet etmeni engellemek için dilini mi kestiler yoksa?"

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler." Arabessa gitmek için döndü ve elleri bağlı olmasına rağmen diğerlerine de başıyla işaret verdi.

"Pekâlâ." Alōs onları durdurdu. "Ama hepsinin bir bedeli olacak. Hayırseverlik yapmam, yolcu gemisi de işletmiyorum. Bu olay beni ve mürettebatımı planladığımız rotadan saptıracak."

"Hırsız Kral ücretini ödeyecek."

"Öyle mi? Çok ilginç. Tam olarak neleri vermeye gönüllü?" Kaptan lordun bakışları bir kez daha Niya'da dolaştı.

"Lütfen," diye homurdandı Niya. "Benim gibi biriyle ne yapacağını bilemezdin."

"Tam aksine." Alōs'un parlak bakışları karardı. "Seninle

yapabileceğim pek çok şey düşünebiliyorum, alev dansçım. Özellikle de mürettebatımla alakalı."

Oda aniden inanılmaz ısınmıştı.

"Mürettebatı barındıracak bir gemi olmazsa yapamazsın." Niya'nın bağlı parmaklarının arasından turuncu kıvılcımlar fırladığında korsan keyifle karanlık bir kahkaha attı.

Elinden geleni ardına koyma, der gibiydi.

Ama her şey kelimenin tam anlamıyla yanıp kül olmadan önce Alōs'un masasına ağır bir çanta düştü, çeşitli parlak sikkeler etrafa saçıldı.

Darius bir şekilde kıvranarak bağlarından kurtulmuş ve pelerininin altında gizlenen ödemeyi fırlatmıştı. Herkes şaşkınlıkla ona döndü, bakışlarını en uzun süre tutan kişi Larkyra'ydı.

Darius sadece omuz silkti.

Alōs ödül parasını ayıkladı, dört portal nişanını bulduğunda durdu. Elini sallayınca nişanlar ortadan yok oldu. "Hazırlanın," dedi diğerlerinin bağları yere düşerken. "Bir kum düşümüne yola çıkıyoruz."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Güvertenin altında gözleri bağlı oturuyorlardı ve geminin dalgalara karşı sallanması, Darius'un midesini zorlamaya başlamıştı. Korsan lordu, dalgaların derinlerine girmek için nasıl bir hile kullanıyorsa onu bu gece göremeyeceklerdi. Bu Darius için sorun değildi, özellikle de son iki günde sindirmek zorunda kaldığı yeni şeyler düşünülünce. Aadilor'un gizemleri, hayal ettiğinden çok daha büyüktü ve başı sanki dönerek bedeninden düşecekmiş gibi hissediyordu.

Of. Kusacağı artık kesindi.

"Kaptan neredeyse vardığımızı söylüyor." Alōs'un müret-tebatından birinin gıcırtılı sesi, tepelerindeki bir kapaktan gelmişti.

Darius rahatlayarak gevşedi, ardından bir elin güven verircesine bacağını sıktığını hissettiğinde kasıldı. Larkyra yanında oturuyordu ve yakın olması rahatlatıcı olsa dahi onun her zamankinden çok gerilmesine neden oluyordu.

Darius'un bir zamanlar parçalanmış kalbinde filizlenen, Larkyra'ya karşı hissettiği duyguları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Mesafesini koruması, hatta ona öfkelenmesi için birçok sebebi olsa bile sunduğu yardımı ya da onu, Lachlan'ı kurtarma hayaline hiç olmadığı kadar yaklaştırmak için genç kadının korkularını aşması gerektiğini yok saya-

mazdı. Lachlan'a gelmesinin asıl sebebi bir yalan olsa dahi Larkyra ona diğer her yönden tamamen dürüst davranan ilk kişiydi. Darius'un gerginliğinin gevşemesini, tek başına acısını çektiği düşünceleri paylaşmasını sağlamıştı. Larkyra onun yara izlerini görmüştü ve yaptıkları yanlış olsa da bu yara izlerinin temsil ettiği şeyi değil, Darius'un bu izler sayesinde nasıl daha iyi biri olduğunu anlamıştı.

Cesur birini görüyorum.

Kameriyeye girdiklerinde söylediği sözcükler zihninde yankılanınca Darius'un göğsü tıpkı o zamanki gibi sıcacık oldu.

Onun Buğu'ya girmesini izlemek neredeyse genç adamı mahvedecekti. Ya Larkyra asla dönmeseydi? Değer verdiği bir başkasının daha öleceği düşüncesiyle paniğe kapılmıştı.

Bir an sonra, omuzunda hissettiği kaba bir el onu ayağa kaldırdı ve grubun kalanıyla beraber güvertenin üstüne çıkarıldılar.

"Ben olsam elimi daha aşağı indirmezdim." Arkasından Niya'nın çelik gibi sesi geldi. "Yoksa elini yerinde bulamazsın."

Biri derin bir sesle güldü. "Ben olsam lafını dinlerdim, Kintra. Çünkü o tehdidin birden çok kez yerine getirildiğini gördüm."

Gözlerindeki bağlar çıkarıldığında Darius gözlerini kırpıştırdı ve Lord Ezra'yı karşısında, bir günahkâr gibi sırıtırken buldu.

Uzunca bir süre kendi canavarıyla yaşayan Darius için bile korsan korkunç bir yaratıktı. Kısa bir süreliğine de olsa kayıp tanrıların lütuflarına sahip olanların yanında vakit geçirmişti ve bu adamın iriyarı vücudunda epey büyü olduğunu anlayabiliyordu. Korsanın esmer teni sanki büyüyle parlıyordu. Onun karşısında böyle bir özgüvenle durabildiklerini gördüğünde, Mousai'ın toplu gücünün çok daha fazla olduğunu anlamıştı Darius. Bilhassa Niya çok özgüvenli duruyordu ve

korsanı kışkırtmaya bağımlılığı varmış gibiydi. Gerçi tam tersi de geçerli olabilirdi.

Darius aralarındaki geçmişi çok merak ediyordu.

"Esrom'a hoş geldiniz," dedi Alōs. Etraflarındaki yenilikleri işaret ettikten sonra mürettebata talimat vermek için uzaklaştı.

Darius önlerindeki manzarayı sindirirken gözleri kocaman oldu.

Su yıldızlardan yapılmış gibiydi. Koyu mavi ve yeşillerden oluşan bu engin deniz, gece gökyüzünü yansıtıyordu. Balıklar dalgalardan sıçrayıp gece yarısı havasında yüzüyor, ağır ağır hareket eden pembe denizanalarrına karışıyordu. Uzakta gururla yükselen üç devasa ada vardı, parlak şelaleler etraflarını çevreliyordu. Daha küçük adalarsa toprağa ya da denize bağlı olmadan puslu bulutların üzerinde süzülüyordu. Adaları birbirine bağlayan ışıltılı, örme köprüler sayesinde Esrom bir büyü ağı gibi görünüyordu. Ortadaki adanın yoğun ormanının içinden gümüşten yapılma ve yıldız ışığını yansıtan mağrur bir saray yükseliyordu, etrafını ince kuleler ve mavi sarmaşıklar çevreliyordu.

"Muhteşem," diye fısıldadı Larkyra, Darius'un hemen yanındaydı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Pek çok kişi de görmedi," dedi Arabessa manzarayı izleyerek

"Fena değil." Niya kollarını göğsünde kavuşturup sırtını döndü.

Gemi suların üzerinden uçarcasına geçti, soldaki küçükçe adanın etrafından dolaştı. Darius bir anlığına gözlerini kapatıp havadaki tuzun, yüzüne sıçrayan dalgaların tadını çıkardı. Bir kum düşümü için sanki tekrar Lachlan'a dönmüş gibiydi ama buradaki enerji huzurlu, sakin ve en önemlisi de güvenliydi.

Darius, Esrom'da pek çok tehlikeli şey bulunduğunu öğ-

renmiş olsa da burada kimsenin savaşta olmadığı ortadaydı. Burası huzur arayanlar için sığınak görevi görüyordu ve ömürlerini burada geçirenlerin rahatsız edilmemesini, hatta unutulmasını sağlıyordu.

Darius niye böyle bir yere istek duyulduğunu anlıyordu.

Gemileri uçan adalardan birinin altından geçerken Darius adanın yosunla kaplı alt kısmına baktı.

"Bu adaların sabahtan akşama yükselip alçaldığını söylerler," diye açıkladı Larkyra. O da yukarı bakıyordu. Havadaki adanın gölgesi maskesini karanlığa bürüdü, ardından yolculuklarına devam ettiler.

Güneydeki yarımadaya yaklaştıkları sırada uzakta, alçakta süzülen bir düzine küçük ada onları karşıladı.

Esrom'un kalanının aksine bunlar ağaç ve ormandan ziyade kaya ve yosundan oluşuyordu ama Darius adalara yaklaşırken buralarda da yabani doğanın yoğun olduğunu fark etti.

Devasa kayalar, keskin açılarla suya çıkıntı yapıyor ve batma tehdidiyle daha büyük gemilerin yaklaşmasına engel oluyordu.

"Ben buraya kadar gelebilirim," dedi Alōs arkalarından, sesi ona dönmelerine sebep oldu. "Sandala atlayıp şuraya girin." İki kayalık adacığın arasındaki küçük girişi işaret etti. "Kıymetli bitkinizi sondaki mağarada bulacaksınız. Sizi muhtemelen öldürecek şeyleri de bulursunuz. Tekrar yelken açmadan önce sadece iki kum düşümü bekleyeceğim. Burada görünmek istemeyen sadece siz değilsiniz." Bu sözlerin ardından tekrar kamarasına çekildi.

Darius, iriyarı adam gözden kaybolana kadar Niya'nın ona bakmasını izledi.

"Pekâlâ." Arabessa önlerindeki aralığa baktı. "En azından Buğu'ya girmeden Esrom'u gördük diyebileceğiz."

"Evet." Larkyra pelerinindeki kopçayı iyice sıktı. "Dua

edelim de Buğu'ya girmeden önce burada yaşananları anlatabilelim."

"Hâlâ geri dönebiliriz," dedi Darius. İstediği şeyin ağırlığı sanki omuzlarına yük oluyordu. Bu onun sorumluluğuydu, uğruna hayatını riske attığı insanlar onun halkıydı. Madenler açılmadan önce üvey babasından kurtulmayı çaresizce istese bile bu iş yolunda gitmezse diğerlerini kendisiyle beraber aşağı çekme düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

"Saçmalık." Larkyra'nın altın maskesi, pelerininin altından ona doğru parladı. "Bizim için normal bir gece bu."

Larkyra özgüven yayıyordu ve bu özgüven Darius'un içinde bir şeyleri yakıvermişti. Hem gururluydu hem de ona bir şey olursa diye korumacı hissediyordu.

"Ayrıca," diye araya girdi Niya. Çantalarından birine tıkıştırılmış deri keman kabını Arabessa'ya uzattı. "Bir *tahopka*'nın ne kadar sinirlenebileceğini görmek istemez misiniz?"

"Pek değil," diye itiraf etti Darius.

"Ben de," dedi Niya. "Umalım da eğlenmek istiyor olsunlar."

Küçük sandalla kürek çeken grup, dalgalardan çıkıntı yapan çentikli kayaların etrafından dolaşıp adaların arasındaki daha sakin boşluğa girdi.

İki taraflarında devasa uçurumlar vardı, bir mağaranın karanlık girişine doğru ilerlediler. Tek ışık kaynağı yukarıdaki parlak yıldızlar ve Larkyra'nın elindeki loş kayaydı. Etraflarında birbirine karışmış bitkilerden böceklerin vızıltısı ve çeşitli hayvanların sesleri geliyordu. Darius bunların geri dönmeleri için bir uyarı olduğunu hissetmeden edemiyordu.

"Biz gösteriye başlamadan önce," dedi Arabessa ve ona iki mum topu uzattı. "Bunları kulaklarına tık. Hiçbir şey duyamadığından emin ol. Aksi takdirde olacaklardan sorumlu değiliz."

Darius başını sallayarak kulak tıkaçlarını aldı, gerginlikten ürperiyordu.

"Her şey yolunda gidecek," diye güven verdi Larkyra yanından.

"Ya gitmezse?"

"O zaman gitmez," dedi Niya.

"Ama *gidecek*." Larkyra maskesinin ardından ablasına yan gözle baktı.

Darius kendine engel olamadan uzanıp onun eldivenli elini tuttu.

Bir an bakıştılar, hemen sonra Larkyra hafifçe onun elini sıktı.

Ablaları bu teması fark etmişlerse de mağaraya girerken sessiz kaldılar. Mağaranın girişi, oyulmuş tüyler ve yılan kuyruklarıyla süslenmişti.

Hava bir anda serinledi, dalgaların sesinin yerini ise içeride yankılanan *şıp, şıp, şıp* sesi ve yüksek tavandaki küçük deliklerden ıslık çalarak esen rüzgâr aldı. Çatlakların arasından puslu yıldız ışığı sızıyor ve büyük, nemli mağarayı aydınlatıyordu. Duvarlar yosunluydu, onlar yaklaşırken yengeçler kaçışıyor ve toprak parçalarının suya düşmesine sebep oluyordu, ses de etrafta yankılanıyordu. Tepelerinde birbirine karışmış kökler sanki onlara uzanır gibi sarkıyor, yarasalar dinlenme yerlerine girip çıkıyordu. Darius onların pelerinini yakalamasına engel olmak için birden çok kez eğilmek zorunda kalmıştı.

Mağaranın nehrindeki bir dönemeçten döndükten sonra bir sahile denk gelince küreklerini sandala çektiler. Sahildeki taş merdiven, büyük ve detaylıca kazınmış bir girişe çıkıyordu. Girişin iki yanında dört adet yivli, yarı oyulmuş sütun vardı; sütunların üzerinde devasa ve alev alev yanan meşaleler bulunuyordu. Ortaya ve tepeye parlayan bir güneşin ve kıvrılmış bir yılanın sembolü oyulmuştu.

Sandallarını kıyıya çekip inen grup sessizdi, burada yaşandığı söylenen efsanevi yaratıklar yüzünden tetiktelerdi.

Merdivenleri çıktıklarında devasa oyma girişin yanında küçücük kalmışlardı, girişin içindeki karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Larkyra yumuşak bir sesle mırıldandığında taşının ışığı parladı ve tünelde ilerlemeye başladılar.

Hava her adımda daha da mis kokarken Darius'un kalbi dörtnala atıyordu. Duvarları kaplayan bitkiler uyanmıştı, çiçekleri parlıyordu. Yaprakları grubun hareket ettiği yöne doğru salınıyor gibiydi, taşın ışığı onları yeşil mavi bir pusla boyuyordu.

Larkyra taşın ışığını söndürdü.

"Gece yarısı orkideleri," diye açıkladı Arabessa fısıldayarak. "Yolumuzu aydınlatacaklar ama geldiğimizi de bildirecekler."

"Neredeyse vardık." Larkyra ön tarafı işaret etti, uçta bir ışık hüzmesi vardı.

Aynı anda durdular, yerde sürünen bedenlerin ve çırpılan kanatların sesini duydular.

Tahopka.

Darius'un nabzı deliler gibi atarken Larkyra hepsine birer bakış attı.

Hazırlanın, der gibiydi.

Kız kardeşler maskelerini çıkardıktan sonra Arabessa sessizce kemanın kabını açtı, Niya da boynunu iki yana eğerek esnetti. Darius kulak tıkaçlarını takarken Larkyra ona ufacık gülümsedi.

Bir anda her şey sessizliğe büründü, sadece Darius'un hızlı nefesleri ve küt küt atan kalbi vardı.

Mousai onu bekliyordu.

Hazırım. Darius başını salladı.

Yavaşça ilerle, dedi Arabessa dudaklarını oynatarak.

Enstrümanını kaldırdı ve yayını tellerin üzerinde sakin bir hareketle gezdirdi ama nasıl büyülü notalar çıktığını Darius neyse ki duyamıyordu. Etraflarındaki hava bir anda yüksel-

miş gibiydi, gece yarısı orkideleri daha parlak ışıldıyordu. Hep beraber tünelin sonundaki ışığa doğru yürüdüler.

Darius kız kardeşlerin arkasından geliyordu, en önde Niya vardı. Bedeni bir yılan gibi hareket ediyor ve pelerini etrafına sürtünüyordu, Darius zorla bakışlarını çevirdi. Müzik olmasa da Niya'nın sallanışı ve hareketleri çok büyük bir güç taşıyordu.

Larkyra, Arabessa'nın bir adım arkasından ilerliyordu. Büyük ablasının çaldığı şeyi taklit eder gibi ağzı açıktı ve Darius bir anda onun ne şakıdığını duymak için kendini çok çaresiz hissetti. Larkyra'nın sesi, onun için bir uyuşturucu gibiydi.

Hayır.

Başını iki yana salladı, zihnine sızan baştan çıkma hissini temizledi.

Obasi Denizi aşkına, bu kız kardeşlerden gerçekten de korkulurdu.

Tünelin çıkışının hemen ucunda durdular, Mousai gösterisine devam ederken hepsi devasa mağara odasını incelediler.

Büyü ve hazinelerden oluşan bir define koleksiyonuydu burası.

Mağara, zemin ve duvarlarda öbek öbek bulunan devasa, parlak kristallerin yaydığı mavi yeşil ışıkla aydınlanıyordu. Gümüşten yapılma halılar, yosunlu patikalar boyunca uzanıyordu. Patikaların sonunda yer alan sığ, ışıltılı göletlerdeki girintilerde küçük lavanta rengi ve turkuaz çiçekler vardı, polenleri havada özgürce uçuşuyordu. Her yerde ipek hamaklar bulunuyordu. Sanki burası rahatlayıp toplanmak için yapılmış bir yerdi, bir hamamdı. Ama her şeyin ortasında Darius'un kalbini hem ürperten hem de heyecanlandıran şey duruyordu.

Küçük bir tepenin üzerinde uzun, kalın bir ağaç bulunuyor, gövdesi dönerek yükseliyor da yükseliyordu. En tepedeyse rüzgârla salınan çiçekler, muhteşem mavi beyaz renkleriyle ışıldıyordu. Mağaranın asıl ışık kaynağı buydu ve grup, bunu almak için buradaydı.

Darius bunu almak için buradaydı.

Orenda.

Sadece bir tane, demişti Achak.

Etraflarındaki manzara huzurlu ve sessiz olsa da her yer tehdit doluydu.

Bir düzine veya daha fazla *tahopka* donup kalmış gibiydi, göletlerde yarı rahatlamış halde duruyorlardı. Kaçmanın, sürünmenin ya da dönmenin tam ortasında doğruca onlara bakıyorlardı.

Darius şokla donakaldı, karşısındaki manzara yüzünden kan yüzünden çekilirken teni buz kesmişti.

Korkunç bir görüntüydü.

Daha önce hiç böyle yaratıklar görmemişti. Belden yukarıları kadındı; soluk yeşil tenleri yumuşak, hatta esnek duruyordu ve her şey ortadaydı. Belden aşağıları ise yılandı, her birinin farklı yeşil tonlarda devasa, pullu kuyrukları vardı. Kanatları yarasa kanadını andırıyordu ama kenarlarında kalın tüyler vardı, koyu renk saçlarıysa arkaya toplanıp örülmüştü.

Sonsuza dek onlara bakarak kalabilirdi ancak neyse ki Mousai mağaranın içlerine ilerledi ve yaratıkların inine giden merdivenlerin kenarında sıraya dizildi.

Larkyra ona çabucak bir bakış attı, ağzı başka bir şey şakırken gözleri farklı bir şey anlatıyordu.

Git.

Darius aklına doluşan her korkuyu ve korkunç senaryoyu yutarak yılan inine inmeye başladı.

Aralarında yürüyen adamı fark etmediler. Darius elinden geldiğince hafif adımlarla büyük bir kuyruğun üstünden geçip merkezdeki hedeflerine doğru ilerledi. Tüm kristal mağara, üç kadının gösterisiyle büyülenmişti. Niya, şarkı söyleyen ve keman çalan kardeşlerinin arasında dönüp dolaşarak dans

ediyordu. Odadaki her şey onlara doğru çekiliyor gibiydi, o görünmez enerji gösterileri için açlık duyuyordu.

Darius küçük, yosunlu tepeciğe yaklaşırken derin bir nefes alma riskini göze aldı ve omzundan arkaya bir bakış attı.

Larkyra'nın bakışları ona odaklıydı, hafifçe başını salladığında Darius görevine döndü.

Ağacın dönerek yükselen gövdesine yavaşça tırmandı, tepesine ve salınan *orenda*'ya doğru ilerledi. Bacaklarını bir dala sarıp parlaklıkları neredeyse kör edici olan çiçeklere uzandı.

Göğsündeki çantayı açtıktan sonra uzun bir çiçek sapına uzandı. Çiçeğin yaprakları kabarık ve yumuşak görünüyordu, ateşin içindeki büyülü közler gibiydi.

Darius sessiz bir çıtırtıyla çiçeği kopardı ve duraksadı.

Hiçbir şey değişmeyince rahatlayarak iç çekti, hemen ardından ağaçtaki her çiçek sanki koparılmaktan korkarmış gibi titreşti ve kapandı.

Mağara, göletlerin ve etraflarındaki kristallerin loş ışığı haricinde karanlığa gömüldü.

Tıslamalar ve çığlıklar duvarları sarsıp Darius'un zihnine doldu.

Tahopka'nın etkisi altında olduğu büyü dağılmıştı, hepsi şimdi ışıklarını kesen davetsiz misafire bakmak için dönmüşlerdi.

Darius'a.

Hangi açgözlü canavar bizim sığınağımızı ihlal etti? diye yankılandı bir ses Darius'un zihninde.

Darius dalda sürünerek geriledi, yaratıkların en büyüğü onun olduğu yere doğru sürünürken sarı gözleri parlıyordu.

Bir erkek. Yaratık tükürürcesine konuşuyordu. *Bu akşam bana ve kardeşlerime güzel bir yemek olacaksın.*

"Şey, yanımda hiç yiyecek getirmedim." Darius ağacın gövdesine çarptı.

Yiyecek sensin, seni iğrenç yaratık.

"Ama bu kadar iğrençsem," diye karşı çıktı Darius, çaresizce zaman kazanmaya çalışıyordu. "Niye beni yemek isteyesiniz ki?"

Yaratık karşılığında onun zihnine dolacak şekilde tekrar tıslադı ve hızla ileri sürüندü.

"Kahretsin," diye küfretti Darius. Ağacın gövdesinden aşağı kayıp zıpladı, ona yaklaşan kraliçeden uzaklaştı ve çıkışa doğru koştu.

Bir daha hırsızlık yapamayacaksın çünkü öleceksin, diye haykırdı yakındaki bir *tahopka* ve kalın kuyruğunu ona doğru savurdu. Darius zıpladı, yere çarpıp takla attı. Yaratık anında kuyruğunu tekrar savurdu, başka şansı olmayan genç adam ışıltılı göletlerden birine daldı.

Su ılıktı. Darius suya gömülürken gözlerini açtı. Tabanı binlerce kıvranan, parlayan böceklerle doluydu; Larkyra bunlara su solucanı demişti ve bu sualtı mağarasına parlak ışığı verenler de onlardı. Darius etrafında döndü, nefesini tutuyordu. Bu göletler birbirlerine bağlıydı, daire şeklindeki yüzeyler aşağıya doğru yansıyordu.

Kayıp tanrılara şükürler olsun.

Ayaklarını ve bacaklarını olabildiğince hızlı çırparak uzaktaki bir açıklığa yüzdü, burasının çıkışa en yakın olan havuz olduğuna inanıyordu.

Bir su dalgası onu ileri itince omzunun üzerinden baktı; üç *tahopka* kanatlarını toplamış halde ona doğru yüzüyordu, kuyrukları onları hızla Darius'a itiyordu.

Kayıp tanrılara lanet olsun.

Darius son nefesiyle kendini yukarı itip en yakındaki göletten çıktı, kendini yukarı çekmek için bir koluyla kenara tutundu.

Etrafa hızlı bir bakış attığında yaratıkların çoğunun az önce bulunduğu yere uçtuğunu ya da süründüğünü gördü,

bu da ona merdivenlere doğru koşması için fazladan zaman kazandırmıştı.

Aldığı nefes kulaklarında çınlıyordu, Mousai'ın da geldikleri tünele doğru gerilediklerini gördü.

Arabessa coşkuyla keman çalmasına rağmen bu kadim yaratıklar büyünün bağından tamamen kopmuş gibiydi. Arabessa yayını tellerin üzerinden kaldırdı ve Larkyra ona doğru koşarken bir şeyler haykırdı.

"Koş!" diye haykırdı Darius. "Çık buradan!"

Larkyra karşılığında bir şey söylese de kulakları tıkalı olan Darius hiçbir şey duyamıyordu.

Omzunda keskin bir kesik hissetti, pençeler tenine battı ve hemen ardından vücudu havaya yükseldi.

Bizden kaçamayacaksın. Onu taşıyan *tahopka*'nın öfkeli tıslaması, zihnini doldurdu. Yaratık kuvvetle kanat çırptı ve havada yükseldiler.

Aşağıdan bir enerji ve rüzgâr dalgası yükseldi, Larkyra onların olduğu yöne doğru alev alev gözlerle bakarken emir buyuran bir notayla ağzını açmıştı. Bir an sonra Darius düşmeye başladı, tepedeki sarkıtlar kırılıp ona çarpınca yılan onu düşürmüştü.

Darius oflayarak yere çarptı, nefesi kesilmişti. Soluk soluğa doğrulduğunda kendini mağaranın ucunda buldu. Mousai ise birkaç adım uzağında, tünelin yanındaydı.

Niya ve Arabessa çaresizce girişi işaret ederken Larkyra kayarak Darius'un önünde durdu. Adamın sudan sırılsıklam olmuş kıyafetlerini çekiştirdi, ayağa kalkması için onu zorluyordu ki Darius'un zihni, *tahopka* kraliçesinin beynini mahveden çığlığıyla doldu. Başı zihnine zorla dolan sesle zonkladı, Darius baskıyı hafifletmeye çalışarak elleriyle kafasına bastırdı.

Bir sonraki adımlarını kendisi atmamış gibiydi, biri sertçe tutup onu karanlık tünele çekiştirdi. Dörtlü, tünele adım at-

tığında tünel aydınlandı. Gece yarısı orkideleri çıkış yollarını aydınlatmak için uyanıyordu.

Birisi Darius'u arkadan ittirince genç adam tökezledi, arkasına döndüğünde Larkyra'nın dudaklarını aralayıp kollarını iki yana açmasını izledi. Genç kadın duyamadığı bir büyüyü onlara doğru gelen yaratıklara gönderdi. *Tahopka* hamama doğru geriliyordu, o anda kırılmış kayalardan oluşan bir duvar yıkıldı, mağaranın girişini örttü ve tekrar giriş yapmaya ihtimal bırakmadı.

Larkyra şimdi onun yanındaydı, ilerlemeden önce *Koş!* diye dudaklarını oynattı. Yaratıklar şimdi zihninden çıktığı için Darius da tam olarak bunu yaptı.

Darius durmaksızın koştu, tünel hemen arkasında dalgalar halinde yıkılıyordu.

Kemerli girişten hızla geçtiler ve sandallarının bulunduğu o ilk mağaradaki küçük sahile vardılar. Darius dizlerinin üstüne yığıldı. Yıkılan kayalardan yükselen toz etrafına dolunca acıyan ciğerlerini rahatlatmak amacıyla öksürdü.

Yine de göğsü yanıyor, yanıyor, yanıyordu.

Serin parmaklar yanağına dokununca sıçradı ama o tanıdık mavi rengi gözleri görünce rahatladı.

Larkyra.

Genç kadın önünde çömelmişti. Sarı beyaz saçlarından tutamlar, sıkı topuzundan kurtulmuştu. Siyah elbisesi toz ve kir içindeydi. Yanakları kıpkırmızıydı, şakaklarından ter akıyordu ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

Her şeye rağmen o anda Darius'un tek düşünebildiği, onun ne kadar cesur olduğuydu.

Larkyra bir kez daha elini kaldırdı, bu kez yavaş hareket ediyordu. Darius'un kulaklarındaki tıkaçları çıkardı.

Mağaranın sesi bir anda gürültüyle geri döndü.

"Darius?" Larkyra endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin?"

İyi miyim?

Larkyra'nın bakışları onun omzuna döndü, Darius'un sırılsıklam olmuş pelerini yırtılmıştı ve kan sızdığı kesindi.

Darius temkinle kıpırdandı, kısa bir acı hissetse de omzu çok hasar almış gibi değildi.

"Evet," dedi.

"Gemi gitmeden dönmemiz lazım." Niya ve Arabessa'ya bakış attı, iki ablası da sandalın yanında bekliyordu.

"Hayatımı kurtardın."

Larkyra tekrar ona döndü. "Sen kendi hayatını kurtardın."

"Hayır." Darius başını iki yana salladı, teni hâlâ elektriklenmiş gibiydi. "Gücünü o *tahopka* üzerinden kullanmasaydın... Sonra tüneli çökertmeseydin onlar..."

"*Gitmeliyiz*," diye araya girdi Larkyra. "Denize dönünce işin detaylarını tekrar konuşuruz. Hatta daha iyisi, Lachlan'a dönüp nişan balosundan sonra madenlerin açılmasını durdurunca konuşalım. Şu an en önemli olan şey güvende olmamız, *senin* güvende..."

Darius bir öpücükle onun lafını kesti. Bu öpücüğe çok uzun zamandır direniyordu.

Başta Larkyra'nın dudakları kıpırdamadı, vücudu gergindi. Ardından Darius'un parmaklarının arasında eridi, dudaklarını aralarken kasları gevşedi.

Darius kollarını onun ince beline sardı ve Larkyra'yı kendine çekti. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Larkyra sıcacıktı, tadı gün doğumu gibiydi, çıplak ayağının altındaki yumuşacık çimendi ve Darius sonsuza kadar ona dolanmış halde kalmak istiyordu.

Hayatı hep gölgelerle örtülü olmuştu ama genç kadının yakınlığı ve dokunuşu karanlığı yakarak uzaklaştırıyordu.

Larkyra hafifçe inledi ve mırıldanarak iç çekti. Bu ses Darius'un tenini iyice çılgına çevirmişti, özellikle de Larkyra'nın ellerinin kendi nemli saçlarında gezindiğini hissettiğinde. Bu ikisinin de hâlâ hayatta olmasının getirdiği saf rahatlama his-

si de olabilirdi ama artık bu kadından ayrı olarak tek bir kum düşümü daha harcamak istemiyordu.

Darius bunu yapmak için niye bu kadar beklemişti?

Yüksek sesli bir öksürük, dünyalarında yankılandı.

Larkyra geri çekildi, bakışları ağırdı ve duygu doluydu.

Darius onu tekrar kendine çekmek istiyordu.

Daha fazla. Sözcük kalbinde dolaşıp duruyordu. *Daha fazlasını hissetmemi, istememi, hayal etmemi sağlıyorsun.* Hepsi de tehlikeli fakat Larkyra'yla birlikte seve seve izleyeceği yollardı.

"Bu ne içindi?" diye fısıldadı Larkyra.

"Araya girip moralinizi bozmak istemem," diye başladı Niya. Sinir bozucu bir şekilde araya girerek Darius'un cevap vermesine engel oldu. "Ama *Ağlayan Kraliçe*'ye vaktinde varmak istiyorsak *hemen* gitmemiz lazım," diye bitirdi.

Darius isteksizce ayağa kalkıp Larkyra'ya yardımcı oldu.

"Lachlan'a döndüğümüzde," diye söz verdi.

Ama neyin sözünü verdiğini kendisi de bilmiyordu.

Sandala binerlerken Arabessa ve Niya onları, daha doğrusu özellikle *onu* incelediler. Hesap yapıyormuş gibi görünüyorlardı, sanki bir kitleyi tıbbi bir gözle inceleyen cerrahlardı. Darius'un ne kadar risk yarattığına henüz karar vermemişlerdi.

Akıntıya karşı kürek çekerek mağaranın çıkışına ilerlerlerken Niya sessizliği bozdu. "Ee," dedi. "Eğlenceli değildi diyemem ama şimdi ne yapacağız? Annemden farklı bir çözüm istemek için ömürlerimizden bir yılı daha feda mı edelim? Öyle yapacaksak belki de bu sefer Buğu'ya giren *siz* olmalısınız, Lord Mekenna."

"Seve seve girerdim," dedi Darius. "Ama niye farklı bir çözüme ihtiyacımız olduğunu anlayamadım."

"Şu uzak ve tehlikeli diyarlarda, sadece erkeklerden nefret eden yılan ve kuş karışımı kadınların olduğu yerlerde yetişen

çok özel, türünün tek örneği çiçeği almayı başaramadığımız için olabilir mi?"

"Bu çiçekten mi bahsediyorsunuz?" Göğsüne bağladığı çantayı açan Darius, Bassette kardeşlerin gözlerinden yansıyan mavi beyaz parıltı karşısında sırıtmamak için kendini tuttu.

"Almışsın." Larkyra gülümsedi, yüzü gururla aydınlanmıştı.

"Aldım."

"Aldığın tek şey o değil gibi... Öf. Ya." Niya kaval kemiğini ovalayarak Arabessa'ya dik dik baktı. "Bu niyeydi şimdi?"

"Pardon. Bacağıma kramp girdi de."

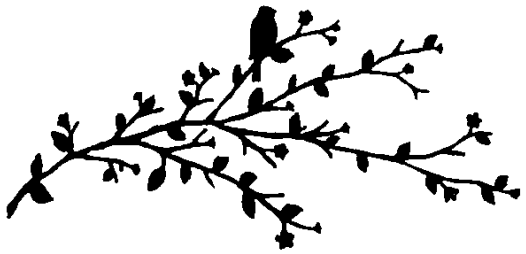
Niya epey şüpheci görünüyordu.

"İyi iş çıkardınız, Lord Mekenna," dedi Arabessa. "Şimdi dönüp bu çiçeği kullanalım."

Kayalık koydan çıkıp uzakta bekleyen gemiye doğru kürek çektikleri sırada Darius'un bakışları, karşısında oturan sarışın kadında dolaştı. Bu kadın, şiddetli bir rüzgâr gibi hayatına girmiş ve tüm dünyasını altüst etmişti.

Larkyra'nın mavi gözleri ne zaman onunkileri bulsa Darius'un hayatı daha da enginlere uzanıyor gibiydi.

Darius, genç kadının ona gelecek için umut verdiğini fark etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Gıcırdayan zindan kapısından kaleye girdiler, Larkyra aceleyle Darius'u takip etti. Öğleden sonraydı. Ablaları portal kapısının diğer tarafına, ellerinde *orenda* ile Achak'ı bulmaya gitmişlerdi. Gökyüzü bulutlu olsa bile dışarıya bakan herhangi biri, onu ve Darius'u ormandan dışarı sıvışırken görebilirdi. Larkyra bu "herhangi birinin" bugün olmaması için kayıp tanrılara dua ediyordu.

"Burada ayrılmamız gerekecek," dedi Darius. Onun merdivenden tozlu depoya çıkmasına yardım ediyordu. "Kanada nasıl gideceğini hatırlıyor musun?"

"Evet." Larkyra başını salladı.

İkisi de hareket etmedi. Larkyra, Darius'un hâlâ onun elini tuttuğunu fark ettiğinde kalbi tekledi ve dudakları sızladı. Sanki vücudu, en son böyle durduklarında neler yaşandığını tam olarak hatırlıyordu. Genç kadın bunun tekrar yaşanmasını çaresizce istese bile bir yandan da ölesiye korkuyordu.

Her şey sona erdiğinde buradan ayrılacağını biliyordu. Yapacağı, yapması *gereken* şey buydu. Yardım etmek istese dahi Darius için fazla tehlikeliydi. Sırf güçleri yüzünden de değil. Larkyra'nın sorumluluğundayken Darius neredeyse Esrom'da ölecekti. *Tahopka* az kalsın onu öldürecekti. Genç adamın bu zamana kadar olan ömrü belirsizlik ve acıyla geçmişti. Lark-

yra kendininkileri de ona ekleyemezdi. Kalbi yorgun bir ağrıyla doldu.

"Larkyra," dedi Darius. "Şunu bil ki, ben..."

"Hayır." Larkyra lafını kesti. "Bunu yapmayalım."

Darius sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. "Ne yapıyormuşuz?"

"Şu anda duygusal bir şekilde geçmişi konuşmayı karşılayamam. Hâlâ yapacağımız, hazırlayacağımız, planlayacağımız çok şey var." Larkyra bir adım geriledi. "Yapmamız gerekenler henüz bitmedi, Darius. Daha çok şey var."

Darius bir an onu inceledi. "Biliyorum."

"İyi."

"Larkyra, sorun ne?"

"Sorun yok."

"Yalanlardan ne kadar çok nefret ettiğimi biliyorsun." Darius yavaşça ona yaklaştı. "Anlat."

"Dedim ya, hiç sorun yok." Larkyra yere baktı. "Tamam, belki de hiç değildir. Sadece... *Henüz* gitmiyorum."

"Doğru." Darius, Larkyra onun gözlerine baksın diye çenesinden tutup başını yukarıya kaldırdı. "Kesinlikle gitmiyorsun."

Larkyra hızlı nefesler aldı, sabırsız özlemi böyle patlak veriyordu. Darius'un dudakları onunkilere çok yakındı. *Darius* ona çok yakındı.

Dışarıdaki koridorda yaklaşan seslerle sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştılar.

Muhabbet eden hizmetkârlar açık kapının önünden geçtiler, Larkyra o esnada Darius'un karşısındaki duvarda donakalmış şekilde duruyordu.

Her şey sessizleşirken bakıştılar.

"Gitmemiz lazım," diye fısıldadı Larkyra.

"Evet," dedi Darius ama bundan hoşlanmamış gibiydi. "Bu konuşmayı sonra tamamlar mıyız?"

"Sonra konuşuruz," diye güvence verdi Larkyra. Ardından ikisi de dışarı sıvışıp kendi yollarına döndüler.

Ne var ki, sonra konuşacak bir vakit bulamadılar.

O gece Hayzar, Lachlan'a döndü ve diyar bir kez daha sağanak ve gök gürültüsüyle yarıldı. Balonun tarihi yaklaşıyordu, yani dükün madenleri açma planına da az kalmıştı. "Müstakbel gelinime bir hediye," demişti Hayzar. Ama Larkyra bunun halkı için bir hediye olmadığını, onları mahvedecek son baskı olacağını biliyordu. Bu yaşanmadan önce Hayzar'ı durdurmaları gerekiyordu. Onları rahatlatan tek şey, dükün üvey oğlunu kendi yüzünü oymaya zorladığını hatırlamıyor gibi görünmesiydi.

Dük yeni tedarik ettiği *phorria* ile doluydu, öyle ki uyuşturucunun verdiği coşku o akşama dair sahip olduğu tüm anıları silmiş gibiydi. Darius sonraki sabah kahvaltıya yüzünde tek bir çizik olmadan geldiğinde Hayzar gözünü bile kırpmadı. Sadece Darius'a kravatının çok eski moda olduğunu ve gözünün acıdığını söyledi, ardından üvey oğlu daha birkaç lokma almışken gitmesini emretti. Bu da Larkyra'yı sinirlendirmişti.

Hayzar, Darius'un hızla iyileştiğini fark etmemiş olabilirdi fakat Larkyra, Boland'ı birden çok kez lordu izlerken yakalamıştı. Ama Boland'ın aklında sorular ya da şüpheler dönüp dolaşıyorsa bile tıpkı iyi bir hizmetkâr gibi konuyu açmadı. *Belki de içten içe merheminin düşündüğünden daha iyi iyileştirdiğini umut ediyordur*, diye düşündü Larkyra.

Sonraki günlerde mutlu nişanlı rolünü oynayarak balosunu planlamak zorunda kaldı. Çiçekleri ayarladı, yiyeceklerin tadına baktı, elbiselerini denedi, asla sonu gelmeyen ve isimlerin yarısını tanımadığı misafir listesiyle uğraştı. Her şey korkunçtu ve Larkyra böyle bir etkinlik hazırlarken gerçekten keyif alan bir gelin olup olmadığını merak etmişti.

İçini rahatlatan tek şey, Darius'la baş başa geçirecek bir an bulamasalar da birbirlerini aramaya başlamış olmalarıydı,

kısacık anlarda görüşseler bile. Koridorda geçerken parmaklarıyla gizlice birbirlerinin ellerini okşuyor, yemek masasında otururken bakışıyor, saklı saklı birbirlerine gülümsüyorlardı. Bunlar her kum düşümünü aydınlatan, Larkyra'nın günündeki masum anları yakalayıp hafızasında saklayacak heyecan verici hazinelere çeviren şeylerdi.

Gitmek zorunda kalacağı zamanı düşündüğünde göğsü sıkışsa da Lachlan'da kalan birkaç gününün, Darius'la paylaşabileceği birkaç kum düşümünün keyfini çıkarmaya karar vermişti.

Fakat Larkyra'nın sonuçları ne olursa olsun tekrar yaşamayı en çok istediği, hâlâ dudaklarını sızlatan o hatıra hiç tekrar yaşanmadı ve genç kadın bunun sebebinden emin değildi. Geceleri dışarıda kükreyen fırtınayı dinleyerek yatıyor, gök gürültüleri onun odasına yaklaşan Darius'un ayak seslerini örtüyor mu diye düşünüyordu.

Ama her gece kapısı tıklatılmadan uyuyor ve onun yaptıklarından pişman olup olmadığını düşünerek uyanıyordu.

Birlikte olmayacaklarsa bile Larkyra kesinlikle o öpücükten pişman değildi.

Bu yüzden Darius'un odasına girip adamın onu öperken ne kastettiğini öğrenmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Fakat sonra ablaları geldi.

Eh, biriyle yalnız kalmak isteniyorsa birden çok Basette misafir olarak davet edilmemeliydi; çünkü Larkyra'nın o zamandan sonra sahip olduğu her an meşguliyetle geçmişti.

O gizlice bakıştıkları anlar bile.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Larkyra'nın odası karmakarışıktı ve hepsi ablasının suçuydu. Anlaşılan Niya, kıyafetlerinin yarısını Lachlan'a getirmişti.

"Şu çok güzel," dedi Larkyra. Şöminenin yanındaki bir koltuğa oturup ayaklarını toplamıştı.

"Fakat, 'Kız kardeşim neredeyse buranın düşesi olabilir ama ben de böyle bir unvan için yeterince, hatta daha uygunum' diyor mu?" Niya gösterişli zümrüt yeşil elbisesiyle döndü.

"Evet, diyor," diye yanıtladı Arabessa. Larkyra'nın karşısındaki koltukta oturuyordu. "Ayrıca üstünde kocaman harflerle 'kuruntulu' da yazıyor. Yani senin için harika bir elbise."

Niya aynadaki yansımasına somurttu. "Evet, sanırım eteği yeterince büyük değil."

"Altı katlı," diye bağırdı Arabessa.

"Sekiz olması daha iyi."

Larkyra ve Arabessa bakıştılar.

"Bunun *gerçek* bir nişan balosu olmadığının farkında mısın?" dedi Larkyra.

"Davetliler katılacak mı?" diye sordu Niya.

"Elbette."

"İnsanları etkilemek için yemekler pişecek mi?"

"Şey, evet."

"Dans için orkestra gelecek mi?"

"Tamam, ne demek istediğini anladım."

"Gelinle damada hediyeler verilecek mi?"

"*Niya.*"

"Sonu düğünle bitmiyor diye bu nişan daha az 'gerçek' sayılmaz." Niya yeşil elbisesini çıkarıp başka bir elbise aldı, ince ve beyaz iç gömleği ateşin ışığını yansıtıyordu. "Aslında bunu daha da *gerçek* yapar bence."

"Son birkaç günün ne kadar *gerçek* olduğunu tahmin edemezsin," dedi Larkyra huysuzca. "Hatırlatmana gerek yok."

"Dük o kadar mı korkunç?" diye sordu Arabessa.

"Sana dükün yapışkan el izlerinin hâlâ durduğu elbiseleri göstereyim. Ekşi büyüsü bu aralar her yere sızıyor."

"Geldiğimizde gördük," dedi Arabessa, kaşlarını endişeyle çatmıştı.

"İç karartıcı muhabbetleri bırakalım," diye bağırdı Niya. "Benim bilmek istediğim, elbisenin yarın için hazır olup olmadığı."

"Bayan Everett yarın için buharla hazırlıyor."

"Daha fazla vaktimiz olsaydı da Bayan Everett bana da bir elbise yapabilseydi keşke." Niya somurtup denediği onuncu elbiseyi çıkardı. "*Hiçbir şeyim* yok."

"Benimkilerden birini giyebilirsin," diye önerdi Arabessa.

Niya gözlerini kırpıştırdı. "Bugün kafanı bir yere mi çarptın, Ara?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü bunların," diye başladı Niya, gururla kıvrımlarını işaret ediyordu. "*Şunun* için dikilmiş bir elbiseye sığabileceğini düşünüyorsan," derken Arabessa'nın zayıf vücudunu göstererek devam etti. "Ağır beyin hasarı almış olmalısın."

"Sadece kibarlık ediyordum," diye açıkladı Arabessa. Ardından elindeki çay fincanından bir yudum aldı. "Bayan Everett benim elbiselerimi sana uydurmanın yolunu bula-

bilir. Gerçi herhangi bir elbisenin senin şu koca kafandan geçmesi..."

"Çok komik," diye yanıtladı Niya huysuzca. "Özellikle de krallıktaki başlıklara kafanı sokmakta *sürekli* sorun yaşadığın düşünülürse."

"Belki de birileri başlıklarımın *hemen üstünde* bal ve kraker yediği içindir."

"Belki de sen benim bal ve kraker yemeyi sevdiğim yerlere başlıklarını koyuyorsundur, bunu hiç düşündün mü?"

"Bu duyduğum en..."

Larkyra'nın kapısı hafifçe çalındığında kızlar bir bakış attılar.

"Biri kapıyı mı tıklattı?" diye sordu Niya.

"Sanırım," dedi Larkyra.

"Fazla ürkekti."

"Hata olmuş olabilir," dedi Arabessa.

Kapı kibarca tekrar çalındı.

"Bir gümüşe iddiaya girerim ki ya bir çocuk ya da bir kedi," dedi Niya.

"Bu kalede ikisinden de yok," diye belirtti Larkyra.

"Bunun ne önemi var?" Niya üstüne bir sabahlık geçirip kapıyı açtı. "Hay aksi, sizmişsiniz."

"Sizi görmek de güzel, Leydi Niya."

Lord Mekenna kapının önünde dikiliyordu, Larkyra'nın kalbi tekledi. Darius kusursuz dikilmiş lacivert ceketlerinden birini giyiyordu, aynı renkte bir yeleği ve pantolonu vardı. Kızıl saçı, arkasındaki meşaleyle turuncuya bürünmüştü.

"Bana bir gümüş kaybettirdiniz." Niya kollarını göğsünde savuşturdu. "Kapıları niye bu kadar yumuşak çalıyorsunuz? Ellerinizi gördüm. Kapıya güm güm vurmanız lazımdı."

"Affedersiniz?"

"Sizin için ne yapabiliriz, lordum?" Arabessa ve Larkyra ayağa kalktılar.

Darius odanın durumunu ve gecelikleriyle oturan kızları incelerken yanakları hafifçe kızardı. "Yarından önce Leydi Larkyra ile konuşmak istemiştim ama sanırım şu anda..."

"Sizinle konuşmayı çok isterim, lordum." Genç kadın alçak sehpanın etrafından hızla dolaşıp Darius'un yanına ilerledi. "Ablalarım da uyumaya hazırlanıyorlardı. Öyle değil mi, kızlar? Evet, güzellik uykusuna yatmanız gerekiyor. Özellikle de senin, Niya."

"Pardon, sen ne..."

"Gözlerine pelte sürersen faydası olur." Larkyra olabildiğince çok elbiseyi kapıp Niya'nın kollarına tutuşturdu. "Şeftali rengi olanı giy. Senin ten rengine en çok o uyuyor. Ben seni uyandırmazsam sabah beni uyandır. İyi geceler."

Arabessa'yı sırtından nazikçe itip Niya'nın irileşmiş, alıngan bakışlarına kısaca sırıttıktan sonra ablalarını lordun yanından dışarı ittirdi. Darius'u da içeri sürükledikten sonra kapıyı arkalarından kapattı.

"Lark." Kapı sertçe tıklatılırken Arabessa'nın boğuk sesi duyuldu. "Yanında eşlikçin *yokken* bir adamla tek başına..."

"Niya'nın iddiasını affediyorum, gümüşü almayacağım," diye seslendi Larkyra. Bakışlarını Darius'tan ayırmıyordu.

"Sabah görüşürüz!" Niya keyifle şakıdıktan sonra Arabessa'yı uzaklaştırırken çıkan homurtuları duydular.

Bir an sonra koridor sessizleşti.

"Selam," dedi Larkyra.

"Selam." Darius gülümsedi.

Bu tebessüm Larkyra'nın içini ısıtıyordu.

Aadilor'daki her korkunç yaratığın önünde sağlam durup da bu adamın karşısında nasıl zayıf düşüyordu? Belki de nihayet *odasında* baş başa oldukları içindi ve hava, şömineden yayılandan daha fazla ısıyla dolmuş gibiydi.

"Benimle ne konuşmak istemiştin?"

Darius'un yeşil renk gözleri Larkyra'nın geceliğinde dolaş-

tı, yüz hatları ciddileşti. "Ben..." diye başladı. "İki hafta önce sana söylemeye çalıştığım şeyi nihayet söylemek istiyordum. Tabii bu sefer bana izin verirsen?"

"Şey... doğru, o konu." Larkyra kızardığını hissedebiliyordu. "Ters davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... Şey, lütfen söyle."

Larkyra gevelerken lordun bakışları keyifle doldu. "Sana teşekkür etmek istemiştim."

Larkyra kaşlarını çatarken, "Teşekkür mü?" diye sordu.

"Evet."

"Ne için?"

"Her şey için." Darius ona yaklaştı. "Yarın için. Dün için. Dünden önceki günler için. Bana yardım ettiğin için, Larkyra."

"Sen de aynısını yapardın."

"Belki ama başkalarının *bana* yardım etmesine izin vermekte her zaman kötüydüm."

"Öyle mi?"

"Sonu hep hayal kırıklığı olur diye düşünüyordum. Başkasına sırtımı dayamak, kontrolün bir kısmını elimden bırakmak demekti ve..." Başını eğip aralarındaki pelüş halıya bir bakış attı. "Zaten hayatım üzerinde pek kontrolüm yok."

"Darius."

"Ama seninleyken," diye devam etti, sanki her şeyi şimdi söylemek *zorundaydı* yoksa bir daha söyleme şansı bulamayacaktı. "Bir seçeneğim yoktu sanki. Duvarlarımın, savunmalarımın ötesine geçmene izin vermek *istedim*. Kapı ardına kadar açıkken bile güçlü hissetmemi sağlıyorsun."

Sözcükleri, Larkyra'nın göğsünü acıtıyordu. "Ama en başta sana yalan söyledim."

"Sebebini anlıyorum."

"Bencilce, aptalca şeyler yaptım."

"Kim yapmamıştır ki?"

"Muhtemelen yapmaya devam edeceğim."

"Ben de."

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Larkyra.

Darius sırıttı, yeşil renk gözleri yumuşadı. "İnanması zordur ama mükemmel değilim."

"Ama sen onurlusun, bu da bir tür mükemmellik."

"Larkyra." Darius elini kaldırdı, genç kadın nefes almaya zor cesaret ederken onun kolunu okşadı. Hemen ardından elini yukarı kaydırıp -dokunuşunun sıcaklığı Larkyra'nın geceliğinden sızıyordu- yanağını okşamaya başladı.

Larkyra donup kalmıştı.

"Sana teşekkür etmeme izin ver. Dediklerimi kabul et çünkü yarın ne olursa olsun, planlarımız işe yarasa da yaramasa da senin ve ailenin benim için yaptıklarınızı takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

Darius'un bakışları yoğun ve deliciydi. Larkyra'nın bir an için nutku tutuldu. "Tamam," diye fısıldadı.

Darius elini indirdiğinde dokunuşunun kaybolması genç kadın için neredeyse yıkıcı bir histi.

"Çok da zor değildi, öyle değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti Larkyra. "Ama şimdi yapacağım şey zor olabilir."

Darius tek kaşını kaldırdı.

"Sana bir şey sormam lazım."

"Ne istersen."

"Beni tekrar öpecek misin?"

Darius'un gözleri parladı, dolgun dudakları bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Evet," dedikten sonra Larkyra'yı göğsüne çekip eğildi ve dudaklarını onunkilerle buluşturdu.

Darius onu öperken Larkyra'nın göz kapaklarının ardı yıldızlarla doldu, büyüsü acıyla savaşmak yerine coşkulu bir tutkuyla yükseldi. Gücü tatminle mırlarken öpücük önce yumuşak başladı; ardından çaresiz, içgüdüsel bir hal aldı. Genç kadın inleyerek Darius'a iyice yaklaştı. Lord onun dudakla-

rını araladı, diliyle dilini okşadı, parmak ucunda duran kadının belini sıkıca kavradı. Genç adamın karanfil ve temiz kıyafet kokusu Larkyra'yı ele geçirmiş, sıcaklığı onu güven ve arzuyla sarmıştı. Bu onun daha önce hiç hissetmediği bir duygu karışımıydı.

Darius'un parmakları omurgasında gezinip baştan aşağı ürpermesine neden oldu. Larkyra kollarını boynuna doladığında, Darius yürümelerini sağlayıp onu yatağın direklerinden birine yasladı. Larkyra'nın sırtındaki tahta sert olsa da tek yaptığı bu adama karşı duyduğu arzuyu kamçılamaktı. Çarşaf, yatak ve bir vaat gibi orada bekleyen şey öyle yakındı, Larkyra'yı öyle kışkırtıyordu ki genç kadın sinirlerine hâkim olamayıp titredi.

"Larkyra?" Darius geri çekildi. Ona odaklanan bakışları ışıltılı bir sarhoşluk denizi gibiydi. "İyi misin? Ben... durabiliriz."

"Hayır." Genç kadın onu daha sıkı kavradı. "Ne yaparsan yap, asla durma."

"Kayıp tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Darius, ardından onu tekrar öptü. Eli önce beline, sonra kalçasına kaydı ve nazikçe Larkyra'yı sıkarken boğazından alçak bir hırlama yükseldi. Larkyra patlamaya hazırdı, aynı anda eriyor gibiydi. Sanki damarlarında akan sıcak kandan ibaretti. Büyüsü de onunla beraber genişliyordu, duygularındaki güvenceyi hissederek istekli, parıltılı bir battaniye gibi onu sarıyordu. *Güvendeyiz*, diye fısıldıyordu sanki. *Burada güvendeyiz.* Öylelerdi. Larkyra'nın göğsü, Darius'un sağlam vücuduna yaslanmıştı. Üzerine oturan takımının ardındaki kasları sertti. Larkyra aralarındaki kıyafetleri yırtıp atmak, tenini onunkine sürtmek, sıcaklıklarını paylaşmak istiyordu.

"Darius," diye fısıldadı, genç adam onun boğazına öpücükler kondururken. "Darius, seni istiyorum."

"Seninim."

"Evet ama..."

"Söyle."

"Seni incitmekten korkuyorum."

Darius hafifçe geri çekildi. "İncitmekten mi?

"Güçlerimle," diye itiraf etti Larkyra. "Ustalaşmış olsam da fazla... Heyecanlandığımda kontrolü kaybedeceğimden korkuyorum."

"Şu anda kontrolü kaybediyormuş gibi mi hissediyorsun?"

Larkyra lütuflarına dokundu, güçleri teninde heyecanla dolanıyor olsa bile uysaldı. *İlginç*, diye düşündü. "Hayır."

"Sana güveniyorum, Larkyra." Darius dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. "Bana zarar vermezsin."

Sesindeki temin, ona duyduğu güven, Larkyra'nın ailesi haricinde hiç yaşamadığı bir şeydi. Kalbi göğsünde coşkuyla şişti.

"Ağırdan alacağız," diye söz verdi Darius. "Acele etmemize gerek yok."

Larkyra başını iki yana salladı.

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi?" diye takıldı Darius.

"Seninle birlikte olmak istiyorum."

Darius donakaldı.

Larkyra aniden kendini aptal gibi hissetti. Birçok şey hakkında bir sürü şey bilmesine rağmen istediği şeye dair pek bilgisi yoktu. Temel eylemi biliyordu elbette fakat...

"Daha önce hiç yapmadım," dedi Larkyra aceleyle. "Yani... Sen benim..."

"İlkinim."

Larkyra yutkunarak başını salladı.

"Larkyra..."

"Ben senin ilkin olacak mıyım?"

Niye sorduğunu bilmiyordu. Yine de sözcükler ağzından bir kere çıkmıştı ve onları geri alamazdı.

Darius kaşlarını çattı, bakışlarını kaçırdı. Bu, yeterli bir cevaptı.

"Ah," dedi Larkyra, midesi burkuldu.

Darius o zaman Larkyra'nın yüzünü ellerinin arasına alıp kendisine bakmasını sağladı. "Birçok başka şeyde ilkimsin."

"Nasıl?"

"Seni yağmurun altında, o yolda, dirilmiş bir kayıp tanrıça gibi dikilirken gördüğümden beri her sabah ilk düşündüğüm şey sensin," dedi Darius. Yüzü yeni bir alevle aydınlanmıştı. "Dünyamızda hâlâ var olan o güzel büyüyü bana gösteren ilk kişisin. Ebeveynlerimin ölümünden beri bana umut veren ilk kişisin. Aşkım, ilk kez sen benim kalbimin tekrar atmasını sağladın." Darius onun yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Ağlama."

"Ağlamıyorum."

"Pekâlâ," dedi Darius yumuşak bir gülümsemeyle.

"Darius?"

"Efendim?"

"Öp beni."

Darius bu emre uydu ve nazikçe, taparcasına dudaklarını onunkine bastırdı.

Öpüşmeye devam ederken Larkyra onun yeleğindeki düğmeleri açmaya başladı.

Darius da buna izin verdi.

Genç kadının kravatını da çözmesine izin verirken bakışları bir an bile onun yüzünden ayrılmadı. Larkyra onun kıyafetlerini çıkardığında ise nihayet çıplak göğsüyle kaldı.

Altın rengi teni mum ışığında parlıyordu, birkaç yara izinin kaldığı yerler daha açık renkti. Larkyra bir parmağını havaya kaldırmştı ama sonrasında duraksadı.

"Darius..." dedi.

"Evet?"

"Ben... İzninle... Olur mu?"

Darius onun elini tutup tenine dokundurdu, Larkyra ada-

mın karnındaki kasların kasıldığını hissedebiliyordu. "Bana acı vermiyorsun, Larkyra. İstediğin yere dokunabilirsin."

Bu sözcükler, adamın ona duyduğu güven Larkyra'nın başını döndürüyordu. Nazikçe parmaklarını yaraların belli belirsiz izlerinde dolaştırdı ve sonunda pantolonuna geldiğinde durdu.

"Bazı izlerin kalması iyi," dedi Darius yumuşak bir sesle. Genç kadının onu keşfetmesini izlerken bakışları alev alevdi.

"Çok güzelsin," dedi Larkyra. Darius gerçekten güzeldi. Yara izleri hâlâ öfkeyle doluyken ve her yanına yayılmışken bile öyleydi.

"Çok güzelsin." Darius bu sözcükleri tekrarlayarak onun gözlerine baktı.

Larkyra'nın karşısında hareket etmeden duruyordu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Bakışlarına çöken arzuyu zar zor kontrol altında tutuyordu. "Şimdi sana dokunabilir miyim?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Larkyra başını salladı, midesinde alevden kelebekler uçuşuyordu.

Darius insanı delirten bir yavaşlıkla Larkyra'nın geceliğinin düğmelerini açtı, önce köprücükkemiğini ortaya serdi, ardından kumaşı omuzlarından aşağı kaydırdı. Kıyafet genç kadının ayaklarının dibine düştü.

"Yıldızlar ve denizler aşkına," diye fısıldadı Darius.

Ardından onu kucaklayıp yumuşak çarşafın üstüne yatırdı ve dudaklarını öperken sıcak vücuduyla bedenini sardı.

Teninin tenine değmesinin verdiği his, Larkyra'yı günahkâr ve leziz duygularda boğuyordu.

Bu adam, *bu adam* onun için o kadar kıymetliydi ki. Gün geçtikçe çok daha fazla değerli oluyordu. Bu düşünce hem korkunç hem de heyecan vericiydi. En sevdiği türdendi ve Larkyra önlerindeki günü ya da ondan sonraki günleri düşünmeyi reddediyordu.

Sadece şu an vardı.

Hep sadece *şu an* vardı.

Darius hızlı bir hareketle botlarını fırlatıp pantolonunu çıkardı. Larkyra hayranlıkla onun erkekliğini izlerken altdudağını ısırdı. Genç adam çapkın bir tavırla sırıttı, hemen sonra elini Larkyra'nın karnından kaydırıp en hassas noktasına indirdi.

Larkyra inlerken Darius onu öptü ve parmakları harekete geçti.

Parmakları onu keşfederken Larkyra severek, içi sızlayarak kendini açtı. Büyüsü dışarı döküldü, huzurlu altın bulutlara dönüştü. Uzun uzadıya, mest olmuş bir şekilde inledi.

Darius'un ona ne yaptığını, ne kadar güzel olduğunu görebilmesini isterdi.

Adamın ağzı onun göğüslerinden birini buldu ve sıcaklık, meme ucunu kapladı.

Larkyra onu omuzlarından kavradı. "Sana," dedi nefes nefese. "Sana ihtiyacım var."

"Her şeyimle seninim." Darius'un sesi, dışarıdaki fırtınayı anımsatıyordu. Larkyra'ya baktığında yosun yeşili gözleri sıvılaşmış gibiydi.

"Şimdi," dedi Larkyra. "Lütfen, Darius."

Darius karşı çıkmadı. Önce göğsünü, hemen ardından da boynunu öptü ve üzerinde kıpırdandı.

Larkyra bacaklarını iyice açıp onun araya yerleşmesine izin verdi. Nefes nefeseydi, nabzı tıpkı dışarıdaki fırtına gibi gümbür gümbür atıyordu.

"Larkyra," dedi Darius. Bakışları sanki onun kalbini görüyor, olduğu ve olacağı her şeyi biliyordu. Genç adamın keskin yüz hatları gölgelerle yumuşamıştı, kızıl saçlarıysa Larkyra onlarla oynadığı için muhteşem bir şekilde karman çormandı. "Nazik olacağım," diye söz verdi Darius.

"Sana güveniyorum," dedi Larkyra, Darius'un daha önce söylediğini tekrarlayarak.

Darius onun dudaklarını ele geçirirken içine girdi.

Larkyra ani bir acı hissetti ve haykırmamak için kendini tuttu. Büyüsünün içgüdüsel savunmasını bastırdı. Darius kıpırdamadı, Larkyra onu her şeyiyle kabul ederken göğüsleri aynı anda inip kalkıyordu. Genç adam bakışlarını ondan ayırmadan kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve her yumuşak itişte acının yerini zevk aldı.

Larkyra iç çekerken Darius inledi.

Ona hissettiği arzunun sesi Larkyra'yı cesaretlendirirken o da Darius'un itişlerine kalçalarını hareket ettirerek karşılık vermeye başladı.

Darius küfredecekken kendini tuttu, pozisyonunu değiştirip dizlerinin üzerine çöktü. Ardından Larkyra'yı hafifçe yataktan kaldırmak için kalçalarından kavradı.

Büyülenmiş bir şekilde Darius'un kaslarının kasılmasını ve bedeninden akan zarif gücü izledi. Darius onu kendine çekti, tekrar ve tekrar. Hareketlerinde hükmeden bir ritim vardı.

Kusursuzdu.

"Sen benim yolumu aydınlatan ışığımsın," dedi Darius. Larkyra'nın çözemediği bir ifadeyle ona bakıyordu.

Bir an sonra kadını kaldırdı ve bir kez daha dudaklarına yapıştı.

Darius kollarını sararken Larkyra iyice onun kucağına yerleşti. Böylece o iyice derinlerine ilerleyebildi ve genç kadın zevkle haykırdı. Darius onları her nereye uçurmayı istiyorsa kendini ona bıraktı. O nefesini verirken büyüsü de kaçıvermişti. Havada dans eden parlak elmaslar gibiydi, tenlerine değerken nazik ve zararsızdı.

Kumların düştüğünü unutmuş bir şekilde Larkyra, Darius'un tadını çıkardı. Dilinin onunkine değmesi, göğüslerini

kavrayan güçlü ellerinin nezaketi... Larkyra parmaklarını onun omzunda gezdirip sırtına indirdi. Darius'un her zerresini hissetmek, ezberlemek ve keşfetmek için çaresizdi. Sonrasında ise gerçekten uçtuğunu hissetti, daha yukarı ve her yere. Darius'un kalçaları tam olarak olması gereken yerde tekrar tekrar hareket ediyordu. En sonunda Larkyra dağıldı, etrafa binlerce parça parlak ışık yayıldı.

Darius da hissettiği zevkle inledi, hemen sonra geri çekilip altlarındaki çarşafa boşaldı.

Nazikçe Larkyra'yı tekrar yatağa yatırdı, nefes almaya çalıştıkları sırada başını onun karnına koydu.

Kalenin etrafında kükreyen fırtına haricinde oda sessizliğe gömülmüştü.

İkisi de ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı, Darius onun kalçasındaki bir damlayı silerken Larkyra onu izledi. Adamın yeşil gözleri onunkileri buldu. Tıpkı yaz mevsiminde bir çayıra bakmak gibi apaçık ve bereketliydi, huzurluydu.

Larkyra daha önce Darius'un bakışlarının hiç bu kadar huzurlu, bu kadar mutlu olduğunu görmemişti. Kalbi parlıyor, yanıyordu.

"Buraya gel." Larkyra onu kendine çekti, Darius gülümseyerek ayak uydurdu ve kollarını ona sarıp sırtını kendi göğsüne yasladı.

"Larkyra..."

"Şşşt." Larkyra onları farklı bir yola, bundan daha yeni bir yola sokacak sözcükleri söylememesi için Darius'u durdurdu. Onu öpmek için başını eğdi. "Bir süre daha böyle yatalım."

Genç kadın ömründe hiç bu kadar güvende fakat savunmasız hissetmemişti. Bu adamla çırılçıplak burada yatıyordu; bedenini, zevkini, kalbini onunla paylaşmıştı.

İçine tuhaf bir his doldu, hem sıcak hem de soğuk bir duyguydu. Büyüsü... Daha farklı geliyordu. Sanki Larkyra'nın

onun üzerindeki sert baskısı gevşemişti, kalıcı bir rahatlamaydı bu ve herhangi bir yıkım da yaratmamıştı.

Öfkenle yara açarsın ama sevginle o yarayı dikersin.

Achak'ın öğretileri bir anda zihninde yankılandı.

Sevgi.

Larkyra nefes alamadı. Sanki nefesini tutunca düşüncenin ilerlemesine engel olacaktı.

Ama büyüsü! Büyüsü ciğerlerinde memnuniyetle ve güvenle yüzüyordu, onu tutan adamın onlara zarar vermeyeceğini biliyordu.

Larkyra'nın içine çaresiz bir arzu doldu. Asla tatmin edemeyebileceği bir istekti bu.

Ama zihninin o yola girmesine engel oldu.

Şimdilik burada, *şu anı* yaşayarak, Darius'un kollarının arasında mutlu bir şekilde kalmaya kararlıydı.

Ateş yerini köze bırakıp pencerelere çarpan fırtına kulağına bir ninni gibi gelmeye başlarken Larkyra'nın gözleri nihayet kapandı.

Uyandığında yatak boştu ama başucundaki sehpada Darius'un hızlı el yazısıyla karaladığı bir not vardı.

Bu sabah gördüğüm ilk güzel şeydin.
Her gece son gördüğüm şey olmanı da istiyorum.

Larkyra kâğıdı göğsüne yasladı ve yatağının tavanına baktı. Burada Darius'la yatmanın, adamın korumacı bir tavırla kollarını ona sarmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamıştı. Hep Darius'u koruyan kişi gibi hissetmiş olması çok ironikti.

Darius onun kalbinin derinlerine sızmış bir adamdı. Larkyra'nın *kalbi* olmuştu.

Neden *şu anda* kalmak için bu kadar çaresiz olduğunu fark etti.

Çünkü sonra yaşanacaklardan deli gibi korkuyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kale Adası, kapısından giren at arabalarıyla canlanmıştı. Misafirler Lachlan'ın kapalı olmasıyla meşhur malikânesine doluşuyorlardı. Hizmetkârlar yeni, şık elbise ve takımlarıyla -Larkyra'nın babası nişan hediyesi olması için ısrar ederek masrafları ödemişti- misafirleri koridorlardan geçirip devasa balo salonuna getiriyordu. Davetliler ise iç çekip nida ederek birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Karanlık kaleyi biraz da olsa sıcaklık, ışık ve neşeyle doldurmak için şehirdeki hatta komşu köylerdeki her mum ve çiçeğin getirilmesi gerekmişti. Fakat küçük orkestra müzik çalarken dışarıdaki daimi fırtına neredeyse unutulabilirdi. Bu gece burası servetle kutsanmış bir ailenin normal bir eviymiş gibi davranılabilirdi.

Kusursuz bir maske daha.

Balo salonunun girişinin yanında duran Larkyra, meraklı davetlileri selamlamaya biraz ara vermişti. Ablaları ve Zimri onu misafirlerin ilgisinden koruyordu. Larkyra gözlerine uyan, soluk saçı ve tenini harika gösteren muhteşem, camgöbeği bir elbise giymişti. Bayan Everett'te kayıp tanrıların lütufları yoktu ama parmakları kesinlikle büyülü olmalıydı. Zira elbise bu kadar detaylı olmasına rağmen Larkyra için vaktinde yetiştirebilmişti. Elbisenin korseli göğüs kısmını ve geniş kollarını saran dantele küçük inciler işlenmişti, eteğin

uçlarını ise fildişi rengindeki ipek süslüyordu. Bu gece yaşanacaklara rağmen genç kadın elbisenin içinde parladığını hissediyordu. Gerçekten müstakbel gelin gibiydi, özellikle de işlenmiş boncuklara bakan Niya'nın gözlerindeki özlemi gördüğünde. Larkyra, kızıl saçlı ablası için erken doğum günü hediyesi hazırlamak üzere Bayan Everett'le konuşmaya karar vermişti.

"Geç kalmak hiç babamın yapacağı türden bir şey değil," dedi Arabessa. Arkalarındaki misafir denizini inceliyordu.

"Gelmeden önce bir şeye bakması gerekti." Zimri kol düğmesini çekiştirdi, siyah takımının içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Esmer teni yumuşak ışıkta parlıyordu.

Birden fazla misafir yelpazesini sallayarak ve meraklı bakışlarla yanaşsa da Arabessa gözlerini kısarak onlara baktıktan sonra küçük çığlıklarla dönüp uzaklaşmışlardı.

Larkyra sırıtmamak için kendini tutarken Niya gözlerini devirdi.

"Bu akşamdan daha önemli ne olabilir?" Arabessa somurttu.

"Ona sorabiliriz," diye önerdi Niya. "Az önce geldi, şurada."

Jabari'nin ikinci hanesi olan Raveet'in kontu kalabalığın içinde ilerledi, sadece tepsi taşıyan bir hizmetkârdan bir kadeh panç almak için durdu. Birden fazla misafir onun yolundan kaçıştı, ardından yakınlardaki arkadaşlarına bir şeyler mırıldandılar. Dolion Bassette bir odaya nasıl girilmesi gerektiğini hep bilirdi, bu da yürümekten ibaretti. İriyarı bedeni, kehribar rengi saçı ve sakalı, etkileyici kıyafetleri de gerisini hallederdi.

Adama *bakmamak* çaba gerektirirdi.

"Kızlarım." Dolion yaklaşırken üç kıza gülümsedi, hepsini başının üstünden öptü. "D'Enieu." Zimri'nin elini sıktı. "Hepiniz harika görünüyorsunuz."

"Teşekkürler baba," dediler o ve ablaları aynı anda. Babası gelince Larkyra'nın omuzlarına yerleşen gerginlik kaybolmuştu.

"Çok fazla kişi katılmış." Dolion'un bakışları odada dolaştı.

"Fırtınaya rağmen," diye lafa girdi Larkyra. "Gizemli kaleye bakış atma fırsatını pek reddeden olmadı."

"Kesinlikle."

"Ee?" Niya kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buraya gelmeden önce neye bakman gerekiyordu?"

Dolion sağ koluna bir bakış atınca Zimri omuz silkti. "Bu meraklı zihinleri sadece bir yanıt durdurur," dedi.

"Orası öyle," dedi Dolion. Kızlarını izlerken tek kaşını kaldırdı. "Tedarikçimizin kim olabileceğine dair bir gelişme oldu."

"*Kim?*" dedi Niya nefes nefese, yakındaki misafirlerin dikkatini üzerine çekti.

Arabessa onu susturdu.

"Özür dilerim." Niya sesini alçalttı.

Dolion sakalını kaşıdı ve hepsini merakta bıraktı, tabii adamın sonraki sözcüklerinin etkisiyle daha çok ilgileniyormuş gibi görünen Zimri hariç. "Kanıtlanmadı, sadece bir dedikodu."

"Ama sağlam temelli bir dedikodu," diye ekledi Zimri.

"Mmm." Dolion başını salladı. "Son zamanlardaki eylemleri, beni suçlu olduğuna inandırdı."

"Baba, lütfen." Larkyra babasının gömleğinin kolunu çekiştirip adamın dikkatini çekti. "Detay ver."

"Biliyorsunuz kızlar, dükün gezilerini takip etmenin yanı sıra bu sızma işi ortaya çıktıktan sonra krallıktaki her yerde kulaklarımız da vardı. İnler, ticaret limanları, kumar salonları, ara sokakların duvarları..."

"Anladık," diye araya girdi Niya. "*Her yerde.*"

"Şey," dedi Dolion. "Kaplar konusunda bize verdiğin tas-

vir sayesinde nihayet bir şey bulduk, Larkyra. Kabı, Gümüş Rüyalar adlı bir ine kadar izledik." Larkyra'ya başını salladı. "İzin orada sonu gelecekti çünkü in efendisinin müşterileriyle yasadışı işler yapmadığını öğrendik. Ama sonra bir örüntü fark ettik."

Kızlar öne eğildi.

"Lord Ezra."

Larkyra'nın ağzı açık kaldı. "*Alōs* Ezra mı?"

"Aynen öyle." Dolion halinden hiç memnun görünmüyordu.

"Ama..." Niya gözlerini kırptı, ağzını açıp kapadı. "İyi de... *Nasıl?*"

"Mürettebatından birinin," diye açıkladı Zimri. "Düzenli aralıklarla ine girip çıktığı görülmüş. Ama hiç uyuşturucuya bulaşmamış, sadece epey viski tüketmiş. Onu en sevdiği içki salonlarından birine kadar takip ettim ve kaptanlarının hepsini daha da zenginleştirdiğiyle ilgili bir şeyler geveledeğini duydum. Kaptanın *ona* Gümüş Rüyalar'dan düzenli ve paket paket alışveriş yapması için görev verdiğini söylüyordu, tabii hepsi yasal. Şüphe uyandıran, sonrasında *phorria* kaplarıyla ne yaptıkları. Denizciye göre çalınmış büyüyle dolu variller, krallığın içi yerine dışında oldukça iyi paraya gidiyormuş. Detaylı sorguya çekilmesi için yakalandı."

"Bunun doğru olduğunu nasıl öğrendiniz?" diye sordu Arabessa. "Efendisine dair dedikodular yayan huysuz, ayyaş bir sarhoş da olabilir. Lord Ezra'nın ters bir kaptan olduğunu hepimiz biliyoruz ama onun gibi bir suçlu bile krallığın kurallarını ihlal etmenin cezasını biliyor."

"Ayrıca," diye ekledi Larkyra. "Mürettebatının işlerle ilgili bu kadar boşboğaz olduğunu hiç görmedim."

"Çünkü boşboğaz olanlar, uzun süre mürettebatta kalmıyor." Dolion kadehini elinde çevirdi. "Bir sözcük daha söyleyemeden Buğu'ya çabucak gidiveriyorlar."

"Öyleyse bu adam nasıl yaşıyor?"

"Yaşamıyor," dedi Dolion, içkisini koklayarak.

"Yaşamıyor mu?" Zimri şaşkınca kız kardeşlerin babasına baktı.

"Hayır." Dolion kadehini eğdi ve soru sorarcasına gruba baktı. *İksir katıldı mı?* diye soruyordu gözleri.

"Henüz değil," diye yanıtladı Larkyra bu sessiz soruyu.

Dolion başını sallayıp bir yudum aldı. "Bu yüzden geç kaldım."

"Nasıl oldu?" diye sordu Larkyra.

"Korsan tutulduğu hücrede ölü bulundu."

"İntihar mı?"

"Kesilmiş dili ve boğazı aksini gösteriyor."

"Obasi Denizi aşkına," dedi yakınlardaki bir misafir, babalarının son cümlesini duyunca içkisi boğazında kalmıştı.

"Başkalarının konuşmalarını dinleyenler, korkunç şeyler duymakla lanetlidir," dedi Arabessa, adama.

"Ben öyle bir şey yapmam!"

"Bu gerçekten gerekli miydi, melodim?" diye sordu babaları. Misafir aceleyle odanın diğer ucuna doğru ilerliyordu.

"Muhtemelen hayır," dedi Arabessa. "Ama eğlenceli şeyler genelde gerekli değildir."

"Nasıl öldürülmüş olabilir?" diye sordu Larkyra sessizce, konuşmayı tekrar asıl konuya çevirdi. "O hapishaneye girmek imkânsız."

"Siz üçünüz girdiniz."

"Evet ama biz özeliz," dedi Larkyra.

"Biraz *fazla* özel," diye mırıldandı Zimri.

"Sen de özel olabilirdin," diye açıkladı Arabessa. "Çok sıradan olmasaydın."

"Pek kibarsın." Zimri gözlerini kısarak ona baktı.

"Ee, ne yapacağız?" Larkyra babasına baktı. "Lord Ezra'yı sorgulayacak mısın?"

"Ortadan kaybolmasaydı sorgulayacaktım."

"Ortadan kayboldu derken ne kastediyorsun?"

"Tam olarak söylediğimi. Bir anda yok oldu."

"Bu imkânsız," dedi Niya. "Kral herkesi bulabilir."

İltifata karşılık babası sırıttı. "Evet, bu yüzden Alōs'un eylemleri daha da etkileyici."

"Ayrıca suçluluk barındırıyor," diye ekledi Zimri.

Niya somurttu. "Bu iddialar doğruysa bedeli ne olacak?"

Dolion kadehini sapından tutup çevirerek içkisine baktı. "Sürgün ya da ölüm."

Etraflarında parti devam ederken grup bu haberleri sindirerek sessizleşti. Larkyra, şeftali elbisesiyle muhteşem görünen Niya'nın bakışlarının odağını yitirmesini ve dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izledi.

"Peki, bu partiye dair planın nedir?" diye sordu Larkyra, sessizliği bozarak.

"Devam edeceğiz." Babası onun gözlerine baktı. "Yardım etmeyi kabul ettik, edeceğiz de."

Konuşma boyunca yavaşça Larkyra'nın midesine oturan düğüm, babasının yanıtıyla az da olsa çözüldü.

"Müstakbel gelinim buradaymış." Dükün sakin sesi, Larkyra'nın çıplak ensesinde dolaştı. "Her yerde seni arıyordum. Seni biricik ailenin yanında bulma onurunu yaşıyorum anlaşılan. Kont Bassette, umarım iyisinizdir." Hayzar başını Larkyra'nın babasına doğru eğdi, parlak camgöbeği rengindeki uzun kuyruklu takımı ışığın altında parlıyordu.

"İyiyim, Ekselansları." Dolion başını salladı. "Burada olup gelecek güzel günleri kutlayacağım için mutluyum."

Sözcüklerini iyi seçti, diye düşündü Larkyra.

"Kızınızla evliliğim elbette geleceğe neşe getirecek, özellikle de bir iki resmi vâris," dedi dük. Larkyra'ya göz kırparken otuz iki diş gülümsemesinden ekşi büyü sızıyordu. "Yakınlarda bu koridorlarda koştururken."

Dolion yalnızca, "Kesinlikle," diye yanıtlayabildi.

Larkyra, Arabessa'nın omzunun üstünden Darius'u gördü ve teni, adam en son yakınındayken olduğu gibi sıcacık oldu.

Önceki gece yaşananlar zihnine doldu. Darius'un ona değen yumuşak teni, belini kavrayan kuvvetli elleri.

Yanakları yanarken gülümsemesine engel olamadı fakat anında pişman oldu. Ne yazık ki dük onun dikkatinin nerede olduğunu fark etmişti. Huysuz bir şekilde dudaklarını büktü.

"Evlat!" diye haykırdığında davetliler ona baktı, partinin efendisini görünce sohbetlerine ara vermişlerdi. "Evlat," diye seslendi Hayzar tekrar. "Utangaç bir fare gibi davranma. Buraya gel de müstakbel üvey ailene merhaba de."

Darius'un bakışları utanç doluydu ama çenesini dik tuttu ve onlara doğru yürüdü. Uzun, siyah kuyruklu takımının içinde çok yakışıklı görünüyordu. Kızıl saçları yüzünden arkaya taranmıştı. Bakışları Larkyra'yı buldu ve genç kadın o bakışlardaki yoğunlukla bir an çarpıldı, ardından Darius onun ailesini selamlamak için döndü.

"Şanslı bir adamım, değil mi oğlum?" Dük, Darius'un sırtına biraz sertçe vurdu. "Böyle güzel bir gelinim var."

"Evet, efendim."

"Hadi ama. Ona bakmadın bile. *Baksana.*" Larkyra'yı işaret etti. "Muhteşem, değil mi?"

Darius'un yeşil rengi gözleri tekrar ona döndü ve adam onu incelerken bakışlarının ısındığını, yumuşadığını gören Larkyra'nın kalbi hızla attı. "Öyle, Ekselansları."

Dük sırıttı, bir sırtlanın sırıtışıydı bu. "Böyle güzel bir kuş yakaladığı için ihtiyar babana kızmıyorsundur umarım," diye sıkıştırdı Darius'u. "Etrafına bakın biraz. Belki evlenmek için ablalarından birini seçebilirsin."

Kayıp tanrılar aşkına. Larkyra dudaklarını bükmemek için kendini tuttu. *Sarhoş mu?* Hayzar adi bir adamdı, orası kesindi ama onu daha önce hiç insan içinde böyle utanmazlık

ederken görmemişti. *Phorria* bağımlılığı, bu akşamki tavrını açıklamak için yeterli değildi.

"Bu gece açık artırmaya çıkarılacağımızı bilseydim," diye yanıtladı Niya sakince. "Eteklerimize sayı dikerdim."

"Harika bir fikir olurdu," diye kıkırdadı dük. Dolion elini onun sırtına koydu ve adamın boş bakışlarını üzerine çekti.

"Ekselansları, bırakalım da gençler konuşsunlar. Çalışma odanızda kısa bir tur atmayı çok isterim. Biz erkekler özel alanlarımızla gurur duyarız, değil mi?"

Böyle saygıdeğer bir adamın ilgisini gören Hayzar'ın ifadesi, saf memnuniyete dönüştü. "Elbette Kont," dedi, ardından dönüp müstakbel nişanlısının elini tuttu. Kadının elini öpüp beyaz eldiveni vıcık vıcık bıraktı. Larkyra'nın buna karşılık tebessümü, acı çekmekten çok daha öteydi. "Döndüğümüzde," diye başladı Hayzar. "Bu partiyi ablalarınla söz verdiğiniz gösteriyle başlatabiliriz, olur mu? Şarkı söyleyebildiğini bilsem benimle evlenmeni çok daha önce isterdim," diyerek sözlerini bitirdi.

"Çok kibarsınız," diye yanıtladı Larkyra gergin bir tebessümle.

Babaları dükle beraber uzaklaşırken gruba dönüp, *gereken yapın*, diyen bir bakış attı.

"Bu adama o kadar süre *nasıl* katlandın bilmiyorum," dedi Niya homurdanarak.

"Bazı... zorluklar oldu tabii."

"Eldivenini ver." Arabessa, Larkyra'nın elindeki mahvolmuş eldivene davrandı. "Sadece biz görebiliyor olsak da bunu artık giyemezsin. Kokuyor. Aslında bana ikisini de..."

"Yapamam." Larkyra büyük ablasını durdurdu. "Parmağım."

"Yıldızlar ve deniz aşkına, o artık kimin umurunda? Ellerin çok güzel."

"Biliyorum ama..."

"Al." Niya kendi eldivenlerini çıkardı. "Benimkileri al. Şimdi dikkatsiz davranmayalım."

"Demişken..." Darius kızların lafını kesti. "Bir sorunumuz var."

"Nasıl bir sorun?" diye sordu Niya.

"Misafirlerin iksiri." Darius gergince etrafa bakındı. "Kayıp."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Darius, dudaklarından dökülürken asit gibi hissettiren sözcükleri algılamaya çalışan grubun boş ifadelerini izledi.

"Kayıp derken ne demek istiyorsun?" diye yanıtladı Niya. "Bu sabah sana verdik."

"Evet, ben de odamda güvenli bir yere koydum."

"Anlaşılan yeterince güvenli değilmiş."

"Darius." Larkyra adamın dikkatini kendisine çekti. "Orada olmadığına *emin* misin?"

Darius başını salladı, onun bakışlarına dolacak hayal kırıklığından korkuyordu. Tekrar Larkyra'nın yatak odasına, her şeyin kusursuz olduğu o ana dönmeyi diliyordu. "Planladığımız gibi çalışanlara talimat vermeye gittim. Dükün sadece en iyi konyağı içmek için ısrar ettiğini, misafirlere servis edilen pançtan ya da gösterinizden önce kadeh kaldırmak için içilecek şampanyadan içmeyeceğini söyledim."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Larkyra.

"Üzerimi değiştirmek için odama döndüm. Yalnız kalınca iksiri almak için şöminenin yanındaki gevşek taşın altına baktım ama boştu."

"İksiri oraya koyarken seni gören oldu mu?" diye sordu Zimri.

"Gördüğüm kadarıyla hayır ama..." Darius kaşlarını çattı.

"Ama ne?"

"Burası Kale Adası. Her yerde görünmez gözler vardır."

"Bunun hiç yardımı olmadı." Arabessa somurttu. "Dağılıp iksiri arayalım. Burada durup bunu daha fazla konuşacak vaktimiz yok. İksir kendi kendine ortaya çıkmayacak."

Balo salonundan çıkarlarken Darius onu selamlamak isteyen misafirlerin uzattıkları ellerini görmezden geldi. Bu durumun, ileride sosyal açıdan kaos yaratacağını bilse de daha önemli işleri olduğunu biliyordu.

Sakin bir salona geçtiler, atalarının tablolarının bulunduğu galeri kanadıydı burası, ardından koridor boyunca hızla ilerlediler.

"Nereye dağılalım?" diye sordu Arabessa.

"*Her yere* bakmak zorunda değilizdir," diye somurttu Niya. "Bu en az bir hafta alır."

"Daha fazla," diye mırıldandı Larkyra.

"Ben kendi kanadımı aramaya dönebilirim," dedi Darius. "Siz de hizmetkâr kanadına geçebilirsiniz. Belki biri özel bir içki olduğunu düşünüp çalmıştır."

"Dur..." Larkyra elini onun koluna koyarak Darius'un uzaklaşmasına engel oldu. "Hizmetkârlar."

"Ne olmuş onlara?"

"Boland senin oda hizmetkârın, değil mi?"

"Öyle mi?" Darius kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Burnu havada uşak mı?" diye sordu Niya.

"O aynı zamanda benim..."

"Sen çalışanlara talimat verirken Boland orada mıydı?" Larkyra onun sözünü kesti.

"Emin değilim ama..."

"Ya sen giyinmeden önce? Odanda seni iksirle görmüş olabilir mi?"

"Giyinmeme yardım etti evet ama bence Boland böyle..."

"Şu anda nerededir?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Onu hemen bulmamız lazım." Larkyra hızla yürümeye başladı.

"Niye?" diye sordu Darius.

"İçimde bir his var."

"Ya, içinde bir *his* varsa," diye lafa girdi Niya. "Tüm paramızı hemen buna yatıralım."

"Bence kumar sorunun var, canım," dedi Arabessa, köşeyi dönerlerken. Başka bir salona çıktılar, duvarlar boyunca uzanan taş canavar heykelleri vardı.

Darius evin bu kısmından hep nefret etmişti ama hızla heykellerin yanından geçerlerken, hırlayan canavarların pençelerinin arasında bir buket tuttuklarını ya da başlarında çiçekten taç olduğunu fark etti.

Korkunç görüntü tamamen saçma bir hal almıştı ve Darius içinde bulundukları duruma rağmen içinden gülümsedi, bunu yapanın yanındaki sarışın kadın olduğu kesindi.

"Dur." Larkyra işaret etti. "Bence bu o."

Salonun diğer ucunda simsiyaha bürünmüş ince bir beden ve meşhur kanca burun göründü, daha küçük kütüphanelerden birine giriyordu.

"Hadi, çabuk." Larkyra koşmaya başladı.

"Korse giydiğimizi bilmiyor mu?" dedi Niya arkalarında nefes nefese.

"Babam hepimize korselerle eğitim verdi." Arabessa hızlarına ayak uyduruyordu. "Teorik olarak pantolonlarla koşmaktan farksız olmalı."

"Teori," dedi Niya zor nefes alarak. "Pratikten... Çok... Farklı bir... Konsept."

"Bay Boland!" Larkyra kütüphaneye girerlerken ona seslendi, adamı loş ışıklı odanın diğer ucunda görmüştü.

Malikânede pek çok etkileyici kütüphane olsa da şu an-

daki mütevazı türdendi, sadece iki kat kitap vardı. Darius burasının asıl koleksiyon olduğunu duymuştu, tabii kitaplar kapasiteyi aşmadan önce. Buraya pek giren olmazdı ama kütüphane hep temiz ve düzenliydi. Okuma masaları her zaman hazır olur, köşedeki pencerenin yanındaki el arabasının üstünde de en iyisinden bir konyak bulunurdu.

İşte uşak tam da burada dönüp onlara baktı.

"Boland? Ne yapıyorsun?" Darius adamın bir bardak kehribar sıvı taşıyan sol eline, ardından iksirin ince ve gümüş saplı şişesini kavrayan sağ eline baktı.

Adamın irileşmiş gözleri önündeki grupta dolaştı, ardından Darius'ta durdu. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Neler olduğunu biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum," dedi Darius ama adam yalnızca başını iki yana salladı.

"Bu yükü üstlenmenize izin veremem, lordum."

Yük mü?

Darius'un nabzı, damarlarında savaş davulu gibi zonkluyordu.

"Boland, o şişeyi nereden buldun? O benim, bana verirsen tüm bu olayları unuturuz."

"Böyle sona erebileceğini tahmin etmiştim," dedi uşak, efendisi konuşmamış gibi. "Ama bu günahı taşımanıza izin veremem. Buna uzun zaman önce son vermesi gereken bendim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Tanrılarım," diye mırıldandı Larkyra yanında.

Darius ona bakarak somurttu. "Ne kastettiğini anlıyor musun?"

"İçimde bir his var."

"Bence bu lafı sana yasaklamalıyız," dedi Niya arkasından.

"Bay Boland," dedi Arabessa sakince ona yaklaşarak. "Niyetinizin iyi olduğundan şüphem yok ama elinizdekinin ne olduğuna dair kafanız karışmış gibi, bu..."

"Geri çekilin," dedi uşak tersleyerek, Arabessa duraksadı. "Genç efendimin yaşadıklarına dair kafası karışan *sizsiniz*." Boland elini salladı, iksiri onlara doğru kaldırdı. "Kayıp tanrıların lütuflarını taşımıyor olabilirim ama uzun zaman önce kaleye giren şerri hissetmeme engel değil bu. Dükün zalimliği fazla uzun zamandır kontrolsüzce hüküm sürüyor. Zavallı genç efendim gibi tüm olayları hatırlamıyor olabilirim ama *biliyorum*. Parçaları birleştirdim. Yine de tek yaptığım bunların üstünü örtmekti, anladınız mı? Ama artık yeter. Kenara çekilip acı çekmenize izin verdim, lordum. Şimdi bunun kefaretini ödeyeceğim."

"Boland." Darius tekrar adamın dikkatini çekmeye uğraştı. "Ben doğmadan önce bile sen, bana ve aileme sadıktın. Nasıl yardım ettiğini düşünüyorsan takdir ediyorum fakat..."

"Bu yüzden bunu yapmak zorundayım." Adamın sesi çatladı. "Siz ve ebeveynleriniz uğruna bunu *ben* yapacağım. Onu durdurmak *zorundayım*." İksir şişesini konyağa doğru eğdi ve içindeki her şeyi boşalttı.

"Boland!"

"Hayır!"

"Dur!"

Oda herkesin itirazıyla çınladı.

Ancak çok geçti. İçki bir an parladı, hemen sonra koyu kehribar rengine döndü.

"Uyuz herif," diye homurdandı Niya. "Neyi boşa harcadığını hiç bilmiyorsun."

Yine de Boland bu sözcüklerden etkilenmemiş gibi görünüyordu, yakındaki bir köşeye koştu. Gizli bir tuşa basarak kitaplığın arkasında açılan hizmetkâr kapısından sıvışıverdi.

"Şimdi nereye gidiyor?" diye sordu D'Enieu, grup kovalamacaya başlayıp dar geçide giriyordu.

"Bu iş iyice sinir bozucu olmaya başladı," diye ofladı Niya.

Dar koridorda tek sıra halinde ilerlemek zorundalardı,

Darius en öndeydi. Etrafı aydınlatan birkaç meşalenin yanından geçtikleri sırada uşağının eteğinin bir köşeden döndüğünü gördü.

"Boland!" diye seslendi Darius. "Lütfen durur musun?"

"Evet, belki rica edersen işe yarar," dedi Niya.

"*Lütfen* kapa çeneni," diye hırladı Larkyra. Aceleyle geçitten çıkıp küçük bir depoya adım atmışlardı. Çarşaflar, eski sandalyeler ve kullanılmayan şamdanlarla dolu raflar vardı. Darius'un dikkati, odanın diğer ucundaki ışık huzmesine döndü; devasa bir kanvasın arkası gibiydi. Yarı aralık bırakılmış gizli bir kapı. Tek çıkış da burasıydı, yani Boland'ın gitmiş olabileceği tek yol burasıydı.

Darius kapıyı itince kendini tekrar çok kalabalık olan balo salonunda buldu.

Birkaç misafir onlara döndü, bir resmin arkasından hızla nefes alarak çıktıkları için kaşlarını kaldırdılar. Darius aniden dururken grubun kalanı ona tosladı.

"Kusursuz saçım bozuldu işe." Niya yüzüne düşen bir tutamı üfleyerek uzaklaştırdı.

"Yelpazenize bayıldım," diye iltifat etti Arabessa, yakında homurdananlardan birine.

Kadın burnundan soluyarak uzaklaştı.

"Bazı insanlar iltifat kabul edemiyor işte," dedi Larkyra, öne doğru ilerledikleri sırada.

Darius çaresizce kalabalığı inceliyor, tanıdık kanca burnu yakınlarda görmek için kayıp tanrılara dua ediyordu.

"Orada." D'Enieu odanın diğer ucunu başıyla işaret etti. Boland sakince düke yaklaşırken elindeki gümüş tepside konyak vardı. Darius'un üvey babası bir grup misafiri ağırlıyor, dramatik bir şekilde kollarını savurarak bir öykü anlatıyordu.

"Sizce ne yapıyor?" diye sordu Larkyra.

"Emin değilim." Darius uşağın sabırla içkinin yanında

beklemesini izledi, Boland'ın duruşu dimdikti. Mükemmel bir hizmetkârdı.

Adamın bakışları bir kereliğine Darius'un olduğu tarafa döndü ve Boland hafifçe başını salladı, Darius ise başını iki yana sallayıp ağzını oynatarak, *hayır*, dedi.

Boland yalnızca diğer tarafa döndü, Hayzar'ın bardağı alması için elini uzattı.

"Bu korkunç," dedi Larkyra.

"Her şey mahvoldu," diye ekledi Arabessa.

"Gitmeliyiz," diye yanıtladı Niya.

"Neye bakıyoruz?" Dolion yanlarında belirdi.

"Uşak." D'Enieu adamın olduğu tarafı işaret etti ve dükün konyağı yudumlamasını izlediler.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Dolion.

"Tüm iksiri, üvey babamın şu anda içtiği şeye boşalttı."

"Bunu niye yaptı ki?"

"Sanırım zehir olduğunu düşündü," diye açıkladı Larkyra.

"Sesini alçalt." Arabessa kız kardeşine dirsek attı ve meraklı misafirlere gergince gülümsedi.

"*Sanırım zehir olduğunu düşündü*," diye tekrarladı Larkyra fısıldayarak.

Darius gözlerini kırparak ona baktı, kaşlarını çattı. "Niye böyle düşünsün?"

"Dükün zalimliği fazla uzun zamandır kontrolsüzce hüküm sürüyor." Larkyra, Boland'ın sözcüklerini tekrarladı. "Muhtemelen yaralarını üvey babanın yaptığına inanıyor. Yıllar boyunca yaraların arttığını görmüştür, değil mi?"

Darius bir anda onun ne kastettiğini anladı. Boland'ın yıllarca onu giydirmesi, efendisinin vücudundaki kesikleri ve yara izlerini incelemesi, dudaklarını birbirine bastırması... Bu artık gündelik bir olay olana kadar Hayzar'ın Darius'a korkunç hakaretler etmesi, Boland'ın bir kenarda sessizce beklemesi...

Kenara çekilip acı çekmenize izin verdim, lordum. Şimdi bunun kefaretini ödeyeceğim.

Boland hep Darius'u rahatlatmıştı. Kesiklerin ortaya çıkmasını engelleyememiş olsa da onun güçlü kalmasına yardımcı olmuştu; yalnız hayatındaki sessiz, daimi bir dosttu. Darius'un kalbi kırıldı çünkü şunu fark etmişti, bunlara şahit olmak ihtiyar adamın canını çok yakmış olmalıydı. O kadar ki Boland bunu yapma ihtiyacı hissetmişti.

"Aptal, sadık budala," diye mırıldandı Darius, bir kez daha uşağa bakarken.

"Eh..." Dolion sakalını kaşıdı. "Her zamanki gibi ben yokken geçen yarım kum düşümünde pek çok şey olmuş."

"Seni odanda iksirle görmüş olmalı." Larkyra, Darius'a yanaştı.

"Evet."

"Çalışanlara dediklerini duyduktan sonra da..."

"Evet."

"Çok üzgünüm." Eldivenleri parmaklarıyla nazikçe genç lordun elini okşadı.

Darius elini çekti, onun dokunuşuna layık hissetmiyordu. Bunu nasıl böyle berbat etmiş olabilirdi? Bilhassa bu noktaya gelmek için yaptıkları şeylerden sonra. Larkyra'nın onun için yaptığı her şeyden sonra, ailesi ona bu kadar yardım ettikten sonra.

"Darius?" Larkyra incinmiş bir ifadeyle baktı.

Darius'un göğsüne saplanan bir başka bıçak gibiydi.

"Niya'nın lafını dinleyip yapabilirken buradan gitmelisin," dedi Darius. "Bu geceki olayların sorumluluğunu ben üstlenirim. Sen..."

"Bu işi beraber bitireceğiz." Larkyra'nın bakışları sertleşti. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Ama gösteri yapamazsınız. Hayzar'ın bağışıklığı var, kalanların yok. Plan mahvoldu."

"Bir sona giden," diye lafa girdi Dolion. "Pek çok yol olabilir."

Obasi Denizi aşkına, bu aile hiç pes etmiyor muydu? Umutsuz vaka denebilecek bir şey varsa o da Darius ve birlikte yaşadığı canavardı.

"Anlamıyor musunuz?" Darius başını iki yana salladı. "Hiç umut..."

Acı dolu bir uluma, partide yankılandı. Darius balo salonundaki diğerleriyle beraber döndüğünde dükün iki büklüm olduğunu gördü, bardağı yere düşüp paramparça oldu. Dük inleyip önce başını, sonra karnını tuttu. Sonra kollarını kendine sardı, görünmez bir saldırgan onun üstüne atlamış gibiydi.

"Ekselansları?" Boland ona yaklaştı, her zamanki sadık ve endişeli hizmetkâr rolünü oynuyordu. "Siz iyi..."

"UZAK DUR." Dük onu itti, Boland mermer zemine sırtüstü devrildi.

Misafirlerin şaşkınlıkla nefesi kesildi, birkaç kadın geri çekilirken çığlık attı.

"ÇEKİL." Dük dizlerinin üstüne çöktü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Larkyra.

"Çok ilginç," diye mırıldandı Dolion.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Arabessa babasına yaklaştı, kardeşleri de onu takip etti.

"Çok sayıda konuğa büyüye bağışıklık kazandıracak iksirin tamamını içti."

"Ee?"

"Şey," dedi Dolion, odanın karşısında inleyen dükü izlemeye devam ederken. "Gerçekten bağışıklık kazanmak için kendi büyünüzden de kurtulmanız gerekmez mi?"

Kız kardeşler yumuşak bir şekilde fakat şaşkınlıkla iç çekip tekrar önlerindeki manzaraya döndüler. Hayzar kıyafetlerini ve yüzünü tırmalıyor, parçalıyordu.

"Beni bırakma!" diye inledi dük acıyla.

"Üstelik o tüm iksiri içti," dedi Larkyra.

Kayıp tanrılar aşkına, diye düşündü Darius. *Bu mümkün olabilir mi?*

Üvey babasının çaldığı büyü... Ondan geri alınıyordu, üstelik hızla. Planları tersten de olsa işe yarıyordu. Bağımlı biri, özellikle de uyuşturucu çukuruna dük kadar düşmüşse, korkunç bir hızla ayılmaya zorlandığında kesinlikle dışarıdan deli gibi görünürdü.

Odadaki herkes, önlerindeki adamın ani ve ağır bir yoksunluk çekmesini izlerken Darius kendine engel olamadan suçluluk hissetti. Böylesi bir anın yaşanmasını planlamamıştı. Annesi öldüğünden beri üvey babası onun en kötü kâbusu olsa da Hayzar acınası görünüyordu ve Darius orada öylece duramıyordu. Anlaşılan en adi insanların bile acı çektiğini izleyemiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Darius öne adım atarken Larkyra onun kolunu çekiştirdi.

"Bir şeyler yapmam lazım."

"Etkisini geri çeviremez..."

"*Bir şeyler* yapmam lazım," diye tekrarladı Darius uzaklaşırken.

Kalabalığı iterek aralarından geçti ve etraftaki misafirlerin dükün etrafında bıraktığı boşluğa vardı, üvey babasının yanına çömeldi. "Baba." Asla söylemeyeceğine yemin ettiği sözcüğü söylemek için kendini zorladı. "Sizi götüreyim. İyi değilsiniz."

"BANA DOKUNMA." Dük, onun omzunu itti.

"Her şey yoluna girecek. Yalnızca..."

"Hırçın velet," dedi Hayzar tükürürcesine, dudaklarından salyalar akıyordu. Mürekkep karası saçları, ellerini geçirdiği yerlerde dik dikti. "Hiç lafımı *dinlemezsin*." Sanki elinin tersiyle Darius'a vurmaya çalışıyormuş gibi kolunu savurdu.

Darius eğilerek darbeden kaçındı ve kalabalık nefesini tuttu.

"Lütfen." Darius ayağa kalktı, odadakilere hitap ediyordu. "Kusura bakmayın fakat anlaşılan dük iyi değil. Sizden ricam..."

"Buranın efendisi benim!" Hayzar dengesizce ayağa kalktı, sendeleyerek bir adım geriledi.

Misafirler onun önünden kaçıştığı sırada Hayzar balkona çıkan kapalı çifte kapılara çarptı. Kapılar gümbürtüyle açıldı. Dondurucu bir yağmur bir anda balo salonuna doldu, mumları söndürdü ve havada çığlıklar yankılandı.

"Yaptığına bak!" Fırtına onu sırılsıklam ederken dükün karanlık bakışları Darius'a döndü. Yüzünde sadece nefret ve öfke vardı. "Bencil velet. Değer verdiğim şeyleri hep sen mahvettin!"

Darius'un içinde bir şeyler nihayet kopuverdi. Dilini ısırarak, asla tatmin olmayan bir adamı memnun etmeye çabalayarak geçirdiği yıllar sonunda köpürerek yüzeye çıktı.

"Ben sadece benden istediklerinizi yaptım," dedi Darius dişlerini sıkarak.

Dük güldü, ardından acıyla tıslayarak öne eğildi ve inledi. Havaya kollarını savurmaya başladı, ona saldıran ya da belki de uzaklaşan şeyle uğraşırken gözleri aniden soluna kaydı. Dük bir anda donakaldı ve teni bembeyaz oldu.

"Ekselansları?" Darius ona yaklaştı, buz gibi keskin yağmur yüzünü acıtıyordu.

"Mutlu olacaktık," dedi Hayzar nefes nefese, yanındaki boşluğa uzanarak. "Sen ve ben mutlu olacaktık ama sen beni bıraktın. Seni sevdim, sen beni terk ettin. Niye beni terk ettin? Beni neden terk ettin, Josephine?"

Annesinin adını duyan Darius duraksadı.

"*Josephine*," diye seslendi dük tekrar, kadın sanki hemen yanındaymış gibi. Darius üvey babasının baktığı yeri incele-

yecek, onun gördüğü şeyi görmek isteyecek kadar aptaldı. Ne var ki sadece karanlık, sadece fırtınayla ıslanan balkon vardı.

"Nasıl?" diye devam etti Hayzar. "Öldüğünü izledikten sonra hayatıma nasıl dönebilirdim?"

Sanki bir dev, Darius'un göğsünü yarıp kalbini çıkarmıştı zira üvey babası, o korkunç geceden beri ona musallat olan düşünceleri tekrarlıyordu.

Öldüğünü izledikten sonra hayatıma nasıl dönebilirim?

"Hayzar." Darius tekrar üvey babasına yaklaşmaya çalıştı.

Dük ona doğru gözlerini kırpıştırdı; sanki nerede olduğunu, onu izleyen kalabalığı, yüzüne çarpan yağmuru unutmuş gibiydi. Boş bakışlarının yerini bir gök gürlemesiyle beraber apaçık bir öfke aldı. "GİT BURADAN." Dük ona doğru sendeleyip son gücüyle Darius'u itti. "Anlamıyor musun?" dedi nefes nefese gerileyerek. "Yapman gereken buydu. Var olmamak! Annen son nefesini sana harcadı. Ona her şeyi vaden, onunla ilgilenen, aptal gibi yanında bekleyen ben varken *sana*. Seni bulmak için bana sırtını döndü. Son sözcüklerini fısıldamak için *senin*, 'kıymetli oğlunun' elini tuttu." Hayzar, Darius'un Buğu'da annesine katıldığı ana kadar sonsuza dek hatırlayacağı o son cümleyi hırlayarak söyledi. "Sense sadece ağladın. Öyle bir kadının, öyle bir annenin sevgisine sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu hiç anlamadın. Sonra o öldü, ben de *seninle* kalakaldım. Saçın ve gözlerin ona o kadar çok benziyor ki varlığın bile benimle alay ediyor."

"Yani kontrolümde olmayan bir şey için mi beni cezalandırdın?" Darius titriyordu, öfkeden mi yoksa yağmurdan mıydı, bilmiyordu. "Aile diyebileceğim tek kişi sen kalmıştın."

Hayzar dudaklarını büktü. "Öyleyse nihayet o bağı koparalım. Bırak huzur içinde yasımı tutayım! Bırak artık senden kurtulayım!"

Sözcüklerin canını yakmaması gerekse de Darius'un kalbindeki o küçük ve yalnız çocuğu incitiyor, büyüyüp dönüştü-

ğü adamın canını yakıyordu. Hayzar'ın nefretinin, annesinin öldüğü geceki kıskançlığından kaynaklandığı artık ortadaydı. Annesi son kez ona, oğluna bakmayı seçmişti. Darius bunun neden insanın kalbini kırabileceğini anlıyordu fakat suçlusu o değildi. Üvey babasının kederi onu zehirlemişti. Ama daha kötü kaderleri olup da böylesi canavarlara dönüşmeyenler vardı. Darius *phorria* olup olmamasının önemli olmadığını biliyordu. Bu yaratığın ellerinde çok uzun zaman acı çekmişti. Aynısı halkı için de geçerliydi.

"Dileğini seve seve yerine getiririm," dedi Darius, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Ne var ki Hayzar artık onu duyamıyor gibiydi, bakışları tekrar bulanıklaştı ve bir acı dalgasıyla iki büklüm oldu. "Hayır!" dedi nefes nefese. "Beni bırakma. Lütfen, lütfen, lütfen. Ben bir hiçim." Hayzar iyice balkona kaçtı. Yağmurun içindeki bir şeyi bedenine çekmeye çalışırmış gibi damlalara uzandı. "Sensiz bir hiçim."

Dük hıçkırarak ağlarken teni buruşmaya başladı. Şimşek çaktığında dükün hızla yaşlanan yüz hatları, siyah dişlerle dolu açık ağzı ortaya çıktı.

Kayıp tanrılar aşkına...

Hayzar artık bir adam değildi. İçinde saklanan, her *phorria* ile birlikte ruhunu karartan şeye dönüşmüştü.

Darius'un arkasından şok ve dehşet dolu haykırmalar yükseldi.

"Geri dön!" dedi Hayzar hırıltılı bir sesle, çökmüş suratını öfkeli bulutlara çevirdi. "GİDEMEZSİN."

Tekrar şimşek çaktı. Lanetlenmiş toprakların, zoraki efendisi olmuş adama yanıtıydı. Hemen sonra gök gürültüsü kükreyerek tüm kaleyi salladı. Hayzar yerinden sıçradı, dönüp korkuluğa çarptı.

Darius istemsizce ona doğru ilerledi fakat biri kolunu sertçe kavrayıp ilerlemesine engel oldu.

Larkyra yanındaydı.

Hayır, diyordu gözleri yalvarırcasına.

"Sevgilim!" Dük çaresizce karanlığa uzanıyordu, vücudu balkonun kenarından sarkıyordu.

Ancak bu sefer Hayzar fazla uzağa uzandı. Rüzgâr tekrar estiğinde inledi, kayıp bir ruhun ağıtıyla yakardı, ardından korkuluğun üstünden aşağı düştü.

Misafirler çığlık attı ama Darius için dünyanın sesi boğuktu, kendisini Larkyra'dan kurtarıp korkuluğa koştu ve aşağı baktı.

Darius göle bakarken fırtına yüzünü kamçılıyordu. Siyah dalgalar dönüp duruyor, çok aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Üvey babası nereye düştüyse bedeni çabucak sürüklenmişti.

Ölmüştü.

Ölmüştü.

Ölmüştü.

Genç adam ıslak mermer korkuluğu kavrarken olan bitenin gerçekliği bir anda çarptı. Ne hissedeceğini henüz bilmiyordu. Sadece *öldü, düştü, bitti*, vardı zihninde.

Darius şimdi sırılsıklam olan kıyafetlerine baktı, etrafındaki boğuk sesleri ve çekiştirildiğini zar zor algılıyordu. Yorgun hissediyordu. Dönüp kulağına gayretle adını fısıldayan, sessiz bir fırtınada bunca yıl yaşadıktan sonra kalbinin tekrar atmasını sağlayan kişiye dönemeyecek kadar yorgundu.

Larkyra.

"Darius."

Dünya tekrar netleşti.

"Darius, bana dön. Bana bak."

Darius yavaşça denileni yaptı.

Larkyra'nın sırılsıklam olmuş teni ve elbisesi ona yaslanmıştı, kadının yanaklarından yağmurdan nehirler akıyordu, dudakları morarmıştı ve soğuktan titriyordu.

"Öldü," diyebildi Darius yalnızca.

"Evet." Larkyra başını salladı. "Bitti."

Bitti.

"Ama sen buradasın."

"Elbette." Larkyra ona sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim." Darius ona yaslandı. "Teşekkür ederim."

"Buradayım." Larkyra ona iyice yaslanıp Darius'un ağırlığını üzerine aldı.

Darius'un tek yapabildiği, "Teşekkür ederim," diye mırıldanmaya devam etmekti.

Var olduğun için teşekkür ederim. Kalbime konduğun için teşekkür ederim. Parlak ışığın ve şarkınla iblisleri uzaklaştırdığın için teşekkür ederim. Birbirlerine sarılırlarken sözcükler zihninde, teninde dolaştı. Darius onu asla bırakmak istemiyordu, sonsuz yağmurlar yavaşça sona erdiğinde bile.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Larkyra kapalı çift kapılara baktı, bir kum düşümü daha koyu renk tahtadaki desenleri incelemeye fazlasıyla hazırdı. Fakat kapıları izlemek için buraya gelmediklerini biliyordu. "Bunu bugün yapmak zorunda değiliz," dedi yanında duran Darius'a.

Darius, Hayzar'ın odasının anahtarını o kadar sıkı tutuyordu ki elinin bir kısmı korkutucu bir şekilde mermer gibi bembeyaz olmuştu.

Larkyra'nın sözcükleri onu transtan çıkarmış gibi Darius gözlerini kırptı ve sakinleşmek için bir nefes aldı. "Hayır," dedi. "Zorundayız. Annem çok uzun zamandır buraya hapsoldu."

Sesindeki acıyı duyduğunda Larkyra'nın göğsü sancıdı. Balodaki olaylar daha dün yaşanmıştı fakat güneş doğar doğmaz Darius yardım istemeye onun yanına gelmişti.

Larkyra nedenini sormadı, sadece güven verircesine elini Darius'un sırtına koydu.

Darius kararlı bir şekilde başını salladı, anahtarı deliğe sokup üvey babasının odasının kapısını açtı.

Dışarı ekşi, keskin bir koku yayıldığında Larkyra burnunu kırıştırdı. *Phorria*, diye düşündü. Ama buna rağmen gölgelerle dolu odaya girdi, Darius'a burada onların canını yaka-

cak bir şey olmadığını göstermek istiyordu. Artık öyle bir şey yoktu.

"İçeri biraz temiz hava girsin," dedi Larkyra. Perdeleri kenara çektiğinde gri sabah içeri doldu, pencereleri açtığındaysa onu serin bir meltem takip etti. *Böylece koku gider*, diye düşündü Larkyra. Döndüğünde Darius'un hâlâ eşikte olduğunu gördü. "Darius?"

Yeşil renk gözler onu buldu. "Her şey çok normal, değil mi?"

Larkyra etrafına bakındı. "Evet," dedi. "Canavar olabilir ama normal bir adam kadar sıkıcıymış anlaşılan. Şu duvar kâğıdına baksana. Seçerken *çaba* göstermiş mi hiç?"

Darius hafifçe güldü, omuzları az da olsa gevşedi.

Güzel, diye düşündü Larkyra gülümseyerek. "Kalan pencereleri açmama yardım etmek ister misin?"

Darius içeriye ilk adımını attı, duraksadıktan sonra genç kadının yanına geldi.

"Teşekkürler," dedi ve Larkyra'nın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. İkisi de sabahlık ve terliklerleydiler. Bunun mahremiyeti, çok daha az şey giydikleri başka bir geceyi düşünen Larkyra'nın içinin ısınmasına neden oluyordu. Neden, nerede olurlarsa olsunlar genç kadın onu öpmeye devam etmek istiyordu?

Ama bu sabah Darius'un aklı belli ki başka yerdeydi çünkü Larkyra'ya arkasını dönüp bütün pencereleri açmaya girişti. Oda şimdi temiz hava ve ışıkla doluydu.

Etraf aydınlanmış olsa bile Darius'un neden annesinin uzunca zaman buraya hapsolduğunu söylediğini de ortaya seriyordu.

Yüksek tabakadaki çoğu çift kendi kanatlarında yaşarlardı fakat merhum düşes belli ki ölene kadar Hayzar ile kalmıştı. Larkyra'nın annesiyle babası da aynısını yapmışlardı fakat Johanna'dan kalan şeyler, Jabari'deki evlerinin dört bir yanında

olsa da özellikle yatak odası, Hayzar'ın Josephine'den istiflediği şeylerle doluydu.

"Elbiselerine ne olduğunu hep merak etmiştim," dedi Darius, şık kıyafetlere dokunurken. Gardırop açık kalmıştı ve Hayzar'ın, Darius'un şimdi yaptığı gibi kıyafetlere saygıyla ne kadar sık dokunduğunu merak etti Larkyra. "En sevdiği buydu." Darius koyu yeşil ipekten bir elbiseyi çekip çıkardı.

"Çok güzel." Larkyra onun yanına geldi. "Aşağıdaki tablo-da da bunu giyiyor."

"Evet." Darius başını sallayıp kumaşın parmakları arasından kaymasına izin verdi. Mücevherlerin yanına geçti. "Hepsi burada," diye fısıldadı, saç fırçasının tellerine dokundu. Kızıl bir saç telini alıp nazikçe parmaklarının arasında çevirdi. "Annem burada."

Darius'un sesindeki hayranlığı duyan Larkyra'nın boğazı düğümlendi. Kaybettiği kıymetli bir şeyi bulan bir çocuğun sesiydi bu. "Bunlarla ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Larkyra.

Darius kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Belki elbiselerden birazını Bayan Everett'e bağışlarım, kenttekiler giyer. Mücevherleri yeni kasamıza koyacağım. Kasayı inşa etmemiz gerekecek tabii. Hayzar kileri boşalttıktan sonra Cook'un eski kasayı kiler olarak kullanmasına izin verdim."

"İyi yapmışsın."

"Cook'un fikriydi." Darius pişmanlıkla gülümsedi.

"Bu ne olacak?" Larkyra dönüp uzak duvardaki portreyi inceledi.

Darius onun bakışlarını takip etti, annesine bakarken sessizleşti.

Josephine çimenlerin üzerinde otururken resmedilmişti, güneş onun kızıl saçlarındaki altın parıltıları ortaya çıkarırken arkasında Lachlan gölleri uzanıyordu. Josephine gülüm-

süyor ve tablonun dışındaki bir şeye bakıyordu, sanki karşısında ne varsa en büyük mutluluğu oydu.

"O günü hatırlıyorum," dedi Darius alçak sesle. "Küçüktüm ama annem bana babamın bu tabloyu sipariş verdiğini anlatmıştı. Ben... Bu hatırayı uydurduğumu sanmıştım."

Onu dinlerken Larkyra'nın kalbi acıdı. "Annen neye bakıyordu?"

"Bana."

Ah Darius. Larkyra ona sarılmak, tüm varlığıyla onun şu anda hissettiği duyguları dindirmek istiyordu. Ama yapmadı. Sadece yanında kıpırdamadan durdu.

"Resim artık senin, Darius. Annen artık senin."

Darius başını iki yana salladı. "Annem kimsenin değil."

"Doğru." Larkyra lafını düzeltti. "Haklısın."

"Herkes onun karşısında durabilmeli."

"Büyük salona asabilirsin," diye önerdi Larkyra. "İki portresini de kaledeki herkesin önünden geçip görebileceği bir yere taşıyabilirsin."

Darius annesini izlemeye devam ederken dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Evet," dedi. "Bu hoşuna giderdi. Buraya hep hayat getirmiştir."

"Yine getirecek," diye güven verdi Larkyra.

"Evet," dedi Darius, parmaklarını onun parmaklarına doladı. Genç kadının bakışlarını yakalayan yeşil gözlerinde hayat vardı. "Öyle olacak."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneşle ısınmış havada çekirgeler cırlıyordu, yabani çiçeklerle dolu tarlalar Larkyra'nın önünde uzanıyordu. Narin, yeşil bir gün doğuyordu. Manzara sağlıklı, sarı goncalarla doluydu; aralarda mor ve beyaz çiçekler de vardı. Sürekli yağmur yağdığı dönemde Larkyra, Lachlan'ın böyle görünebileceğini hayal bile edemezdi. Burası nefes kesiciydi. Aylardır, yıllardır sulanan ve beslenen hayatla ve kuvvetle doluydu. Şimdi umudun filizi, topraktan azimle çıkmış ve çiçek açmıştı. Larkyra kendi etrafında yavaşça dönerek etrafı inceledi, ciğerlerini bakir doğanın kokusuyla doldurdu. Vanilya, tatlı çimen kokusu ve sıcaklık... Doğanın buketi gibiydi. Neredeyse fazla yoğundu hatta belki Jabari'yi çevreleyen bağlardan daha güzeldi. Bütün bunların bu kadar uzun süre fırtına bulutlarıyla örtülü olduğunu düşününce Larkyra'nın kalbi acıdı.

Dük öleli bir hafta olmuştu. Dükün varlığının Lachlan'ın üzerindeki laneti, her gün doğumuyla daha fazla uzaklaşıyor gibiydi. Larkyra gülümsedi, örgülü saçından kurtulan tutamlar ılık meltemde uçuşuyordu. Kale Adası'nın batı bayırındaki bir tepenin üstündeki kameriyeden bakan Larkyra, önünde parlayan büyük ve ışıltılı göllerle yeşil toprakları izledi. Mavi sular, uçuruma çok aşağıda ritmik olarak çarpıyordu. Uçurum, bulunduğu yere uzanırken bir çayır halini alıyor-

du. Lachlan gerçekten yabani doğası olan bir yerdi. Çabucak iyileşen bu toprakların şimdi güneş ışığı altında bulunacak, keşfedilecek çok fazla sırrı vardı. Genç kadın buranın her zerresini sevdiğini fark etti.

"Lachlan'ın böyle görünebildiğini unutmuşum," dedi Clara yanından, evinin yepyeni parıltısını doyasıya izlerken yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu.

"Çok güzel," diye onayladı Larkyra. Anakaradaki şehre ve limandan engin sulara yelken açan gemilerin beyaz yelkenlerine bakıyordu. Bunca zamandır bir kenara itilip hırpalanmasına rağmen her şey güçlenmiş, yeniden doğmuş gibiydi.

Baloda yaşanan olaylara Deli Dükün Ölüm Dalışı deniyordu. Gerçekte yaşananlar için oldukça akılda kalıcı ve dile dolanan bir başlıktı. Larkyra ve Darius, Aadilor'a yayılan öyküyü kabul etmekten gayet mutlulardı. Özellikle de genç kadın fırtınada ona sarılırken Darius'un tepkisi ve o kadar kederli gözükmesi, dükün üvey oğluna duyulan sempatiyi arttırmıştı. Gerçi Larkyra, Darius'un tepkisini planladığını sanmıyordu çünkü o gece kendi hissettiklerinden bile emin değildi. Sadece Darius'u acı ya da kederle görmekten nefret etmişti.

Ama Hayzar'ın ölümünden sonraki belki de en önemli gün, Darius'un halkına bilgi vermeye gittiği gündü. Lachlan sakinleri haberleri gergin, inanmaz bir sessizlikle karşıladıktan sonra evlerinde gizlice kutlama yapmaya gitmişlerdi. En azından Larkyra böyle düşünüyordu. Her şeyin yoluna girmesi, Lachlan halkının üzerindeki ekonomik baskının tamamen kalkması için zaman gerekecekti ama umut vardı. Bu umudu tekrar gökyüzüne yerleşen sıcacık havada hissedebiliyor, halkına Lachlan'ı yeniden inşa etme vaatlerinde bulunan yeni dükün ve efendinin sesinde duyabiliyordunuz.

"Tekrar başınız sağ olsun, leydim," dedi Clara. Larkyra'nın güneşli tepeye dönmesine sebep oldu.

"Çoktan başsağlığı diledin, Clara. Tekrarlamana gerek yok."

"Evet ama nişandan bu kadar kısa süre sonra nişanlınızı kaybetmek üzücüdür."

"Eski dükle ben asla aşktan evlenmeyecektik, biliyorsun değil mi?"

Clara bu içtenliğe kızardı ve ellerini kahverengi elbisesinin önünde birleştirdi. "Evet ama yine de..."

"Üzülmeli miyim?" diye araya girdi Larkyra. "Ama öyle hissetmeyi başaramıyor gibiyim. Bu beni çok kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır," diye güven verdi Clara. "Pek çok ilginç şey olabilirsiniz leydim ama bunların hiçbiri *kötü* değil."

Larkyra güldü ve tekrar manzaraya döndü. "Teşekkürler, Clara."

Derin bir nefes alırken etrafını huzurun sarmaladığını hissetti. Daha önce hiç hissetmediği bir huzurdu bu. Bu toprakların savaşı, tıpkı Larkyra'nın kendi içindeki savaşı gibi son bulmuştu. Annesi ve güçlerine dair her daim hissettiği vicdan azabı, bugünlerde belli belirsizdi. Her yeni kum düşümüyle iyice yok oluyordu. Nihayet kendisi ve lütufları arasında bir anlayış ortaya çıkmıştı, sevgi ve affedilmeden doğan bir güvendi bu. Larkyra artık ona ve ailesine verdiği acı yüzünden büyüsüne kızmıyordu. Bu kabullenmeyle beraber nihayet güçleriyle bir olmuştu. Kalbinin ve zihninin niyeti birleşmişti, böylece o sıkı kavrayışını gevşetebilmiş ve on dokuz senedir ilk kez özgürce nefes almıştı.

"Buradaymışsın."

Larkyra, sonsuza dek keyifle ürpermesine neden olacak boğuk sese döndü. Darius kameriyenin girişini kapatan sarmaşıkları kenara itip içeri girdi.

"Ekselansları." Adam yaklaşırken Clara eğildi, Darius'un karşısında ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

O hissi iyi bilirim, diye düşündü Larkyra.

"Merhaba, Dük," dedi.

"Tuhaf geliyor, değil mi?" Darius gelip yanında durdu. O kadar uzundu ki Larkyra parlak güneşe doğru gözlerini kısarak başını kaldırmak zorunda kaldı. Güneş, Darius'un buklelerini yumuşak bir turuncuya çevirirken adamın yeşil bakışları, onun gözlerini buldu.

"Bu yüzden olabildiğince çok söylememiz lazım. Sürekli tekrar edilen bir sözcük çok sıkıcı olur."

"Bu konuda bir istisnayla itiraz edebilirim."

"Neymiş o istisna?"

"Senin adın."

Darius yaramaz bir şekilde gülümserken Larkyra kızardı.

"Şu lavantalara bakın." Clara hevesle tepenin aşağısındaki çiçekleri işaret etti. "Bunlar odanızda harika görünür, leydim. İzninizle gidip biraz çiçek toplayayım, kusursuz buketi *yapmam* çok uzun zaman alırsa da şimdiden özür dilerim."

Larkyra ve Darius, hizmetkârın aceleyle uzaklaşmasını izlediler.

"Korkarım ki onlar yabani ot," dedi Darius.

"Evet," dedi Larkyra. "Anlaşılan nedimem, görgü kuralları konusunda biraz gevşemiş."

"Buna minnettar olmadığımı söyleyemem."

"Öyle mi?" Larkyra dönüp Darius'u izledi. Adamın teni, açık mavi ceketinin altına giydiği beyaz gömleğe karşın sağlıklı bir renkle parlıyordu.

"Öyle," dedi Darius, ona yaklaşıp Larkyra'nın saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak.

Hafif bir meltem, çıplak omzuna üflerken Darius'un teması, Larkyra'nın içini ısıttı.

Jabari'den ilk getirdiği elbiselerden birini giymişti. Açık mor elbise, önlerinde uzanan yeni gün kadar havadar ve özgür hissettiriyordu.

"Dük olduğun resmiyete döküldü mü?" diye sordu Larkyra.

"Yetkililer az önce imzalı belgeleri de alıp gittiler."

"Nihayet topraklarını geri almak, dük olmak nasıl bir his?"

"Çok..." Darius uzaktaki sakin sulara, güneşin ışığı altında parlayan gemilere ve kente baktı. "Büyük bir his."

"Büyük mü?"

Darius başıyla onayladı. "Yapılacak çok iş var."

Larkyra gülümsedi. "Bu konuda çalışmamız lazım."

"Hangi konuda?"

"Hemen yeni bir göreve geçmeden önce anın tadını çıkarmayı öğreteceğim sana."

"Anın tadını çıkarabilirim."

"Kanıtla."

Darius tek kelime daha etmeden Larkyra'yı kendine çekip öptü.

Larkyra şaşkınlıkla cıyakladıktan sonra onun kollarına gömüldü.

Bu öpücük diğerlerinden farklıydı. Yavaştı, yaz ufuktayken bir ağacın gölgesinde uyuklamak gibi rahattı. Darius onun dudaklarını aralayıp dilini Larkyra'nın diline değdirdi ve Larkyra iç çekti. Ellerini adamın yakasından yukarı kaydırıp gür saçlarında dolaştırdı. *Darius* aceleci hissetmiyor olabilirdi ama Larkyra patlayacak gibiydi. Adamın üzerine atlamak, tepeden aşağı yuvarlanmak, çocuklar gibi kahkahalarla gülmek, Darius'u dingin sularda yüzmek için göle çekmek, ardından güneşte kurumak için sahile uzanmak istiyordu. Bağlarının asla kopmamasını istiyordu. Sonsuza dek Darius'u istiyordu.

Kalbine saplanan keskin bir darbeyle geri çekilmesine neden olan düşünce de tam olarak buydu.

Darius sonsuza dek onun olamazdı.

Aslında Larkyra o gün Jabari'ye dönmek için yola çıkacaktı.

"Ablalarım eşyalarımı topluyorlar," dedi Larkyra. Sözcüklerin tuhaf ve az önceki öpücüklerinden çok uzak çıktığını biliyordu.

Darius dikkatle onu izledi. "Evet. Seni nerede bulacağımı onlar söylediler."

"Buraya manzarayı son kez izlemeye geldim. Muhtemelen tüm işi onlara yıktığım için şikâyet ediyorlardır. Niya büyük olasılıkla bunun karşılığında bazı eşyalarımı kendi sandıklarına atıyordur."

"Peki ya burada kalsa?"

"Ablalarım mı?"

"Onlar da kalabilir sanırım," dedi Darius, sırıtışını bastırarak. "Ama eşyalarından bahsediyordum."

"Niye burada bırakayım ki?" diye sordu Larkyra kaşlarını çatarak. "Gardırobumun baştan yapılmasına asla itiraz etmem tabii ama o elbiseleri Bayan Everett'in yeni diktiği düşünülürse bu..."

"Seni seviyorum, Larkyra."

Her şey duruverdi. Rüzgâr. Öten kuşlar. Dalgalar. "Affedersin?"

Darius ona yaklaştı. Larkyra'nın ellerini tuttu ve eldivenlerini çıkararak parmaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Hem de bir aptal gibi çok, hatta umutsuzca seviyorum. Gitmeni istemiyorum. Aslında gitmeyi denersen seni kaçırabilirim."

Zümrüt yeşili gözleri Larkyra'yı esir ediyordu fakat kadının bedeni uçup gidecek gibiydi, büyüsü gittikçe ısınıyordu.

"Ben..." Larkyra ağzını oynattı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Nutku tutulmuş bir Bassette mi? Bunu Lachlan'ın tarih kayıtlarına yazsam mı?"

"Kendini beğenmişlik sana hiç yakışmıyor, Ekselansları."

"Darius," diye düzeltti.

Larkyra buna sadece sırıtarak yanıt verdi. "Darius."

"Ee?" diye sordu genç adam, bakışları tereddütlü hatta belki korku doluydu. "Duygularım karşılıksız mı?"

Darius'un ona gülmesinin intikamını almak için Larkyra belki ona işkence çektirecek kadar uzun süre duraksadı, ardından tebessümünü özgür bıraktı. "Tabii ki seni seviyorum, aptal ve umutsuz adam."

Kendini onun kollarına atıp Darius'u içindeki tüm aceleyle öptü. Darius da ayak uydurmaktan gayet memnun gibiydi. Larkyra'yı kaldırdı, dudaklarını birbirlerinden ayırmadılar. Larkyra onun kokusunu içine çekti. Adamın yumuşak dudaklarına, korumacı bir tavırla onu sarmalamasına doyamıyordu.

Darius'u seviyor muydu? Kayıp tanrılar aşkına, ne saçma bir soruydu bu.

Larkyra hâlâ Darius'a öpücükler kondururken hafifçe güldü. Ona karşı hissettiği duyguların çiçek açması için Darius'un Esrom'da neredeyse ölmesi, bir delinin emirleriyle kendi tenini kazıması ya da halkına gizlice yardım ederken yakalanması gerekmemişti. Hayır, Larkyra şu ana kadar itiraf edemese de kalbinin bundan çok daha önceden beri ona ait olduğunu biliyordu. Darius onu gerçekten görmeden önce, Larkyra aşağı Jabari'deki yolların tozu ve pisliğinden ibaretken bile genç kadın, onun içindeki iyiliği görmüştü.

"Seninleyken sonsuz hissediyorum," dedi Larkyra nefes nefese.

"Çünkü öylesin." Darius onu nazikçe yere bıraktı, ardından parmaklarını onun parmaklarına doladı. "Sana baktığımda," dedi. "Hissettiklerim, bana *hissettirdiğin* şeyler hiç mantıklı gelmiyor. Nasıl bedeninin içine bu kadar güzelce sığmış olabilirsin?" Bir elini çekip Larkyra'nın yanağını nazikçe okşadı. "Sana bakmak, battaniyeye sarılmış güneşe bakmak gibi ama bir şekilde her şeyi yakıp kül etmiyor."

"Darius." Larkyra bir an için gözlerini kapadı, kalbi de büyüsü de bir olmuştu ve göğsünde kanat çırpıyorlardı.

"Bu konuyu çözdüğümüze göre," dedi Darius onu kışkırtıcasına sırıtarak. "Sana bir şey sormam lazım. Umarım evet dersin."

Obasi Denizi aşkına. Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı, değil mi?

"Dur." Larkyra geri çekildi. "Ondan önce... Sana bir şey söylemem lazım."

Darius bekledi.

"Jabari'de geçirdiğin zamanla alakalı."

"Evet?" Darius merakla başını yana eğdi.

"Aşağı tabaka mahallelerindeyken seni soymak isteyenlerle etrafın çevrilmişti ama bir kız müdahale etti. Bir sokak çocuğu. Hatırlıyor musun?"

Darius sanki Larkyra'nın bahsettiği anıyı görüyormuş gibiydi, bakışları odağını yitirdi. "Hatırlıyorum," dedi yavaşça. "Ama sen nasıl..."

"O kız bendim."

Darius gözlerini kırptıştırdı.

"Seni o mahalleden çıkaran kız bendim. Sol eli sakat olan, borçlu olduğunu söylediğin kız." Larkyra elini kaldırdı ve yarısı olmayan yüzükparmağını kıpırdattı, sanki bir zamanlar etrafına sarılı sargıyı hatırlatıyordu. "O görünüşüme ve muhtemelen kokuma rağmen ben senin denginmişim gibi konuşmuştun. Bana *nazik* davranmıştın."

Darius bir an sessiz kaldı. Arkalarına, yeniden doğan topraklarına baktı, hemen sonra bir kahkaha patlattı.

Gözünden bir damla yaş düşene kadar gülmeye devam etti. Ardından düşen gözyaşını sildi.

"Tabii ki sendin," dedi kendini toparlamak için bir an daha durduktan sonra.

"Kızmadın mı?"

"Niye kızayım?"

"Neden öyle giyindiğimi bilmek istemiyor musun?"

"Sen bir Bassette'sin. İkisinin bağlantısı olduğunu tahmin ediyorum?"

Bu öyle doğru bir yorumdu ki Larkyra somurttu. "Yine de merak..."

"Merak etme işini sana bırakıyorum aşkım, sen ikimizin de başını belaya sokacak kadar meraklısın."

"Bunun iltifat olup olmadığından emin değilim."

"Sen bunu düşünürken," dedi Darius, bir kez daha ellerini tuttu. "Ben şimdi sana o soruyu sorabilir miyim?"

Larkyra yutkundu. "Mecbursan."

"Mecbur olduğum diğer şeylerden çok daha mecburum."

"Benim gibi konuşmaya başlamışsın."

"Ben *bunu* kesinlikle iltifat kabul ederim." Darius tek dizinin üstüne çöktü.

Larkyra'nın gözleri kocaman oldu, nabzı öyle titriyor ve etraftaki arıların vızıltısıyla öyle uyum içinde atıyordu ki teninden fırlayacak gibiydi.

"Larkyra Bassette," diye söze girdi Darius. "Mousai'ın şarkıcısı, Jabari'nin sokak kızı ve *hepsini* sevdiğim birçok başka maskenin kadını. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeyleri yapıyorsun, bildiğim şeyleri yaparken beklentilerimi aşıyorsun. Sen benimle sonsuz hissediyorsun, ben de seninle sonsuz hissediyorum. Bu dünyada yaşayanların ötesinde hayal kurmamı sağlıyorsun ve dünyayı seninle beraber keşfetmek istiyorum. Eşim olma onurunu bana bahşeder misin?" Darius cebinden gök mavisi taşlı bir yüzük çıkardı. "Bu, babamın anneme verdiği yüzük."

"Darius." Larkyra eliyle ağzını örttü. "Çok güzel."

"Boland bunu bunca yıl bir şekilde saklamış."

"Hep iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm."

Darius'un bu sözcüklere karşılık gülümsemesi göz alıcıydı. Adam, yüzüğü Larkyra'nın kısa parmağına geçirdi. Larkyra elini kıpırdattığında mücevher güneş ışığıyla parladı.

"Gözlerinle uyumlu," dedi Darius.

Öyleydi, o gözler şimdi yaşlarla doluydu. "Bundan emin misin?" diye sordu Larkyra. "Hırsızlar Krallığı'nda gördüklerin, orayla bağlantımız sadece yüzeysel şeylerdi. Bahsettiğin maskelerim de o kadar çok ki. Bazılarını ben bile henüz keşfedemedim."

"Hepsini tanımak için sabırsızlanıyorum, tabii o maskelere büründüğünde bana hâlâ âşık olacağın takdirde."

Larkyra'nın kalbi şişti, büyüsüyle neşesi bir olmuştu. Yine de emin olması gereken bir şey daha vardı. "Evlendiğin kişi sadece ben değilim."

Darius etrafa bir bakış attı. "Öyle mi? Önümde birden çok kadın olduğunu fark etmemişim."

"Onu kastetmediğimi biliyorsun. Ailem..." dedi Larkyra. "Onlar da yanımda eşantiyon olarak geliyor. Gerçi kayıp tanrılar biliyor ki yıllar boyunca onları satmaya epey uğraştım."

Darius sırıttı. "Neye bulaştığımı biliyorum, Larkyra. Hep büyük bir ailem olsun istemişimdir."

"Ailem düşündüğünden daha büyük, ayrıca babam..."

"Onayını aldım."

Bununla beraber Larkyra bir sonraki sözcüklerini yuttu.

"Evet, sana sormadan önce ona danıştım. Göründüğümden daha zekiyim."

"Darius..." Larkyra onun adını söylerken sesi boğuktu. Bu hareketin, neden herhangi başka bir romantik eylemden daha önemli olduğunu o da bilmiyordu.

"Artık bana bir yanıt verecek misin?" Darius bakışlarını ondan ayırmadı. "Taşın üstünde dizim morarmaya başladı."

Larkyra gülüp adamı ayağa kaldırdı. "Evet!" dedi. "Yamanu'da gizli her dünya ve odada evet."

"Çok fazla evet bu." Darius sırıttı.

"Birazını geri alayım mı?"

"Asla!" Darius onu öptü, muhtemelen Larkyra'nın dediği şeyi yapmasına engel olmak içindi.

Bu taktik genç kadının hoşuna gitmişti.

Hatta Darius'un bunu daha fazla uygulaması için bambaşka yollar bulacaktı. Ne var ki şu anda *şimdinin* tadını çıkarmaktan memnundu. Yeni evinin parlak güneşi altında, tüm parçalarını hatta henüz doğmamış olanları bile gören ve kabullenen adamın kollarındaydı.

İşte bu anda Larkyra, *sonra* yaşanabilecek şeylerden korkmuyordu. Geleceğine dair fikirleri, gülüşü gibi altın tozuyla süslenmişti. Larkyra artık büyüsü gibiydi: Dolu dolu yaşıyordu, güçlüydü ve hayattaydı.

YAZARIN NOTU

Ben sanatçıların soyundan geliyorum. Büyükannem ve büyükbabalarım sanatçıydı, annemle babam da sanatçı. Genç yaştan itibaren açık fikirli olmanın, ilham bulmak için izleyip dinlemenin önemini anlattılar bana. Zira ilham en beklenmedik yerlerden gelebilir. Mousai Serisi de bir istisna değil. Bu seri iki şey ile ortaya çıktı. Ofiste geç saatlere kadar çalışırken uzun bir koridorda yankılanan baston sesi ve babamın *Muses* (Müzler) adını verdiği bir resim. Babam bu resim için benden ve kız kardeşlerimden, ayrıca Botticelli'nin *Primavera* adlı resminden esinlenmişti. Daha sonra epik bir dünyaya dönüşecek bu ilham tohumları gibi kitaplarımdaki isimlerin ve yerlerin çoğu için de dünyamızdaki isimler ve yerlerden esinlendim. Her birini bir sebeple seçtim. Uyandırdığı his, anlamı ya da ikisi birden. Mousai serisinde her karakterin ve mekânın ismi özenle üretildi ya da seçildi. Farklılıklarla dolu bir dünyayı kutlamak istedim. Aşağıda isimlendirmelerimin etimolojisini açıklayan bir çeşit ek bulabilirsiniz.

Mousai: Müzler (ilham perileri) sözcüğünden esinlenilmiş yeni bir sözcük.

Bassette: Özellikle Dolion Bassette'e ait bir soyadı. Eski Fransızca "mütevazı kökenden gelen" anlamındaki *bassett* sözcüğünden esinlenildi.

Dolion Bassette (Jabari'nin ikinci hanesi Raveet'in kontu ve Hırsız Kral): Arabessa, Niya ve Larkyra'nın babası. Johanna'nın eşi. Hırsız Kral ve Jabari Konseyi üyesi. Dolion, Yunanca "aldatmak, kandırmak" anlamına gelen *dolioo* fiilinden üretilmiş bir isim. Bu ismi seçtim çünkü Dolion, Jabari'den Hırsızlar Krallığı'na pek çok maske takıp role bürünmek zorunda. En önemli rolü ise baba olması.

Raveet ise Ravneet isminden esinlenildi. Sözcüğün birden çok kaynağı var fakat ben "güneş gibi ahlak" anlamına gelen Hint Sanskritçe kökeninden esinlendim.

Johanna Bassette: Dolion'un eşi ve Mousai'ın annesi. Çok kadim ve güçlü büyüyle kutsanmış biri. Johanna adı Alman, İsveç, Dan ve İbrani kültürleri de dahil olmak üzere pek çok kültürde var. Kökündeki sözcüğün asıl anlamının "Tanrı'nın lütfu" ve "zarif" olduğu söyleniyor. Johanna da öyle biri.

Mousai + Bassette kızları: Onlar için özellikle tempolu ve şiirsel isimler oluşturmaya çalıştım. İsimlerini şarkı, dans ve müziğe dair büyülü lütuflarına bağlamak istedim.

Arabessa Bassette: En büyük kız kardeş. Arabessa, Bessa adından türetilen bir isim. Bessa bazı yerlerde Arnavutça kökenli olarak geçer ve "sadakat" demektir.

Niya Bassette: Ortanca kardeş. "Amaç," "parıltı," "ışıltı" ve "güzellik" anlamlarına gelen Nia (Kelt ve Svahili kökenli bir sözcük) isminden türetildi.

Larkyra Bassette: En küçük kardeş. Larkyra, ötücü bir kuş olan tarlakuşunun İngilizcesinden, yani "lark" sözcüğünden üretildi. Aynı zamanda "muziplik yapmak" ve "eğlenmek" anlamına gelen İngilizce *lark* fiilinden de ilham aldım.

Zimri D'Enieu: Zimri, "methiyem" ya da "müziğim" anlamına gelen İbranice bir isim. D'Enieu ise Fransız soyadlarından ilham alarak ürettiğim bir sözcük.

Achak: "Ruh" anlamına geliyor, Amerikan Yerlilerinin kullandığı bir sözcük. Bu adı ve anlamını gördüğümde anın-

da âşık oldum, geçmişinden tutun da ruhlarının birçok diyarda, birçok şekilde yaşaması da dahil olmak üzere Achak'ı anlattığını biliyordum.

Charlotte: Bassette kız kardeşlerin nedimeleri ve sadık bakıcıları. Onu annem Cynthia ile bağlamak için *C* ile başlayan bir isim seçmek istedim.

Kaipo (*mutati* şahini): Kaipo, "canım" anlamına gelen bir Hawaii ismi. Bu sözcüğü çok sevdim, Larkyra'nın en yakın dost ve yoldaşına tam uyduğunu düşündüm. Aadilor mitolojisine göre bir *mutati* hayvan, çok küçük veya çok büyük olabilecek şekilde şekil değiştirebilen bir hayvandır. *Mutati*, "mutasyon" sözcüğünden ürettiğim bir kelime.

Hayzar Bruin: Türkçe Hazar isminden ilham aldım. *Bruin*, İngiliz folklorunda "ayı" anlamına gelir ama İngilizce "kaba, vahşi" anlamlarına gelen *brute* sözcüğüne ses olarak benzediğinden seçtim. "Ayı" ve "kaba" sözcüklerinin anlamlarını birleştirerek "kaba ayı" elde ediyoruz, Hayzar'ı da kesinlikle bu kefeye koyuyorum.

Darius Mekenna: "Zengin ve kral gibi" ve "iyiliğe tutunan" anlamlarına gelen Pers ismi Dariush'tan geliyor. İkisi de tam Darius'un özellikleri. Mekenna, İrlanda Galcesi ve İskoççada bulunan bir soyadın farklı türden yazımı. Lachlanlı olduğu için Darius'un soyadının böyle olmasını istedim.

Aadilor: Her şeyin var olduğu diyar. Aadilor, İngilizce "kişiden kişiye sözlü olarak aktarılan gelenekler ve bilgiler" anlamına gelen "lore" sözcüğünden türetildi.

Obasi Denizi: Aadilor'daki tek deniz. Obasi sözcüğünün kökenindeki dil İgbo dili ve "yüce tanrının şerefine" ya da "Tanrı'nın şerefine" anlamına geldiği söyleniyor. Bu anlamı ve Obasi'nin su gibi dudaklardan dökülmesini sevdim. Bu denizin adının, kayıp tanrıların insanların yelken açması için böyle bir güzelliği bahşetmesi şerefine verildiğini düşünüyorum.

Jabari: Aadilor'un başkenti. Svahili dilinde Jabari "cesur" demektir, Arapça "hükümdar" anlamına gelen *jabbār* sözcüğünden gelir.

Esrom: Sadece orada doğanların bulabildiği, sığınak görevi gören bir sualtı krallığı. Bu sözcüğün izi İncil dönemine kadar sürülebilir ve bazı metinlerde "neşeyle atılmak" anlamına geldiği söylenir.

Lachlan: Darius'un doğduğu yer. İskoçça kökenli sözcük, "göller diyarı" anlamına gelir; ufka kadar uzanan göllerle dolu bir bölge için mükemmel bir isimdi.

Imell: Lachlan Gölü'ndeki ana kent. Benim türettiğim bir sözcük ama babamın ismi Emil olduğu için ona da gizli bir gönderme.

Yamanu: Gizli kalmak isteyen her şeyin bulunduğu diyar. Sözcük, antik Mısır dilinde "saklı, gizli olan" anlamına gelen Amon sözcüğünden türetildi.

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz Yağmurların Şarkısı'nın bu kısmına gelmek inanılmaz. *Sona* geldik. Bu kısım, yıllar süren zahmetin, takıntının ve kitabın bölümlerini değiştirip durmanın son bulduğu anlamına geliyor. Bu öykü ve karakterler o kadar uzun zamandır beynimde dolaşıyor ki var olmadıkları zamanı hatırlamak zor. Belki önemli olan nokta da budur. Doğduğumdan beri bu fantastik dünyanın içinde yaşıyorum. Bu seri için ailemden çok ilham aldığım bir sır değil, bu yüzden buradan başlasam iyi olur. Yani ebeveynlerime ve kardeşlerime teşekkür ederek. Anne, baba, Alexandra, Phoenix ve Kelsey; büyürken bana mükemmel destek oldunuz. Sadece ebeveynlerim ve kardeşlerim değil, kabilem ve ruh eşlerimdiniz. Anne ve baba, asla kesilmeyen desteğiniz ve her birimizi tutkularımızın bizi götürdüğü delice yolları takip etmemiz için ittirmeniz sayesinde çok güçlü ve merhametli kişiler olduk. Kardeşlerim, bana kadın arkadaşlığının önemini ve koşulsuz sevginin durdurulamaz gücünü öğrettiniz. Sizler benim ilham perilerimsiniz, sizi nazikçe Bassette kızlarına işledim. Ruhunuz, ışığınız veya kahkahanız hiç dinmesin. Sizi ebediyen seviyorum.

Eşim Christopher, sık sık seni kızıl Darius'umla kitaba dahil ettiğim konusunda şaka yapıyorum ve bunun arkasındayım. Dört yıl önce, bu öykü sadece birkaç bölümden oluşur-

ken tanıştık ve o andan itibaren her saniye benim arkamda oldun. Bu karakterlerle ilgili, genelde sıkıcı konuşmalarımı dinlediğin için teşekkür ederim. Gelişigüzel ve utanç verici ilk taslağı okuyup ne kadar iyi bir yazar olduğumu söylediğin için teşekkür ederim. Sonsuz sabrın -bazen de sabrın taşarak mola vermem gerektiğini bana söylediğin- için teşekkür ederim. Hayallerime layık olduğuma beni inandırdığın, kendi öykümdeki kahraman olabileceğimi anlamamı sağladığın için teşekkür ederim. En büyük mucizem sensin.

Brower Literary temsilcim Aimee Ashcraft, nereden başlasam? Yazarlık sancılarımı dindiren ağır bir battaniyesin sen. Yorulmadan editörlük seanslarının üstesinden geldin (üstelik pek çok seans yaşandı ve bu öyküyü, başkalarının da potansiyelini görebileceği bir yere taşıdın. Yeni fikirlerimi hep dinlediğin ve kıymetli hafta sonlarını, telefonda beni dinlemeye harcadığın için teşekkür ederim.

Satın alma editörüm olan ve bu kitabı çok sevdiği için içerik editörüm olmak da isteyen Lauren Plude. İlk dinleyişte aşk için kanıt gerekirse ilk konuşmamızda senin tatlı sesini ve nazik sözlerini duyduğum an örnek gösterilebilir. Yeteneklerimi yeni zirvelere çıkardın, beraber yükselebileceğimiz bir sonraki yer için çok heyecanlıyım.

Montlake ekibi, bunların hiçbirini sizsiz yapamazdım, bu yadsınamaz. İlk günden itibaren bu kız kardeşlere hep heyecan ve sevgi gösterdiniz. Onları başka bir yayınevine emanet ettiğimi hayal bile edemiyorum.

Benim güzel mi güzel, kocaman kalpli, kitaplara takıntılı dostum Natasha Miñoso. Kitaplarımın her birinde yanımdaydın, heyecanla zıplayıp beni cesaretlendirdin. Sana bayılıyorum, uyumlu pijamalar giyip birbirimizde yatıya kalmaya hep devam edeceğiz.

Staci Hart, gel de bana sarıl. Gerçekten adanmış bir arkadaşlık bu. Sen beni hem yazarlıkla hem de hayatla ilgili dağıl-

malarımdan sonra tekrar tekrar topladın. Zekân beni hep çok etkiliyor ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

New York, Colorado ve Delaware'deki memleketimden dostlarım, bu çılgınca maceranın birçok yönünde yanımda oldunuz. Teslim tarihlerine yetişmek için bir anda ortadan kaybolduğumda anlayış gösterdiniz. Hepinizin isimlerini saysam, bu kitabın yarısını doldururuz. Ama bunu okuyorsanız zaten kim olduğunuzu biliyorsunuzdur. Hayallerimi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Bookstagram topluluğu; kocamansınız, çok güzelsiniz ve inanılmaz bir gücünüz var. Siz olmasanız asla bu noktaya gelemezdim.

Mellow Mob ve Mellow Misfits, bu kitabın nihayet hayat bulmasını beklerken en sabırlı olan muhtemelen sizlerdiniz. Bir gün bu öyküyü elinize alabileceğinize dair yıllar süren vaatler boyunca yanımda kaldığınız için teşekkür ederim. Sözümü tuttum!

Nihayet sen, sevgili okurum; bunların hepsi senin için yaratıldı. Bir kitabı tamamlamak için bir dünya insanın beraber çalışması gerekir fakat bir kitabın yuvasını bulması için tek bir okur yeterlidir. Umarım kalbinde bu öykü için bir yer bulmuşsundur, çünkü ben kitabı yazarken seni hep kalbimde taşıdım.

YAZAR HAKKINDA

E. J. Mellow, modern-fantastik *Dreamland* serisinin ödüllü yazarıdır. Aksiyon-romantik türündeki *The Animal Under the Fur* onun ilk tekli kitabıdır. E. J. Mellow aynı zamanda kadınları destekleyen ve yayıncılık temelli hayırseverlik kuruluşu olan *She Is Booked*'un kurucu ortağıdır. Güzel sanatlar mezunu olan yazar, zamanını iki tutkusuna ayırır: Görsel tasarım ve yazı.

